

கதை

பார்த்தபன்

കരക

പാർട്ടിപൻ

சீதை

சீதை

கதை

பார்த்தீபன்

வெளியீடு
தமிழ்ச்சு

கதை □ © பார்த்திபன் □ முதல் பதிப்பு: அக்டோபர்
2017 □ வெளியீடு: தமிழ்ச்சு, Zugerstr. 51, 6340 Baar, Switzerland
□ tamilaccu@mailbox.org □ முகப்பு, உள்ளோவியங்கள்: மணிவண்ணன்
□ வடிவமைப்பு: ஜீவமணி □ அச்சகம்: சாய் தென்றல் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை
600 005, தொலைபேசி: 90954 91222, மின்னஞ்சல்: saithendralprinters@
gmail.com □ விலை: ரூ. 250 (இந்திய ரூபாய்)

kathai □ © Parthipan □ First Edition: October 2017
□ Published by Tamilaccu, Zugerstr. 51, 6340 Baar, Switzerland
□ tamilaccu@mailbox.org □ Cover Design, Illustrations: Manivannan
□ Layout: Jeevamani □ Printed by Sai Thendral Printers, Triplicane,
Chennai 600 005. Ph: 90954 91222, Email: saithendralprinters@gmail.com
□ Price: **Rs. 250** (Indian Rupee)

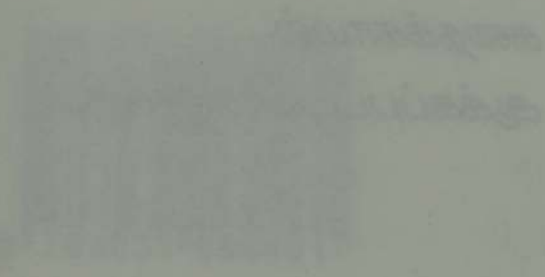
ISBN 978-3-033-06446-1

9 783033 064461

First Edition: October 2017
Printed in Switzerland
by Tipikano Printers, Tipikano
Chemin de la Vallée 11, 5340 Saas
Châvez, Switzerland
Phone: +41 79 311 11 11
Email: info@tipikano.ch

First Edition: October 2017
Printed in Switzerland
by Tipikano Printers, Tipikano
Chemin de la Vallée 11, 5340 Saas
Châvez, Switzerland
Phone: +41 79 311 11 11
Email: info@tipikano.ch

'கதை' வந்த கதை

சின்ன வயதில இருந்தே கதைகளை வாசிக்கிறது அவர்ர பொழுது போக்கா இருந்திருக்கு. கதை எழுதுறதிலுயும் ஈடுபாடு இருந்திருக்கு. அந்தக்காலத்தில பருத்தித்துறையில் தட்டச்சு மூலமா 'நவயுகம்' என்ற சஞ்சிக வெளிவந்திருக்கு. பார்த்திபனுக்கு மர்மக் கதைகள் ஆர்வம்கூட. அவர் பள்ளிக்கூடத்தில படிக்கக்குள்ளயே இந்த சஞ்சிகைக்கு மர்மக்கதை ஒண்ட தொடர்கதையாக எழுதி வந்திருக்கிறாரு. அந்த சஞ்சிகை இடையில நிண்டதோட இவரர் கதையும் இடையிலயே நிண்டுத்து.

அதுக்குப் பிறகு நாட்டுப்பிரச்சினையால எல்லாரையும் போல பார்த்திபனும் 1984 இல ஜேர்மனிக்கு இடம்பெயர்ந்து போயிருக்காரு. அப்பிடிப்போன இடத்தில தொடக்கத்தில வேல ஏதும் இல்லாம அகதியா முகாமில சும்மாதான் இருந்திருக்காரு. இயக்கங்களும் தங்களுக்க மோதுப்பட்டு அடிபட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். இதலா அந்தக் காலம் முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் மலிஞ்சு கிடந்தது. இதெல்லாம் அவருக்கு என்னவோ செய்யத் தொடங்கியிருக்கு போல. கூட இருந்த நண்பர்களும் இவரத் தூண்டியிருக்கிறாங்க. எல்லாம் சேந்து இவர எழுதவச்சிருக்கு. பிறகென்ன பார்த்திபன் கதைகளுக்கூடா பேசத் தொடங்கியிருக்கார்.

இப்பிடி எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் நான்கு ஐந்து கதைகள் கொண்ட இரண்டு தொகுப்புக்களாக இவரர் நண்பர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறாங்க. இந்த தொகுப்புகள் அச்சிடப்படாம கையெழுத்துப் பிரதியாத்தான் வெளியாகியிருக்கு.

பார்த்திபன்ர மனதுக்குள்ள நடந்த போராட்டங்களுக்கு, வலிகளுக்கு எல்லாம் அவர்ர எழுத்தே வடிகாலா அமைஞ்சிருக்கு போல. 1988 இல ஜேர்மனியில ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'தூண்டில்' எண்ட சஞ்சிகை இவர் இன்னும் இன்னும் எழுதுறக்கான சந்தர்ப்பத்த ஏற்படுத்தியிருக்கு. தூண்டில் கூட்டுமுயற்சியாக

வெளிவந்த ஒரு சஞ்சிகை. அது இவர தொடந்து எழுதவச்சதோட அவருக்கான இலக்கியப் பயணத்தையும் தொடரவச்சிருக்கு. இந்த நேரத்தில இவருக்கு கிடைச்ச நண்பர்கள்ற முயற்சியால வெளியிடப்பட்டவைதான் 'வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்', 'பாதி உறவு', 'ஆண்கள் விற்பனைக்கு' ஆகிய நாவல்கள். துரதிஷ்டம் தூண்டில் பாதியில நிண்டுத்து.

அதுக்குப்பிறகு அப்பப்ப வெளிப்பட்ட இவரர் உணர்வுகள் சிறுகதைகளாக ஐ.பி.சி. வானொலியிலயும், காலம், தேனி, சிந்தனை, சக்தி, நமதுகுரல், கலைவிளக்கு, அம்மா, அஆஇ, புதிய கலாச்சாரம், நிறப்பிரிகை, களம் புதிது, சரிநிகர், இதழ்களளயும், தமிழரங்கம் போன்ற இணையத்திலயும், பத்மநாதரின் தொகுப்புக்களளயும் வெளிவந்திருக்கு.

இந்தமாதிரி வெளிவந்த இருபத்தைஞ்சுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் இதுவரையில தொகுக்கப்படாம இருந்துது. இதுக்கு பார்த்திபனே காரணம். இந்த சிறுகதைகளத் தொகுக்கிறதுக்காக நண்பர்கள் சிலர் எடுத்த முயற்சிகளையும் ஏதாவதொரு காரணத்தைச் சொல்லி பார்த்திபன் தட்டிக்கழிச்சிற்றார். இப்பிடியே யார் அதத் தொகுக்க முன்வந்தாலும் பார்த்திபன் ஏதாவதொரு சாட்டு சொல்லுவார். இப்ப மட்டும் எப்படி சாத்தியமாகியிருக்கு என நீங்க கேப்பீங்க. இப்பவும் அதேநிலதான். எத்தனையோ சாட்டுக்கள், இழுத்தடிப்புக்கள். ஆனா நாங்க விடல்ல. தொடர்ந்து அவருக்கு நாங்க தொல்லை கொடுத்தம். அந்த விடாப்பிடித்தனம்தான் இந்த தொகுப்பச் சாத்தியமாக்கியிருக்கு.

பார்த்திபன் எங்களுக்கு ஒரு எழுத்தாளரா தெரியாது. ஒரு நண்பரா மட்டும்தான் தெரியும்.

இலங்கையில இண்டைக்கு ஓ.எல் வகுப்பு மாணவர்களுக்கான தமிழ் பாடப் புத்தகத்தில் உள்ள 'தீவு மனிதன்' கதையை எழுதின பார்த்திபன்தான் எங்கட நண்பர் பார்த்திபன் எண்டது பிறகுதான் தெரியவந்தது. அப்பதான் அவரிட்ட இன்னும் கொஞ்சம் கதைகள் இருக்கிறத அறிஞ்சம். ஆர்வக்கோளாறு எங்கள வாசிக்கவச்சது. இதுவரைக்கும் நாங்க வாசிச்ச கதைகளள இருந்து இந்தக்கதைகள் வித்தியாசமாய் இருக்கிறதயும் ஒவ்வொரு கதையுமே அந்தக் கதை எப்ப எழுதப்பட்டுதோ அந்தக் காலத்துப் பிரச்சினையள சொல்றதாயும் கண்டம். அதப்பற்றி பார்த்திபனோட கதைச்சதில

இருந்து அவர் எழுதின கதைகள் ஒவ்வொண்டுமே அவர் வாழ்க்கையில் சந்திச்ச அனுபவங்கள் என்றத அறிஞ்சம்.

கதைக்கான பொருளத் தேடியலையாம ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எண்பதுகள் காலத்தில இருந்து வாழ்க்கையில் சந்திச்ச பிரச்சினையளையும், மனுசரையும் கதைகளாக்கிய ஓராள் கவனிக்கப்படாம போறத நாங்க விரும்பல்ல. இது பார்த்திபனின் கதையள வேகமாக வெளியில கொண்டரோணும் எண்ட விருப்பத்த எங்களுக்குத் தந்தது.

படைப்புக்கள் எப்பவுமே அதுக்குரிய காலத்தில வெளிவரவேணும். சொந்த இடத்தில வாழ்விழந்த வலியோட, அதுக்கு நிவாரணம் இல்லாட்டியும் பறவால்ல எங்கயாவது போய் நிம்மதியா வாழ்ந்தாப் போதும் எனப் போன இடத்தில வாழ்க்கையே வலியாகிப் போயிற்று. ஆனா அதப்பற்றியெல்லாம் யோசிக்காம எது எதுக்கோ அடிபட்டு மோதுண்டு மனிசத் தன்மையே தொலச்சிற்று நிக்கிறம். இந்த இடத்திலதான் சொந்த இடத்தில வாழமுடியாத வலியையும் வாழ்வு தேடிப் போன இடத்தில படுற வலிகளையும் சொல்ற பார்த்திபன்ர சிறுகதைகள் முக்கியமானதா இருக்கு.

காலம் எவ்வளவோ வேகமாக மாறிக்கொண்டிருக்கு. நடந்ததெல்லாத்தையும் மறந்திருவமோ எண்ட பயம் வருகுது. இதெல்லாத்தையும் எல்லாரும் வாசிக்கிறமாதிரி செய்யோணும் என உணர்றம். அதாலதான் இந்தக் கதையள் எல்லாத்தையும் தொகுப்பா வெளியிடுவம் எண்டு நினைச்சம்.

பார்த்திபன்ர கதைகளைத் தொகுக்கக்க, காலத்த அடிப்படையா வச்ச அவர் எழுதின ஒழுங்கிலயே தொகுத்திருக்கிறம். அப்பதான் அந்தந்தக் காலத்தில இருந்த பிரச்சினையள விளங்கிக்கொள்ளலாம். அதோட எழுதினவரர் எழுத்துக்கள்ள கால ஓட்டத்தில் ஏற்படுற மாற்றங்களும் விளங்கிக்கொள்ளலாம் எண்டுதான்.

அப்பப்ப சஞ்சிகைகள்ள வெளிவந்த இவரர் இருபத்தைஞ்சுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள்ள இருபத்துமூன்று கதைகளை தெரிந்தெடுத்து ஒரு தொகுப்பாக்கியிருக்கிறம். சில கதைகளைத் எடுக்காம விட்டிருக்கிறம். கதைகள்ள சொல்லப்படுற விசயத்தில உடன்பாடிருந்தாலும் அத சொல்ற விதமானது பார்த்திபன் தான் நினைக்கிற கருத்தைச் சொல்றதா, தீர்வினைப் பொதுமைப் படுத்துறதா இருக்கிறதால தவிர்த்திருக்கிறம். தொகுக்கப்பட்டிருக்கிற

கதைகளில் சொல்லப்படுற அரசியல் இண்டைய நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் தேவப்படும் என நம்புறம்.

இந்த தொகுப்பில் கதயளுக்குப் பின்னால இரண்டாவது பகுதியா பார்த்திபன்ர கதைகள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வந்தப்ப அத வாசிச்சாக்கள் எழுதின விமர்சனங்கள் சேர்த்திருக்கிறம். இதுமாதிரி மற்றவங்களும் எழுதுறதுக்கு இதுவும் ஒரு தொடக்கமாக இருக்கட்டும். அப்பிடி நீங்க எழுதுவீங்கன்னா அதுதான் இந்த தொகுப்பின்ர வெற்றி. பார்த்திபன்ர விருப்பமும் அதுதான்.

வாசிக்கிறவங்க அவங்களோட மட்டும் நிக்காம அதப் பற்றி விமர்சிக்க வேணும் என நினைக்கிறம். அப்பதான் வாசகர்களான நாங்க எங்களுக்கான எழுத்துக்களைத் தேட முடியும். நாங்களும் வாசகர்கள்தான். நாங்க விட்ட இடத்த நீங்க நிரப்புவீங்க என்ற நம்பிக்கையோட தொடருறம்.

இந்த தொகுப்பின் வருகைக்கு ஒத்துழைத்த பார்த்திபனுக்கும் அவர்ர நண்பர்களுக்கும் எங்கட நன்றிகள்.

நண்பர்கள்

இனி...

பகுதி 01

01. ஒரே ஒரு ஊரிலே 13
02. பாதியில் முடிந்த கதை 25
03. காதல் 35
04. பசி 45
05. மனைவி இறக்குமதி 59
06. ராதா பெரிசானபின் 71
07. நாளை 83
08. ஒரு தொழிலாளியும், ஒரு தொழிலாளியும் 90
09. அம்பது டொலர் பெண்ணே... 105
10. தெரியவராதது 119
11. ஒரு அம்மாவும், அரசியலும்! 131
12. பனியில் எரியும் இரவுகள் 141
13. வந்தவள் வராமல் வந்தால் 151
14. ஒரு பிரஜை, ஒரு நாடு 165
15. தூள் 177
16. அம்மா பாவம் 184
17. இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வ.செ 191
18. மேற்கின் ஒரு பக்கம் 200
19. பலமா? 209
20. தீவு மனிதன் 219

21.	கெட்டன வாழும்	233
22.	மூக்குள்ளவரை!	255
23.	கல் தோன்றி	274

பகுதி 02

01.	வாசிப்பு	287
-----	----------------	-----

- சு. குணேஸ்வரன் ● மு. வேணுகா ● செண்பகவல்லி
- வளர்மதி ● அ. இரவி ● பி. ரயாகரன் ● நிருபா
- யமுனா ராஜேந்திரன் ● சுகன் ● திருமகள்
- டிசே தமிழன் ● க. பூரணச்சந்திரன்

ஓரே ஒரு ஊரிலே

மாலை வெயில். வானம் மஞ்சள் பூசியிருந்தது. மேகங்கள் நிதானமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன. காற்று குளிர்ச்சியாக வீசியது.

அந்தக் கொட்டிலிலிருந்து ரியூசன் முடிந்து, எல்லோரும் வெளியே வந்தனர். அவரவர் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலமைகளுக்கேற்ப வர்ணங்களிலும், தராதரங்களிலும் வேறுபட்ட உடைகளுடன் இளைஞர், இளைஞிகள் கலகலத்து வந்தனர்.

சைக்கிளில் சிலர் முண்டியடித்துக் கொண்டோடினர்.

தோழர், தோழிகளுடன் சிலர் குழுக்களாகப் போனார்கள்.

எல்லோரும் வெளியேறினாலும் இரண்டு பேர் மட்டும் அதே இடத்தில் மரத்தின் கீழ் காத்திருந்தனர்.

யோன் - காஞ்சனா எனப்பட்ட அவர்களை சுருக்கமாக அறிமுகப்படுத்தினால், ஒன்றிரண்டு வயது வித்தியாசமுள்ள வாலிபனும், வாலிபியும்.

கொஞ்சம் கூடத் தெரிய வேண்டுமானால் நீண்ட நாளாகக் காதலித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்.

அவர்கள் கதைக்கும் யாவற்றையும் எழுதக்கூடாது. வெட்கமாக இருக்கும்.

“வீட்ட எப்பவும் எனக்கு பேச்சு விழுகுது. உனக்கு கீழ் தங்கச்சியள் இருக்கேக்க உதெல்லாம் தேவைதானா எண்டு கேக்கினம்”

“அதுவும் நியாயம் தானே?”

“ஓ, உங்களுக்கு எப்பவும் பகிடிதான்”

“பின்ன என்ன செய்யிறது? இந்த வயசில கலியாணம் செய்யேலுமோ?”

“வயசு பாத்துதான் லவ் பண்ணினீங்களே?”

“கோபப்படாதையும் காஞ்சனா. எங்கட வீட்டையும் விசயம் தெரியும். அவையளா ஏதேன் கதைக்கினமோ எண்டு பாக்கத்தான் இவ்வளவு நாளும் பேசாமல் இருந்தனான். இனி நானே கதைச்சுப் பாக்கிறன்”

“சொல்லாதையுங்கோ. செய்து காட்டுங்கோ”

“அவசரப்படக் கூடாது. நேரமிருக்கு. இந்த சட்டை எப்ப தைச்சு?”

இனி எல்லாம் கேட்கக்கூடாது.

“விசராக இருக்கு மச்சான். பொலிடோல் குடிக்கலாம் போல இருக்கு”

“ஏண்டா பொறன். எவ்வளவு நாளைக்கு பேய்க்காட்டுவான் எண்டு பாப்பம்”

வாசிகசாலையின் வெளிப்பக்கம் மரக் குற்றியொன்றிலிருந்து மூர்த்தியும், முருகனும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முருகன் குவைத் போவதற்காக கடன் வாங்கி ஏஜென்சி ஆள் ஒருவனிடம் பணத்தைக் கட்டியிருந்தான். ஏழு மாதங்களாகியும் அவனுக்கு எந்த ஒழுங்கும் செய்யப்படவில்லை. பல முறைகள் அவனிடம் போய் ஏமாற்றத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“காசு கடன் தந்தவை எல்லாம் நெருக்கியினம். என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியேல்”

“கனக்க யோசியாதை மச்சான். எல்லாம் வடிவா நடக்கும். பிந்துறதும் நல்லதுக்குதானோ தெரியாது. இண்டையான் பேப்பர் பாத்தனியே?”

“இன்னும் இல்லை. என்ன புதினம்?”

“வவுனியாவில் ஆமி வீடு வீடாப் போய் ஆக்களை சுட்டிருக்கிறார்கள். பொம்பிளையளையும் நாசமாக்கிப் போட்டாங்களாம்”

“நாங்களெல்லாம் பொறுப்பிருக்கெண்டு சொல்லிக் கொண்டு பின்னுக்கு நிக்கு மட்டும் இப்படி அநியாயங்கள் நடந்து கொண்டதான் இருக்கும்”

“உண்மைதான். இப்பவும் பார். சனம் நகை, நட்டை வித்தோ, சேமிச்ச காசை எடுத்தோ ஜேர்மனி, சுவிஸ், பிரான்ஸ் எண்டு போகினம். கொஞ்சம் கூடக் காசு இருக்கிறவன், பெரிய முதலாளியெல்லாம் இந்தியா போய் சுகமா சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள்”

“உவ்வளவும் ஏன்? இப்பவும் தங்களுக்கொண்டும் நடக்கேல எண்ட துணிவில வீடியோ படம் காட்டுகினம். கலியாணம் குடிபூரல் எல்லாம் வீடியோவில எடுக்கிறதுக்காய் சினிமா படங்கள் மாதிரி நல்லாக் காசைச் செலவழிச்சுக் கொண்டாடுகினம்”

“இப்படிச் சனங்கள் எல்லாம் பிரச்சனைகளிலிருந்து தங்களை விலக்கிக் கொள்ளப் பாக்கேக்க எப்படி நல்ல முடிவு வரும்? என்னையே பார். இவ்வளவு கதைக்கிறன். ஆனா நானும் நாட்டுக்கா ஒண்டும் செய்ய முயற்சி எடுக்கேல. எப்ப குவைத் போவேன் எண்டதுதான் என்றை முழு யோசனையும்”

“நீயாவது பறவாயில்லை. கஸ்டப்பட்டு உழைக்கத்தான் குவைத்துக்குப் போறாய். மற்றதுகள் எல்லாம் யூரோப் நாடுகளில போய் இருந்து கொண்டு தண்ணி அடிக்கிறதும், படம் பாக்கிறதும் தங்களுடைய எதிர்காலத்தையே நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்கினம்”

மூர்த்தி முருகனுக்கு சமாதானம் சொன்னாலும் உண்மையில் தாங்களும் குற்றவாளிகள்தான் என்றே நினைத்தான்.

உடுப்பில்லாததைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அந்த குழந்தை மண்ணில் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை தன்னை பார்க்குமே என்று வெட்கப்படாமல் நாய் ஒன்று சற்றுத் தள்ளி சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

குடிசையின் உள்ளே வள்ளிநாயகி மரக்கறி வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

நாகலிங்கம் கோடரியை ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு வாளியிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே போனான். முகம், கை, கால்களைக் கழுவிய பின் மீண்டும் உள்ளே வந்தான்.

“காசிப்பிள்ளை வீட்டை போனனியே?” வள்ளிநாயகி வெட்டிக் கொண்டே கேட்டாள்.

“ஓமோம்” அலுப்போடு சுவருடன் சாய்ந்து கீழே குந்தினான் நாகலிங்கம்.

“என்ன சொல்லுகினம்?”

“கட்டாயம் எழும்பத்தான் வேணுமாம். கலியாணம் இன்னும் மூண்டு கிழமைக்க நடக்குமாம். அதுக்குள்ள போயிட்டாம்”

நாகலிங்கத்தின் குடிசை காசிப்பிள்ளையரின் காணியிலேயே இருந்தது. ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமாக, பற்றைக் காடாக இருந்த காணியில் சுத்தம் செய்து வளப்படுத்தி, குடிசையும் போட்டு, சிறிய தோட்டமும் வைத்து நீண்ட நாட்களாக குடியிருந்தார்கள் நாகலிங்கம் குடும்பத்தினர்.

விறகு வெட்டியும், கூலி வேலை செய்தும் நாகலிங்கம் குடும்பத்தின் பசியைப் போக்க முனைந்து கொண்டிருந்தான்.

நாட்டு நிலைமைகள் காரணமாக அவன் உழைப்பும் குறைந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலைமையில்தான் காசிப்பிள்ளை தம் மகளின் திருமணத்துக்கு அந்தக் காணித் துண்டைச் சீதனமாக எழுதிவிட்டதாகவும், நாகலிங்கம் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டார்.

நாகலிங்கத்துக்கு வேறு போக்கிடம் எதுவுமில்லை. எங்கேயாவது போய் குடிசை போட்டிருக்கலாம் என்றாலும் பாதுகாப்பான இடமாகவும், தெரிந்தவர்களின் இடமாகவும் எதுவுமில்லை.

நாகலிங்கம் எதுவும் யோசிக்கவே விரும்பவில்லை.

தனபால் சைக்கிளை சுவருடன் சாத்திவிட்டு உள்ளே போனார்.

“ஏனப்பா, இவ்வளவு நேரம்? ஆ... இதென்ன கையில் கட்டு?” மகன் சதீஷ் படபடத்தான்.

“என்னப்பா? என்ன நடந்தது?” சேலையில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்த மீனாட்சியும் கேட்டாள்.

“ஒண்டுமில்லை. தபால் குடுத்துக் கொண்டு வரேக்க பலாலி ரோட்டால ஆமிக்காரன் சுட்டுக் கொண்டு போனான். எல்லாரும் பதறியோடயிக்க நான் சைக்கிளோடை வேலியுக்க விழுந்திட்டன். முள்ளுக் கம்பி சாடையாக கீறிப்போட்டுது. அதுதான் ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வாறன்”

சோர்வுடன் கதிரையில் அமர்ந்தார் தனபால்.

“பொல்லாத வேலை. உசிரைக் குடுத்து செய்ய வேணுமாக்கும். அவனவன் எல்லாம் பயந்து வீட்டுக்க பதுங்கி இருக்கிறாங்கள். இவருக்கு மட்டும் கடமை உணர்ச்சி போல”.

மீனாட்சி முணுமுணுத்துக் கொண்டே சுடச்சுட கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“கடமை உணர்ச்சி இல்லை. வயித்துப் பசிக்குத்தான் போறேன்”

“அப்படி என்ன அவசியம்? மாணிக்கம் இண்டைக்கு வந்தவன். ஏன்ராப்பா கன நாளா மீன் கொண்டு வரேல எண்டு கேட்டன். உங்களுக்கென்னம்மா, மீன் இல்லையெண்டு கவலைப்படுவியள். கடலுக்குப் போறவனோ உசிரில்லாமல் கரைக்கு வாறான்... முந்தியெல்லாம் தொழிலுக்குப் போகேக்க காத்துக்கும், மழைக்கும் தான் பயப்பிட்டோம்... இப்ப துவக்கு பிடிச்சிருக்கிற மனிசரிட்ட இருந்து தப்பிறதே பெரிய காரியம். கடலுக்குப் போய் காசு உழைக்காட்டியும் பறவாயில்லை. குழந்தை, குட்டியளோட இருக்கிறதைக் கொண்டு சாப்பிடுவோம் எண்டு சொல்லுறான்”

மீனாட்சி மூச்சு விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

“எல்லாராலும் அப்படி இருக்கேலுமே? நாங்க வேணுமெண்டா சாப்பிடாம பிள்ளையளைப் பட்டினி போட மனம் வருமே? காசில்லாமல் படிக்கேலுமே?”

மீனாட்சியால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“மீனாட்சி, துணிச்சலாய் சின்னப் பெடியள் எல்லாம் துவக்கெடுத்துக் கொண்டு போய் சண்டை பிடிச்ச சாகிறாங்கள். என்னால அப்படி எல்லாம் செய்யேலாது. அதுக்காக ஒண்டுமே செய்யாமல் எனக்காக மட்டும் வாழறது சரியா? எத்தினை பேர் வெளியூரில, வெளிநாட்டில இருந்து கொண்டு தங்கடை உறவுகளுக்கு என்ன நடந்துதோ எண்டு யோசித்துக் கொண்டிருப்பினம். வீட்டில இருந்து கடிதத்தை காணாமல் சாப்பிடாமல் இருக்கிற சனங்களும் இருக்குதுகள். இந்த நிலையில் நான் பாக்கிற இந்த உத்தியோகம் என்னால் செய்ய முடிஞ்ச சிறு உதவிதான்”

தனபாலின் முகத்தில் பெருமிதம் இருந்தது.

மீனாட்சி இதன்பின் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

2

காஞ்சனாவின் தந்தை சிவபாதம் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்தார்.

சற்றுத் தள்ளி தாயார் நிலத்தில் காலை மடித்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

காஞ்சனாவின் அண்ணா, தம்பி, தங்கைகள் எதுவும் பேசாமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

காஞ்சனா அறையினுள்ளே தனியாகக் கட்டிலில் படுத்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“பெரிய கெட்டித்தனம் மாதிரி லவ் பண்ணிப்போட்டா” சிவபாதம் கொஞ்சம் பலமாகவே கதைத்தார்.

யாரும் இடையில் கதைக்கவில்லை.

“லவ் பண்ணயிக்க ஒண்டையும் யோசியாதையுங்கோ. இப்ப அவங்கள் நகையைக் கொண்டா, வீட்டைக் கொண்டா எண்டு நிக்கிறாங்கள். வீட்ட எழுதிப்போட்டு நாங்கள் ரோட்டிலயே நிக்கிறது?”

குறுக்கே யாரும் கதைக்கவில்லை.

“படிக்கிற வயசில அவைக்கொரு கலியானம். உவையைப் படிக்க அனுப்பினதோ மாப்பிள்ளை பாக்க அனுப்பினதோ?”

“.....”

“ஊர் முழுக்க விசயம் தெரியும். அவனோட நிண்டு சுத்தினது, அலம்பினது எல்லாம். அவனை விட்டால் இனி ஆர் கட்டப் போறாங்கள்? தனக்குக் கீழ் இருக்கிறதுகளையாவது யோசிச்சால் இப்படி நடந்திருப்பாளே?”

“.....”

“கண்டறியாத காதல் ஒண்டு. ஆக்களையோ, காசையோ காதலிக்கினம்? முதல் நீதான் வேணும் எண்ணுவினம். பிறகு வீடு, நகை நட்டில்லாட்டி நீ வேண்டாம் எண்ணுவினம். சுய புத்தி இருந்தாதானே?”

“.....”

“மூத்தவன் உழைக்கிறதிலேயே மூண்டு நேரமும் சாப்பிடுறதுக்கு கஸ்டமாய் இருக்கு. அவனும் ஒரு பாவி. துவக்குச் சத்தம் கேட்டா என்ன கேக்காட்டி என்ன ஒழுங்கா வேலைக்குப் போய்வாறன்”

சிவபாதம் தனி ஆவர்த்தனம் வாசிக்க, மற்றவர்கள் கேட்டு மனசுக்குள் அனுபவிக்க, காஞ்சனா மட்டும் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன நோட்டிஸ் ஒட்டுறாங்கள்?”

மூர்த்தி கடைச்சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருக்கும் நோட்டிசைக் காட்டிக் கேட்டான்.

முருகன் அந்தக் கடை வழியாகத் தான் வந்திருந்தான்.

“கோயில் திருவிழாவாம்” முருகன் சொன்னான்.

“ஓமோம், நிச்சயம் தேவைதான். எங்கட பிரச்சனைகளுக்காண்டி சுவாமிதானே பேச்சு வார்த்தை நடாத்துகிறார்”

“போடா, கடவுளைப் பற்றி இப்படி விமர்சிக்காதே”

“உண்மைதான். ஏனெண்டா அகதியளுக்கு கஞ்சி ஊத்திறதே அவர்தானே? அவரவர் சாப்பிடவோ, ஏன் உயிரோட இருக்கவே வழி இல்லை. இந்த நேரத்தில கோயிலோ திருவிழாவோ அவசியமா?”

“எல்லாருக்கும் ஏதோ ஒண்டில் நம்பிக்கை இருக்கத்தான் வேணும். உன்ரை அப்பா, அம்மாவில உனக்கு நம்பிக்கை. உனக்குள்ள நம்பிக்கை போலத்தான் மற்றவைக்கும் கடவுளில நம்பிக்கை. உனக்கு நம்பிக்கை இல்லாட்டி அதோட விட்டிடு. ஆனா நக்கல் அடிக்காதே. இப்பவும் பார். கோயிலில்தான் அகதியள் இருக்கினமாம்”

“கோவிக்காதை மச்சான். சாப்பாட்டுக் கஸ்டத்தில சனங்கள் இருக்கேக்க சுவாமிக்கு அபிசேகம் செய்யிறதும், ஆடம்பரமாய் விழாக்கள் வைக்கிறதும் எனக்குப் பிடிக்கேல்”

“உண்மைதான். சனம் இதை உணரேல. கண்மூடித்தனமான பக்தியைவிட பெயரெடுக்கிறதுதான் இவையின்ர நோக்கம். இப்பவும். காணி வேண்டுறவையும், வீடு கட்டுறவையும் இருக்கத்தான் செய்யினம். அவைக்கு நிலமையளை விளக்குறதே கஸ்டம். தங்களுக்கொண்டும் நடக்காது. தப்பியிடுவோம் எண்டு நினைக்கினம்”

“ரமேசின்ரை தங்கச்சி காஞ்சனாவைக் கட்டுறது எண்டா வீட்டை எழுதித் தரவேணுமெண்டு ஒற்றைக் காலில நிச்சிறானாம்”

“இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ ஆமிக்காரன்ரை கண்ணில இந்த ஊர் பட்டால் எல்லாம் சரி. அவனுக்கு வீடு வேணுமாமோ?”

“இன்னொரு விசயம் கேள்விப்பட்டனியே? காசிப்பிள்ளையர் நாகலிங்கத்தை எழும்பச் சொல்லியிருக்கிறாராம். அவன் எங்கையெண்டு போவான்?”

“எத்தினை தலைமுறை போனாலும் இவங்களைப் போல ஆக்களின்ரை குணம் மாறாது. தங்களை மாத்தவும் விரும்பிறயில்லை. நெருப்பெரியேக்க நீரோ மன்னன் பிடில் வாசிச்ச மாதிரி நாளுக்கு நாள் சனம் அழிஞ்சாலும் காசாசை, நாட்டாண்மை, சீதனம், சாதி இதுகளுக்கு அழிவேயில்லை. இதுகளுக்கெல்லாம் எப்ப சாவு மணி அடிக்கப்படுகுதோ அப்பதான் எங்களுக்கெல்லாம் உண்மையான விடுதலை”

“பேனையை மட்டும் வைச்சக் கொண்டு எல்லாத்தையும் பேப்பரில நிரப்பி விளம்பரமாக எழுதிப் போடுவினம். இதில வேலையில்லை மச்சான். எல்லாரும் தான் தான் உணர்ந்து திருந்த வேணும். மாற வேணும்”

“இதுகளைக் கதைக்கப் போனால் எங்களுக்குத்தான் விசர் பட்டம் கிடைக்கும். நீ முதல் உன்னைத் திருத்து. பிறகு எங்களைப் பற்றி யோசிப்போம் எண்ணுவங்கள்”

“கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டதிலேயே நேரம் போட்டுது. நான் கடைக்குப் போக வேணும். வரட்டே”

முருகன் விடை பெற்றுப் போனான்.

மூர்த்தி கொஞ்ச நேரம் தெருவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தண்ணீரை வயிறு முட்டக் குடித்துவிட்டு நாகலிங்கம் குடிசையின் வெளியே வந்து குந்தில் அமர்ந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் வள்ளிநாயகியும் வந்து பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

சிறிது நேரம் இருவரும் கதைக்கவில்லை.

வானத்தில் மேகக்கூட்டம் அதிகமில்லை. கொஞ்சப் பறவைகள் ஒரே திசையாகப் பறந்து போயின.

“பிள்ளைக்கேதேன் குடுத்தனியே?” நாகலிங்கம் மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“என்னத்தைக் குடுக்கிறது. பாணைத்தான் தேத்தண்ணியில நனைச்சுக் குடுத்தனான்”

நீ சாப்பிட்டியா என்று நாகலிங்கம் வள்ளிநாயகியைக் கேட்கவில்லை. அவனுக்குத் தெரியும் சாப்பிட அங்கு எதுவுமில்லை என்று.

“ஒருத்தனும் வேலைக்குக் கூப்பிடுறானில்லை. அவங்களையும் குற்றம் சொல்லேலாது. இப்பத்தை நிலமையில கூலி தாற மாதிரி ஆரும் இல்லை. எல்லாம் எங்கட தலைவிதி”

வள்ளிநாயகி எதுவும் பேசாமல் குச்சி ஒன்றைக் கையில் எடுத்து மண்ணில் கீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“காசிப்பிள்ளை ஒவ்வொரு நாளும் கரைச்சல் படுத்துகிறார். எல்லாருமா மருந்து குடிச்ச சாகலாம் எண்டால் அதுக்குக் கூட வழியில்லை”

நாகலிங்கத்தின் குரல் கரகரத்தது.

வள்ளி நாயகி இப்போதும் தலை குனிந்து கீறிக் கொண்டிருந்தாள். மண் தரையில் கண்ணீர்த் துளி ஒன்று விழுந்தது.

தனபால் வீட்டில் எல்லோரும் பரபரப்பாயிருந்தார்கள்.

மீனாட்சி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“ஐயோ, என்ன நடந்துதோ? இந்த வேலை வேண்டாம் வேண்டாம் எண்டு சொன்னனான். மனுசன் கேக்கேலயே”

“ஈ, கத்தாதை அம்மா. அப்பாவை என்ன ஆமிக்காரன் பிடிச்சுக் கொண்டு போட்டானே? அவர் இன்னும் வரேல. அவ்வளவு தானே? உதுக்கேன் ஒப்பாரி வைக்கிறாய்? அண்ணை தேடிக் கொண்டு போனவர்தானே” மகள் தாயை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

வழக்கமாக பகல் மூன்று மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடும் தனபால் அன்று ஆறு மணியாகியும் வரவே இல்லை.

நேரம் போய் கொண்டிருந்தது.

எல்லோரும் பயப்படத் தொடங்கினார்கள்.

அயலவர்களும் கூடத் தொடங்கினார்கள்.

இரவு ஒன்பது மணியளவில், அந்த வீட்டின் உழைப்பாளி, அன்று பகல் இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்ட தனபாலின் உடல் வீட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

3

ஒரு மாலைப் பொழுது.

நான்கு மணியிருக்கலாம்.

ஊரவர் தத்தமது வழமையான கடமைகளில் இருந்தனர்.

கிடைத்த தகவல் ஒன்றையடுத்து இராணுவம் அந்த ஊரைச் சுற்றி வளைத்தது.

வீடுகள் கொழுத்தப் பட்டன.

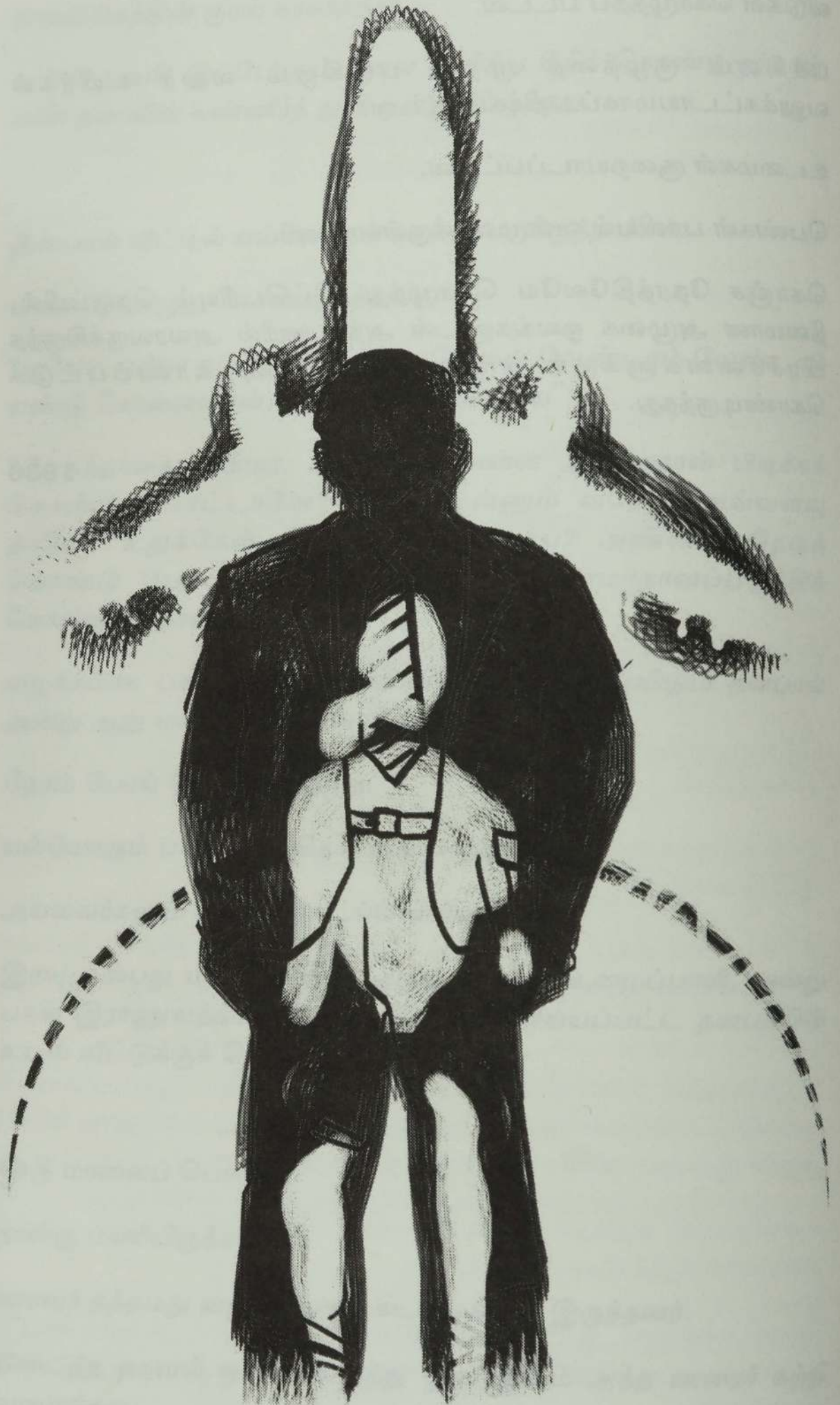
பச்சிளம் குழந்தை முதல் படுகிழம் வரை உயிர்கள்
வலுக்கட்டாயமாகப் பறிக்கப்பட்டன.

உடமைகள் சூறையாடப்பட்டன.

பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாகினர்.

கொஞ்ச நேரத்திலேயே கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பில்,
தீனமான அழகை ஓலங்களுடன் அந்த ஊரில் அவரவருக்கிருந்த
பிரச்சனைகளுக்குச் சமூகமான முடிவு காணப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது.

1986

பாதியில் முடிந்த கதை

அதிகாலை.

குளிர் காற்று உடலைத் தழுவிப் போனது. இரண்டொரு பறவைகள் அவசரமாக எங்கோ பறந்து போயின. சேவல் ஒன்று தனித்துக் கூவியது.

நான் கிணற்றடியில் பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தேன். பற்பொடிகையிலிருந்து இடம்மாறி பற்களோடு சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி துப்பி அந்தச் சண்டையின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் கவனம் முழுவதும் பல் துலக்குவதில் லயிக்கவில்லை. ஏதேதோ நினைவுகள் நிழலாடின.

சலுதிக்குப் போவதற்காக ஏஜென்சி ஒருவனிடம் பணம் கட்டியிருந்தேன். பல மாத கால தாமதத்தின் பின் இன்று மாலை விமானப் பிரயாணச் சீட்டு மற்றும் தேவையான பத்திரங்களை தருவதாகச் சொல்லியிருந்தான்.

பிரயாணம் செய்ய வேண்டிய திகதி அடுத்த வாரம் வருகிறது.

இனி எனது குடும்பத்தின் கஷ்டங்கள் தீர்ந்துவிடும். மண் குடிசை வீடாக மாறிவிடும். தேவைகள் அனைத்தும் நிவர்த்தி செய்யப்படும். தம்பி, தங்கைகள் தொடர்ந்து படித்து முன்னேறுவார்கள்.

“என்ன யோசனை? இப்பவே சலுதிக்குப் போயிட்டியா?”

வனிதாவின் குரல் கேட்டு என் நினைவுகளைக் கலைத்துக் கொண்டேன்.

வனிதா என் தங்கை. மூத்தவள் அக்கா. உயர்தர வகுப்புவரை படித்துவிட்டு அம்மாவோடு சமையலுக்கும் உதவியாக இருந்தாள்.

இரண்டாவது நான் சென்ற வருட முடிவில் உயர்தரப் பரீட்சை எடுத்திருந்தேன். பரீட்சை முடிவுகள் வரவில்லை. கட்டாயம் சித்தியடைவேன் என்று தெரிந்தும் வீட்டின் பொருளாதார வசதிகளை மனதில் கொண்டு தொடர்ந்து படிக்கும் எண்ணத்தை கைவிட்டுவிட்டேன்.

இப்போது சலூதிக்குப் போய் வேலை செய்யவும் தயாராகிவிட்டேன். எனக்கு அடுத்தவன் சிவா. பத்தாவது படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்தவள் வனிதா எட்டாம் வகுப்பிலும், அவளின் தங்கை ஆறாம் வகுப்பிலுமாக படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னண்ணா, கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழியைக் காணலை?” வனிதா குடத்தைக் கொண்டு வந்து திட்டியில் வைத்தாள்.

தண்ணீரை அள்ளிக் குடித்திற்குள் ஊற்றினேன். குடம் நிரம்பியதும் அதை எடுத்துக் கொண்டு அவள் போய் விட்டாள்.

எங்கள் வீட்டைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விபரிக்க வேண்டும்.

அது முழுமையானதொரு வீடும் அல்ல. வீட்டின் முழுத் திட்டத்திலும் பாதியிலும் குறைவாகவே வீடு கட்டப்பட்டிருந்தது.

ஒரு கூடமும் அறையும்தான் சீமெந்தினால் கட்டப்பட்டிருந்தன. பக்கப் பகுதிகளுக்கு மண்ணினால் சுவர்களை அமைத்து கூரை வேயப்பட்டு ஒரு வழியாக வீடு அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஐயாவின் மரணமும் இந்த நிலைமைக்கு ஒரு காரணம். மேசன் வேலை செய்து வந்த அவர் இழப்பினால் பெருமளவு பொருளாதார நஷ்டம் ஏற்பட்டது உண்மை தான்.

வேலை செய்யும் காலத்தில் அவர் பிடித்த சீட்டு பிற்காலத்தில் எங்களுக்கு உதவியது.

வீட்டு வளவில் நின்று பழ மரங்களும் தங்கள் பங்குக்கு உதவின. அம்மாவும் சில வேளைகளில் வீட்டு வேலைகளுக்குப் போய் வருவாள்.

நினைவுகள் நெஞ்சில் நிழலாட முகம், கை, கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு எல்லோரும் பொதுவான அறைக்குள் சென்றேன்.

ஆச்சரியமாக கடைசித் தங்கை மீனா கையில் துவாயுடன் நின்றாள். இப்போதே என்மேல் கரிசனை வர ஆரம்பித்து விட்டது. சிரித்துக் கொண்டே துவாயை வாங்கிக் கொண்டேன்.

“அண்ணை, இந்தாங்கோ கோப்பி” வனிதா பேணியை நீட்டினாள். அதை வாங்கிக் கொண்டேன்.

என் பயணம் எல்லோரிடமும் தான் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. என்னை விட மற்றவர்கள் அதிகமாகக் கற்பனை செய்கிறார்கள். எதிர்பார்க்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

கோப்பியைக் குடித்த பின் வனிதாவிடம் பேணியைக் கொடுத்துவிட்டு கூடத்துக்கு வந்து முன் வாசற் படிகளில் அமர்ந்தேன்.

சனிக்கிழமையாதலால் பாடசாலை போகும் மாணவர்களை பாதையில் காணவில்லை.

சைக்கிள்கள்தான் கூடுதலாக ஓடித் திரிந்தன.

இரண்டு, மூன்று சிறுவர்கள் கத்திக் கொண்டு அரைக் காற்சட்டையுடன் ஓடினர்.

வெயில் கூடக்கூட வெப்பநிலையும் மாற்றமடைந்து கொண்டிருந்தது.

வேலியிலிருந்த ஓணானைப் பார்த்து நாய் கோபப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வேலியிலேயே எங்கள் வசதிகள் தெரிந்தது. கிடுகுகள் அரித்தும், விழுந்தும் வேலிகளுக்குரிய மரபை மீறியிருந்தன.

பாடசாலை வாழ்கையை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

ஓ... மிகவும் இனிமையான நாட்கள். அறிவு வளர்ச்சியுடன் நல்ல தோழர்களையும் தேடிக் கொண்டேன். பாடசாலை பிறிதான ஒரு உலகமே. கேலிகள், கிண்டல்கள் செய்வதும் நாங்களே. ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து கொள்வதும் நாங்களே.

முதல் நாள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டால் அடுத்த நாளே ஒருவர் தோளில் ஒருவர் கை போட்டுக் கொண்டு வருவோம்.

பாட்டுகள் பாடுவோம். தனி நடிப்பு செய்வோம். விளையாட்டு கலைவிழா என்றால் போதும். களைகட்டச் செய்து விடுவோம்.

பாடசாலை நடைமுறையிலே எனக்குப் பிடித்த அம்சம் மாணவர்கள் அனைவரும் ஒரே மாதிரியாக வெள்ளை நிற உடுப்புகள் அணிந்து வர பணிக்கப்பட்டிருப்பது தான். வெளித் தோற்றத்தில் வித்தியாசங்கள் இல்லாமல் எல்லோரும் இணைத்து வைக்கப்படுகிறார்கள்.

எனக்கு இன்னுமொரு ஆசையும் இருந்தது. சினிமா நடிகரைப் போல் இல்லாமல் ஆசிரியர்களும் தூய்மையான வெண்ணிற ஆடையில் பாடசாலைக்கு வரவேண்டும் என்பதுதான்.

“அண்ணை, சாப்பிட வரட்டாம்” மீனா வந்து சொன்னாள்.

எழும்பிப் போய் குசினி வாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்த செம்புத் தண்ணீரில் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டேன்.

இனி முன்பு மாதிரி தலை நிமிர்ந்து நடக்க முடியாது. அம்மாவின் இராட்சியத்துக்குள் போவதென்றால் யாரென்றாலும் தலை குனிந்துதான் உட்பிரவேசிக்க வேண்டும்.

தரை சாணியால் மெழுகப்பட்டு மிகவும் சுத்தமாக இருந்தது.

பக்திப் படங்களில் கடவுளர்கள் புகையிலிருந்து பிரசன்னமாவது போல் அம்மாவும் புகை மூட்டத்திறகுள்ளால் தரிசனம் தந்தாள்.

அம்மாவைப் புதிதாக பார்ப்பவன்போலப் பார்க்கின்றேன்.

உழைப்பாலும், வயது முதிர்வாலும், அடுப்பு வெக்கையாலும் அவள் உடல் கறுத்து சுருக்கங்கள் விழுந்து தளர்ந்திருந்தது. ஆனால் அவள் மனம் தளர்ச்சியடையவில்லை என்பது அவள் செய்யும் வேலைகளில் தெரிந்திருந்தது.

யாரும் உதவி செய்யாவிட்டாலும் எல்லா வேலைகளையும் தன் தலையில் போட்டுக் கொண்டு மாளுவாள்.

வீடு, வளவெல்லாம் சுத்தப்படுத்துவாள். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அயல் வீடுகளுக்குப் போய் வேலைகள் செய்து கொடுப்பாள்.

இயந்திரங்களுக்கு கூட ஓய்வு கொடுக்க வேண்டும். இல்லையேல் சூடேறி ஆயுட் காலத்தை முடித்துக் கொண்டுவிடும்.

ஆனால் அம்மாவுக்குக் கிடைக்கும் ஓய்வை முன்னூற்றி அறுபத்தைந்து நாட்களிலும் விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம்.

வெளியுலகில் தற்போது என்னதான் நடக்கிறது? சினிமாவில் யார்யார் புதிதாக வந்திருக்கிறார்கள்? உடைகளில் கடைசியாக வந்த நாகரிகம் என்ன? இவை எல்லாம் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

பிள்ளைகள், வீடு, சமையலறை என்று தனக்கென ஒரு உலகத்தை அமைத்து அதிலேயே நிரந்தரமாகக் குடியமர்ந்துவிட்டாள்.

அம்மாவின் கஷ்டத்தை இனியும் நீடிக்க விடக்கூடாது. சலுதிக்குப் போய் உழைத்து முதல் எடுக்கும் சம்பளத்தில் நவீன சமையல் உபகரணங்கள் வாங்கி அனுப்பிவிட வேண்டும்.

கூடிய சீக்கிரமே வீட்டை முழுமையாக்கி மின்சார இணைப்பும் கொடுத்தால் வேலைகளை மின்சார சாதனங்கள் மூலம் இலகுவாக்கி, நேரத்தைக் குறைத்து அம்மாவிற்கு ஓய்வு கொடுக்கலாம்.

“என்ன மோனை, தட்டில எல்லாம் அப்படியே இருக்கு; நல்லாச் சாப்பிடன். போற இடத்தில யார் கவனிக்கப் போகினம்”

அம்மாவின் குரல் தளதளக்கிறது. கண்கள் ஈரமாவதும் தெரிந்தது.

நிச்சயம் அது புகையினால் வரவில்லை என்பதும் தெரிந்தது.

பாசம் - மனிதனை எப்படியெல்லாம் கட்டிப் போடுகிறது. ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமான இணைப்புகளை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டபின் கைவசமிருந்த உடைகளை துவைக்கின்றேன்.

கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டுவதில் எங்கள் வீட்டில் எல்லோருமே வல்லவர்கள்.

தோய்த்த உடைகளை கொடியில் போடுகையில் பக்கத்து வேலிக்கப்பாலிருந்து யாரோ பெண்கள் கதைப்பது கேட்டது.

“ஏன் நீர் கலியாண வீட்டை வரேல?”

“கொடி அடகு வைச்சது. எடுக்கேல. வெறும் கழுத்தோட வந்து நிண்டா சனம் ஏதேன் கதைக்கும். அதுதான்...”

தாலிக் கொடி பேச்சு வந்ததும் எனக்கும் ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது.

அக்காவுக்கென்று அம்மா வைத்திருந்த தாலிக் கொடியை விற்றுத்தான் சலுதிக்குப் போவதற்கான பணத்தைக் கட்டியிருந்தேன்.

நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அம்மா கேட்கவில்லை.

“புரிசன்ரை நினைவு நெஞ்சில இருந்தாப் போதும். அதை மற்றவைக்கு விளம்பரப்படுத்த வேணுமெண்ட அவசியம் இல்லை. நான் கிழண்டிப் போனன். எனக்கு பாதுகாப்பு ஒண்டும் அவசியமில்லை. நீ போய் உழைத்த இன்னும் கூடின பவுணில சகோதரங்களுக்குச் செய்து போட மாட்டியே”

அம்மாவின் அழுத்தம் திருத்தமான கதையில் நான் மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை.

விற்கும் போதும் மனம் கலங்கினாலும் என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டேன். எங்களுக்கும் நல்ல காலம் வரத்தான் போகிறது.

உடுப்புத் தோய்க்கும் படலம் முடிந்ததும் என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டு வெளியில் புறப்படுகிறேன்.

தெருவில் நடந்து போகையில் ஊரில் மாற்றங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

இளைஞர்கள் அதிகம் பேரை காணமுடியவில்லை. அநேகம் பேர் விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து விட்டார்கள்.

இன்னும் சிலர் மேற்கு நாடுகளில் அரசியல் தஞ்சம் கோரியிருந்தார்கள்.

இரண்டுக்குமே போக முடியாத சூழ்நிலையில் நான் இருக்கிறேன்.

வாசிக சாலைக்குள் நுழைகின்றேன்.

நேற்றைய பத்திரிகைகள்தான் இருந்தன. தீவிரவாதிகளின் தாக்குதல்களும், இராணுவத்தினரது அட்டகாசங்களும் மாறிமாறி முழு இடத்தையும் நிரப்பியிருந்தன.

கதைகளில், கவிதைகளில் கூட இன்றைய சூழ்நிலையின் தாக்கம் தெரிந்தது.

மேலுக்குப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு வாசிக சாலையிலிருந்து கொண்டே பாதையைப் பார்க்கின்றேன்.

எனக்கு ஐயாவின் ஞாபகம் வந்தது.

கட்டுமஸ்தான உடம்பு, அயராத உழைப்பும் அவரின் சிறப்புகள். அதிகாலையே புறப்பட்டு வேலைக்குப் போனால் இரவு ஏழு மணி தாண்டித்தான் வருவார்.

காலையில் சாப்பாடு இல்லை. மத்தியானம் பெரும்பாலும் பாணும் வாழைப்பழமும் தான். இரவில் மட்டும் வீட்டில் எங்கள் எல்லோருடனும் சாப்பிடுவார்கள்.

வேலையிலிருந்து வரும்போது கள்ளுக் குடித்திருப்பார்.

அவருடைய உழைப்பையும் களைப்பையும் புரிந்து கொண்ட நாங்கள் எதுவும் சொல்வதில்லை. அவரும் அநாகரிகமாக நடந்து கொள்வதில்லை. சனி, ஞாயிறுகளில் மட்டும் அவருடன் பழகும் சந்தர்ப்பங்கள் எங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

ஒரு சனிக்கிழமை இறைச்சி வாங்கவென்று சந்தைக்குச் சென்றவர் விமானப் படையினரால் கொலை செய்யப்பட்டுப் பிணமாக வீட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டார்.

அந்த நஷ்டத்தின் பின்தான் கஷ்டங்களைப் பற்றி அதிகமாக எம்மால் உணர முடிந்தது.

நெடுநேரம் ஒரே இடத்திலும் இருக்கப் பிடிக்காமல் வாசிக சாலையிலிருந்து தெருவுக்கு வருகின்றேன்.

அங்கே என்னுடன் படித்த நண்பனைக் காண்கிறேன்.

“என்ன, சலுதிக்குப் போகப் போகிறீராம்?”

“ஓம், ஓம்”

“எப்பப் பயணம்?”

“வாற வெள்ளி, கொழும்பில் இருந்து சலுதிக்குச் சுகமா போயிடலாம். இங்க இருந்து கொழும்புக்குப் போறதுதான் பிரச்சினை”

“மெய் தான். ரெயினும் ஒழுங்கில்லை. ஓடினாலும் பத்திரமா போடுவோம் எண்டு நிச்சயமில்லை”

“அதுதான் யோசினையாயிருக்கு”

“ஒண்டும் யோசியாதையும். காலம் நல்லதாயிருந்தால் எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்கும். சரி நான் வரட்டே?”

“ம்”

அவனுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு மீண்டும் வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றேன்.

இதற்குள் அம்மா சமையலை முடித்திருந்தாள்.

எனக்காக எல்லாரும் காத்திருந்தனர்.

சாப்பிட்டு முடித்தபின் வாசல் படியில் வந்து உட்காருகின்றேன்.

வெயில் கூடியிருந்தது. கதிரவன் மேற்காக கொஞ்சம் நகர்ந்திருந்தான். முகில் கூட்டங்கள் எங்கேயோ வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

நேரமும் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் தம்பி சிவம் வந்து சேர்ந்தான்.

யானைக்கு முன்னே மணியோசை வருவது போல் சைக்கிள் சத்தம் பலமாகக் கேட்டது.

அது ஐயா பாவித்த சைக்கிள். அவர் காலத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி.

சிவமும், நானும் பாடசாலைக்குப் போய் வருவதும் இதில்தான். வாழைக்குலை, மரக்கறிகளைச் சந்தைக்குக் கொண்டு போவதும் இந்த இரண்டு கால் கழுதையில் தான்.

சிவம் என்னைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டான்.

அவன் போட்டிருந்த மேற்சட்டை வியர்வையில் ஈரமாகியிருந்தது.

பாவம். அவனுக்கும் என்னைப் போலவே வரையறுக்கப்பட்ட உடைகள்தான். பாடசாலைக்குப் போடும் வெள்ளை உடைகளையே வெளியிடத்துக்கும் பாவிக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தோம்.

இனித்தான் நான் உழைக்கப் போகின்றேனே. தம்பிக்கு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுப்பதும், உடுப்புகள் வாங்கிக் கொடுப்பதும் பெரியதொரு வேலையா?

வெயிலின் வெண்மை தணிந்ததும் உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டு பிரயாணச் சீட்டு, தேவையான பத்திரங்களை வாங்குவதற்காக ஏஜென்சிக்கு வீட்டுக்குச் செல்லத் தயாரானேன்.

“கவனமாய் போட்டு வா அண்ணை. ரோட்டில ஆமிக்காரர்கள். கண்டபடி திரியுறாங்கள்”

தம்பி கவலைப்பட்டது எனக்குப் புதிதாகப் படவில்லை. எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொண்டு சைக்கிளில் புறப்பட்டேன்.

காற்றுத் திசையாதலால் வேகமாக ஓட முடிந்தது.

ஏஜென்சிக்காரன் வீடு யாழ் நகரில் இருந்தது.

நேராகவே ஏஜென்சிக்காரன் வீட்டுக்குப் போய் தேவையானவற்றை வாங்கிக் கொண்டு அவசியமானவற்றைக் கதைத்துவிட்டு, நன்றி சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து சைக்கிளை மிதித்தேன்.

பாதையில் சன நடமாட்டமே இல்லை. அசாதாரண அமைதியாக இருந்தது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் அடிக்கடி இப்படி நிகழ்வதால் நான் அதிகம் யோசிக்கவில்லை.

வேகமாக சைக்கிளை ஓடுகின்றேன்.

வளைவால் திரும்பி சந்தையை நெருங்குகையில்தான் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கவச வாகனங்களும், துப்பாக்கிகளுடன் ஆங்காங்கே நின்ற இராணுவத்தினரும் கண்ணில்பட்டனர்.

திடுக்கிட்டுச் சைக்கிளை நிறுத்துவதற்கு முன் இராணுவத்தினன் ஒருவன் முந்திக் கொண்டுவிட்டான்.

நெஞ்சு, வயிறு என்று குண்டுகள் பாய கத்திக் கொண்டே
சைக்கிளுடன் கீழே விழுகின்றேன்.

குருதி கொப்பிளிக்கும் இடங்களை கைகளால் அழுத்திப்
பிடிக்கின்றேன்.

அம்மா, வலி தாங்க முடியவில்லையே. யாருமே இல்லையா?
யாருக்குமே என்னைத் தெரியவில்லையா? யாருமே என்னைக்
காப்பாற்ற மாட்டார்களா?

இராணுவமும், கவச வாகனங்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
மங்குகின்றன.

ஐயோ, நான் சாகப் போகின்றேனா? இந்தக் குண்டுகள் என்னோடு
என் குடும்பத்தையே சாகடிக்கப் போகிறதா? அம்மா, அக்கா,
தம்பி, தங்கைகள், வீடு, தாலிக்கொடி, கடன், பாசம்... இதெல்லாம்
துப்பாக்கிக்கு எப்படித் தெரியப் போகிறது. நான் சாகக்கூடாது. என்
குடும்பத்துக்காக வா... ழ... வே... ண்... டு... ம்... எ... ன்... னை...
கா... ப்...

1987

காதல்

மறுபடியும் கண்கள் வலப்பக்கம் திரும்புவதை ஜீவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை. விட்டுவிட்டான்.

அவள் மறுபடியும் தெரிந்தாள். ஜீவனின் கண்கள் தன்னில் ரோந்து செய்வதை அறியாமல் ஆசிரியர் கரும்பலகையில் எழுதுவதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதும் அவள் அழகாகவே இருந்தாள்.

ஜீவனின் கண் நரம்புகள் அவசரமாக மூளைக்கு சிக்னல் கொடுக்க அதுவும் அவசரமாக விழித்து கடமையைக் கவனித்தது.

‘அதென்னெண்டு டொச் பெட்டையளுக்கு இப்பிடி செழுமையான கன்னங்கள்? கட்டையா வெட்டினாப் பிறகும் தலைமுடி அழகாக இருப்பதன் மர்மம் என்ன? உதடுகள் ஏன் சிவந்து இருக்க வேணும்? அந்தக் கழுத்தும் பிறகு... ச்... ‘ஏ’ த்தனமாக ஜீவன் ரசிப்பதற்கு முன் வகுப்பு முடிந்துவிட்டது.

அவன் சோர்வாக எழுந்தான். இனி அவளைப் பார்க்க வேண்டுமானால் நான்கு தினங்கள அவன் பொறுத்தேயாக வேண்டும். பெருமூச்சொன்று சுதந்திரமாய் அவனிலிருந்து நீங்கியது. கொப்பிகள், புத்தகங்களை பையினுள் நிரப்பி, தோளில் மாட்டினான்.

மாணவர்கள் அவசரமாக வகுப்பறையை விட்டுக் கலைந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ அலுவல்கள். ஆண்பால்கள் பெண்பால்கள் சந்திக்க வேண்டும். கடைகளுக்குப் போய் கடைசியாக வந்த கிழிந்த உடைகளைத் தெரிவு செய்ய வேண்டும். ஐஸ்கிரீம் சூப்பிக்கொண்டு றோட்டில நிற்க வேண்டும். சத்தமாகச் சிரிக்க வேண்டும்.

ஜீவன் அந்தக் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். அவன் உட்பட ஏனைய சனங்கள் பாதையில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அநேகமான கார்கள் 'பிளைபிறையில்' இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. குழந்தையொன்று தள்ளுவண்டியில் பொம்மையைப் படுக்க வைத்துச் சிரத்தையாகத் தள்ளிக் கொண்டுபோக பின்னால் அப்பாவும், அம்மாவும் ஒருவரையொருவர் அணைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜீவன் பஸ்தரிப்பில் நின்றான். மனம் முழுக்க அவள் நிறைந்திருந்தாள். அவன் அந்தக் கொம்பியூட்டர் வகுப்பில் சேர்ந்த ஆரம்ப நாளே அவள் அவனைச் சலனப்படுத்தி விட்டாள். செயற்கை அழகுகளால் பூச்சுப் போடாத அவள் அழகு உண்மையிலேயே அவனைக் கவர்ந்துவிட்டது. அவளைப் பார்ப்பதும் பாடங்களைக் கவனிப்பதுமாக அவன் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்றாம் நாளே தனது அவஸ்தைக்குக் காரணம் காதல் கிருமிகள்தானென அவன் தீர்மானித்துவிட்டான். ஒரு வாரத்திலேயே அவனுக்கு ஏராளமான கனவுகள் வர ஆரம்பித்துவிட்டன.

பஸ் வர ஜீவன் ஏறிக்கொண்டான்.

வகுப்பில் மாணவர்களின் பெயரைக் கூப்பிட்டு ஆசிரியர் வரவைப் பதியும்போதுதான் ஜீவனால் அவளின் பெயர் ஸில்வியா என அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அதைத் தவிர அவளைப் பற்றிய வேறெந்த விபரங்களையும் அவனால் சேகரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. வகுப்பு ஆரம்பமாவதற்கு முன் எல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளும் 'ஹலோ'வை அவளும் அவனுக்குச் சொன்னாள். அதைத் தவிர வேறெந்த வித்தியாசமான நடவடிக்கைகளையும் அவனால் அவளில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. வகுப்பில் பாட நேரத்தில் அவளைப் படம் பிடிப்பதோடு அவனது காதல் ஒவ்வொரு முறையும் காற்புள்ளி வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

என்றாலும் ஜீவன் மனம் தளரவில்லை. அவனுடைய நம்பிக்கைக்குக் காரணமிருந்தது. அவனுடைய நண்பர்களிலேயே அவன்தான் டொச்சை நன்றாகவும் சரளமாகவும் பேசக் கூடியவன். அந்தத் தகுதியிற் தான் கொம்பியூட்டர் படிக்க ஆரம்பித்திருந்தான். இந்த டொச் திறமை தனது காதலுக்குக் கை கொடுக்கும் என்று அவன் நம்பினான். காத்திருந்தான்.

அவன் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் டொஸ்காரர்கள் தங்களுடைய காதலை வெளிப்படுத்த என்ன மெதேட்டை நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அதனாலேயே அவன் தன்னுடைய காதலை ஸில்வியாவுக்குத் தெரியப்படுத்த முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு 'ஹலோ' வைத் தவிர அதிகமாக வேறெதுவும் கதைத்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பமே இதுவரை வரவில்லை.

ஜீவனுக்கோ இந்நிலை மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. காதல் பற்றிய அவனது கற்பனை முற்றிலும் வேறுவிதமாகவே இருந்தது. ஏராளமான தமிழ்ப்படங்களைப் பார்த்ததின் விளைவாக காதலியுடன் பூங்காக்களில் ஓடிப்பிடித்து விளையாடுவதும் ரெஸ்ரோறண்டுகளில் சிரித்துச் சிரித்துச் சாப்பிடுவதும் ஆளையாள் கட்டிப்பிடிப்பதும் என்று அவன் கனவுகள்.

இவை எதுவுமே நடைமுறையில் இதுவரை சாத்தியப்படாததால் தனது கற்பனைகளைக் கனவுகளிலேயே அவனால் அனுபவிக்க முடிந்தது.

ஒருநாள் அரை மணித்தியாலம் முன்னதாகவே ஜீவன் வகுப்புக்கு வந்து விட்டான். ஆச்சரியமாக ஸில்வியா விறாந்தை ஜன்னலில் தனித்து நின்றாள்.

வகுப்பறை பூட்டியிருந்தது. பாடங்கள் ஆரம்பிப்பதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் முன்னதாகத்தான் கதவு திறக்கும். ஏனெனில் உள்ளே கொம்பியூட்டர் உட்பட பெறுமதியான பொருட்கள் இருந்தன.

ஜீவன் வழக்கம் போல 'ஹலோ' வைச் சொல்லிவிட்டு ஸில்வியாக்கு எதிர்ப்புறமாக நின்று கொண்டான். அவளும் 'ஹலோ' வைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'அரிய சந்தர்ப்பம் நமுவ விட்டுவிடாதே' என்று மூளை இயங்கி ஆலோசனை வழங்க இதயம் அவனுக்கு உற்சாகமளிக்கும் முகமாக வேகமாக இயங்கி இரத்தத்தை குடிக்கிக் கொண்டிருந்தது. ஜீவன் என்ன செய்யலாம் என்று குழம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

எந்த நேரத்திலும் மற்ற மாணவர்கள் வந்துவிடலாம். இதைப் போல இன்னொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமே.

ஜீவன் இரண்டாவது விரல் நகத்தைக் கடித்துத் துப்பிவிட்டு மூன்றாவது விரலை வாய்க்குள் கொண்டு போனபோது தான் அந்த ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது.

“நீங்கள் எந்த நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்?” ஸில்வியா முதன் முதலாக ஜீவனை விசாரித்தாள் (தமிழில் அல்ல).

ஜீவனுக்கு உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை திடீரெனக் குளிர்ந்தது. வார்த்தைகள் கூட ஆச்சரியப்பட்டு சிரமமாகவே வந்தன.

“சிறீலங்கா”

“இங்கு அரசியல் தஞ்சம் கோரியிருக்கிறீர்களா?” என்ற ஸில்வியாவின் கேள்வியில் அவள் விசயம் தெரிந்தவள் என்பதை ஜீவன் புரிந்து கொண்டான்.

“ஆம்”

“இங்கு வந்து எத்தனை வருடங்களாகின்றன?”

“நான்கு வருடங்கள்”

“நன்றாக டொச் கதைக்கின்றீர்கள்”

ஜீவன் வெட்கமாகச் சிரித்துவிட்டு அவள் கையிலிருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்தான். மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பெண்கள் என்று தலைப்பிடப்பட்டுக் கறுப்பாக ஒரு பெண் தலையில் குடத்துடன் நின்றாள்.

‘கண்ட கண்ட புத்தகங்களையெல்லாம் இவளேன் படிக்கிறாள்’ என்று ஜீவன் கவலைப்பட்டான். இலங்கையிலுள்ள அசிங்கங்கள் எல்லாம் அவளுக்குத் தெரியவந்துவிடுமோ என்று அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

“இந்த நாடு உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” ஸில்வியா கேள்விகளைத் தொடர்ந்தாள்.

“நன்றாக”

“எப்படித்தான் கவர்ந்திருந்தாலும் உங்களுடைய சொந்த நாட்டில் பெற்றோர், சகோதரர்கள், நண்பர்களுடன் இருப்பதைப் போன்ற

மனநிறைவு இங்கே இருக்கும் போது உங்களுக்கு இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். அப்படித்தானே?”

‘அப்படியில்லை’ என்று உண்மையைச் சொல்ல நினைத்தாலும் “ஆம், நீங்கள் சொல்வது சரி” என்றான். இந்த உரையாடலை எப்படி ‘காதல் லைனுக்குக்’ கொண்டு வருவது என்று ஜீவன் யோசிக்கும் போது ஏனைய மாணவர்கள் வரத் தொடங்கினர்.

வகுப்பறை திறக்கப்பட்டு பாடம் ஆரம்பமாகியது. ஜீவன் அன்று உற்சாகமாயிருந்தான். முதல் படியில் கால் வைத்துவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான். அடுத்த சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தான்.

பரீட்சார்த்த முயற்சியாக அடுத்த வாரமும் அரை மணித்தியாலம் முன்னதாகவே ஜீவன் வந்தான். அன்றும் ஸில்வியா தனியாகவே புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பஸ் வசதியின்மையால் அவள் ஒவ்வொரு முறையும் நேரத்துடனேயே வருவதாக ஜீவன் கணித்துக் கொண்டான்.

வழக்கமான ‘ஹலோ’ பரிமாறலின் பின் “ஏன் இன்று சீக்கிரமாகவே வந்து விட்டீர்கள்?” என்று ஸில்வியா ஆரம்பித்தாள்.

“உங்களுக்குப் போலவே எனக்கும் பஸ் வசதியில்லை” காதலுக்கும் பொய்களுக்கும் இருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பை நினைத்து ஜீவன் வியந்து கொண்டான்.

“நீங்கள் என்னென்ன வழிகளில் பொழுதைக் கழிக்கிறீர்கள்?” ஸில்வியா உண்மையான ஆர்வத்துடன் விசாரித்தாள்.

“எங்களுக்கெங்கே நேரமிருக்கிறது? அதிகாலை பத்து பதினொரு மணிக்கு நானும், நண்பர்களும் எழும்புவோம். மதியச் சமையலை ஆரம்பித்தால் முடிவதற்குள் பிற்பகல் இரண்டு மணியாகிவிடும். சாப்பிட்ட பின் வீடியோவில் படம் பார்ப்போம். படம் முடிந்து சிறு இடைவேளையின் பின் இரவு சமையல் ஆரம்பிக்கும். அதை முடித்து ஆறவைத்து விட்டுப் போத்தல்களை எடுக்க ஆரம்பித்து விடுவோம். பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டு மறுநாளும் அதிகாலை எழும்ப வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு மணி, ஒன்றரை மணிக்குள் படுத்துவிடுவோம்”

ஜீவன் சொல்லி முடித்ததும் ஸில்வியா கலகலவென சிரிப்பைச் சிந்தினாள். ஜீவன் அவற்றைப் பொறுக்கி மனதுக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் “உங்கள் வாழ்க்கை உண்மையிலேயே சோகம் தான்” என்றாள் முகத்தைச் சீரியசாக வைத்துக் கொண்டு. அவளுக்குள் ஒரு பரிதாபத்தை ஏற்படுத்தியதில் அடுத்த வெற்றி என்று ஜீவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

ஏனைய மாணவர்கள் வரத் தொடங்க அவர்களுடைய உரையாடல் முடிவடைந்தது.

அதன் பின் ஒவ்வொரு முறையும் ஜீவன் அரை மணித்தியாலம் முன்னதாகவே வர, அவர்களின் உரையாடல்கள் தொடர்ந்தன. சில வாரங்களில் ‘ஸீ’ மறைந்து ‘து’ அமுலுக்கு வந்துவிட்டது. எனினும் ஸில்வியா அவனுடைய நாட்டைப் பற்றியும், அங்கு வாழும் மக்களைப் பற்றியும் மட்டுமே விசாரித்தாளேயொழிய அவனில் வேறெந்த விசேட அக்கறையும் காட்டவில்லை.

ஜீவன் தன்னுடைய தூய்மையான காதலை வெளிப்படுத்த முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். கொம்பியூட்டர் ஐந்து மாதங்களைக் கடந்திருந்தது.

பஸ்ஸில் போகும் போதும், அறையில் இருக்கும் போதும் ஜீவன் தன்னுடைய காதலைப்பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்த ஐந்து மாதங்களிலும் ஸில்வியா அவனை முழுமையாக ஆக்கிரமித்திருந்தாள். தனது காதல் காய்ச்சலாகவே மாறிவிடுமோ என்று அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

இந்தத் தவிப்புக்குத் தீர்வு காணும் முகமாக பரம்பரை பரம்பரையாக தமிழ்க் காதலர்கள் கடைப்பிடித்துவரும் கடிதம் விடு தூது முறையை ஜீவன் தெரிவு செய்தான். தெரிவு செய்த அன்றே டொச் இலக்கணத்தில் ஆழமாக இறங்கி தன்னுடைய காதலை வெள்ளைக் கடுதாசியில் மைப் படுத்தினான். பத்துக் கடிதங்களைக் கிழித்தெறிந்த பின் பதினொன்று திருப்தியைத் தந்தது.

கடிதம் தயார். இனி அதனை எப்படி ஸில்வியாவிடம் சேர்ப்பது?

அதற்குக் கூடத்தான் பண்டைய காதலர்கள் வழி காட்டியிருக்கிறார்களே. ஸில்வியா வைத்திருக்கும் புத்தகங்களில் ஒன்றைப் படித்துவிட்டுத் தருவதாக வாங்குவது, அதற்குள் கடிதத்தை

வைப்பது, பிறகு புத்தகத்தைத் திருப்பிக்கொடுப்பது என ஜீவன் செயல்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டான்.

“அந்தப் புத்தகத்தைத் தருகிறாயா? படித்துவிட்டுத் தருகிறேன்” ஜீவன் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டான்.

“நிச்சயமாக. மிக நல்ல புத்தகம். படித்துவிட்டு எப்படியிருக்கிறது என்று சொல்” ஸில்வியா புத்தகத்தைக் கொடுத்தாள். மண்டேலாவைப் பற்றிய புத்தகம். இதை யார் படிப்பது என்று நினைத்துக் கொண்டே வாங்கிக் கொண்டான்.

அடுத்த வாரம்.

கடிதம் ஒளித்திருந்த புத்தகத்தை கொஞ்சமாக வியர்த்திருந்த ஜீவன் ஸில்வியாவிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான். அவள் புத்தகத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டாள். ஏற்கனவே தயாரித்து வைத்திருந்தபடி ஜீவன் தாராளமாகப் பொய் சொன்னான். அன்றைய பாட நேரத்தில் கால நிலைக்கு சம்பந்தமில்லாமல் ஜீவன் வியர்த்திருந்தான்.

கொடுத்த கடிதத்திற்கான விடை தெரியும் நாள்.

முதல் நாளிரவே ஜீவனால் நன்றாகத் தூங்க முடியவில்லை. ஸில்வியா வெட்கப்படுவது போலவும், பிறகு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கட்டிலில் இருவரும் ஒருவர் மீது..... போலவும் கெட்ட கனவுகள் வந்து உபத்திரவப்படுத்தியிருந்தன.

படபடக்கும் நெஞ்சுடன் வந்தவன் ஸில்வியாவைக் காணாமல் திடுக்கிட்டான். “சுகமில்லையோ?”

வகுப்பறை திறக்கப்பட்டு மாணவர்கள் உள்ளே நுழையும்போது ஸில்வியா வந்தாள். வந்தவள் ஜீவனைக் கவனிக்கவே இல்லை.

ஜீவன் குழப்பமாக உட்கார்ந்திருந்தான். தேர்தல் முடிவுகளுக்காக காத்திருக்கும் அரசியல்வாதிகளைப் போலவே அவனது நிலையும் இருந்தது. அவனால் பாடத்தில் ஈடுபட முடியவில்லை. கொப்பியைத் திறந்து கண்டபடி பேனாவால் கிறுக்கினான்.

பாடங்கள் முடிந்து எல்லோரும் வெளியேறும் போது ஸில்வியா மாணவன் ஒருவனுடன் உராய்ந்தபடி கதைத்துக் கொண்டு போவதை ஜீவன் அவதானித்தான். கனத்த நெஞ்சுடன் அவர்கள் பின்னால் நடந்தான்.

ஸில்வியா அந்த மாணவனின் தலையைக் கலைத்தாள். கன்னத்தில் கிள்ளினாள். வாயில் கொஞ்சினாள். அவன் விடைபெறும்போது அவள் பின்பக்கத்தில் தட்டிவிட்டுப் போனான்.

ஜீவனுக்கு உடம்பெல்லாம் எரிந்தது. என்னுடைய ஸில்வியாவை இன்னொருவன் தொடுவதா? அவனை நான் விடுவதா? அக்கக்கா என்று பாய அவன் என்ன சினிமாவா? தனக்குள் கொதித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வெப்பத்தில் உடல் வியர்த்தது.

மாணவர்கள் எல்லோரும் போய் முடிந்ததும் ஸில்வியா எதுவும் நடவாதது போல் அவனை நோக்கி வந்தாள்.

“ராட்சஸி. விருப்பமில்லையெண்டு நேர சொல்லியிருக்கலாம் தானே. இப்பிடிச் செய்து காட்ட வேணுமே. வெள்ளைக்காற்றரை குணத்தைக் காட்டிப் போட்டாள்” என்று ஜீவன் பொருமிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனை நெருங்கிய ஸில்வியா ‘ஹலோ’ என்றாள். ஜீவன் பேசாமல் நின்றான்.

“இப்போது நான் நடந்து கொண்டதைப் பார்த்து நீ என்ன நினைத்தாய்?” ஸில்வியா ஆச்சரியமான கேள்வியொன்றைக் கேட்டாள்.

ஜீவனுக்கு முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை. ‘இவளேன் இப்பிடிக்கேட்கிறாள்? என்றை காதல் ஆழமானதுதானோ எண்டு சோதிச்சுப் பாக்கிறாவோ? விசர்ப்பெட்டை. நான் என்ன சின்னப் பெடியனே?’ என்று தனக்குள் சிரித்துக்கொண்ட ஜீவன் “உன்னை அவன் தொட்டபோது எனக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது. அவனுடன் சண்டை பிடிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. நீ அவனுடன் அப்படிப் பழகியதற்காக உன்னைக் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது” என்றான். அவள் மேல் உள்ள காதலையும், அக்கறையையும் இதைவிட வேறெப்படியும் தெரிவித்திருக்க முடியாதெனத் தானே பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான்.

“உண்மையைக் கூறியதற்காக உனக்கு நன்றிகள். உன்னுடைய சமூகத்திலிருந்து நீ கொஞ்சமும் வேறுபட்டவனல்ல என்பதை பகிரங்கமாகவே தெரிவித்து விட்டாய்” என்று ஸில்வியா சொல்ல, ஜீவன் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான்.

“உங்கள் ஆண்கள் பற்றியும், சமூக நடைமுறைகள், வழக்கங்கள் பற்றியும் நான் மிக தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன். வாழ்க்கைத் துணையென்று சொல்லித் திருமணம் செய்த கொள்ளும் பெண்களை விலங்குகளை வைத்து வேலை வாங்குவது போல அடிமையாக வைத்து நன்றாக ஊழியம் செய்ய வைக்கிறீர்கள். உனக்கும், உன் போன்ற ஆண்களுக்கும் இருக்கும் சுதந்திரங்களில் ஒரு பகுதியைக்கூட திருமணம் செய்வதற்கு முன்போ, பின்போ பெண்களுக்கு நீங்கள் கொடுப்பதில்லை என்று நன்றாகவே தெரியும். ஒரு பெண் ஒரு ஆணுடன் சகஜமாகப் பழகுவதைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ளாத அழுக்கு மனம்தான் உனக்கு இருக்கிறது. நான் உன்னைக் காதலிப்பதாக ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. அதற்குள்ளேயே என்னைக் கட்டுப்படுத்தவும், உரிமை கொண்டாடவும், சந்தேகப்படவும் முனைந்துவிட்டாய். உன்னைப் போன்றவர்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டு, வாழ்நாள் முழுவம் சேவகம் செய்யும் அடிமையாக கூண்டில் அடைபட நான் என்ன முட்டாளா? உனக்கு என்மேல் இருப்பது காதலல்ல. இச்சை. உனக்கு இரண்டு தேவைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று இந்த நாட்டின் குடியுரிமை. இரண்டாவது என்னுடைய வெள்ளை உடம்பு. உன்னுடைய முதலாவது தேவைக்கு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இரண்டாவதற்கு வேண்டுமானால் சில முகவரிகள் தருகிறேன். அங்கு போ. உன்னோடு வெறும் நண்பியாகப் பழகவே எனக்கு இப்போது அருவருப்பாக இருக்கிறது. உனது நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகும் போதாவது உனது அழுக்கு மனதைச் சலவைசெய்து கொண்டு போ”

நிறுத்தாமல் பேசி முடித்துவிட்டு ஸில்வியா போய்விட்டாள்.

ஜீவன் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான்.

1988

கூதல் காற்று பரந்த மனப்பான்மையுடன் இடுக்குகளுக்குள்ளால் நுழைந்து குடிசைக்குள் பரவியது. ஞானப்பிரகாசம் வீறிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தான். பெயரின் அளவிற்குச் சம்பந்தமில்லாமல் அவன் உடம்பு சிறியதாக இருந்தது. இரண்டு வயதென்றால் அப்படித்தானிருக்கும். தன்னைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த துணிக் குவியலைத் தாறுமாறாக்கியபடி அவன் அழுது கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய தேவை எதுவென்று தெரிந்தும் தெரிந்து கொள்ளாதவள் போல கன்னியம்மா அவனருகில் பேசாமல் படுத்திருந்தாள். கண்கள் கூரையின் இடைவெளிகளினூடாக மேலே தெரியும் ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

சூசை சாக்கால் போர்த்திக்கொண்டு குடிசை வாசலில் மணலில் குந்தியிருந்தான். தலை மட்டுமே போர்வைக்குள்ளிருந்து சுதந்திரம் வாங்கியது.

சூரியன் கடலில் சுத்தமாகத் தலை முழுகியதால் கருமேகங்கள் உல்லாசமாக வான வீதியில் அலையத் தொடங்கியது. எனினும் சிவப்பு முழுவதுமாக அழிக்கப்படவில்லை.

சில பறவைகள் கூட்டு ஞாபகம் வந்ததினால் வேகமாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வந்த அலைகள் கரையை அண்மித்ததும் காணாமல் போய்விட்டன. அவ்வப்போது காய்ந்த ஓலைகள், மரக்கட்டைகளென்று அன்பளிப்புகளைப் பத்திரமாகக் கரையில் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்துக் கொண்டிருந்தன.

சூசை இருந்த இடத்திலிருந்தே தலையைத் திருப்பிக் குடிசைக்குள் பார்த்தான். ஆரம்பித்திருந்த இருளிலும் ஞானப்பிரகாசம் தெரிந்தான். நீண்ட நேர அழுகையால் களைத்துப்போய் தற்காலிகமாக அவன்

ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் எந்நேரத்திலும் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்படலாம் என்று தெரிந்தது.

அடுப்பங்கரையில் பூனை கூடப் படுத்திருக்கவில்லை. இங்கிருப்பதால் எந்தப்பயனும் கிடைக்கப்போவதில்லையென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்து அந்தப் பூனை வேறிடத்துக்குப் போயிருக்க வேண்டும். அந்தப் பூனை தனியனென்றபடியால் இந்த இரண்டு முடிவுகளிலும் ஒன்றைச் சுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் சூசை அப்படிச் செய்ய முடியாது.

அவன் தனியனல்ல. கன்னியம்மாவும், ஞானப்பிரகாசமும் அவனை எதிர்பார்த்தும், அவனுக்காகவும் இருக்கிறார்கள். இப்போதும் கூட.

சூசை கடலைலே வெறிக்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

‘ஏலேலோ’

‘ஏல ஏலோ’

‘ஏலேலோ’

‘உண்ட மனுசி இன்னைக்கு என்ன செஞ்சு குடுத்தா?’

‘அறுக்குளா மீன் கொளம்பும், புட்டுமாக்கும். நீயும் துன்னுபாரன்.’

‘ஒனக்கு மட்டும் எப்புடி இவ்வளவு மீனு கெடைக்குது?’

‘நானு கடலம்மாட மூத்த புள்ளயாக்கும்.’

‘கடல் கொழம்பிக் கிடக்கு. காத்து வேற பலம்மா இருக்குப்பா. நீ போவப்போறியா?’

‘இப்ப நா போனா எண்ட மீனுக்கு எவ்வளவு வெல வரும் தெரியுமா?’

கற்பனையில் தெரிந்த காட்சிகளை சூசையின் கண்ணீர் தடை செய்தது.

‘கடலுக்குப் போயி எவ்வளவு காலமிருக்கும்?’ கேள்வி வேதனையைத்தான் உற்பத்தி செய்தது. கண்கள் தாமாக வள்ளத்தை நோக்கின.

மோட்டார் இல்லாமல் வெறும் பலகையாக அந்த வள்ளம் மணல் மேட்டில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. அலைகள் அதைத் தொட முயற்சித்துத் தோற்றுக் கொண்டிருந்தன. வள்ளத்தில் வலைகள் தாறுமாறாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஞானப்பிரகாசம் மறுபடி கத்த ஆரம்பித்திருந்தான். அப்படிச் சத்தம் போடுவதற்காகவே அவன் சக்தியை சேமித்து வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வப்போது அதைப் பாவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சூசை இருந்த நிலை மாறாமல் தலையை மட்டும் சுழற்றிப் பார்த்தான்.

அக்கம் பக்கத்தில் முன்பிருந்ததைவிட குடிசைகளின் அடர்த்தி குறைந்திருந்தது. பலர் தங்களுடைய வள்ளத்தில் இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டதாக பல சம்மாட்டிமார் அடிக்கடி வந்து குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வேறு சிலர் எல்லாவற்றையும் போட்டுவிட்டு எங்கேயோ இடம் பெயர்ந்து விட்டார்கள். அவர்கள் எப்போதாவது திரும்பி வரலாம் என்று நம்பிக்கையில் குடிசைகள் இன்னும் காத்திருந்தன.

சூசை அடி வயிற்றை அழுக்கிக்கொண்டான். குடற் சுவர்கள் ஒன்றுடனொன்று உராய்ந்து எரிந்து கொண்டன. அவை நீண்ட காலமாகவே ஏமாற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஞானப்பிரகாசத்தின் வயதில் தானுமிருந்தால் சூசை நிச்சயமாகப் பசியால் வாய்விட்டு அழுதிருப்பான்.

பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் சூசையின் வள்ளத்தில் பூட்டியிருந்த இயந்திரங்களை இராணுவம் மூலமாக அரசு பறித்துக்கொண்டுவிட்டது. இயந்திரங்கள் பூட்டப்பட்டிருந்த வள்ளம் இருக்கயிலேயே சூசையும், கன்னியம்மாவும் அதே குடிசையில்தான் இருந்தார்கள். வள்ளத்தில் பூட்டியிருந்த இயந்திரங்களின் உதவியால் சாப்பிட ஆகாரம் கிடைத்ததே தவிர மாளிகை கட்டி, கால் மேல் கால் போட அவர்களால் முடியவில்லை, அது பற்றி அவர்கள் நினைக்கச் சந்தர்ப்பமும் ஏற்படவும் இல்லை.

மோட்டார்களை இழந்த பின் ஆழக்கடலில் நீண்ட தூரம் சென்று வலைபோட சூசையால் முடியவில்லை. கிடைத்த மீன்களின் அளவு குறைய அவர்களுடைய ஆகாரமும் பாதிக்கப்பட்டது. இந்த நேரத்தில்தான் கன்னியம்மா உண்டாகியிருந்தாள்.

என்னதான் இலவச மருத்துவமனை என்று பெயர் இருந்தாலும் செலவு இல்லாமலா போய்விடும். காசில்லாதவர்களுக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து போகும் செலவைத் தருவதாகவோ, நோயாளிகளுக்கு குறித்துக் கொடுக்கப்படும் விற்றமின்களும், ஏனைய சத்துக்களும் இலவசமாக வழங்கப்படுமென்றோ எந்தத் தர்மாஸ்பத்திரியிலும் குறிக்கப்படவில்லை.

ஆகவே சூசை கடன்பட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. பணத்தை விட அவனுக்கு மனைவியும், பிள்ளையுமே முக்கியம். எனவே கடனில் பூச்சியங்கள் கூடி வருவதைப்பற்றி அவன் அக்கறைப் படவில்லை.

ஆஸ்பத்திரிக்கும், குடிசைக்குமாக அலைந்ததில் சூசையால் பல நாட்கள் கடலுக்குள் இறங்க முடியவில்லை. வருமானம் தவிர்க்க முடியாமல் தவிர்க்கப்பட கடனில் இன்னும் கொஞ்சம் பாரமேறியது.

சூசை தனது சக்திக்கேற்ப வழங்கிய 'ஊட்டச் சத்துகளால்' எலும்புடன் தோல் ஒட்டிக் கொள்ளாமல் தப்பிக் கொண்ட கன்னியம்மா புதிய வரவான ஞானப்பிரகாசத்துடன் மறுபடி குடிசைக்கு வந்த பின்தான் சூசைக்குத் தான் வாங்கியிருந்த கடனின் பெறுமதி தெரியவந்தது.

அதற்காக அவன் மலைத்துப் போகவில்லை. மோட்டார்களை வேண்டுமானால் அரசாங்கம் பறித்துக் கொள்ளலாம். கடலை அப்படிச் செய்ய முடியுமா என்ற நம்பிக்கையில் கன்னியம்மாவுக்குக் கூடத் தெரியாமல் கடலில் நெடுந்தொலைவு போய் வலை போட்டான்.

இராணுவக் கப்பல்களின் கண்களில் பட்டு 'பயங்கரவாதி' ஆகாமல் தப்ப எடுத்த அபாயமான முயற்சிகளும், நாட்டில் நடைபெறும் படுகொலைகளைப் பற்றி அக்கறைப்படாத கால நிலைகளின் ஆபத்துக்களும் சூசையின் மன உறுதியைத் தகர்த்துவிடவில்லை.

தன்னை நம்பி கரையில் இரண்டு ஜீவன்கள் இருக்கின்றன என்ற ஆத்ம துடிப்பு அவனைக் கடலில் நிற்க வைத்தது.

உடம்பு காய்ந்து, கண்கள் சிவந்து அதிகாலையில் கரையைத் தொடும் போது முதலில் அவனைச் சந்திப்பவர் கடன் கொடுத்தவர்கள்தான். சூசையில் அக்கறை உள்ளவரைப்போல அவன் கொண்டு வரும்

மீன்களைத் தாமே ஏலம் போட்டு, நல்ல விலைக்கு விற்று ஒரு சொற்பத்தை சூசையிடம் எறிந்து விட்டுப்போவார்கள்.

தனது இரவு நேர உயிராபத்தான உழைப்பைத் தரையில் சுகமாகத் துயிலும் ஒருவன் தன் முன்னாலேயே பறித்துக் கொண்டு போவதை சூசை கண்ணீருடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். இந்த அநியாயத்தை மற்றவர்களும் கேட்க முடியாது. கடலுக்குப் போகும் பலர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தங்கள் முதுகெலும்பை வளைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தார்கள்.

கையில் காசைப் பார்த்ததும் சூசைக்கு ஞானப்பிரகாசத்தின் நினைவுதான் வரும். அந்தச் சின்னக் கண்களில் தெரியும் பசி அவன் நெஞ்சை உரையும் போது அவனுக்கு மற்றவையெல்லாம் மறந்து போய்விடும்.

‘புள்ள பொறந்தாப் பொறகு நீ என்னை மறந்துட்ட போலக் கெடக்கு’ என்று கன்னியம்மா செல்லமாகக் கோபித்துக் கொள்வாள். உண்மையாக அவர்களிருவரும் சேர்ந்து தங்களையே மறந்திருந்தார்கள்.

அப்படிப் பெரிதாக எதை மறந்து விட்டார்கள்?

அவர்கள் பிள்ளைக்குக் குல்லாயும், சொக்காயும் வாங்கிக் கொடுக்கவுமில்லை, உருட்டி விளையாடக் காரும், விமானமும் வாங்கிக் கொடுக்கவுமில்லை. அதற்கெல்லாம் அவர்களால் முடியாது. தங்களது உடைகள், உணவில் தியாகம் செய்து ஞானப்பிரகாசத்தின் உடம்பைக் கவனித்துக் கொண்டார்கள். அடிக்கடி வரும் நோய்களிலிருந்தும் பாதுகாத்துக் கொண்டார்கள்.

ஞானப்பிரகாசத்தின் வளர்ச்சியுடன் கடனும் வளர முயற்சிப்பதை சூசை தெரிந்து கொண்டான். இந்தப் புதை குழியிலிருந்து மீள்வதற்குச் சாத்தியமில்லை என்பதையும் தெரிந்து கொண்டான். எனவே அதுபற்றி கவலைப்படாது இயன்றவரை கன்னியம்மாவுடனும், ஞானப்பிரகாசத்துடனும் சந்தோசமாக இருக்க முயன்றான்.

இந்தச் சந்தோசங் கூடக் கொஞ்ச நாட்களுக்குத் தான்.

ஒப்பந்தம் ஒன்று கைச்சாத்தானது பற்றியோ, அந்நிய நாட்டு இராணுவம் எவ்வளவு தொகை வந்திருக்கிறது என்பது பற்றியோ

சூசைக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. அது பற்றித் தெரிய வருவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளும் அந்தச் சுற்றாடலில் இல்லை.

பார்வையாளராக இல்லாமல் பங்காளராக மாறுங்கள் என்றெல்லாம் எல்லோரும் மையை வீணாக்கி நோட்டீசுகளை தயாரித்து, சுவர்களையும், மதில்களையும் பலமாக்கினார்களேயொழிய கடலைப் பற்றி மட்டுமே தெரிந்து வைத்திருக்கும் சூசை போன்றவர்களுக்கு யார் இவற்றையெல்லாம் புரிய வைக்கிறார்கள். அடிமட்டத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அரசியல் சிந்தனைகளைத் தெளிவாக்கும் அக்கறை யாருக்கிருக்கிறது?

சூசைக்குக் கடலைப் பற்றி மட்டும் தெரிந்தது போல அவர்களுக்கு ஆயதங்களைப் பற்றி மட்டுமே தெரியும் போலிருந்தது.

சண்டை நடக்கிறது. இதில் கொல்லப்படுபவர்கள் கொல்லப்பட்டும். அவ்வப்போது 'அப்பாவி மீனவன் கொலை.' 'அப்பாவி விவசாயி கொலை' என்று கறுப்பு மையில் அஞ்சலி தெரிவித்தால் போதும் என்றுதானே பலர் நினைக்கிறார்கள்.

ஏதோ மாற்றங்கள் நடக்கின்றன என்றளவில் மட்டுமே சூசைக்குத் தெரியவந்தது. சிலவேளைகளில் பறிபோன தனது மோட்டார்கள் திரும்பக் கிடைக்கலாம் என்ற நம்பாசை அவனுக்கிருந்தது.

தமக்குக் கிடைத்ததைக் கொண்டே சூசையும், கன்னியம்மாவும் ஞானப்பிரகாசத்தை வளர்த்து வந்தார்கள். ஞானப்பிரகாசமும் கடலை நம்பாது படித்து, வேறு உத்தியோகம் பார்த்து தங்களை இருத்திச் சாப்பாடு போடுவதாக இருவரும் அடிக்கடி கனவுகள் கண்டார்கள். அந்த நம்பிக்கையே அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டி இயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்றுதான் அந்த அறிவித்தல் கிடைத்தது.

கடல் தடை செய்யப்பட்ட பிரதேசமாகப் பிரகடனப்படுத்தப் பட்டிருப்பதாகவும், தடையை மீறி கடலுக்குள் பிரவேசிப்பவர்கள் சுடப்படுவார்கள் என்றும் காக்கிச் சட்டை போட்டு, துப்பாக்கிகள் வைத்திருந்தவர்கள் நோட்டீசு போட்டு, ஒலிபெருக்கியிலும் சொன்னார்கள்.

சூசை இதைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மனிதர்கள் உதவி செய்யாவிட்டாலும் கடல் இருக்கவே இருக்கிறது. அதை யார் கொண்டு போய்விடப் போகிறார்களென்ற ஆறுதல் சூசைக்கு இவ்வளவு நாளும் இருந்தது. இந்தப் புதிய அறிவித்தலால் அதுவும் மறைந்து போனது.

தரையில் ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டு கண்ணில் கண்டவர்களை சுட்டுத் தள்ளுவதைப் பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் கடலுக்குப் போனால் சுடுவோம் என்பதை அவன் இப்போதுதான் கேள்விப்படுகிறான்.

கடல் கூட வேறு யாரோவின் சொந்தமா?

கடலில் நின்றால் மரண தண்டனையா?

சூசை இடிந்து போய்விட்டான். தனது கனவுகள் நொருங்குவதை அவன் பரிதாபமாக உணர்ந்தான்.

‘நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாத, எங்கட ஞானப்பிரகாசம் வளந்து எங்கள்ப் பாத்துக்குவான்’ என்று கன்னியம்மா அவனைத் தேற்றினாள்.

‘அதுக்கு உசிரோட இருக்கணுமே’ சூசை தனது கண்ணீரை மனைவியிடம் மறைத்துக் கொண்டான்.

கடலையே நம்பியிருந்த அந்தச் சுற்றாடலிலுள்ள மனிதர்கள் குடிசைகளுக்குள் முடங்கினார்கள். கண்ணுக்கு முன்னால் பரந்தளவில் மீன் பொக்கிசங்களை ஒளித்து வைத்திருக்கும் கடல் இருந்தும் அபாயம் அவர்களை எதுவும் செய்யவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

வள்ளங்கள் கொஞ்சமும் பொருந்தாமல் மணலில் நின்று உலர்ந்து கொண்டிருந்தன. நாயும், வேறு சில உயிரினங்களும் வள்ளங்களை தமது வசிப்பிடமாகவும், கழிப்பிடமாகவும் பாவித்துக் கொண்டிருந்தன. வள்ளங்களிலும், வலைகளிலும் சிறுவர்கள் விளையாடினார்கள்.

நாட்டில் எத்தனையோ உயிர்கள் பலியாகிக் கொண்டிருக்கையில் எதுவுமே நடவாதது போல் அரசியல்வாதிகளும், மந்திரிகளும் திறப்பு விழாக்கள் நடாத்தி, சுற்றுப் பயணங்கள் செய்வது போல், விடுதலை இயக்கங்கள் தமக்குள் மோதி தலைமைக் கொடியை வீரமாக நாட்ட முனைவது போல், கடலை இழந்து, வருமானத்தை இழந்து, வாடிப்போய் நிற்கும் அந்த ஜீவன்களுக்கு கடனை நினைவூட்ட கடன் கொடுத்தவர்கள் மறக்கவில்லை.

சூசை வீடு தேடியும் கடன்காரர் அதிசயமாக வந்தார். சத்தம் போட்டார். அவன் கடனை அடைக்காவிட்டால் தானும், தனது குடும்பமும் பட்டினியால் செத்துவிடுவோம் என்பது போல மோதிரக் கையை வீசி ஆவேசப்பட்டார். தனது கோபத்தால் வந்த வியர்வையை சங்கிலியை ஒதுக்கித் துடைத்துக் கொண்டார்.

சூசை என்ன செய்வான்?

கண் முன்னால் தெரியும் காரணத்தைக் கூடக் கண்டு கொள்ளாமல் அவர் கண்மூடித்தனமாக ஆத்திரமடையும் போது சூசையால் தத்துவம் பேசுவா முடியுமா? குனிந்த தலையை எல்லாவற்றிற்கும் ஆட்டிக்கொண்டு இருந்தான்.

கடன் கொடுத்தவரால் அடிக்கடிதான் வர முடியும். பசி அப்படியல்லவே? அது எப்போதும் வந்தது.

அக்கம் பக்கங்கள் கூட்டாகச் சேர்ந்து கரையில் ஒதுங்குபவற்றையும், கரைக்கு அண்மையில் கடலில் அகப்படுபவற்றையும் பங்கு போட்டு சாப்பிட்டாலும் எத்தனை நாளைக்கு?

இனி எதுவும் சரிவராது என்று நம்பிக்கையிழந்து பல குடும்பங்கள் சொந்தமான, சொந்தமில்லாத வள்ளங்களில் இரவோடிவாக இந்தியாவுக்குத் தப்பினார்கள். அப்படிப் போன சிலரின் பிணங்களை அலைகள் நாட்டுப் பற்றுடன் இலங்கைக் கரைகளில் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்தன.

சிலர் அகதி முகாம், வேறு பிரதேசங்கள் என்று நடந்து போய் விட்டார்கள்.

சூசைக்கும், இன்னும் ஒரு சிலருக்கும் மட்டும் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை. அது தவிர அவர்களுக்கு கடல் மட்டுமே தெரியும். வேறு எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியாது. இந்நிலையில் வேறிடங்களுக்கு குடிபெயர்ந்து அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? எதுவுமே தெரியாத அவர்களை புதிய இடங்களில் உள்ளவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா?

தடைச் சட்டம் போட்டு பல மாதங்களின் பின்தான் அவர்கள் அரசின் கண்களில் பட்டார்கள். நிவாரணம் என்று பெரிதாக விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டு அளவு முறையில் உணவுப் பொருட்களை அவர்களுக்குப் போட்டார்கள்.

உழைத்துத் தேய்ந்து, இப்போது பலவந்தமாக முடக்கப்பட்டு, குடிசைகளில் வாடிச் சுருண்டு போயிருக்கும் அவர்களின் பசியின் அளவை குளிர்நட்டப்பட்ட சாத்திய அறைக்குள், சுழல் நாற்காலியில் கசங்காத உடையுடன் இருப்பவர்களால் தீர்மானிக்க முடியுமா? தங்களுடைய பத்திரங்களை நிரப்புவதற்காக தமக்குப்பட்ட அளவுகளில் அந்த உழைப்பாளிகளின் பாத்திரங்களில் பிச்சை போட்டார்கள்.

அப்போதும் கூட சூசையும், கன்னியம்மாளும் ஞானப் பிரகாசத்தைத்தான் நன்கு கவனித்துக் கொண்டார்கள். தமக்குக் கிடைக்கும் பொருட்களை மாற்றி ஞானப்பிரகாசத்திற்குத் தேவையானதை வாங்கிக் கொண்டார்கள். தங்களுடைய வயிற்றை அசட்டை செய்தார்கள்.

இவர்களுக்கு நிவாரணப் பொருட்கள் கிடைக்கும் செய்தி கடன் கொடுத்தவருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. விரைந்து வந்துவிட்டார். நிவாரணப் பொருட்களில் கொஞ்சத்தை தனக்குத் தந்தால் அதற்கேற்ற பெறுமதியை கடனில் கழித்துக் கொள்வதாக அவர் தனது சலுகையை அறிவித்தார்.

‘நீ நாசமாய் போக’ என்று கூட அவர்களால் திட்ட முடியவில்லை. ஞானப்பிரகாசத்துக்குப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு எஞ்சியதைக் கொடுத்துக் கடனைக் கழித்துக் கொண்டுவந்தார்கள்.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் பசியைத் தாங்கிகொள்ள முடியும்?

பசி தன்னால் முடிந்தவரை அவர்களை எச்சரிக்கை செய்து பார்த்தது. கோபித்துப் பார்த்தது. அடம் பிடித்தது. அவர்கள் எதற்கும் மசியாமல் போகவே அராஜகத்தை ஆரம்பித்துவிட்டது.

காலில் கட்டெறும்பு கடித்து வலி உண்டாக்க, சூசை முன்கதைச் சுருக்கத்திலிருந்து மீண்டான். உள்ளேயிருந்து ஞானப்பிரகாசம் அழுதான்.

இருள் முழுவதுமாக வந்து விட்டிருந்தது. நிலவின் ஒளி மங்கலாக மணலில் விழுந்தது. கடல் பேரிரைச்சலுடன் அலைகளை உற்பத்தியாக்கிக்கொண்டிருந்தது.

பக்கத்தில் யாரோ வர சூசை தலையைத் திருப்பினான். கன்னியம்மாதான்.

என்ன என்பது போல சூசை பார்த்தான்.

‘புள்ள இன்னைக்கு சரியா அழுவறான்’ கன்னியம்மா அவனுக்குப் பக்கத்தில் குந்தியபடி மெல்லமாகச் சொன்னாள்.

சூசை மௌனமாக இருந்தான்.

‘அவனுக்கு சரியான பசி போல’

சூசை அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். பசியால் பஞ்சடைந்த அந்தக் கண்களில் தாய்மை தெரிந்தது. உதடுகள் உலர்ந்து போயிருந்தன. உடம்பு சுருங்கியிருந்ததால் தாடைகள் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தன. ஏனைய அங்கங்களை கிழிந்த சேலை மூடியிருந்தது.

சூசை கடலைப் பார்த்தான். வெள்ளை அலைகள் மட்டும் அவ்வப்போது ஓடிவந்து மறைவது நன்றாகத் தெரிந்தது. நன்றாகக் காய்ந்து போயிருந்த செடியொன்று காற்றால் அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

‘அவுங்க இனி எப்ப சாப்பாடு கொண்டு வருவாங்க?’ சூசை கேட்டது நிவாரணப் பொருட்களை.

‘என்னும் ரெண்டு நா இருக்கு’ கன்னியம்மை மெல்லமாகப் பதிலளித்தாள்.

அதுவரைக்கும் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் இருவருக்கும் தெரியவில்லை. பரந்த கடல் கண் முன்னால் இருக்கையில் விழுந்து சாகலாமா என்று கூட இருவரும் தனித்தனியாகச் சிந்தித்தார்கள். ஆனால் ஞானப்பிரகாசம் நினைவுக்கு வந்ததும் தமது சிந்தனையைக் கலைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஞானப்பிரகாசம் இப்போதுதான் பூமிக்கு வந்திருக்கிறான். அவன் இங்கு பார்க்க வேண்டியவை ஏராளம் இருக்கின்றன. அவன் சந்திக்க வேண்டியவை ஏராளம் இருக்கின்றன. வாழ்க்கை என்றால் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளாமலேயே தனது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வதற்காகவா கன்னியம்மா அவனைப் பத்து மாதம் தனது இரத்தத்தில் பாதுகாத்தாள்?

இல்லை. ஞானப்பிரகாசம் வளர வேண்டும். அவனுக்காக அவர்கள் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் பசி?

பசிக்கு உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சக்தியில்லையே.
பசிக்குப் பசிக்க மட்டும் தான் தெரியும்.

ஞானப்பிரகாசம் மறுபடி உள்ளேயிருந்து அழுதான். இம்முறை
சத்தத்தின் வீரியம் குறைந்திருந்ததை அவர்கள் அவதானித்தார்கள்.

‘நீ போய் புள்ள பக்கத்தில இரு.’ என்று சூசை மனைவியை உள்ளே
அனுப்பினான்.

காற்று பலமாக வீசியது. நிலவை மேகங்கள் மறைத்து, மறைத்து
விளையாடின. அக்கம் பக்கங்களிலிருந்த குடிசைகளுக்குள்ளிருந்தும்
அவ்வப்போது முனகல்கள் கேட்டன.

சூசையின் கண்கள் மணலில் தரித்து நின்ற வள்ளத்தையம்,
கடலையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தன.

திடீரென ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவனாக எழுந்து பக்கத்துக்
குடிசைக்குப் போனான்.

‘மாரிமுத்து’

‘ஆரு?’

‘நா... சூசை’

மாரிமுத்து சிறிது தாமதத்தின் பின் வெளியே வந்தான். சூசையைப்
பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டான்.

‘என்ன சூசை புள்ளக்கி சொகமில்லியா?’

‘அதில்ல. வள்ளத்தைத் தள்ளணும். வாறியா?’

மாரிமுத்து திடுக்கிட்டு சூசையைப் பார்த்தான். ‘ஒனக்குப்
பைத்தியமா? அவங்க சுட்டுப் போடுவாங்க’

‘இல்ல மாரிமுத்து. இன்னைக்கு கடல்லயோ? ஆகாசத்திலயோ எந்த
நடமாட்டத்தையும் காணல... நா போய்ப் பாக்கிறன்.’

‘சொன்னாக் கேளுப்பா. நாம ஏன் இப்புடி பிச்சை சாப்பாட்டைச்
சாப்பிட்டுக்கிட்டுருக்கம். அவங்க நம்ம சுட்டுட்டா நம்ம
குடும்பத்தை ஆருப்பா பாத்துப்பா?’

‘நீ சொல்றதும் ஞாயந்தான். ஆனா இந்த ஞாயமெல்லாம் புள்ளக்கி சாப்பாடு போடாதே! நீ வந்து வள்ளத்தை தள்ளி விடுறாயா?’

‘கன்னியம்மா ஒன்ன கடலுக்குப் போவச் சொல்லிடுச்சா?’

‘அவளுக்குத் தெரியாமத்தான் நா போகப் போறன். வள்ளத்தைத் தள்ளி விடுறாயா?’

மாரிமுத்து சூசையைப் பார்த்தான். கடலைப் பார்த்தான். சூசையின் குடிசையைப் பார்த்தான். மறுபடி சூசையைப் பார்த்தான். அவனது தீர்மானத்தை மாற்ற முடியாது என்று தெரிந்து கொண்டான்.

‘மாரிமுத்து வள்ளத்தைத் தள்ளி விடுறாயா?’ என்று கெஞ்சினான்.

மாரிமுத்து குடிசைக்குள் போய் தன்னுடைய தம்பியையும் கூட்டி வந்தான். மூவருமாக வள்ளத்துக்கு வந்தார்கள். அவசரமாக ஏற்றப்பட்டிருந்ததால் வள்ளம் கடலுக்கு அண்மையாகவே நின்றது.

மூவரும் ஏலேலோ இல்லாமல் தம் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். உடம்பில் வலுவில்லாததால் வள்ளம் சிரமமாகவே நகர்ந்தது.

மூவரும் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அங்குலம் அங்குலமாக கடலுக்குள் நகர்த்திக்கொண்டு போனார்கள். கடலைத் தொட்டதும் வள்ளம் சுலபமாக நகர்ந்து கொண்டது. கரையுடனான தொடர்பை துண்டித்துக் கொண்டது.

கடலில் இறங்கி கொஞ்சத் தூரம் வள்ளத்துடன் நடந்தபின் சூசை வள்ளத்தில் ஏறிக் கொண்டான். கரையில் நின்ற மாரிமுத்துவுக்கும், அவன் தம்பிக்கும் கை காட்டி விட்டுத் துடுப்புப் போட்டான்.

கடலில் வித்தியாசமான சத்தத்தைக் கேட்டு கன்னியம்மாவும், ஏனைய குடிசைவாசிகளும் சோம்பலிலிருந்து நிதானமாக விடுபட்டு வெளியே வந்தபோது சூசை சுத்தமாக இருட்டில் மறைந்து போயிருந்தான்.

கன்னியம்மா விசயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு விக்கித்துப் போய்விட்டாள். ஆவளால் ஓவென்று கத்தக்கூட முடியவில்லை. மாரிமுத்து மூலம் விசயத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் கலக்கத்துடன் கடலைப் பார்த்தார்கள்.

சூசைக்குத் துடுப்புப் போடும் போது கைகள் நடுங்கின. எத்தனை கால இடைவெளிக்குப்பின் அவன் கைகள் துடுப்பைத்

தொடுகின்றன. கடல் நீர் வள்ளத்தில் தெறித்து அவன் உடம்பில் பட்டபோது முதலில் குளிர்ந்தது. பின்னர் உற்சாகம் வந்தது.

சூசை வாயில் ஏதோ முணுமுணுத்தபடி ஒரு இலக்கைக் குறிவைத்துப் போய்க்கொண்டிருந்தான். கண்கள் விரைவில் இருட்டில் தங்களைப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டன.

கடல் வழக்கம்போல் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தது. தனது மகனை நீண்ட நாட்களின் பின் சந்தித்த சந்தேமாசமாயிருக்கலாம். நிலவின் வெளிச்சத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்த மீன்கள் அவனையும் பார்த்தன.

சூசை துடுப்பை வைத்துவிட்டு வலையை வீசினான். கூடவே எதிர்பார்ப்புகளும் விரிந்தன.

நிலவு நகர நகர சூசையின் படகில் மீன்களும் சேர்ந்தன. அடுத்த வலை வீச்சின் போதுதான் சூசை அந்தச் சத்தத்தை அவதானித்தான்.

ஆகாயத்திலிருந்து சத்தம் வந்தது. பழக்கமான சத்தம். கூடவே ஒளி வட்டமொன்று அவ்வப்போது கடலில் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

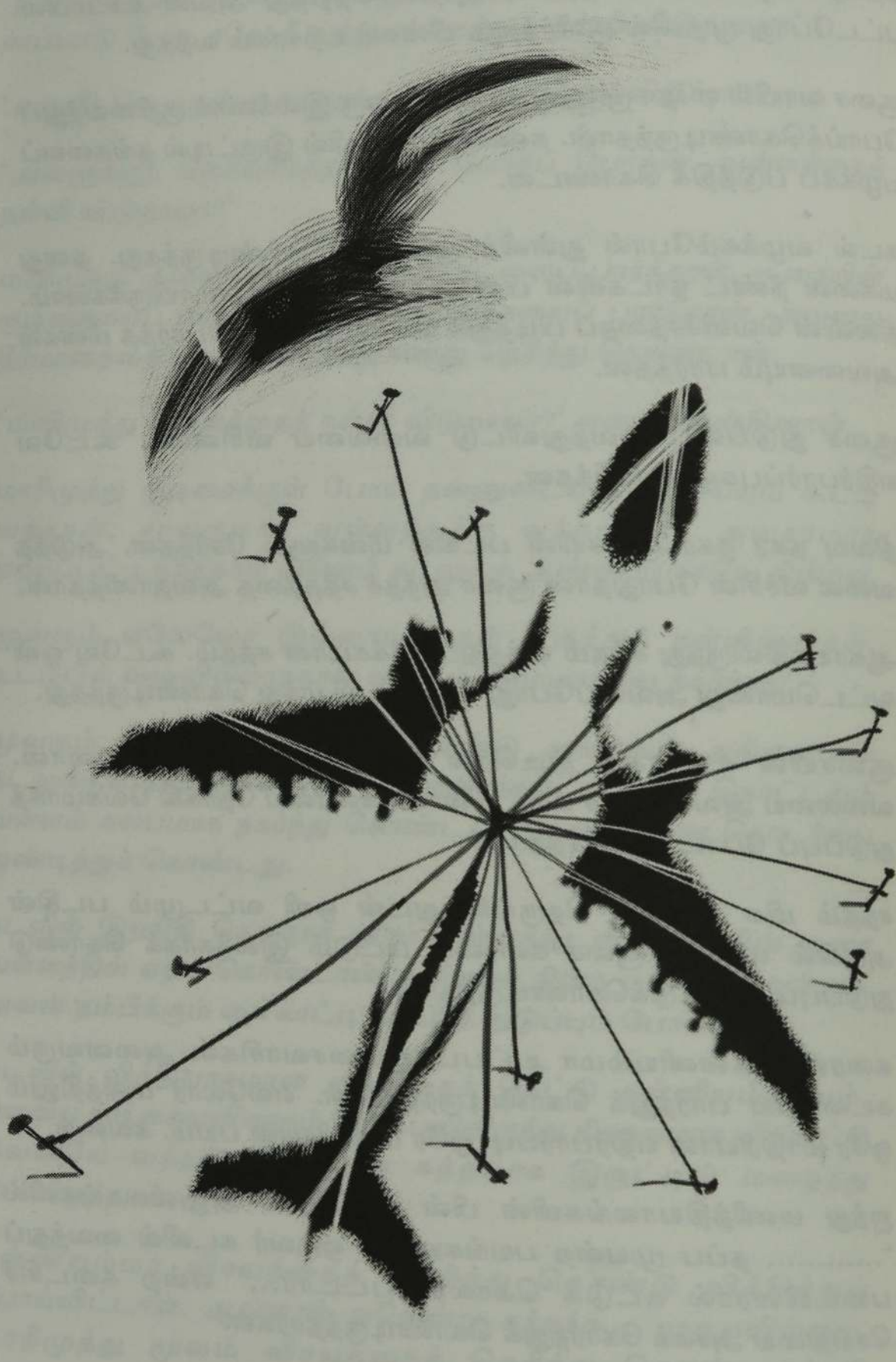
சூசையின் உற்சாகம் திடீரென மறைந்தது. பரபரப்பானான். வலையை அவசரமாகச் சுருட்டினான். கரையை நோக்கி வேகமாகத் துடுப்புப் போட ஆரம்பித்தான்.

சத்தம் மிக அருகில் நெருங்கியதுடன் ஒளி வட்டமும் படகின் அருகில் வந்தது. சூசை கரையை மட்டும் இலக்காகக் கொண்டு துடுப்புப் போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

கரையில் கன்னியம்மா உட்பட குடிசைவாசிகள் அனைவரும் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோர் மனத்திலும் ஒரே மாதிரியான எதிர்பார்ப்பு. ஒரே மாதிரியான பயம். கவலை.

ஐந்து மணித்தியாலங்களின் பின் பத்திரிகை அலுவலகங்களில் '..... தப்ப முயன்ற பயங்கரவாதி ஒருவர் கடலில் வைத்துப் படையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்...' என்ற கடைசிச் செய்தியை அச்சக் கோர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

1988

மனைவி இறக்குமதி

பிராங்பேர்ட் விமான நிலையத்தின் கார் நிறுத்துமிடம்.

சிநீ கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். பதின்மூன்றைம்பது காட்டியது.

பதின்னான்கிற்கு விமானம் வந்துவிடும். மின் ஏணி இன்னமும் பதினோராவது தளத்திலேயே தாமதித்தது. 'மேலே என்ன குடும்பம் நடத்தியினமே?' என்று சினந்தான்.

கீழ்நோக்கி வந்த மின் ஏணி அந்தத் தளத்திலே தங்காமல் கீழே விரைந்தது. காத்திருந்து ஏமாந்த கொலண்ட் தம்பதிகள் டொச்சில் திட்டியபடி படிகளைப் பாவிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

நேரம் விரைவாக ஓடுவதைப் பார்த்து சிநீ பதறினான். 'சைச பிளைந் வரப்போகுது'. கீழிருந்து மின் ஏணி மறுபடி மேலே வந்தது. உள்ளேயிருந்தவர்கள் வெளியே சிதற, சிறி பாய்ந்து போய் இரண்டாம் எண்ணை அழுத்தினான். மின் ஏணி விரைவாக கீழிறங்கியது. வாசந் கதவைத் திறந்து விரைவாக வெளியே வந்தான்.

விமான நிலையம் நீளநீளமாக, சுத்தமாக இருந்தது. எல்லா இடத்திலும் ஆட்கள் ஆரவாரமாக நிரம்பியிருந்தார்கள். சிலர் வண்டிகளைத் தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள்.

சிநீ ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய் நகரும் படிகளில் ஏறி மேலே வந்து 'பி' ஐந்தின் கதவுக்கு வந்தான். கதவிற்கு முன்னால் திரும்பி வருபவர்களுக்காக பலர் உற்சாகமாய் காத்திருந்தார்கள்.

தகவல் பெட்டியில் விபரங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தன. எயர்லங்கா பதினாறு மணிக்குத்தான் வருவதாக இருந்தது.

‘ஏயர்லங்கா எப்பவும் லேற் தான்’ என சிறீ சலித்துக் கொண்டான். இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலங்களை எப்படி போக்குவது என்று யோசித்தான்.

பல நாட்டவர்கள் அங்கும் இங்கும் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். தொலைந்து போனவர்களைத் தகவல் நிலையத்திற்கு வரும்படி கீச்சுக் குரலில் அறிவித்தார்கள். அம்ஸட்ராவிலிருந்து பறந்த உறவினர்களுக்காகப் பூட்டிய கதவின் முன்னால் சிலர் பூங்கொத்துக்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

சிறீ புதினம் பார்த்தபடி நடந்தான். எகிப்திய எயர்லைனின் முன்னர் நிரை உண்டாகியிருந்தது. அழகான மின்சார விளக்குகள் பகலை அலட்சியம் செய்து தொங்கியபடி ஒளிர்ந்தன. நகரும் படிகளில் ஏறிமேல் தளத்திற்கு வந்தான். பொலிஸ்காரர்கள் இருவர்கள் கடினமான ஆயுதங்களுடன் விலத்திப் போனார்கள். கையில் வைத்திருந்த வயர்லெஸ் கருவி தனியே கதைத்தது.

ஓரிடத்தில் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்ட தடுப்பினூடாக விமானங்களின் இராட்சத உருவங்கள் தெரிந்தன. வெளியே உள்ள மேல் தளத்தில் பார்வையாளர்கள் நிற்பதும் தெரிந்தது. சிறீ தானும் மேலே போய் பார்க்க விரும்பினான். வரிசையில் நின்று பாதுகாப்பு அதிகாரிகளால் பரிசோதிக்கப்பட்ட பின் பிரவேசச் சீட்டு வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

பல விமானங்கள் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்க, இரண்டு பறக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. முப்பது செக்கனுக்கொரு விமானம் இறங்க, ஒன்று பறந்தது. பிரதான ஓடுபாதைக்கு அப்பால் இராணுவ விமானங்கள் அட்டகாசமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

விமானங்கள் பதிவாக வந்து சில்லுக்கால்களை நீட்டித் தரையை மோதி நீண்டதூரம் ஓடி வேகத்தை இழந்து..... நிதானமாகச் சிறியின் கண்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும், மனம் வேறு கவனத்தில் இருந்தது.

‘போட்டோவில்லை இருந்த மாதிரியே வடிவா இருப்பாளோ?’

‘அல்லாட்டி இன்னம் வடிவா இருப்பாளோ?’

‘எவ்வளவு இழுபறிக்குப் பிறகு சரி வந்திருக்கு’

சிநீ எனப்படும் சிறிகரன் தங்கியிருப்பது வெளிநாட்டவர்கள் தங்கியிருக்கும் விடுதி. முழுவதும் தமிழ் தான். புளுக்கூடுபோல் ஒரு அறைக்கு நான்கு பேரெனத் திணிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். வழமையான குடி, சும்மாளம் என்று பலரிடம் இணைவு இருந்தது. சிநீ மேற்கு ஜேர்மனிக்கு வந்து ஏழு வருடங்களாயிருந்தன. அவனது அரசியல் தஞ்சம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு 'காட்' கிடைத்திருந்தது. அதனால் பக்றி ஒன்றில் நல்ல சம்பளத்தில் வேலை செய்கிறான். இப்போது இமிக்கிறேசன் எதிர்பார்த்து இருக்கிறான். அவனால் தனி மும் எடுத்து இருக்க முடியுமென்றாலும், நண்பர்களோடு இருக்கப் பிரியப்பட்டதாலேயே அந்த விடுதியில் தொடர்ந்தும் இருந்தான்.

தன்னுடைய நண்பர்களில் பலர் திருமணம் செய்து, அதனால் தனி அந்தஸ்தைப் பெற்று வசதியாக இருப்பதைப் பார்த்தபோதுதான் சிநீக்குத் திருமண ஆசை வந்தது. தலைமயிர் வேறு ஏராளமாக உதிர்ந்து பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

உழைச்சு என்னத்தைக் கண்டது? வயசும் எக்கச் சக்கமாய்ப் போயிட்டுது. இப்ப தவறவிட்டா பிறகு கலியாணம் கட்டினமாதிரித்தான். எத்தனை நாளைக்குத்தான் புளுபிலிமைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது? என்று ஆதங்கப்பட்டு தனது பெற்றோருக்குச் சாடைமாதையாக விசயத்தைத் தெரிவித்திருந்தான்.

இவனது ஒப்புதலுக்காகவே காத்திருந்தவர்கள் போல் அவர்களும் சாதகம், குறிப்பைத் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு 'காட், பக்றிவேலை, இமிக்கிறேசன் கிடைக்கலாம்' என்றவுடன் கிராக்கி கூடியிருந்தது. பலர் விலைக் குறைப்பை எதிர்பார்த்தனர்.

சிநீயின் பெற்றோருக்கு அதிக அலைச்சல் இருக்கவில்லை. பெண்களை வைத்திருந்தவர்கள் பலர் வீடு தேடியே வந்திருந்தனர். சலுகைகள் கிடைக்காதா என பலர் விசாரித்தனர்.

சிநீக்கும் இந்த விபரங்கள் உடனுக்குடன் அறிவிக்கப்பட்டன. அவன் தன்னுடைய பங்கிற்கு காட்டுக்காக இவ்வளவு, வேலைக்கு இவ்வளவு என தனியாகக் கணக்குப் போட்டு வரப்போகும் மாமனாரிடம் வாங்கும்படி வீட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தான். ஏற்கனவே ரொக்கமாகவும், ஊரில் காணி வீடுகளுடன் திருமணம் செய்திருந்த நண்பர்களுக்கு தான் சளைத்தவனில்லை என்பதைக் காட்ட வேண்டும் என்பது சிநீயின் விருப்பம்.

அதனால் உறுமீன் வருமளவும் அவன் ஜேர்மனியிலும், பெற்றோர்கள் இலங்கையிலுமாக தங்கள் கால்களில் தவமிருந்தார்கள்.

இறுதியாக சுகந்தியின் பெற்றோர்கள் இவர்களின் அனைத்துக் கோரிக்கைகளுக்கும் உடன்பட்டு, திருமண ஒப்பந்தத்தை ஏற்று, மகளைக் கையளிக்கச் சம்மதித்திருந்தார்கள். மணமகள் ஜேர்மனிக்குப் போகும் செலவும், பொறுப்பும் பெண் வீட்டாரையே சாரும் என்பதைக் கூட சுகந்தியின் பெற்றோர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இந்தக் கடைசி விசயத்தில்தான் சிறீ பாதிக்கப்பட்டான். அவன் இவை அனைத்துக்கும் ஒப்புதல் அளித்திருந்தாலும், ஏஜென்சிக்குக் காசு கட்டி விட்டதாகவும், அவன் இந்த மாதம் அனுப்புவான், அடுத்த மாதம் அனுப்புவான் என்று மாமனாகப் போகிறவர் சொல்லிக்கெண்டிருந்தாரே ஒழிய சுகந்தி மேற்கு ஜேர்மனிக்கு வரக்காணோம்.

மாமா கொழும்புக்கு வந்து போகும் போதெல்லாம் சுகந்தியை எப்போது அனுப்புவீர்கள் என்று கேட்பதற்காக போன் பண்ணிய தொகையில் அவன் இன்னுமொரு கார் வாங்கியிருக்கலாம். நண்பர்கள் கூட அவனைப் பகிடி பண்ணத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

“இவனுக்கு மனிசி வாறதுக்கிடையிலை நாங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போயிடுவம்”

“இந்த முறை இஞ்ச சினோ விழாதபடியால்தான் மனிசி வர விரும்பேலேப் போலை”

“உண்மையாய்தான் மனுசி வருகுதோ? அல்லாட்டி ஒருதரும் பொம்பிளை தராம நீ எங்களைப் பேக்காட்டியறியோ”

“ஏன் சிறீக்கென்ன குறைவு? கமலகாசனுக்கும் மயிர் கொட்டுண்டு முகத்தில் பருவும் இருந்தா சிறீயைப் போலத்தான் இருப்பான்”

கிட்டத்தட்ட பதினொரு மாதங்களாகக் காத்திருந்து சிறீ பொறுமையிழந்தானே தவிர, தான் பயணத்திற்கான காசு தருவதாகவோ, ஏஜண்டை ஏற்பாடு செய்து தருவதாகவோ, சீதனம் தரவேண்டாம் என்றோ மாமாவுக்குச் சொல்லவில்லை. அப்படி சொல்ல அவனது ‘நான்’ இடங் கொடுக்கவில்லை.

இந்த சம்பந்தம் சம்பந்தமான பைல்களை மூடிவிட்டு வேறு புதிய திட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாமா என்று அவன் ஆலோசித்தபோதுதான் சுகந்தி பிரயாணம் செய்யும் திகதி அவனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

சுகந்தியின் அழகைப் போட்டோவில பார்த்ததிலை இருந்து சிறீக்கு அவளை இழக்க மனமில்லை. அதனால் மறுபடி அவளை வரவேற்கத் தயாரானான்.

கல்யாணம் செய்தபின் குடியிருப்பதற்காக எல்லா வசதியும் அடங்கிய வீடு பார்த்தான். பழைய வீடியோ டெக்கை விற்று, ரிமோட் கொன்றோலுடன், புதிய டெக்கும், ஸ்டீரியோ ரிவியும் வாங்கினான். வோசிங் மிசினும், அவணும் பிறகு வாங்கலாம் என ஒத்தி வைத்தான்.

“நீங்கதான்ராப்பா நிண்டு எல்லாம் வடிவாச் செய்து தர வேணும்” என்று நண்பர்களிடம் கூறி வைத்தான்.

“உனக்கு செய்யாட்டி பிறகாருக்கு?”

“செவ்வோட கதைச்சு நெஸ்ரோரண்டிலேயே கலியாண வீடு அறேஞ்சு பண்ணித் தாறன்”

“டெக்கிறேசன் என்ர பொறுப்பு”

“நான் தண்ணி”

“அது தெரிஞ்சு விசயம் தானே...” என்றெல்லாம் நண்பர்கள் உற்சாகமாக ஊக்கமளித்தார்கள். வீடியோ படப்பிடிப்புக்குக் கூட பேமசான ஆளை சிபாரிசு செய்திருந்தார்கள்.

எல்லா தடல்புடல்களும் ஆரம்பித்து, ஒரு மாதத்தின் பின் இன்று சுகந்தியைக் கூட்டிச் செல்ல சிறீ விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்தான்.

லுவ்ந்தன்சா ஒன்று மத்திய கிழக்கை நோக்கிப் பறக்க, மற்ற பக்கத்தில் பிஐஏ தரையிறங்கியது. எல்லோரும் மேலே நின்று ஏறி இறங்கும் விமானங்களை நடந்து நடந்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள். சிறீ எயர்லங்கா தெரிகிறதா என்று கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

விமான நிலையம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டேயிருந்தது. தீயணைப்புப் படையினரின் வாகனங்கள் தயாராக இருந்தன. பொலிஸ் வாகனம் இடையிடையே ரோந்து சென்றது.

அலிற்றாலியாவில் துப்பரவாளர்கள் பணியை முடித்துக் கொண்டு இறங்க, பயணிகள் விமானத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

ஐந்து மணிக்கு ஏயர்லங்கா ஓடுபாதையில் இறங்கியது. சிறீ திடர் சந்தோசத்துடன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு பழைய பி ஐந்து கதவுக்கு முன்னால் வந்து இளைத்தான். அங்கு ஏற்கனவே சில ஜேர்மனியர்கள் காத்திருந்தனர்.

இருபது நிமிட தாமதத்தின் பின் ஏயர்லங்கா பயணிகள் ஒவ்வொருவராக வெளியே வந்தார்கள். இலங்கையில் செத்துக் கொண்டிருப்பவர்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாது, விற்றமின் டி யைத் தாராளமாகச் சேகரித்து, அதனால் கொஞ்சமாக நிறம் மாறியிருந்தவர்கள், அடுத்த வாரம் வேலை தொடங்கும் ஆயாசத்தல் சூட்கேசுகளுடன் வெளியே வந்தார்கள். ஆட்கள் வரவர அவர்களுக்கானவர்கள் தாவி அணைத்து சந்தோசப்பட்டார்கள்.

சிறீ சுகந்திக்காக காத்திருந்தான்.

கறுப்புத் தலையெதுவும் இலகுவில் வெளியே வரவில்லை. சுமார் ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின் பொலிஸ்காரர் முன்னே வர, பின்னால் கலக்கத்துடனும், காலநிலைக்கு ஒவ்வாத உடைகளுடனும் பாரமான பைகளுடனும் தமிழர்கள் வெளிப்பட்டார்கள். அவர்களில் சுகந்தியுமிருந்தாள்.

நாறியிட்டுது. இனிக் காம்பில கொண்டே விட்டாப் பிறகு தான் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம். சிறீ சலித்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் போகும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, கார் தரித்த இடத்திற்கு வந்து உயிர்ப்பித்து மேலேயிருந்து வளைந்து வளைந்து இறங்கும் பாதைக்கு வந்து ஓட்டோபாணை பிடித்தான்.

இனி மூன்று நாளைக்குப் பிறகுதான் சுகந்தியைப் பார்க்கலாம் என்பதில் எரிச்சல் வந்தது. சுகந்தியுடன் போகும்போது போடுவதற்காக தெரிவு செய்திருந்த கசற்றுகளில் ஒன்றைப் போட, 'ராத்திரி நேரத்துப் பூசையில்' பாடல் வந்தது.

தனியாகத் திரும்பி வந்த சிறீயை நண்பர்கள் கேலி செய்தார்கள். இவனுடைய மனைவியைத் தன்னுடைய கண்ணால் காணும் வரை தான் நம்பப்போவதில்லையென ஒருவன் உறுதியாகத் தெரிவித்தான்.

சிறீ அடுத்த மூன்று நாட்களையும் கஸ்ரமாகவே கழித்தான். இரண்டு நாள் ஸ்கொட்ச்விஸ்கி குடித்தான். மூன்றாம் நாள் சுவல்பேக் காம்பிற்குப் புறப்பட்டபோத, ரவியும் வந்து ஒட்டிக்கொண்டான்.

கார் சமிக்ஞை விளக்குகளற்ற நீளப் பாதையில் சுதந்திரமாக விரைந்தது. நூற்றிநாற்பதுக்குக் குறைவாக இரண்டு அந்நிய லொறிகளே ஊர்ந்தன. வாகனங்கள் யாவும் வேகத்தைத் துரத்திக் கொண்டிருந்தன.

“மனுசியை நேற்றுப் பாக்கேலயே?” ரவி ரேப் ரெக்கோடரில் இளையராஜாவின் அதிர்வுகளுக்கேற்ப ஈக்குளிபைசரை சரி செய்து கொண்டு கேட்டான்.

“நேற்றுப் பார்த்தனான்” என்ற சிறீ பக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்த வொக்ஸ்வாகனை விலத்தினான்.

“எப்படி ஆள்? பே வடிவோ?”

“அந்தமாதிரி”

சிறீயின் கார் இன்னும் பலவற்றை விலத்திக்கொண்டிருந்தது. பாதைக் குறிப்புக்கள் வேகமாக ஓடி வந்து மறைந்து கொண்டிருந்தன.

“கலியாண வீடு என்ன மாதிரி? பெரிசாச் செய்யிறதோ?”

“பின்ன என்னத்துக்கு உழைச்சது? ஒரு கலக்குக் கலக்கிக் காட்ட வேணும்”

சுவல்பேக் அகதிகள் விடுதியைச் சுலபமாகக் கண்டுபிடித்து, காரைத் தரித்து, இறங்கிப் போனான்.

அதிகாரிகள் உரிய கேள்விகளைக் கேட்டு விசாரித்த பின், சுகந்தியைப் பார்க்க சிறீயை அனுமதித்தார்கள். ரவி வேறு பக்கமாகப்போய் புதிதாக வந்தவர்களிடம் எந்த இயக்கம்? என்ன மாதிரி? என்று விசாரித்தான்.

சுகந்திக்கு ஏற்கனவே சிறீயின் புகைப்படம் கிடைத்திருந்ததால் அவனை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

“உங்களோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும். வாங்கோ அதில இருந்து கதைப்பம்” என்று சுகந்தி மூலையிலிருந்த ஆசனங்களைக் காட்டினாள்.

தான் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாக, சுகந்தி வெட்கப்படாமல் நேராகப் பார்த்துக் கதைத்ததில் சிறீ பிரமிப்படைந்தான். இருவரும் போய் ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

“பிரயாணங்கள் சுகமாய் இருந்ததே?” என்று சிறீ சம்பிரதாயமாக ஆரம்பித்தான்.

“பிரச்சினை இருக்கேல்”

“எயார்ப்போட்டிலயே உம்மை எடுக்க ட்ரை பண்ணினனான். ஏலாமப்போச்சு. இண்டைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம்”

“எங்க?”

அவள் கேள்வியில் சிறீ ஆச்சரியமானான். “என்றை ரூமுக்குத்தான்”

“ஏன் அங்க?”

சிறீயின் ஆச்சரியம் இன்னும் விரிந்தது. சுகந்தியென்று நினைத்து வேறு பெண்ணுடன் கதைக்கிறோமோ என்று குழம்பினான். “அப்ப எங்க போகப் போறீர்?” என்று கேட்டான்.

“நான் ஏன் உங்கட ரூமுக்கு வரவேணும். அரசியல் தஞ்சம் கேட்டிருக்கிறன். எனக்கு எங்கயாவது இவை இடம் ஒழுங்கு செய்வினம் தானே?” சுகந்தி நிதானமாகச் சொன்னாள்.

சிறீக்கு அவள் சொல்வது புரியவில்லை. தலைச்சுற்றல் ஆரம்பமாவது போலிருந்தது. இவள் விளங்காமல் கதைக்கிறாளோ? விசமத்திற்கு கதைக்கிறாளோ?

“நீர் என்ன சொல்றீர் எண்டு எனக்கு விளங்கேல்” என்றான்.

“இதிலை விளங்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு? நான் உங்களிட்ட வரேல. அரசியல் தஞ்சம் கோரித்தான் ஜேர்மனிக்கு வந்திருக்கிறன். பிறகேன் உங்களினர் ரூமுக்கு வரவேணும்” சுகந்தி சொல்லிக் கொண்டிருக்க சிறீக்குப் பத்திக் கொண்டு வந்தது.

“என்ன விளையாடுறீர்? கலியாணம் பேசி, எல்லா அலுவலும் முடிஞ்சாப்பிறகு என்னிட்ட வரல, அதுவும் அசூல் அடிக்கத்தான் வந்தனான் என்டா என்ன அர்த்தம்?”

“கலியாணப் பேச்சு நடந்தது உண்மைதான். ஆனா எல்லா அலுவலும் முடியேல. பேச்சுகள் நடந்தால் கட்டாயம் கலியாணம் செய்ய வேணுமெடில்லைத்தானே?, நாட்டிலை எவ்வளவு பிரச்சினையள் நடக்குது. அதுகளில ஒண்டையும் சந்திக்காமல், அதை எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாம, அமைதியா இருக்கிறியள். ஜேமன் பாஸ்போட் இருக்குது. அதால இரண்டு லட்சம் ரொக்கமா தா, வீடும் வேணும். ஜேர்மனிக்கு வாற செலவும் அதுவும் கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் நாங்கதான் செலவழிக்க வேணும் எண்டு ஈவிரக்கமில்லாம சொன்ன உங்களைக் கலியாணம் செய்யிற அளவிற்கு எனக்கு மூளை பழுதில்லை” சுகந்தி ஒவ்வொரு வார்த்தையாக நிறுத்தி நிதானமாக சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

சிநீ நிலைகுலைந்து போனான். அவன் எந்த விதத்திலும் எதிர்பார்க்காதபடி பாரிய தாக்குதல் இது. எந்தப் பதிலும் சொல்ல முடியாத கூரிய வசனங்கள்.

“ஒரு பொருளை இறக்குமதி செய்தா, அதுக்குரிய கட்டணத்தையும், கொண்டு வாற கூலியையும் பொருளைப் பெறப் போகிறவனே கட்ட வேணும். ஆனா நீங்க என்னை ஒரு பொருளாகக் கூட மதிக்கேலை. உங்களைக் கலியாணம் செய்யிறதுக்கும், ஜேர்மனிக்கு வாறதுக்கும் நாங்கதான் செலவழிக்க வேணும் எண்டு சொன்னியள். இவ்வளவு காசு செலவழிச்சு உங்களைக் கலியாணம் கட்டினால் அப்படியென்ன சுகம் கிடைக்கப்போகுது? எங்களைக் காசு செலவழிக்கப் பண்ணியே நீங்கள் சுகம் தேடவேணும்? இந்த நாட்டிலையே அதுக்கெண்டு வசதியள் இருக்காமே. பொம்மையள் கூட இருக்கெண்டு கேள்விப்பட்டன். அந்த வழியளைப் பாக்காம ஏன் மனிசரை ஆக்கினைப்படுத்திநீங்க” சுகந்தியின் ஆக்ரோசமான விளக்கங்கள் சிறியைத் துண்டுதுண்டாக உடைத்துக்கொண்டிருந்தன. சுற்றிலும் பார்த்தான்.

பக்கத்தில் ஈரான் தாயொருத்தி முகத்தையும் முக்காடால் மூடி விட்டு மடியில் குழந்தையைக் கொஞ்சிக் கொண்டு இருந்தாள். வேறு யாரும் இவர்களைக் கவனிக்கவில்லை.

“எங்கட வீட்டையெல்லாம் ஆமிக்காரங்கள் நாசமாக்கிப் போட்டாங்கள். வீட்டுக்கு உழைச்சுக் கொண்டிருந்த அண்ணனையும் இயக்கச் சண்டையிலை சுட்டுக் கொண்டு போட்டாங்கள். எனக்குக் கீழை நாலு தங்கச்சியள் இருக்கினம். அப்பா சுகமில்லாம கட்டிலோட கிடக்கிறார். அம்மா அடுப்போட எரிஞ்சு

கொண்டிருக்கிறா. நாடு முழுக்கச் சனங்கள் இந்த விதமாகச் சீவிச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள். சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாமல் றோட்டில நிக்ருதுகள். பெடியனை வைத்திருக்கிற தாய் தகப்பன்கள் ஒவ்வொரு நிமிசமும் பயந்து சாகுதுகள். ஆமிக்காரன்களுக்கு எப்பப்ப காமம் வருமோவெண்டு பொம்பிளையள் எல்லாம் திகிலடிச்சுப் போயிருக்குதுகள். இதையொண்டையும் யோசிக்காம, வெளிநாட்டில் வசதியா இருக்கிற உங்களுக்கு கலியாணம் செய்ய ஊர் பொம்பிளையள் தேவை. அதுவும் வீடுவளவு, நகை நட்டு, லட்சலட்சமாய் காசு, பிளையிற்றுக்குக் காசு எல்லாத்தோடையும்: உண்மையா நீங்கள் என்னதான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள். நாட்டில ஆம்பிளையள் இல்லாததால பொம்பிளையள் றோட்டு றோட்டா அலைஞ்சு கொண்டிருக்கினம், அவையளை சுகமா பேய்க்காட்டலாம் எண்ட திமிரிலதானே இப்படிச் செய்யிறியள். சீ... சீ... பொம்பிளையள் மோட்டுத்தனமா உங்கடை கால்ல வந்து விழுறபடியாத்தானே விளையாடுறியள். நீங்களெல்லாம் ஊருக்கு வந்து அங்க இருக்கிற சனத்தையும் நாசமாக்காம இஞ்ச இருக்கிறது நல்லது போலத்தான் தெரியுது” சுகந்திக்கு உணர்ச்சி வசத்தால் கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது.

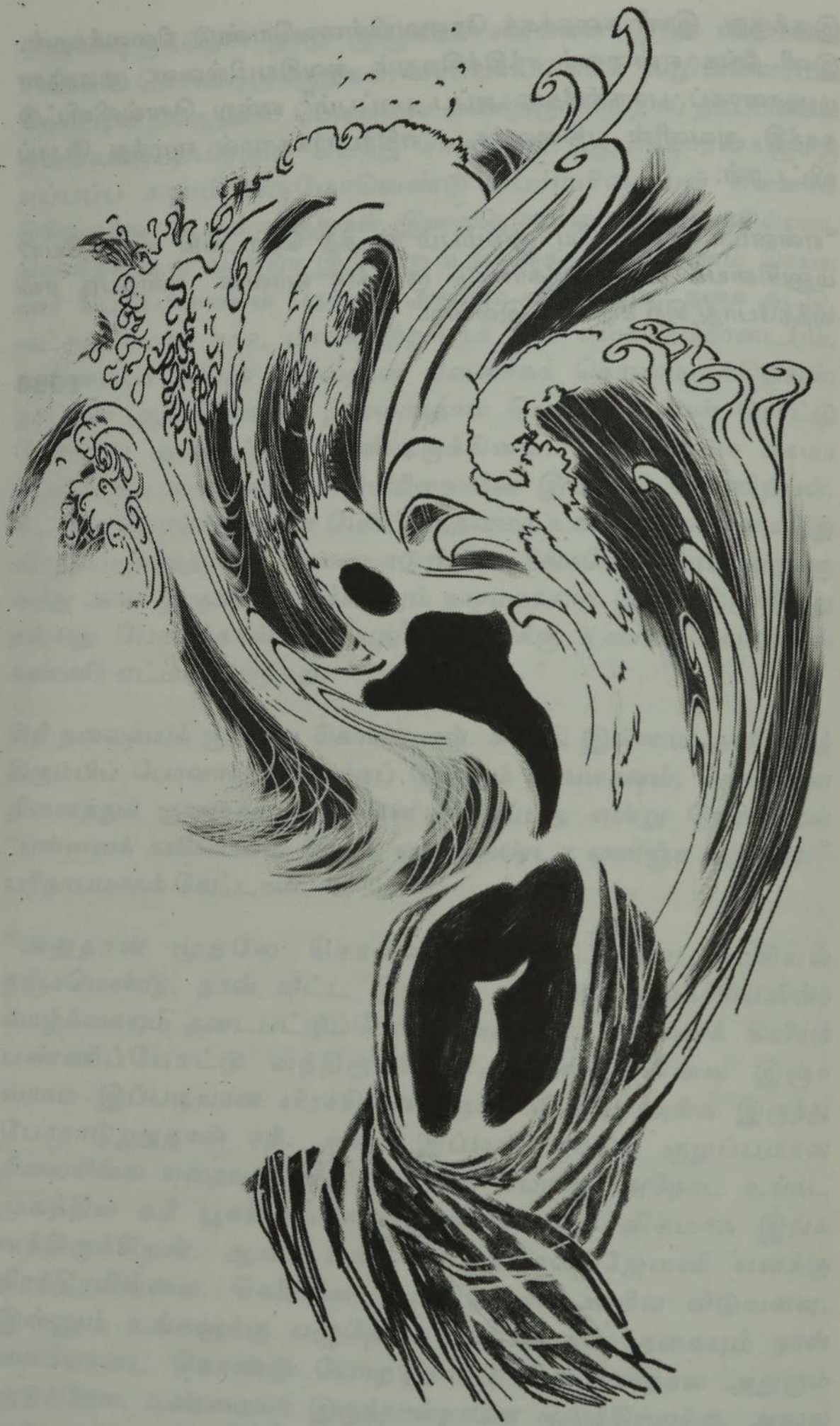
சிறீ தலையைக் குனிந்து கொண்டான். சுகந்தி இல்லாம தனியாகத் திரும்பிப் போனால் கிடைக்கப் போகும் அவமானம், கேலிகளை நினைத்துக் குமைந்தான். என்ன கதைப்பது என்று தெரியாமல் “என்னைக் கலியாணம் செய்ய ஏலாதெண்டா ஏனிஞ்ச வந்தனீர்?” பரிதாபமாகக் கேட்டான்.

“அதுதான் முதலே சொல்லிப் போட்டனே அரசியல் தஞ்சமெண்டு. நான் வீட்ட இருந்தா என்னால தங்கச்சியளினர் வாழ்க்கையும் தடைபட்டுப்போம். அதாலை லைனைக் கிளியர் பண்ணிப்போட்டு வந்திருக்கிறன். உண்மையிலை இஞ்ச வராம இப்படியான பிரச்சினைகளுக்கெதிராய் அங்க இருந்து போராடுறதுதான் சரி. ஆனா இப்ப இருக்கிற குழப்பமான நிலையிலை எதையும் செய்யேலாமல் போச்சு. அதோட உங்கட முகத்தில கரி பூசுகிறதுக்காயும் தான் தற்காலிகமாக இங்க வந்திருக்கிறன். ஆனா உங்களைப்போல ஜேமனி எனக்கு நிரந்திரமில்லை. கெதியில போயிடுவன். ஊரில வீடுவளவு, இன்னும் உங்களுக்கு எழுதேல. சீதனக்காசும், நகையும் நான் கையோடை கொண்டு போறதெண்டு சொன்னதால அதுகும் குடுக்கேல. உண்மையா இருந்தால்தானே குடுக்கிறதுக்கு. அதால எங்களுக்குப் பெரிசா நட்டம் வரேல. எனக்குக் களைப்பாய்

இருக்குது. இனி கதைக்கத் தேவையில்லையெண்டு நினைக்கறன். இனி நீங்க என்னைச் சந்திக்கிறதும் அவசியமில்லை. முடிஞ்சா மனுசனாகப் பாருங்கோ. அப்ப பாப்பம்” என்று சொல்லிவிட்டு சுகந்தி அவனின் பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காமல் எழுந்து போய் விட்டாள்.

“என்னடா இங்கேயே குடும்பம் நடத்த தொடங்கி விட்டியோ? மனுசியைக் கூட்டிக்கொண்டு ரூமுக்கு வாவன்” என்றபடி ரவி வந்தபோது சிறீ சிறீயாக இல்லை.

1988

ராதா பெரிசானபின்

‘என்ன வரம் வேண்டும் கேள்’ என்றார் தசரதர். அவள் என்ன கேட்பாளோ என்று ஆவலாயிருந்தார்.

கைகேயி தலையைப் பரப்பிக்கொண்டு முகத்தில் கொஞ்ச வஞ்சத்துடன் அவர் முன்னால் வந்தாள். ‘கேட்டபின் மறுக்கமாட்டீர்களே?’ என்று சந்தேகப்பட்டாள்.

‘இல்லைத் தயங்காமல் கேள். இந்த தசரதன் சொன்ன வாக்கு மீற மாட்டான்’ தசரதர் இன்னும் ஆவலானார்.

‘ராமன் பதினான்கு வருடங்களுக்கு காட்டில் இருக்கவேண்டும்’ என்றாள் கைகேயி நிதானமாக.

தசரதர் திடுக்கிட்டார். முகத்தில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. கைகளைப் பிசைந்தார். நாடியைத் தடவினார். கொஞ்சம் நடந்து கைகேயியின் பக்கம் வந்தார். ‘நீ விளையாட்டாகத்தானே அப்படிச் சொன்னாய்? பரவாயில்லை. இப்போது என்ன வரம்வேண்டும் என்று கேள்’ என்ற குரலில் தடுமாற்றம் இருந்தது.

கைகேயி சிரிக்கவில்லை. முகம் அதே கடுமையைப் பாதுகாத்திருந்தது. ‘வரம் தருவதாக நீங்கள் வாக்களித்திருக்கிறீர்கள். நான் கேட்கும் வரம் இதுதான். நீங்கள் வாக்கை மீறினால் இந்த நாடே உங்களை எள்ளி நகையாடும் மன்னவா’

தசரதர் அவளுடைய முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார். பிடிவாதம் அடையாளம் காட்டியது. கண்களில் கொடூரம் மின்னியது.

‘கைகேயி உனக்கு இந்த நாடு வேண்டுமா. தயங்காமல் கேள். எனது உயிர் வேண்டுமா? எடுத்துக் கொள். தயவுசெய்து...’

‘ராமன் பதினான்கு வருடங்கள் காட்டில் இருக்கவேண்டும்’

தசரதர் திடரென நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டார். சரிந்து விழப்போய், பிறகு நிமிர்ந்து 'சரியே ரீச்சர்?' என்று சற்றுத் தள்ளிக் கொப்பிவைத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆசிரியையைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

'எல்லாம் நல்லாயிருக்கு. மேக்கப்பும் போட இன்னும் திறமாய் இருக்கும். இண்டைக்கு உங்களுக்கு இதோட காணும். நாளைக்கு எல்லாரையும் சேர்த்து ஒருமிக்கப் பாக்கிறது. வீட்டிலபோய் நல்லாப் பாடமாக்குங்கோ' என்று ஆசிரியை அவர்களுடைய ஒத்திகையை முடித்துவிட்டு ராமரையும் சீதையையும் பயிற்சிக்கு அழைக்க, தசரதரும், கைகேயியும் ராதா, சுகுணாவாக அந்த வகுப்பறையைவிட்டு வந்தார்கள்.

'உமக்கு முழுக்கப் பாடமே?' சுகுணா கேட்டாள்.

'வடிவாயெண்டில்லை. இந்தக் கிழமையும் பாடமாக்கினாத்தான் தடக்குப்படாம கதைக்கலாம்' என்றாள் ராதா.

'இந்த முறை விழாவில எங்கட ட்ராமாதான் கலக்குக் கலக்கப்போகுது'

இருவரும் தமது வகுப்புக்கு வந்தபோது மதியபோசன இடைவேளைக்காக மணியடித்தது.

படித்துக் களைத்துப்போன மாணவர்கள் வயிற்றைக் கவனிக்க அவசரமானார்கள். பாடசாலைக்கு அருகாமையில் வீடுள்ளவர்கள் சாப்பிட்டுத் திரும்பிவருவதற்காகப் பறக்க, ஏனையோர் கை கழுவுவதற்காக தண்ணீர்க் குழாய்களின் முன் வரிசை அமைத்தார்கள்.

'இண்டைக்கு என்ன பழகினனியள்?' என்று சக மாணவிகள் ராதாவையும் சுகுணாவையும் விசாரித்தார்கள்.

வரிசையில் நகர்ந்து கொண்டே சுகுணாவும், ராதாவும் ஒத்திகையை விபரித்தார்கள். நாடகம் நல்லாயிருக்கு என்ற எண்ணம் அப்போதே பலரின் மனதில் நிச்சயமாகியது. நடிக்கும் வாய்ப்பை ஏதோ காரணத்தால் இழந்திருந்த பலர் தங்களுக்குள் பொருமிக்கொண்டார்கள்.

'பிரசங்கம் வைக்காமல் கெதியா கழுவிக்கொண்டு போங்கோ' என்று பின்னால் நின்ற மாணவன் ஒருவன் அவசரப்பட்டான்.

‘இது கேள்ஸின்ரை பைப். நீங்க போய்ஸ்ஸின்ரை பைப்பில போய் கழுவுங்கோ’ என்று மாணவி ஒருத்தி எரிச்சலடைந்தாள்.

‘இங்க பாருங்கோடா. பைப்பிலயும் ஆம்பிளைப் பைப், பொம்பிளைப் பைப்பெண்டிருக்காம்’ ஒருவன் பெரிதாகச் சொல்ல, எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

‘மேனஸ் தெரியாதவன்கள்’ ராதா முணுமுணுத்துக்கொண்டு கைகளைக் கழுவிக்கொண்டபின், வகுப்பறைக்கு வந்து சாப்பாட்டுப் பொதியைப் பிரித்தாள். இடியப்பமும், முட்டைப்பொரியலும்.

வகுப்பில் அரைவாசிப் பேருக்கு மேல் வெளியே போயிருந்ததால் மற்றவர்கள் தங்களது வசதிப்படி சிதறியிருந்து சாப்பிட்டார்கள். மாணவர்கள் தங்களுக்குள் விசேட பாசையில் கதைத்துச் சிரிக்க, மாணவிகள் மௌனமாகச் சாப்பிட்டார்கள்.

இருபது நிமிடங்களுக்குள் பெரும்பாலானவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்து தமது மிகுதி நேரத்தைக் கழிக்க விளையாட்டு மைதானத்துக்கும், நூல் நிலையத்துக்கும், தெருவுக்கும் போனார்கள். சிலர் நடைபாதையை தங்களது சம்பாசனைக்குப் பாவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெண்களின் விளையாட்டு மைதானத்துக்குப்போன மாணவிகளுடன் ராதாவும் போய் எட்டுக்கோடு விளையாடுபவர்களை ரசித்தாள்.

கொஞ்சநேரத்தின் பின்தான் ராதா அந்த மாற்றத்தை உணர்ந்தாள். அடிவயிற்றில் பலமாக வலித்தது. கொஞ்சம் கீழே ஏதோ வித்தியாசமாகவும் உணர்ந்தாள். நேரமாக வலி அதிகரித்தது. மலசலகூடத்துக்குப் போகவேண்டும் போலிருந்தது. வேகமாகப் போனாள்.

கதவை விரைந்து சாத்திவிட்டு உடைகளை கழற்றினாள். சிகப்பாக இரத்தம். ராதா பயந்துபோனாள். அலறவேண்டும் போலிருந்தது. வியர்வைச் சுரப்பிகள் திடீரென உயிர் பெற்று இயங்கத்தொடங்கின. நெற்றியில் முத்துக்கள் உண்டாகின. ‘ஹாம்மா’ என்று மெல்லமாக முனகினாள்.

இரத்தம் தொடர்ந்து வந்ததும் ‘ஐயோ எனக்கு என்ன வருத்தம்? ரத்தமாய் வருகுது?’ என்று நினைத்து பயத்தில் சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டாள். பயம் அதிகரித்தது. உடம்பு தளர்ந்துகொண்டிருந்தது.

வெளியே யாரோ மாணவிகள் வரும் சத்தம் கேட்டது. ராதா பல்லைக் கடித்து முனகலை அழுக்கிக்கொண்டாள். பக்கத்துக்கூடங்களைப் பாவித்தவர்கள் வெளியேறும் சத்தம் கேட்டது. ராதா அப்படியே நின்றாள்.

இடைவேளை முடிவதற்கான மணியடித்தபோது இரத்தப்போக்கும் நின்றது. ராதா ஒருமாதிரி தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டாள். சில வினாடிகள் தாமதித்து வெளியே வந்தாள். வகுப்புக்குப் போவமா. தற்செயலா பிறகும் ரத்தம் வந்தா? என்ன வருத்தமெண்டே தெரியேல்ல. பேசாமல் வீட்ட்போனால் அம்மாவோட டொக்ரரிட்ட போகலாம் என்று முடிவுசெய்த ராதா வகுப்புக்குப் போகாமல் பாடசாலைக்கு வெளியே வந்தாள்.

பஸ் சரியான நேரத்துக்கு வந்தது. அவசரமாக ஏறி நடத்துனரிடம் ரிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு இருக்கையொன்றில் அமர்ந்தாள். நடத்துனர் ஒருமாதிரியாக அவளைப் பார்த்த மாதிரி இருந்தது. சந்தேகத்துடன் சட்டையைப் பார்த்தாள்.

வெண்ணிற உடையில் சில இரத்தத் திட்டுக்கள் இருந்தன. அவளின் முகம் சிவப்பாகியது. அழுகை வந்தது.

தரிப்பில் இறங்கி ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்கு வந்தாள். கிணற்றடியில் சலவைப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த நாகம்மா மகள் வந்த வேகத்தைப் பார்த்து பயந்துபோய் வீட்டுக்குள் ஓடிவந்தாள்.

‘ராதா எங்க நிக்கிறாய்’ என்று கேட்டாள். படுக்கையறையிலிருந்து அழுகுரல் கேட்டது. அங்கே போனாள்.

ராதா போட்டிருந்த வெள்ளை உடுப்புடன் அப்படியே கட்டிலில் படுத்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

‘என்னம்மா நடந்தது? ஏன் அழுகிறாய்?’ நாகம்மா பயந்துபோய் மகளை நெருங்கிக்கேட்டாள். ராதா அழுதபடியே நடந்ததைச் சொன்னாள். முதலில் திகைத்த நாகம்மாவின் முகம் சில வினாடிகளில் மாறுதலடைந்தது. சந்தோசம் பரவியது. கண்கள் அகல விரிந்தது. வாயில் புன்னகை உட்கார்ந்தது.

‘உதுக்கேன் அழுகிறாய்?’ என்று சொல்லி நிதானமாகத் திரும்பியவள் சுவாமிப் படங்களைப் பார்த்ததும் பதறினாள். ‘இங்கேயே வந்து படுத்திருக்கிறாய். எழும்பெழும்பு’ என்று ராதாவை

தொந்தரவுபடுத்தி எழுப்பி அறையை விட்டு வெளியே கூட்டி வந்தாள்.

ராதா திகைப்பும் ஆச்சரியமும் அடைந்தாள். சாதாரண தலையிடையென்றாலே அப்பாவை விரட்டி வைத்தியரைக் கூப்பிடும் அம்மா ரத்தம் வந்ததென்று சொல்லியும் பதறாமல் இருந்ததோடு படுக்கவிடாமல் விரட்டுவதைப்பார்த்து அவளுக்குக் குழப்பம் வந்தது. அம்மாவுக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டுதோவென்று கவலையாகவிருந்தது.

படிப்பு மேசை, அலுமாரிகள் இருக்கும் அறைக்கு ராதாவைக் கூட்டிவந்துவிட்ட நாகம்மா

மறுபடி படுக்கையறைக்குப்போய் பாயும் தலையணையும் எடுத்துவந்தாள்.

ராதாவுக்குத் தன்னுடைய வலியே மறந்துவிட்டது. அம்மாவின் புதிரான நடவடிக்கைகளை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

படபடவென தளபாடங்களை ஒதுக்கி ஓரமாக வைத்த நாகம்மா வெற்றிடத்தை பெருமளவு விஸ்தரித்து அதில் பாயை விரித்து தலையணையைப் போட்டாள். 'இதில வந்திரு ராதா.' என்று ராதாவை பாயில் அமர்த்தினாள். மாற்றுடை எடுத்து வந்து பாடசாலை உடுப்பிலிருந்து ராதாவை மாற்றினாள்.

ராதாவுக்கு வியப்பு அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது. அம்மாவில் தெரிந்த பூரிப்பு அவளைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்தது.

'ராதா உப்பிடியே இரு. அக்காவைப் போய் கூட்டியாறன்' என்று சொல்லிவிட்டு நாகம்மா வெளியே போனாள்.

அம்மா வெளியே போனபின் தனிமைப்பட்ட ராதாவுக்கு மறுபடி பயம்வந்தது. 'ஏன் ரத்தம் வந்தது? என்ன வருத்தம்? ஏன் அம்மா அக்கறைப்படுத்திறா இல்லை?' என்று பல கேள்விகள் பிறந்தன.

சினேகிதி வீட்டுக்குப்போயிருந்த நித்தியாவுடன் நாகம்மா வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது ராதா களைத்துப்போய் பாயில் படுத்திருந்தாள்.

‘நித்தியா நீ தங்கச்சியோட கதைச்சுக்கொண்டிரு. நான் அவளுக்கேதேன் சாப்பாடு செய்யிறன்.’ என்று சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்குப் போனாள்.

நித்தியா ராதாவின் அருகில் பாயில் அமர்ந்தாள். தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவளுடைய நிலையில் தானிருந்ததை எண்ணிப்பார்த்தபோது ராதாவின் பயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

‘ராதா’ என்றாள்.

ராதா தலையை மட்டும் உயர்த்தி அக்காவைப் பார்த்தாள். அவளாவது தனக்கு உதவமாட்டாளா என்று ஏங்கினாள்.

‘உனக்கு என்ன நடந்ததெண்டு தெரியுமே?’

ராதா தெரியாதெண்டு தலையாட்டினாள். அக்காவும் நிதானமாக இருந்தது அவளுக்குக் கவலையளித்தது.

நித்தியா ராதாவின் தலையை ஆதரவுடன் தடவினாள். ‘கொஞ்ச வருசத்துக்கு முந்தி இந்த வீட்டிலை பெரிசா ஒரு கொண்டாட்டம் நடந்தது தெரியுமே?’ என்று கேட்டாள்.

ராதா கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு ‘தெரியேல்லை. என்ன நடந்தது’ என்று திருப்பிக்கேட்டாள்.

‘என்ன மறந்து போச்சே. எங்கட சொந்தக்காரர் எல்லாரும் வீட்ட நிறைஞ்சிருந்தினம். வீடு முழுக்க சோடிச்சிருந்தது. பந்தல் எல்லாம் போட்டிருந்தது. என்னைச் சோடிச்சு மணவறை மாதிரி ஒண்டில இருத்தி வைச்சினம். நாங்கள் எல்லாரும் சேந்து படம் எடுத்தம்’ என்று நித்தியா சொல்லிக் கொண்டுக்கும்போது ராதா குறுக்கிட்டாள்.

‘தெரியும். உன்ரை சாமத்தியச் சடங்கு நடந்தது’

‘சரியாச் சொல்லிப்போட்டாய். அதைப்போல இன்னுமொண்டு உனக்காண்டி நடக்கப்போகுது. நீயும் என்னைப்போல சாமத்தியப்பட்டிட்டாய்.’ என்றாள் நித்தியா நிதானமாக.

ராதா சடாரெனப் பாயைவிட்டு நிமிர்ந்தாள். ‘நான் சாமத்தியப் பட்டிட்டேனா? அதுதான் ரத்தம் வந்ததோ? அதுதான் அம்மாவும் சந்தோசமா ஓடித்திரியிறாவோ’ ராதா சிலிர்த்துக் கொண்டாள். அக்கா சொன்னதை அவளால் உடனடியாக ஜீரணித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

சில வருடங்களுக்கு முன் அக்கா இதேபோல கொஞ்ச நாட்கள் தனியறையில் இருந்ததும், அவளுக்கென்று அம்மா விசேடமான சாப்பாடுகள் செய்து கொடுத்ததும், வீட்டுக்கு அடிக்கடி ஆட்கள் வந்ததும், ஒருநாள் பெரிய கொண்டாட்டம் நடந்ததும் அவளுக்கு மங்கலாய் ஞாபகம் வந்தன.

‘நான் சாமத்தியப்பட்டிட்டேனா? அப்பிடியெண்டா இனிமேல் நான் பெரிய மனிசியே? அக்காவைப்போல சீலையே கட்டவேணும்?’ ராதாவுக்குக் கூச்சம் வந்தது.

‘உன்ரை பயம் போட்டுதுதானே? எட்டாம் ஒன்பதாம் வகுப்புப் படிக்கேக்க அநேகமா எல்லாப் பொம்பிளையளும் சாதாரணமா சாமத்தியப்பட்டிடுவினம். இது ஒரு இயற்கையான நிகழ்ச்சி. இப்பிடியில்லாட்டித்தான் ஏதேன் வருத்தமோ எண்டு பயப்பிடவேணும். இதெப்படி நடக்கிறதெண்டு அடுத்தவருசம் நீ விஞ்ஞானத்தில படிப்பாய். இப்ப நீ பொம்மை வைச்ச விளையாடுற சின்னப்பிள்ளை இல்லை. எங்களைப்போல பெரிய ஆள்’ நித்தியா சொல்லிவிட்டுப் புன்னகைத்தாள்.

ராதாவுக்குப் பயம் போய் இனம்புரியாத வெட்கம் வந்தது. இது அனைத்துப் பெண்களுக்கும் பொதுவானது என்று அக்கா சொன்னதும் அவள் மறுபடி தைரியமானாள்.

அப்போதுதான் ராதாவுக்கு சினேகிதி மாலாவின் ஞாபகம் வந்தது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவளுடைய பூப்புனித நீராட்டு விழாவுக்கு அக்காவுடன் போனதை நினைவுபடுத்திக்கொண்டாள்.

ஆகவே இது பெரிய விசயமில்லைப் போல் இப்போது பட்டது.

‘அப்ப என்னையும் உன்னைப்போல சோடிச்ச சப்பறத்தில இருத்துவினமே?. நானும் ஆக்களுக்கு முன்னால இருக்கவேணுமே?’ என்று வெட்கத்தோட அக்காவைக் கேட்டாள்.

‘வேற என்ன, நல்லா விட்டினம். அம்மாவைப் பார். இப்பவே விழுந்தடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறா. இனித்தானே எல்லாமே ஆரம்பமாகப்போகுது. நாளை நாளையண்டைக்கு விழாவுக்கு நாள் குறிச்சிடுவினம்.’ நித்தியா சொல்லும்போது முகத்தில் சிந்தனைகள் படிந்தன.

பின்னேரம் சகுணா ராதா விட்டுவந்த கொப்பி, புத்தகங்களை திருப்பிக்கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு விசயத்தையும் அறிந்துகொண்டு சென்றாள்.

நவரத்தினம் வேலையிலிருந்து வந்ததும் நாகம்மா முதல் வேலையாக மகள் பெரிதான செய்தியைத் தெரிவித்தாள். ராதாவை வந்து பார்த்து அப்பா 'வடிவாச் சாப்பிடு' என்று சொல்லிவிட்டு எங்கேயோ புறப்பட்டுப் போனார். நாகம்மாவும் அதே ஊரிலிருக்கும் உறவினர்களுக்கு செய்தி தெரிவிக்கப் போனாள்.

ராதா சாப்பிடுவதும், தனியே இருந்து புத்தகங்களை வாசிப்பதுமாக இருந்தாள்.

மறுநாள் நவரத்தினம் தனது தங்கையுடன் திரும்பிவந்தார். ராதாவைக் கிணற்றடிக்குக் கூட்டிப்போனார்கள். மாமி குளிரக் குளிர அவளுடைய தலையில் தண்ணீர் ஊற்றினாள். ராதா நடுங்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பகல் சாப்பாடாக அம்மா உளுத்தம் களி கிண்டி தனிப் பாத்திரத்தில் ராதாவுக்குக் கொடுத்தாள்.

ஒரு வாரத்தின் பின் மாணவிகள் மூலம் ராதாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட நாடகத்துக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியை ராதா வீட்டிற்கு வந்தாள். சம்பிரதாயமாக அவளுடன் கதைத்துவிட்டு அறைக்கு வெளியே வந்து நாகம்மாவுடன் கதைத்தாள்.

'அடுத்த கிழமை பள்ளிக்கூடத்தில கலைவிழா. ராதாவும் ஒரு நாடகத்தில நடிக்கிறா. எல்லாம் பழகியாச்சு. நாடகம் நடக்கிற அண்டைக்கு மட்டும் வந்தாப் போதும். நீங்கள் விடுவீங்கள்தானே'

'என்ன ரீச்சர் நீங்களே இப்பிடிக்கேக்கிறியள். முப்பத்தொரு நாள்வரைக்கும் பிள்ளை எழும்பப்படாதெண்டு தெரியும்தானே? நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்கே பிள்ளையளை விடாம மறிச்ச வைச்சிருக்கிறம். நீங்கள் நாடகத்துக்கு விடச்சொல்லறியள். பிள்ளை அடுத்தவருசம் போடுற நாடகத்தில நடிப்பாள்' என நாகம்மா வெடுக்கென பதிலளித்தாள்.

இவர்களுடைய சம்பாசனையை அறைக்குள்ளிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராதாவுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. 'நாடகத்தில நடிக்கிறது நான், மறுமொழி சொல்லறது அவவே. பாவம் ரீச்சர். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நாடகம் பழக்கினவா. தசரதர் இல்லாம நாடகம் எப்பிடி நடக்கும்? ஒரு கிழமைக்குள்ள

இன்னொரு தசரதரை பழக்கிறதெண்டா முடிஞ்ச அலுவலே? இவ ஒண்டும் விளங்காம பிள்ளை வரமாட்டா எண்டு சொல்லிப் போட்டா'

ஆசிரியை வீட்டிலிருந்து போனதும் ராதா தாயுடன் எரிந்து விழுந்தாள். 'என்னைக் கேக்காம நீங்கள் என்னெண்டு ரீச்சருக்கு மறுமொழி சொல்லியனுப்புவினா? நானில்லாமல் நாடகம் என்னெண்டு வைக்கிறது?' என்று கோபப்பட்டாள்.

'விசர்க்கதை கதைக்காதை. நீ என்ன செய்ய வேணுமெண்டு எங்களுக்குத் தெரியும். நாடகம் எப்பவும் நடிக்கலாம். இப்ப பேசாம வீட்டில இரு. நாடகம் நடிக்கிறாவாம் நாடகம்' என்று நாகம்மாவும் கோபமாகப் பேசிவிட்டுப்போனாள்.

ராதாவுக்குச் சுரீரென்று கோபம் வந்தது. 'எனக்கென்ன செய்யவேணுமெண்டு அவளுக்குத் தெரியுமாம்... அப்ப எனக்கெண்டு நான் ஒண்டுமே செய்யேலாதே.'

வெளியே போயிருந்த அக்கா வந்ததும் ராதா நடந்த விசயத்தைச் சொன்னாள்.

'இனிமேல் இப்பிடித்தான் நடக்கும். ஆரும் உன்னை ஒண்டும் கேக்கமாட்டினம். உன்னைக் கேக்காமத்தான் எல்லாம் நடக்கும். மற்றவையின்றை விருப்பப்படிதான் நாங்கள் நடக்கவேணும்.' என்று நித்தியா வெறுப்பாகச் சொன்னாள். நாடகத்தில் பங்குபற்ற முடியாத வருத்தத்துடன் இருக்கும் தங்கையைப் பார்க்க அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

'இது அநியாயமாயெல்லோ இருக்கு. எனக்கு எத்தனை விருப்பமாயிருக்கும். விருப்பமில்லாமல் இருக்கும். அதுகளைப்பற்றிக் கேக்காம எல்லாரும் தங்கட விருப்பப்படி எல்லாம் செய்ய வேணுமெண்டா அதென்ன படு அநியாயமெல்லோ.' ராதா உணர்ச்சிவசப்பட்டாள்.

'இவள் சாதாரணமானவளல்ல. இவளுக்குள் கேள்விகள் ஆரம்பமாயிருக்கு. இவளுக்குச் சிந்திக்கும் திறன் இருக்கு. இவள் மற்றப் பெண்களைப் போல அல்ல' நித்தியாவுக்குத் தங்கையை நினைக்கும்போது பெருமையாக இருந்தது. இவளைப் பாவித்து தனது மனக் குமுறல்களுக்கும் முடிவு காணவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டாள்.

‘இதுதான் நாட்டு நடப்பு. இதுதான் எங்கட சமுதாயம். பொம்பிளையளுக்குக் கிடைச்சிருக்கிற சுதந்திரம் இவ்வளவுதான். இப்ப நீ அனுபவிக்கிறதுதான் ஆரம்பம். இன்னும் போகப்போக நீ இழக்கப்போற சுதந்திரம் எக்கச்சக்கம். எங்கட வீட்டையே எடுத்துப் பார். அம்மாவின்ரை பேச்சை அப்பா கேட்கமாட்டார். எங்கடை பேச்சை அம்மா கேட்க மாட்டா. இப்பிடி பொம்பிளையளுக்கு ஆம்பிளையள் உரிமை குடுக்கிற இல்ல. பொம்பிளையளும் பொம்பளையளுக்குக் குடுக்கற இல்ல. அம்மா நாள் குறிச்சுப்போட்டா. இன்னும் ஒரு கிழமையில் வீட்டை சோடிக்கத் தொடங்கியிருவினம். ஆக்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கியிருவினம். எனக்குச் செய்ததைப்போல உனக்கும் சாமத்தியச் சடங்கு வடிவாய்ச் செய்யிறது விருப்பம்தானே?’ நித்தியா கேட்டுவிட்டு தங்கையின் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாள்.

‘உனக்கு விசரே? எனக்கு விருப்பமில்லை.’ ராதா உடனே பதிலளித்தாள். முகத்தில் வெறுப்பு படர்ந்தது.

நித்தியா உற்சாகமடைந்தாள். ‘ஏன் விருப்பமில்லை. வெக்கமாயிருக்கே?’ என்று தங்கையைத் தூண்டினாள்.

‘வெக்கமும்தான். ஆனா அதுக்காண்டி மட்டும் இல்லை. ஊரிலை இருக்கிற சனம் முழுக்க வந்து ஆளை விழுங்கிறமாதிரிப் பாத்துக்கொண்டிருக்குங்கள். அதுகளுக்கு முன்னால நான் சாமத்தியப்பட்டிட்டேன் உங்களுக்குத் தெரியுமே எண்டு விளம்பரம் செய்யிறதுமாதிரி நான் சோடிச்சுக்கொண்டு இருக்கவேணும். அதுகள் தங்கட கதை கதைச்சுக்கொண்டிருக்குங்கள். இது விசர்வேலையெல்லே’ ராதாவின் வார்த்தைகள் வேகமாக வந்தன.

நித்தியா உண்மையில் ஆச்சரியப்பட்டுப்போனாள். தனது தங்கை இப்படி என்று அவள் கற்பனைகூட செய்து பார்த்திருக்கவில்லை. பரீட்சார்த்தமாகத்தான் ஆராய விரும்பினாள். அது வெற்றியளிக்கும் என்று தெரிந்தபோது அவளுக்குள் உறுதி பிறந்தது.

‘இதுக்காண்டி மட்டுமோ? அல்லாட்டி வேற காரணங்களும் இருக்கோ?’ என்று கேட்டாள்.

சில வினாடிகள் மௌனமாயிருந்த ராதா ‘மாலா சாமத்தியச் சடங்கு முடிஞ்சு பள்ளிக்கூடம் வரேக்க பெடியள் அவாவை பகிடி பண்ணி ஊத்தைக் கதையெல்லாம் கதைச்சவன்கள்’ என்று சுவரைப் பார்த்தபடி சொன்னாள். ‘உப்பிடித்தானே நானும் வெளிக்கிட்டு

ஆக்களுக்கு முன்னால இருக்கேக்க அவங்கள் மனசுக்குள்ள நினைப்பாங்கள்.’

‘நினைக்குங்கள் என்ன? அப்பிடித்தான். இதுகள் எங்கட அப்பா அம்மாவுக்கு விளங்காது. அவைக்கு மற்றவை செய்யிறது மாதிரி பெரிய கொண்டாட்டம் கொண்டாட்டி தங்கட அந்தஸ்து, கௌரவம் குறைஞ்சுபோகுமெண்ட கவலை. மற்றவையின்றை பேட்டே, கலியாணவீடு, சாமத்தியச்சடங்குக்கு லெவலா குடுத்ததை திரும்ப வறுக வேணுமெண்ட நோக்கம். அதுதான் இவைக்குத் தேவை. சாமத்தியச்சடங்குக்கு வாறவை போட்டிருக்கிற நகையளைப்பற்றிக் கதைச்சா என்ன, சீலையளைப்பற்றி விசாரிச்சா என்ன, இல்லாட்டி மனசாலை எங்களோடை படுத்தா என்ன. இவையளுக்கு கவலை இல்லை. தங்கட நோக்கங்கள் நிறைவேறினாச்சரி’ நித்தியா தனது குமுறலைக் கொட்டினாள்.

ராதா அக்காவைப் பார்த்தாள். இப்பிடி வித்தியாசமான வார்த்தைகளை, நீளமான வசனங்களை கேட்பது அவளுக்கு புதுமையாக இருந்தது. அதோடு அக்கா சொல்வதிலிருந்த உண்மையும் புரிந்தது. அவளுக்கு இப்போது பதினான்கு வயதாகிவிட்டது.

‘சிம்பிளாச் சொல்லுறதெண்டா எங்கட பெட்டை கலியாணத்துக்கு ரெடி எண்டு அட்வடைஸ்மென்ற பண்ணுறத்துக்காண்டித்தான் அப்பா, அம்மாக்கள் இந்தக் கொண்டாட்டங்களை வைக்கிறவை. இப்பிடித் தங்களை கேவலமாய் விளம்பரப்படுத்தியினமெண்டு சாமத்தியப்பட்ட பொம்பிளையளும் நினைச்சுப் பாக்கிறது இல்லை. அவை பேசாம இருக்கிறபடியாத்தான் மற்றவை அவையளில தங்கட அதிகாரத்தைப் பாவிக்கினம்’ என்று நித்தியா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது ராதா குறுக்கிட்டாள்.

‘நான் எனக்குக் கொண்டாட்டம் நடாத்த விடமாட்டன்.’

‘நீ உப்பிடிச் சொன்னா சரியே? அப்பாவும் அம்மாவும் எப்பிடியாவது கொண்டாட்டம் வைச்சே தீருவினம். நீ மாட்டெண்டாலும் நடக்கும். அடிச்ச வெளிக்கிடுத்துவினம்’ என்றாள் நித்தியா நிதானமாக.

‘நான் மாட்டன். அழுவன். ஆக்களுக்கு முன்னால நிண்டு அழுவன் எண்டு வடிவா விளங்கப்படுத்துவன். கட்டாயம் குழப்புவன். நீ உவ்வளவு என்னோட கதைக்கிறாய். எனக்குது

விருப்பமில்லையெண்டு எனக்காண்டி அவையோடை கதையன்
என்று அக்காவைப் பரிதாபமாகக் கெஞ்சினாள்.

‘உன்ரை மனசிலை என்ன யோசிக்கிறாய் எண்டு பாக்கத்தான்
உப்பிடிக்கதைச்சனான். பயப்பிடாதை. உனக்காண்டி நான்
கதைப்பன். உன்ரை வயதிலை நான் இருக்கேக்க எனக்கு ஆரும்
உதவேல்ல. உப்பிடியெல்லாம் விளங்கப்படுத்தேல்லை. எனக்கும்
பிரசன்ற் வரும், கன ஆக்கள் வருவினம் எண்ட சந்தோசம்
மட்டும்தான் இருந்தது. இப்ப உனக்கு நான் இருக்கிறன்.
அப்பாவோடையும் நான் கதைக்கிறன். கடைசி மட்டும் அவை
சம்மதிக்கயில்லையோ பிறகு ரண்டுபேருமாய் எல்லாத்தையும்
குழப்புவம்’ என்று நித்தியா உறுதியளித்ததும் ராதா சந்தோசமானாள்.

‘இதுமட்டும்தான் எங்கட பிரச்சினை இல்லை. வீட்டுக்குள்ளையும்,
வெளியிலையும் எங்களை அடக்கிற, முட்டாளாக்கிற கன
பிரச்சினையளை நாங்க சந்திக்க வேண்டிவரும். அதுக்கு இது
ஆரம்பமா இருக்கட்டும்’ என நித்தியா சொன்னதை ராதா
ஏற்றுக்கொண்டாள்.

இருவரும் நம்பிக்கையாக இருந்தார்கள்.

1989

நாளை

“வினோத், மஞ்சளா அன்றியிட்டப் போய் கசற் வாங்கிக்கொண்டு வா” என்று சொன்ன சாவித்திரி குமுதம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்குத் தெரியாது. நீங்க போய் வாங்குங்கோ” பாடசாலையில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டு வேலையில் கவனமாயிருந்த வினோத் தனதலுவலில் மூழ்கினான்.

“உங்க என்ன போட்டுக் கிளறிக்கொண்டிருக்கிறாய்? கசற்ற வாங்கித் தந்திட்டு பிறகு என்னண்டாலும் செய்”

“நான் மாட்டன். வீட்டு வேல செய்து முடிக்காட்டி நாளைக்கு ரீச்சர் பேசுவா”

“பெரிய எஞ்சினியர் படிப்புத்தானே படிக்கிறாய். நாள் முழுக்க விளையாடு. நான் ஏதேன் அலுவல் சொன்னாத்தான் உனக்குப் படிப்பு ஞாபகம் வருகுது” சாவித்திரி எரிச்சலோடு குமுதத்தை மூடினாள்.

நாள் முழுக்கத் தான் விளையாடவில்லையென்று வினோத்துக்குத் தெரியும். அதனால் பதில் சொல்லாது எதையோ அழித்து எழுதினான்.

“பார் காது கேக்காத மாதிரி இருக்கிறதை. இப்ப நீ கசற் வேண்டியராட்டி என்னட்டை ஒரு அலுவலுக்கும் வரப்படாது” குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குள் எடுக்காவிட்டால் கசற் கைமாறிவிடும் என்ற பயத்தில் சாவித்திரிக்கு சின்னதாகக் கோபம் வந்தது.

கடைசி எச்சரிக்கை வினோத்தைப் பயமுறுத்தவே செய்தது. ‘இந்த அம்மாவோட பெரிய கரைச்சல். படிக்க விடாம சும்மா கலைச்சுக் கொண்டிருக்கிறா. படம் பாக்கிறது அவா. கசற் வேண்டியரப் பஞ்சி’ வினோத் தனக்குள் கோபித்துக் கொண்டே கதவைத் திறந்து

படிகளில் ஏறினான். அதே கட்டிடத்தின் மூன்றாவது மாடியில்தான் மஞ்சளாவின் இருப்பிடம்.

“நல்ல ஸ்ரோரியான படம்” என்றபடி மஞ்சளா அன்ரி கசற்றைத் தர, வினோத் படயிறங்கினான்.

“அச்சாப்பிள்ளை. சரி நீ போய்ப் படி” சாவித்திரி மனமாரப் பாராட்டிவிட்டு கசற்றை வாங்கி வீடியோவில் சுழல வைத்தாள்.

தனது மேசைக்கு வந்த வினோத் இடையில் தடைப்பட்ட படிப்பை மறுபடி தொடர்ந்தான்.

அவனுக்குப் படிப்பில் மிகவும் ஆர்வம். அவனுடைய வகுப்பில் அவன்தான் ஒரே ஒரு வெளிநாட்டு மாணவன். ஆசிரியர்கள் அவனுடைய திறமையைப் பகிரங்கமாக மெச்சியிருக்கிறார்கள். வினோத்துக்கு அது பிடிக்கும். சக மாணவர்கள் கூட அவ்வப்போது வியப்பதுண்டு.

“அண்ணை தாங்கண்ணே.”

“தரமாட்டேன் போடா” டிசும்.

“அண்ணை அவன் கேக்கிறானில்ல. குடுத்திடுங்க.”

“இவன் யார்றா புதுசா”

“நான் உங்க மச்சி. அவனுட்ட குடுத்திடுங்க.”

“மச்சி சொல்றாரில்ல. குடுத்திடுவோம்.”

டிசும். டிசும். டிசும்.

ஆ... அம்மா... ஐயோ...

வினோத்தால படிக்க முடியவில்லை. “அம்மா சத்தத்தைக் குறையுங்கோ” என்றான். சத்தம் குறையவில்லை.

“கதவைச் சாத்திப் போட்டுப் படி” சாவித்திரி படத்தில் முழுமையாக லயித்திருந்தாள்.

“மூடினாலும் கேக்குது.”

“அப்ப படத்தைப் பாத்திட்டுப் பிறகு படி”

வினோத்துக்கு ஆத்திரம் வந்தாலும் எதுவும் செய்ய முடியாமல் செற்றியொன்றில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து படத்தைப் பார்த்தான். நகைச்சுவைக் காட்சிகள் அவனுக்குப் பிடித்தவை. கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு ரசித்துப் பார்த்தான்.

படம் முடிந்ததும் அவனே கசற்றைக் கொண்டு போய் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு வந்தபோது ரி.வி.யில் சாகசக்காட்சிகள் நிறைந்த தொடர்படம் ஆரம்பமாகியிருந்தது. வினோத் மறுபடி அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டான். வீட்டு வேலை பற்றி அவனுக்கு மறந்துவிட்டது. சாவித்திரியும் ஞாபகப்படுத்தவில்லை.

மறுநாள் பாடசாலையில் ஆசிரியை அவனைக் கடிந்து கொண்டபோது வினோத்துக்கு அவமானமாக இருந்தது. ஆத்திரம் முழுவதும் அம்மா மேல் திரும்பியது. 'உப்பிடி படிக்க விடாம படம் போட்டுக் குழப்பறதெண்டா பிறகேன் என்னைப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்புவான்'

வினோத்துக்கு இந்த நாடே பிடிக்கவில்லை. இங்கிருப்பவர்களை விட பல வகைகளில் தாங்கள் வித்தியாசம் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். இந்த வித்தியாசங்கள் அவனுக்கொரு தாழ்வாகவே இருந்தது. எப்போதோ பார்த்துப் பழகிய கறுப்பு முகங்களும், உருண்டு விளையாடி புழுதி மண்ணும், குத்தி உப்பு போட்டுத் தின்ற பச்சை மாங்காயும் மங்கலான ஞாபகங்களாக இருந்தன. அவையா? அல்லது இப்போதிருக்கும் நிலைதான் நிஜமா? என்றறியும் எந்த சாத்தியமும் அவனுக்கில்லை.

இலங்கையில் பிறந்து, வழமையான சிறுவர் பிராயத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவன் அந்த சந்தோசங்களிலிருந்து கட்டாயமாகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு அந்நிய தேசத்துக்கு இழுத்து வரப்பட்டிருக்கிறான். மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரை விசயம் இவ்வளவுதான்.

ஆனால் வினோத்தோ இழந்தவைகள் ஏராளம். மொழி, உற்ற நண்பர்கள், உறவினர்கள், சுதந்திரம் என்று நீளமான பட்டியலையே அவன் இழந்திருந்தான். பலாத்காரமாக அந்நிய இடத்தில் இறக்கி விடப்பட்டிருக்கிறான். இதற்கு தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது அவனுக்குள்ள கட்டாயம்.

வினோத்துக்கு எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. வீட்டில் அவனோடு விளையாட யாருமேயில்லை. தனியாக அவன் விளையாடுவதற்குக் கூட வீட்டில் எந்தப் பிரதேசமும் அவனுக்கு இல்லை.

“உனக்கெத்தின தரம்சொல்லுறது? தடக்குப்பட்டு விழுற மாதிரி சாமான்களை எல்லா இடமும் பரப்பி வையாதையெண்டு”

“காப்பெற்றை பழுதாக்காதை. வர வர உன்ரை குளப்படி கூடிக்கொண்டு வருகுது”

“மாடு சுவரில என்ன ஒட்டி வச்சிருக்கிறாய்?”

பேச்சும், ஏச்சும் அவன் எதைச் செய்தாலும் தண்டனை அல்லது கண்டனம். சின்ன சதுர அடிக்குள் இருந்து ரீ.வி. பார்த்துக் கொண்டும் ‘சிலோன் சமையலை’ சுவாசித்துக் கொண்டும் மட்டும் தானாம் இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் ‘நல்ல பிள்ளை’.

வீட்டில்தான் இப்படியென்றால் பாடசாலையில் கூட வினோத்தால் சந்தோசத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தன்னுடைய கறுப்பு நிறத்தால் அவன் தானாகவே கொஞ்சம் ஒதுங்கினான். சேர்ந்த ஆரம்பத்தில் பெரிய ஆச்சரியங்களுடன் அவனோடு பழகிய சக மாணவர்கள் பின்னர் அவனில் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. தாங்களே கதைத்துச் சிரித்தார்கள். தாங்களே விளையாடினார்கள்.

எப்போதாவது பிள்ளைகள் உள்ள தமிழ்க்கூடும்பம் விருந்தாளிகளாக தங்கள் வீட்டுக்கு வரும் போதுதான் வினோத்துக்கு ஓரளவு சந்தோசம் ஏற்படும். அந்தப் பிள்ளைகளுடன் தமிழில் கதைத்து கொஞ்சமாக விளையாடி. அந்தச் சந்தோசம் சுமார் ஒரு வாரம் வரை அவனுடைய சேமிப்பில் இருக்கும். பிறகு பழையபடி.

பாடசாலை முடிந்து வெளியே வந்தபோது தோமசும், மார்க்கோசும் என்னவோ வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வினோத் அவர்களை நெருங்கிச் சிநேகமாக சிரித்தான்.

“எங்களோடு விளையாட வருகிறாயா?”

“அதற்கென்ன”

மூவரும் பாடசாலைக்கு அருகிலிருந்த புல்வெளிக்குப் போனார்கள். அங்கே வேறு சிலர் ஏற்கனவே மணலுக்குள் அளைய, பந்தும்

விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வினோத், தோமஸ், மார்க்கோஸ் ஆகியோரும் இணைந்து கொண்டனர்.

பிற்பகல் குளிர். கருமேகங்கள் மழையை எப்போது பெய்வதெனத் தீர்மானிக்கவில்லை. பட்சிகளை ஆகாயத்தில் காணோம்.

பந்தை எடுக்க ஓடிவந்த வினோத் தவிர்க்க முடியாமல் மார்க்கோஸின் காலை மிதித்து விட்டான். யாரும் எதிர்பார்க்காத விதமாக மார்க்கோஸ் வினோத்தை அடித்து விட்டான்.

“கறுப்பன்”

வினோத்துக்கு அடியுடன் அவன் பின்னர் சொன்னதும் சேர்ந்து வலித்தது. கண்கள் திரையிட கன்னத்தைத் தடவியபடி புத்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

யாரும் அவனுக்கு ஆதரவாகக் கதைக்கவுமில்லை. நடந்ததை விசாரிக்கவுமில்லை. கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக நின்று விட்டு மறுபடி தங்கள் விளையாட்டுகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

“உன்னுடைய நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போ”

பின்னால் மார்க்கோஸ் கத்துவது வினோத்துக்குக் கேட்டது. கண்ணீர்த் துளியொன்று வலிக்கும் கன்னத்தைத் தடவி விழுந்தது.

“எந்த நாடு?”

“நான் எங்க போக வேணும்?”

“நான் ஏன் இங்க இருக்க வேணும்?”

“என்னோட படிக்கிற எல்லாரும் வெள்ளையாயிருக்க நான்மட்டும் ஏன் கறுப்பாயிருக்க வேணும்?”

“நான் கதைக்கிற பாசை மட்டும் ஏன் வேறையாயிருக்க வேணும்?”

“ஏன் என்னோட ஒருத்தரும் வடிவாப் பழகினமில்லை?”

“ஏன் மார்க்கோஸ் அடிச்சவன்?”

எந்த ஒரு கேள்விக்கும் வினோத்தால் விடை தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தன்னை எல்லோரும் விரட்டுவது போலவும், கேலி செய்வது போலவுமான உணர்வு அவனை வருத்தியது.

அவனுக்கென்று ஒன்றுமில்லை. எல்லாவற்றையும் யாரோ தீர்மானிக்கின்றார்கள். யாரோ செய்கிறார்கள்.

வினோத்துக்கு அழகை மாறி ஆத்திரம் வந்தது. ‘எல்லாரும் என்னில விளையாடினம்’

வீட்டுக்கு வந்ததும் புத்தகப் பையை கழட்டி வீசினான். சப்பாத்தை மட்டும் கழற்றிவிட்டு அப்படியே செற்றியில் விழுந்து படுத்தான்.

“எனக்கு அடிச்சுப் போட்டாங்கள்” என்றான் வினோத்.

“ஆர் அடிச்சது?”

“மார்க்கோஸ்.”

“நீயேன் அவங்களோட சேட்டை விடுறாய். உன்ரைபாட்டில இருந்தா அவங்களேன் உனக்கு அடிக்கிறாங்கள்” சாவித்திரி விகடனின் அடுத்த பக்கத்தை புரட்டினாள்.

“நாங்கள் எங்கட நாட்டுக்குப் போவம்”

“வாயை மூடிக்கொண்டு முகம், கை, கால் கழுவிப்போட்டுப் போய்ச் சாப்பிடு”

வினோத் எதுவும் சொல்லாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அப்படியே இருந்தான். யாரும் அவனை லட்சியம் செய்யவில்லை. அவனில் அக்கறை காட்டவில்லை. அவனைப் புரிந்து கொள்ளவுமில்லை. சுலபமாகப் புறக்கணித்து விட்டார்கள்.

வினோத்துக்கு மார்க்கோஸ் சொன்னது மறக்கவில்லை. “கறுப்பனே உனது நாட்டுக்குப் போ”

பகல் வேலை முடிந்து சந்திரன் வீட்டுக்கு வந்தான். மாலை ஐந்து மணிக்கே இனி அவனது வேலை தொடரும்.

“..... ஸ்ரட்டில இமிக்கிறேசன் குடுக்கிறாங்களாம்” என்று சாவித்திரி ஆரம்பித்தாள்.

“சனம் சும்மா கதைக்கும். நானும் எத்தினை இடத்தை விசாரிக்கனான்” சந்திரன் தொலைக்காட்சிக்கு உயிர் கொடுத்தான்.

“மஞ்சளா தான் சொன்னவா. அவையின்றை சொந்தக்காறப்பெடியன் ஒண்டுக்கு கிடைச்சிட்டுதாம்”

“நாளைக்கு லோயரிட்ட போய் கேட்டுப்பாப்பம்”

“டீரை பண்ணினா கட்டாயம் கிடைக்கும். உங்க வேலை செய்யாதவைக்கெல்லாம் கிடைச்சிருக்கு”

“சரி பாப்பம். உதென்ன கசற்”

“நல்ல படம். நான் அப்போத பாத்திட்டன். எண்டாலும் இன்னொருக்காப் பாக்கலாம்”

சந்திரன்தான் பார்ப்பதற்காக கசற்றைச் செருகி ஓட விட்டான். ரசித்தவற்றை மறுபடி ரசிப்பதற்காக சாவித்திரி அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள்.

வினோத் களைத்துத் தூங்கிப் போயிருந்தான். கனவில் மார்க்கோஸ் வந்து “கறுப்பனே உனது நாட்டுக்குப் போ” என்று காலால் உதைத்தான்.

அடுத்தநாள் பாடசாலைக்குப் போகையில் அப்பாவின் பிளேற் ஒன்று எடுத்து மறக்காமல் புத்தகப் பையில் வைத்துக்கொண்டான் வினோத்.

1989

ஒரு தொழிலாளியும், ஒரு தொழிலாளியும்

தலைக்குக் குளித்து, தூசுகளைத் தற்காலிகமாக விரட்டியபின் உடை மாற்றிக்கொண்டு உதயன் வெளியே வந்தான்.

காந்தனிடம் மாறிய காசின் ஒரு பகுதியை இன்று கொடுப்பதாகத் தவணை. சம்பளத்தை வங்கியிலிருந்து வழித்தாயிற்று.

முடிவதற்குள் கூடுமானவரையில் கடன்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் பின்னர் பல்லிளிப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

பஸ்தரிப்புக்கு வந்து காத்து நிற்கையில் வேலை செய்யும் போதிருந்த இறுக்கம் தளர்ந்து இலேசானான்.

விஞ்ஞானத்தால் அநியாயமாகப் பாதிக்கப்பட்ட வெயில் உக்கிரமாயிருக்க, பலர் இயலுமானவரை தங்கள் உடம்பைப் பகிரங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘வேர்த்தால் நல்லாயிருக்கும்’ என்று நினைத்துக்கொண்டான். பலர் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாமலிருந்தார்கள்.

நாற்பத்தியேழாம் இலக்கம் வந்து, கதவுகளை விரிக்க, மாதச்சீட்டு வைத்திருந்ததால் சாரதியிடம் போகாமல், பின் இருக்கைகளில் ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

பஸ் ஓடத் தொடங்கிய பின்னரும் புழுக்கமாயிருக்க, காரணத்தை ஆராய்ந்த போது, குட்டி யன்னல்கள் சாத்தப்பட்டிருந்தன. அருகே இரண்டு அழகிய கிழவிகள் ஏதோ ஒரு நிகழ்வை தங்களுக்கே உரித்தான பாணியில் இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எழுந்து யன்னலைத் திறக்க நினைத்தவன் அவர்களின் அழகாக வைக்கப்பட்டிருந்த தலைகளைப் பார்த்ததும் ‘ஏசுங்கள்’ என்று பேசாமலே இருந்துவிட்டான்.

கண்ணாடி யன்னலுக்கு அப்பால் அழகிய நீட்டுக் கட்டிடங்கள் பிரமாண்டமாய் ஓடி மறைந்தன.

‘எத்தினை சனங்களை வீடில்லாம தெருவுக்கு அனுப்பிப் போட்டு கட்டிடங்களை உயத்திக் கொண்டு போறாங்கள். அந்தப் பதினைஞ்சாவது மாடியில, மூலையில, குசன் கதிரையில சுத்திக் கொண்டு, பத்து ரெலிபோனில ஒண்டை எடுத்து, இன்னொரு கட்டிடம் வாங்கிறதைப் பற்றிக் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறவனுக்கு எப்பிடி உவ்வளவும் முடிஞ்சிது? பிறக்கேக்கயே டொலரையும் எண்ணிக்கொண்டா பிறந்தவன்? ஒண்டில் உவன் தானே சொந்தமாய் மற்றவையைத் தட்டிச்சுத்திச் சேத்ததாய் இருக்க வேணும். அல்லாட்டி உவன்ரை பரம்பரை வாரிசுக்கு விட்டுப் போட்டு கல்லறைக்கை கிடக்க வேணும். உவன் ஒருத்தனை பதினைஞ்சாவது மாடியில வைக்கிறதுக்கே எத்தினை சனத்தை நாசமாக்கியிருப்பாங்கள்...

இறுக்கமான, கட்டை உடுப்புகளுடன் உதயனுக்கு முன்னாலிருக்கையில் வந்தமர்ந்த மாணவனும், மாணவியும் இருந்தாற்போல ஒருவர் உதட்டை மற்றவர் கவ்வி சத்தம் செய்யாமல், தீவிர தேடுதலில் இறங்கினார்கள்.

அவர்களுடைய தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகளும், கதைப் புத்தகங்களும் இப்படிக்கனக்க விளையாட்டுக்களை சொல்லிக் கொடுத்திருந்தன.

அவர்களுக்கு எதிரேயிருந்த இரண்டு சிறுவர்கள் இவர்களின் முயற்சியைப்பார்த்து தங்களுக்குள் ஏதோ கெட்ட சமாச்சாரம் சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

முதலில் வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த உதயன் மறுபடி மாவன்னாக் கானாவால் பார்த்தான்.

‘இந்த முதலாளித்துவம் தங்கட நலத்துக்காக கலாச்சாரத்தை எப்பிடியெல்லாம் சீரழிச்சு வைச்சிருக்குது. இப்ப முன்னுக்கு வாய் சூப்பிக் கொண்டிருக்கிற பெடியனிட்டயும், பெட்டயிட்டயும் எவ்வளவு பொறுப்புகள் இருக்குது. எங்களை என்னத்துக்காண்டி இந்த முதலாளித்துவ அரசாங்கங்கள் படிப்பிக்குது? எப்பிடியான படிப்பைச் சொல்லித் தருகுது? படிச்சு முடிய எங்களை எப்பிடிப் பயன்படுத்தப் போகுது? ஆரோ கொஞ்சப் பேரை மட்டும் வசதியாய் வாழ வைக்க எங்களை எப்பிடிப் பிழியப்போகுது? இதுகளுக்குச் சம்மதமில்லாட்டி றோட்டில நிக்கப் போறோமே

எண்டதையெல்லாம் இவை யோசிக்க வேண்டாமே? அதுசரி இப்பிடியெல்லாம் இளசுகள் யோசிச்சுப் போடப்படாதெண்டு தானே அரசாங்கங்கள் கலாச்சாரத்தை சீரழித்து ஆக்களை இப்பிடி வேற மயக்கத்தில வைச்சிருக்கிறாங்கள்.

பஸ் சிவப்புக்கு நின்று, மஞ்சளுக்கு உறுமி, பச்சைக்கு மறுபடி ஓடியது. ஒழுங்கான சாலை விதிகளின்படி வாகனங்கள் மயிரிழையில் விலத்திக் கொண்டிருந்தன. கோடைகாலச் சம்பிரதாயமாக ஆங்காங்கே பாதையைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உதயன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி, கட்டிடக் குவியல்களுக்குள் காந்தனின் அறையை நோக்கிப் போனான். வேலை செய்கின்ற படியினால் அவனால் அகதிகள் விடுதியிலிருந்து விடுவித்து தனியாக வசிக்க முடிந்தது. சுற்றிலும் டொச் அயலவர்கள். அதனால் அவனது வசிப்பிடமும் தமிழிலிருந்து வித்தியாசப்பட்டிருந்தது.

அழைப்பு மணியை அழுத்தி, திறக்கப்பட்ட, வாசற் கதவால் படிகளேறி, காந்தனின் அறைக்குள் போனபோது அங்கு ஏற்கெனவே யோகேஸ்வரன், சண்முகநாதன், ரவீந்திரன் அமர்ந்து ரீ.வி.யில் ஸ்ருடியோ அயன்ஸ் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மேற்கு நாடுகளின் அணு இரசாயனக் கழிவுகளை தென்னாபிரிக்காவின் ஒரு மூலையில் ஆறுதலாக இறக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“வேலை முடிஞ்சு நேரவாறாய் போல” ரவீந்திரன் உதயனை விசாரித்தான்.

“உம்” என்றபடி அவர்களருகில் அதே செற்றியில் உதயனும் அமர்ந்து கொண்டான்.

“டேய் உதயன் வந்திட்டான். இனி தொழிலாளி, முதலாளியெண்டு அறுக்கப் போறான். முதல் உந்தப் புறோக்கிறாமை மாத்துங்கோடா” சண்முகநாதன் எச்சரித்துவிட்டு, மூத்திரம் பெய்யப் போக, ஏனையோர் புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்.

“நக்கலாயிருக்கென்ன?” உதயன் அம்பத்தாறு சென்ரிமீற்றருக்குள் தென்னாபிரிக்காவில் நிகழும் கொடுமையைப் பார்த்தான். வேக ஆரம்பித்தது.

சமையலறையில் நான்கு பேருக்குத் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த காந்தன் உதயனின் வரவு கேட்டதும், சுடுதண்ணியை மட்டும்

மேலதிகமாகப் பாவித்து ஐந்தாக்கினான். ரவீந்திரனுக்கு மட்டும் சீனியை குறைத்துப் போட்டான்.

ஏனெனில் அவன் டொச் பெட்டையைச் சிநேகிக்கிறான்.

போட்டு முடித்துதும், ஊர்த் தேத்தண்ணிக்கடைப் பாணியில் ஐந்து கிளாசுகளையும் இரண்டு கைகளில் கொண்டு வந்து, செற்றிக்கு முன்னாலிருந்த வட்ட மேசையில் வைத்தான்.

“என்னடாப்பா, வந்திருக்க முந்தி ரீ கொண்டு வாறாய்” உதயன் தென்னாபிரிக்காவில் கவனம் வைத்தபடி சும்மா கேட்டு வைத்தான்.

“இது பெரிய வேலையே? தண்ணிதானே?” காந்தன் தொழில் நுணுக்கத்தை மறைக்கவில்லை.

“இந்தியனாமி போகுதாம்” சண்முகநாதன் ரொய்லற்றிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

“கிழிச்சாங்கள். சும்மா பேக்காட்டுறாங்கள். அறுநூறு கப்பலிலை போக ஆயிரம் பிளைற்றில பலாலிக்கு வரும். காயம் பட்டவை, வருத்தக்காறரை எடுத்துப்போட்டு பிறெஸ்சா புது ஆக்களை அனுப்புற மெதேத்தான் உது” என்ற உதயன் தேநீரை எடுத்துக் கொண்டான்.

தென்னாபிரிக்கா முடிந்து வேறு நிகழ்ச்சி வர, காந்தன் ரீ.வி.யை அணைத்தான்.

பார்ப்பதைவிட கதைப்பதில்தான் அவர்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம். வாரத்தில் நாலைந்து நாட்கள் இப்படி ஒன்றுகூடி பலதையும் பிறகு பத்தையும் ஆராய்வார்கள்.

ஆளாளுக்குத் தேநீரை உறிஞ்சி அன்றைய விவாதங்களுக்குத் தங்களைத் தயாராக்கினார்கள்.

“ஏன்ராப்பா இந்தியனாமி போக வேணுமெண்டு விரும்புறாய்? அவங்கள் போனா பழையபடி சிலோனாமியெல்லே வந்திடும்?” யோகேஸ்வரன் இக் கேள்வியை பலமுறை கேட்டிருக்கிறான். அவனுக்கு இந்திய இராணுவம் திரும்பிப் போவதில் அவ்வளவு சம்மதமில்லை. இலங்கை இராணுவத்தின் அபாயம் இருக்கிறதென்பதால் மட்டும்.

“அந்நிய இராணுவம் எங்கட மண்ணில ஏன் இருக்க வேணும்? அப்பாவிச் சனங்களைப் படுகொலை செய்து, பொம்பிளையளைச் சித்திரவதைப்படுத்தி, படிப்பை நாசமாக்கி... இப்பிடியெல்லாம் அட்டகாசம் செய்யிற இராணுவத்தை இதே மாதிரியான வேற இராணுவம் வரப்படாதெண்டதுக்காண்டி நீ உன்ரை பாட்டில செய்யெண்டு விடுறதே?” என்றான் சண்முகநாதன்.

“யாழ்ப்பாணச் சனந்தான் இந்தியனாமியை போகச் சொல்லுது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைச் சனங்கள் போக வேண்டாமாம். இதுக்கென்ன சொல்லறாய்?” யோகேஸ்வரனும் விடவில்லை.

“இதுதான் இந்தியாவின்ரை கெட்டித்தனம். பிரித்தானியற்றை பிரிச்சாளும் தந்திரத்தை இந்தியனரசாங்கம் இப்ப புது மெதேட்டில பாவிக்குது. வடக்கில தமிழ்ச்சனத்துக்கெதிராயும், கிழக்கில சப்போட்டாயும் இருக்குது. கிழக்கில இப்போதைக்கு இந்தியனாமி சப்போட்டாயிருக்கெண்டதுக்காண்டி ஒரு பயங்கரவாத இராணுவத்தை ஆதரிக்கலாமே? மற்றது எவ்வளவு நாளைக்கு ஆமி கிழக்கில அமைதியா இருக்கப் போகுது? அங்கயும் கெதியில முகமுடியைக் கிழிக்கத்தான் போகுது” சண்முகநாதனும் தன் பக்க நியாயங்களை விடுவதாயில்லை.

“இதைவிட இலங்கை பேரினவாத அரசைக் குறிவைச்சு நடத்தத் தொடங்கின போராட்டம் எப்பிடி இப்ப சிதைஞ்சு போச்சுத் தெரியுமே? ஆளாளுக்குக் குழுவாய் பிரிஞ்சு தங்கட பலத்தைக் காட்டுறதுக்காண்டியும், பதவியளுக்காண்டியும் பொது எதிரியையும் மறந்து கொலையும், கொள்ளையுமாய் தங்கட சுயரூபத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நிக்கினம்” என்றான் உதயன்.

“நீ தானே சொன்னனி. இவ்வளவு நாளும் நாட்டில நடந்தது ஏதோ குட்டி முதலாளியளின்ரை போராட்டமெண்டும் இனி நடத்தப் போறதுதான் தொழிலாளியளெண்டும். பிறகேன் இப்ப நடக்கிறதைப் பற்றி கவலைப்படுறாய்?” சண்முகநாதன் புரியாமல் கேட்டான்.

“உனக்கு நான் சொன்னது விளங்கேல. தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை எப்பவும் குட்டி முதலாளியளும், பூர்சுவாக்களுந்தான் முன்னெடுப்பினம். ஏனெண்டால் அந்தத் தேவை அப்ப அவைக்குத்தான் அவசரமாயிருக்கும். இந்த வர்க்கத்தால நடத்தப்படுற போராட்டத்தில இப்பிடித்தான் பின்னடைவுகளும், சமரசங்களும், பேரங்களும் சகசமாய் நடக்கும். இந்த வர்க்கத்தால தொடங்கப்பட்ட போராட்ட அலையை

உண்மையான மக்களுக்கான, மக்களின்ரை உண்மையான விடிவுக்கான போராட்டமாய் மாத்த வேண்டினதுதான் இனிச் செய்ய வேண்டினது. அதுக்கு இப்ப இருக்கிற சந்தர்ப்பம் பாவிக்கப்படாம, நடத்தின போராட்டத்தையே கேலிக்கூத்தாக்கி, போராட்டத்தைப் பற்றின வெறுப்பை சனங்களுக்கு மத்தியில இயக்கங்களும் இராணுவங்களும் விதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறதை எப்பிடிக்கண்டுக்கொள்ளாம இருக்கலாம்?” என்று உதயன் சொன்னது நிச்சயமாக யோகேஸ்வரனுக்கு விளங்கவில்லை.

“என்னடாப்பா கதைக்கிறியள்? குட்டி, கண்டு, பூர்சுவா, புண்ணாக்கெண்டு... உதையெல்லாம் விட்டுப்போட்டு எல்லாருக்கும் விளங்கிறமாதிரிக் கதையுங்கோவன். அட்வான்ஸ்லெவல் படிச்சுப் போட்டு கைபிஸ்கஸ் அறோசா சைனன்சிஸைப் பிடுங்கித் தலையில் வை எண்டு சொல்லுற மாதிரித்தான் உங்கட கதையளும். அஞ்சாறு புத்தகத்தைப் படிச்சுப்போட்டு உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச சொல்லுகளை வைச்சு விளாசினா நாங்கள் ஆவெண்டு பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறதே?”

சண்முகநாதனும் “அதெண்டா உண்மதான்” என்று ஒத்தாதினான்.

ரவீந்திரன் இவற்றில் அதிகம் பற்றில்லாமல் ரீ.வி.யை உயிர்ப்பித்து, ஆர்.ரி.எல்லைப் பிடிக்க, விளம்பர நிகழ்ச்சியில் ஷம்புவையும் பெண்ணையும் காட்டினார்கள். அந்தப் பெண் நிச்சயமாக முழு உடம்பையும் காட்டுவாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்க, காந்தன் ரிமோட்கொன்றோலரை எடுத்து ரீ.வி.யை சாகவைத்தான்.

“ஏதோ பெரிசாக் கிழிக்கிற மாதிரி இஞ்ச கிடந்து வாய் கிழியக்கத்துகினம்” ரவீந்திரன் முணுமுணுத்தான்.

உதயன் மறுபடி ஆரம்பித்தான் “யோகேஸ் சொல்லுறிதலயும் நியாயமில்லாமலில்லை. இப்பிடிச் சொல்லுகளை, இந்த விசயங்களைப் படிக்கிறதுக்கு எங்களுக்கு முந்தி எப்ப சந்தர்ப்பம் கிடைச்சது? ஆர் சொல்லித் தந்தது? அல்லாட்டி நாங்களாவது அக்கறை காட்டினனாங்களோ? எங்களுக்கு மறைக்கப்பட்ட விசயங்களை நாங்களாத் தேடிப் படிக்கிற மட்டும் இப்பிடியான சொல்லுகள் அந்நியமாய்த்தானிருக்கும். முதல் சொன்னதையே விளங்கப்படுத்திச் சொல்லுறதெண்டால் சனங்களின்ரை வயித்தில அடிக்காம கடையைப் பூட்டுங்கோ எண்டு சொன்னால் கடைக்காறர் கடையளைத் திருப்பியும் திறக்கத்தான் போராடுவினமே தவிர சாமான்கள வாங்கேலாம பட்டினி கிடக்கிற சனத்துக்கு

விடிவுவாறதுக்காண்டி போராட மாட்டினம். ஆனா பசியோட தெருவில இருக்கிறவைக்கு மற்றவையின்றை கஸ்டங்களையும் புரிஞ்சுகொள்ளுற உணர்விருக்கு. அதாலதான் இந்தச் சனங்கள் போராடேக்க தங்களுக்காண்டி மட்டுமில்லாமல், தங்களைப் போல இருக்கிற எல்லாச் சனங்களுக்காண்டியும் போராடுவினம். தாங்கள் சார்ந்திருக்கிற வர்க்கத்தினர் நிலையின்படிதான் ஒவ்வொருத்தற்றை உணர்வும் செயற்பாடும் இருக்குது. இப்ப மாணவரை எடுத்துப் பார். மாணவர்களின் மரணமெண்டு யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒன்றியம் வெளியிட்ட அறிக்கையொண்டு தூண்டில்லயோ, புதுமையிலேயோ என்னவோ ஒரு புத்தகத்திலை வந்திருந்தது. மாணவரில ஆமியைக் கைவைக்க வேண்டாமெண்டு கோரிக்கை விட்டிருந்தினம். இதையே மக்களிலை ஆமி கைவைக்கக்கூடாதெண்டா எவ்வளவு பெரிய அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கும். ஏன் இப்பிடி எழுதேலாமப் போச்சு? பல்கலைக் கழக ஒன்றியம் சார்ந்திருக்கிற நிலதான். ஒவ்வொருத்தரும் தங்கட வர்க்க குணாம்சத்துக்கேத்த மாதிரிதான் போராடுவினம். இதாலதான் இப்பிடியான வர்க்கப் பிரிவுகள் இல்லாத சமுதாயத்திற்காகப் போராடக் கூடிய உழைக்கும் மக்களை போராட்டத்துக்கு முதன்மைப்படுத்துறம்”

“சாடையா விளங்கிற மாதிரியும் இருக்குது. சிக்கலாக் கிடக்கிற மாதிரியும் தெரியுது” என்று யோகேஸ் இழுத்தான்.

“எனக்கொரு சந்தேகம்” என்றான் சண்முகநாதன்.

“என்ன?”

“தொழிலாளி, தொழிலாளியெண்டு நெடுகச் சாகிறாய். அதென்னெண்டு தொழிலாளியள்தான் எல்லா மக்களுக்குமாய் போராடலாமெண்டு அடிச்சு சொல்லுறாய்?”

“அதுதான் முதலே சொன்னனே. ஒவ்வொரு வர்க்கமும் தனக்கேயுரிய குணாம்சத்தைக் கொண்டிருக்குமெண்டு. உழைக்கும் வர்க்கம்தான் அடிமைப்பட்டுக்கிடக்கு. அதாலதான் கொஞ்சப் பேர் மட்டும் பணக்காரராய் எல்லாச் சுகபோகத்தையும் அனுபவிச்சுக் கொண்டிருக்க கனபேர் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கே திண்டாடுயினம். இப்பிடி அநியாயமான முறையில சமூகப் பிரிவுகள் இருக்கிறதை மாத்தி, எல்லாரும் சமமாய் வாழுற சமூக மாற்றத்திற்காய் ஒடுக்கப்படுற பெரும்பான்மைச் சனங்களாலதான் முடியும். ஒடுக்கு

முறையாளரிட்டயும், ஆளும் வர்க்கத்திட்டயும் இல்லாத மனிதம் இந்தச் சனங்களிட்ட இருக்குது”

“கொஞ்சம் பொறு. புரிந்துணர்வு இருக்கெண்டு சொல்லுறாய். சும்மா ஒரு உதாரணத்துக்குச் சொல்லுறன். எத்தினை ஸ்ரைக்குகள் நாட்டில நடக்குது. சி.ரி.பி. ஸ்ரைக்கெண்டா அவங்கள் மட்டுந்தானே வேலைக்குப் போகாம நிக்கிறாங்கள். சீமென்ற பக்றிக்கு ஆக்கள் வேலைக்குப் போகினம் தானே? இதில புரிந்துணர்வு எங்க போட்டுது? ஒரு பகுதி தொழிலாளற்றைக் கஸ்டத்தை மாற்றப், பகுதித் தொழிலாளரால ஏன் புரிஞ்சு கொள்ளேலாமப் போச்சு?”

“மணிக் கேள்வி” என்றான் யோகேஸ்வான்.

“நீ சொல்லுற மாதிரித்தான் உண்மையில நடந்து கொண்டிருக்கு. காரணம் சரியான முறையில ஆரும் அரசியல் மயப்படுத்தப் படேலை. தங்களைப் பற்றின சரியான மதீப்பீடுகளைக் கொண்டிருக்கேல. மனுசத்தன்மையும், புரிந்துணர்வும் இருந்தா மட்டும் போதாது. அவற்றை சரியானபடி வைச்சிருக்க சமூக விஞ்ஞானத்தில் தெளிவும் வேணும். இதுதான் இப்ப உள்ள கடமை. நீயே பார். ஒழுங்காய்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய், தூக்கேலாத புத்தகங்களையெல்லாம் படிச்சு, விசயங்களைத் தேடிக்கொள்ள வசதியிருந்தும் சரியானதைத் தேடிக்கொள்ளாத எங்கட நிலைமையளே எங்களுக்கு இப்பதான் விளங்குதெண்டா, ஒரு நேரச் சாப்பாட்டை மட்டுமே குறியா வைச்சு வேலைக்குப்போற ஒரு கூலித் தொழிலாளி, சமூக விஞ்ஞானத்தைப் படிக்கிறதெங்கை? இதைப் புரிஞ்சுகொண்டு அந்தச் சனங்களுக்குப் புரியிற மொழியில, அவையின்றை பலத்தை அவைக்கே உணர்வுபடுத்தி, அதை அவை பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தைத் தெளிவுபடுத்துறதுதான் இப்ப முற்போக்காளர் எண்டு தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறவை, சமூக, விஞ்ஞானம் படிச்சவையின்றை கடமை”.

“நாயன்மாற்றை குருபூசைக்கு கோயிலில நித்திரை கொண்டு பிரசங்கம் கேட்ட மாதிரி இருக்குது” என்றான் ரவீந்திரன்.

“என்னவோ நீ எல்லாத்துக்கும் மறுமொழி சொல்லிப்போடுறாய். எனக்கெண்டா உதெல்லாம் சரிவரும் போல தெரியேலை” யோகேஸ் சொன்னான்.

“மாற்றம் வரும் என்பதில் மாற்றமேயில்லை”

“தேவர் பிலிம்ஸ் படங்களில தொடங்கேக்கையும், முடியேக்கையும் யானை வந்து பிளிறுறது மாதிரி நீயும் உந்த வசனம் சொல்லுறதை நிப்பாட்டவே இல்லை” என்று சண்முகநாதன் சொல்ல, உதயன் சிரித்துக் கொண்டான்.

“இனியெண்டாலும் ரீ.வி. போட்டே?” ரவீந்திரன் பரிதாபமாய்க் கொஞ்ச, “போட்டுத்துலை” என்று காந்தன் அனுமதியளித்தான்.

மறுபடி ஆர்.ரி.எல். அலைவரிசை வந்து ரென்னிஸ் காட்டியது. கொஞ்ச நேரம் பந்தையும், நீண்ட நேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பெண்களின் கால்களையும் கமரா ரசித்துக் கொண்டிருக்க, ரவீந்திரனும் பின்னதில் ஆர்வமாயிருந்தான்.

உதயன் கொடுக்க வந்த காசைக் காந்தனிடம் கொடுத்து, மிகுதியை தருவதற்குப் பிறிதொரு தவணையை வைத்தான்.

மேலும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து கதைத்துவிட்டு “விடிய வேலை” என்று விடைபெற்று வெளியேறினான்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் களைப்பாயிருந்தது. இன்று சமைக்க வேண்டாம் போல் தோன்றியது. உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்தான். தூக்கம் உடனே வரும் போலில்லை.

மேசைக்கு வந்து குவியலாயிருந்த புத்தகங்களுள் நுஃமானின் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை எடுத்துக் கொண்டு கட்டிலுக்கு வந்து பிரித்தான். கடைசியாகப் படித்ததற்கு அடையாளமாக வைக்கப்பட்டிருந்த தம்பியின் எயர்மெயிலை வெளியே வைத்துவிட்டு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் மொழியைத் தொடர்ந்தான்.

மறு நாள் தொழிற்சாலைகள் பழையபடி கட்டாய சுறுசுறுப்பாயிருந்தன. ஏகப்பட்ட இரும்பு சமாச்சாரங்கள். தகுந்த பாதுகாப்பு உடைகள், கவசங்கள் எதுவுமில்லாமல் நெருப்பு வெக்கையிலும், இரும்புத் துகள் மண்டலத்திலும் பலர் உடைத்துக் கொண்டிரு - இல்லை - உழைத்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தனர்.

யோகேஸ்வரன் சூடேறிய இரும்புகளை வெளியே அடுக்கிக் கொண்டிருக்க, உதயன் வேறொரு பக்கத்தில் வர்ணம் பூசிக்கொண்டிருந்தான். எங்கும் இரைச்சல் நிரம்பியிருந்தது.

“என்ன இன்று சந்தோசமாயிருக்கிறாய்?” உதயன் பக்கத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த அற்றில்லா இல்கான் எனப்படும் இல்கானை விசாரித்தான்.

இல்கான் ஒரு குர்திஸ்தானியன். உதயன் போலவே அவனும் அரசியல் தஞ்சம் கோரியிருந்தான். இதே தொழிற்சாலையில் பல வருடங்களாக முறிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“மனைவி கடிதம் போட்டிருக்கிறாள். மகள் கூட அப்பாவுக்குப் படங்கள் வரைந்திருக்கிறாள்”

இல்கானின் மனைவியும் அவனுடன் மேற்கு ஜேர்மனிக்குத் தப்பித்து வரவில்லை. அப்போது அவள் குழந்தையைக் கர்ப்பத்தில் வைத்திருந்தாள். இல்கான் கையில் அகப்பட்டால் அவனின் தலையைச் சீவுவதற்கு துருக்கி அரசின் ஏவற் படை தயாராகவிருந்தது.

“இந்தக் குழந்தைக்காகவாவது நீங்கள் எங்காவது தப்பிப்போய்த்தான் ஆக வேண்டும்” என்று மனைவிதான் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தாள். அவனது நண்பர்கள்கூட “வெளிநாட்டில் நீ இருந்தால் எங்கள் காரியங்களுக்கும் பயன்படலாம்” என்று தெரிவித்திருந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் பல தடவைகள் உதயனிடம் சொல்லி இல்கான் கலங்கியிருக்கிறான்.

“சுகமாக இருக்கின்றார்களாமா?” என்று உதயன் சம்பிரதாயமாகக் கேட்டதும் இல்கானிடமிருந்து சந்தோசம் போய்விட்டது.

“அவர்கள் இன்னும் அகதி முகாமில்தான் இருக்கிறார்களாம். கடுங் காய்ச்சலால் மகள் வாய்விட்டு அழுதபோதும் மருந்தெடுக்க முடியாமல் மனைவி சிரமப்பட்டாளாம்”

“நீ காசனுப்புகிறாய்தானே?” இல்கான் தனது துருக்கி நண்பனுக்கு பணத்தை அனுப்பி அவன் மூலம் தன குடும்பத்துக்குக் கிடைக்கச் செய்வதாக ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தான்.

“மருந்து வாங்கக் கூடிய சூழ்நிலை அங்கேயில்லை. சுகயீனத்தைக் குணப்படுத்த பணத்தைச் சாப்பிட முடியாதே!”

பிறகும் கேள்விகள் கேட்டு அவனை வருத்த விரும்பாது உதயன் வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

நாடுவிட்டு நாடு வந்த பலர் இன, மொழி பேதமின்றி, சம்பந்தமேயில்லாத யாரோ முதலாளிகள் சந்தோசமாயிருப்பதற்குத் தங்கள் உடலை வருத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பிற்பகல் முதலாளிகளில் ஒருவர் பி.எம்.வேயில் வந்து மடிப்புக் கலையாமல் இறங்கினார். வேலை செய்து கொண்டிருந்த அனைவரையும் கூப்பிட்டார். தங்கள் பொருட்களுக்கு அவசரமாகப் பலர் விண்ணப்பித்திருப்பதாகவும், அதனால் மேலதிகப் பொருட்கள் தேவையாயிருப்பதால் இரவும் வேலை செய்ய வேண்டியுள்ளது எனக் கூறினார்.

இரவு வேலை செய்பவர்களுக்குச் சம்பளத்தில் சின்னத் தொகை கூடும் என்பதையும் அவர் தெரிவிக்கத் தவறவில்லை.

காசைக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்த பலர் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டார்கள். இரவுச் சந்தோசங்கள் பறிபோவதையிட்டு சிலர் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த வாரத்திலிருந்து எல்லோரும் இரவு வேலையைக் கட்டாயமாக மாறி மாறிச் செய்ய வேண்டும் என்றபோது இல்கான் தன்னால் முடியாதென்றான். அவனைப் புறக்கணித்து ஏனைய விபரங்களை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவித்த முதலாளி இல்கானை தனது அறைக்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

‘மனுசி பிள்ளையள் கஸ்ரப்படுதுதெண்டு அழுகிறான். பிறகேன் இரவு வேலை செய்ய மாட்டெண்டு அடம் பிடிக்கிறான்? முதலாளியும் கொதியன்’ என்று யோசித்தபடி உதயன் தனது இடத்திற்கு வந்து வேலையைத் தொடங்கினான். இரவு வேலை ஆரம்பித்தால் பகலில் செய்ய வேண்டிய சில அலுவல்களைக் கவனிக்கலாம் என்பதில் திருப்தியாயிருந்தது.

ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின் இல்கான் கையில் பல பத்திரங்களுடன் திரும்பி வந்தான்.

“முதலாளி என்ன சொன்னான்?” உதயன் அக்கறையுடன் விசாரித்தான்.

“இப்போதிலிருந்து என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கியாயிற்று” என்றான் இல்கான்.

“உண்மையாகவா?” உதயன் திடுக்கிட்டான். பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகத் தூசியைத் தின்றுகொண்டு தன்னை இந்தத் தொழிற்சாலையில் நோக வைத்துக் கொண்டிருந்தவனையா இப்படித் திடீரென்று வேலையை விட்டு நீக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதில் ஆத்திரம் வந்தது.

“என்ன காரணம்?” என்று கேட்டான்.

“இரவு வேலை கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டுமென்றான். முடியாதென்றேன். நான் மட்டும் செய்யாமலிருந்தால் பின்னர் மற்றவர்களும் மறுத்து விடுவார்கள் என்று சொன்னான். அதுபற்றி எனக்குக் கவலையில்லையென்றேன். இரவு வேலைக்குச் சம்மதமில்லையாயின் வேலையை விட்டு நீக்கிவிடப்போவதாகச் சொன்னான். நீக்கிவிட்டான்” இல்கான் சலனமில்லாமல் சொல்லிக்கொண்டான்.

“உனக்குப் பைத்தியமா? வேலையை விட்டு நீக்கப் போவதாகச் சொன்ன பின்பும் ஏன் முரண்டு பிடித்தாய்? அவன் முதலாளி. எங்களது கஸ்டம் அவனுக்குப் புரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை இருப்பில் பணம் சேர்ந்தால் போதும். நீ உனது குடும்பத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?” தன்னுடன் மனம் விட்டுப் பழகும் நண்பன் என்ற முறையில் உதயன் கண்டித்தான்.

“எனது குடும்பத்தைப் பற்றி மட்டுமல்ல. எனது மக்களைப் பற்றியும் சிந்தித்ததால் தான் வேலையை இழந்திருக்கிறேன்” என்றான் இல்கான்.

உதயன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்தான்.

“இரவுகள் எனக்கு முக்கியமானவை. அவற்றை இந்த வேலைக்காக என்னால் இழக்க முடியாது. நீ பாதைகளில் நடந்து போகும் போது பார்த்திருப்பாய் குர்டிஸ்தான் மக்கள் பற்றிய சுவரொட்டிகளை. வேறு பல பிரசுரங்களையும் உனக்கு நான் அவ்வப்போது காட்டியிருக்கிறேன். இவற்றையும், இன்னும் பலவற்றையும் எங்கள் மக்களுக்காகச் செய்வதற்கு எனக்கும், நண்பர்களுக்கும் இரவுகள் தேவைப்படுகின்றன. எனது குடும்பத்திற்காக நான் அகதியாக இங்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் ஏனைய மக்களையும் நேசிக்கும் மனிதனாகவே எனது இருப்பை இங்கு அமைத்துக்

கொள்ள விரும்புகின்றேன் இங்கு இருக்கும் வரையும்” இல்கான் பத்திரங்களை நிதானமாக மடித்தான்.

உதயன் திகைத்துப் போயிருந்தான். இப்படியொன்றை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. படித்த ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள் அவன் முன்னால் கறியாகிக்கொண்டிருந்தன.

“நீ ஒரு வெளிநாட்டு அகதி. இந்த நாட்டில் ஒரு அகதி வேலை தேடிக் கொள்வது சுலபமல்ல. உனக்கு இன்னொரு வேலை எளிதில் கிடைத்துவிடும் என்று நம்புகிறாயா?”

“நம்பிக்கையுடன் தேடுவேன். கிடைக்காவிட்டாலும் பாதகமில்லை. இங்கே பெரும்பான்மையான அகதிகள் வேலையில்லாமல்தான் இருக்கிறார்கள்”

“தொழிற்சங்கத்திடம் போய் இப்படி வேலையை விட்டு நீக்கியது அக்கிரமம் என்று கதைத்துப் பார்ப்போம். இங்குள்ள சுக தொழிலாளர்களுடன் கூடிப் பேசி எல்லோருமாக இதற்கெதிராக ஏதாவது செய்யலாம்” என்றான் உதயன் எதிர்பார்ப்புடன்.

“நீ வீண் நம்பிக்கை வைக்கிறாய். இந்தத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் யாரும் தொழிற்சங்கத்தில் இல்லை. இப்போது அவர்களிடம் போனால் அங்கத்தவரா? இல்லையா? ஏன் இல்லை? என்றுதான் கேட்பார்கள். தவிரவும் இப்போதெல்லாம் முதலாளிகளுடன் சிநேகமாயிருக்கவே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஒன்றாகச் சேர்ந்து கதைப்பதற்கும் இங்கு வேலை செய்பவர்கள் முன் வர மாட்டார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவோ பிரச்சனைகள். அவர்களுக்கு நான் ஒரு முட்டாள். முட்டாளுக்காக யாரும் போராடுவதில்லை” சொல்லிவிட்டு இல்கான் உடைமாற்றப் போய்விட்டான்.

உதயன் யோகேசைத் தேடிப் பிடித்தான்.

“நாங்கள் ஏதேனும் செய்யலாந்தான். ஆனா பத்து வருசமாய் வேலை செய்தவனையே முதலாளி வேலையை விட்டு நிப்பாட்டிப் போட்டானென்றால் எங்களை நிப்பாட்டுறது பெரிய காரியமில்லை. உனக்கே தெரியும் எவ்வளவு கஸ்ரப்பட்டு இந்த வேலையை எடுத்தனாங்கள் எண்டு. இதையும் விட்டிட்டு ரோட்டில் நிக்கச்சொல்லுறியே” என்றான் யோகேஸ்.

உதயன் பழையபடி தனது இடத்திற்கு வந்து விட்டான். தங்களது கையாலாகாத்தனத்தைப் பற்றி நினைக்க நினைக்க எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. 'ஃ என்ன சனங்கள். கூட வேலை செய்யிற ஒருத்தனுக்கு அநியாயம் நடக்குது. பாத்துக் கொண்டிருக்கிறாங்கள்'.

திடீரென எரிச்சல் தணிந்தது. மற்றவையளை ஏன் குறை சொல்லுவான். நான் என்ன செய்து போட்டன்? எல்லாருக்கும் விசயத்தைக் சொல்லிப் போட்டு விட்டிட்டன். விசயத்தைத் தெளிவாய் விளங்கப்படுத்தி, இந்த அநியாயம் நாளைக்கு எங்களுக்கும் நடக்கும். நாங்கள்தான் இதற்கெதிராக உறுதியாய் போராடவேணும் என்று ஏன் சொல்லேலாமப் போச்சு?

முதலாளியோட போய் ஏன் கதைக்கேலாமப் போச்சு?

ஏன்?

யோகேஸ் சொன்ன மாதிரி எங்களையும் வேலையை விட்டு நிப்பாட்டிப் போடுவாங்கள் எண்ட பயம்தானே?

நிப்பாட்டட்டும். அநியாயத்துக்கெதிராய் நிண்ட திருப்தியாவது கிடைக்கும். ஆனா..

இயக்கத்தில இருந்து பிரிஞ்சு வந்து, இப்ப இயக்கத்திட்டயும், ஆமியிட்டயும் இருந்து உயிர் தப்பத் துடிக்கிற தம்பியை வெளிநாட்டுக்குக் கூப்பிடுறதுக்கே பத்தாயிரத்துக்கு மேலை கடன் பட்டாச்சு. ஏஜென்சி பேக்காட்டுறதாலை அவனை இன்னுமா எடுத்தபாடில்லை. ஆள் வந்து சேருமட்டும் இன்னும் எவ்வளவு செலவாகுமோ?

இந்த வேலையை விட்டா பிறகு வேலை எடுத்த மாதிரித்தான். வேலையில்லாட்டி கடன் அடைக்கிறது என்னெண்டு?

காசனுப்புறது என்னெண்டு?

உதயன் குழம்பிப் போனான். வேலை முடிந்து அறைக்கு வந்து குளித்துச் சாப்பிட்டபோதும் அன்றைய சம்பவம் விலகவில்லை.

காந்தன் வீட்டில சண்முகநாதன், யோகேஸ் மற்றவங்களோட தொழிலாளியளைப் பற்றி நான் கதைச்சதெல்லாம் எவ்வளவு பொய்! ஒரு இடத்தில ஸ்ரைக் நடக்கயிக்க வேறொரு இடத்தில வேலைக்குப்

போறதுக்குக் காரணம் தொழிலாளியளின்ரை அரசியல் வறுமை தான் காரணமெண்டன். இப்ப எனக்கு?

என்ரை தம்பிக்கு உயிராபத்து எண்டது மட்டுந்தானே எனக்குத் தெரியுது. ஒரு சக தொழிலாளிக்கு அநியாயம் நடக்கிறது ஏன் முக்கியமாய் படேல? இல்கானும் ஒரு மனுசன்தானே? அவனுக்கேன் தன்னை நம்பியிருக்கிற மனுசி, பிள்ளையள் முக்கியமாய்ப் படேல?

அப்பிடியெண்டா மற்றவையளோட கதைக்க மட்டும் தான் நான் பொய் முகம் பொருத்துறன். இல்கான் வேலையால நிப்பாட்டப்பட்டு றோட்டுக்குப் போகேக்க பாத்துக்கொண்டிருந்த முகம்தான் என்ரை உண்மையான முகம்.

பிறகேன் அப்பப்ப பொய்முகத்தோட மற்றவைக்குத் தத்துவங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பான்? பேசாம என்ரை பாட்டில புத்தகங்களை வாச்சுக் கொண்டிருப்பம்.

ஏன் அப்படியிருக்க வேணும்? அதால என்ன நன்மை? நான்தான் கதைக்கிறதுக்குச் சம்பந்தமில்லாம இருக்கிறன். இல்கான் அப்பிடியில்லையே. அவனுந் தொழிலாளிதான். நானுந் தொழிலாளி. ஆக பிழை என்னில தானையொழிய தத்துவங்களில இல்லை. பிழையில்லாத தத்துவங்களை மற்றவைக்கு விளங்கப்படுத்தி ஏன் நான் அவைக்கு உணர்வை ஊட்டக் கூடாது. இப்போதைக்கு நான் நானாயிருந்தாலும் மற்றவை இல்கானாகக் கூடாதே?

மற்றவைக்கு என்னைப் பற்றி வேறமுகம் காட்டுறது ஒரு வகையில ஏமாற்றுத் துரோகமெண்டாலும் இன்னொரு பக்கத்தில நன்மையுமில்லாமலில்லை.

உதயன் உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டு பஸ் நிலையத்துக்கு வந்தான். நாற்பத்தியேழாம் இலக்க பஸ் வர ஏறினான்.

காந்தன் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். அங்கே சண்முகநாதனும், யோகேஸ்வரனும், ரவீந்திரனும் இருப்பார்கள்.

கதைக்கலாம்!

1989

அம்பது டொலர் பெண்ணே...

அவளைக் கண்டேன்.

கட்டைக் கரிய கூந்தல்.

வட்டக் கருவிழியா என்று சொல்ல முடியாதபடிக்கு முதுகு காட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அரைக்கை போன்ற வெயில் கால உடைகளில் என்னைப் போலவே மாநிறம்! சில விளக்கமில்லாததுகள் கறுப்பு என்று என்னைச் சொல்வதை காதில் வாங்குவதில்லை.

அவளைச் சுற்றி டொச் இளசுகள். மாணவர்கள் என்பதை அலட்சியமாகத் தெருவில் போடப்பட்டிருந்த பாரிய பைகள் காட்டின. இரண்டு, மூன்று சிகரெட் பற்ற, சிலது ஓடிப்போய் பிடித்து பெரியபிள்ளைகள் விளையாட்டு விளையாட, ஆங்காங்கே ஒன்றை ஒன்று அணைத்து உதடுகளால் காதலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவள் ஒருவள்தான் மாநிறமும், கறுப்புக் கூந்தலும். ஆனால் எல்லோருடனும் சகஜமாய் இருந்தாள். என்ன கதைக்கிறாள் என்பதைத் தான் என்னால் கேட்க முடியவில்லை. தூரம்.

யார் அவள்?

ஆசியாவாத்தானிருக்கும்!

இலங்கையோ? இந்தியாவோ?

இலங்கையாய்தானிருக்கும்!

தமிழோ? சிங்களமோ?

தமிழாய்த்தானிருக்கும்!!

ஓடிப்போய் கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சுவமோ? சாத்துத்தான் விழும். என்னுடைய கஸ்ரம் எனக்குத்தானே தெரியும். வந்து மூன்று மாதமாக ஒரு தமிழரையும் காணாத எனக்கு இன்று முதல் முதலாய் ஒரு தமிழை அதுவும் தமிழ் பெட்டையைக் கண்டால் எப்படியிருக்கும். காய்ந்த மாடும் கம்பும் மாதிரி.

எப்படி அவள் தமிழ்ப் பெண்தான் என்று முடிவு கட்ட முடிந்தது? ஏதோ உள்ளுணர்வு அவள் தமிழ்ப்பெண்ணாயிருக்க வேண்டுமென்ற என் ஆசை.

அவள் திரும்பினாள்...

இலங்கை முகந்தான். ஆனால் தமிழோ, சிங்களமோ என்று சொல்லவியலாத குழப்பமான கலவை. அநேகமாகத் தமிழ்ப் பெண்தான். வடிவாயிருந்தாள். தமிழ்ப் பாரம்பரியம் எதுவுமில்லாமல் டொச் ஸ்ரைலில்...

கிட்ட போய்க் கதைப்போமோ? ஆளையே தெரியாது. டொச்சாறருடன் நிற்கிறாள். நான் போய் கதைக்கிறது பிடிக்குமோ தெரியாது.

அவளுக்குத் தெரியத்தக்கதாய் நின்று பார்ப்போம். கண்டு கதைக்க வருகிறாளா என்று பார்க்கலாம். கொஞ்சம் அண்மையாக நடந்தேன். கவனித்தேன். அவள் பார்க்கவில்லை. இன்னும் கிட்டப்போனபோது, பஸ் வர அவள் ஏறிப் போய்விட்டாள்.

ஏமாற்றம். சீ... இனி எப்படி அவளைச் சந்திப்பது? இவ்வளவு நாளாய் அலைந்துவிட்டு இப்போது கிடைத்த ஒருத்தியையும் விட்டிட்டு நிக்கிறேனே! சலித்துப் போய் அதற்கு மேல் அங்கு நிற்க மனமில்லாமல் அறைக்கு வந்து விட்டேன்.

தபாற்பெட்டி காலி. பாஸ்கரனிடமிருந்து இன்றும் கடிதமில்லை. ஆஸ்பத்திரியைவிட்டு இன்னும் வெளியேறவில்லைப் போலும்.

ஜேர்மனி வந்து மூன்றாவது மாதம். ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. எல்லாம் திடுதிப்பென்று நடந்து முடிந்து விட்டது. பிராங்பேட்டில் வந்திறங்கினால் கள்ளனைப் பிடித்த மாதிரிக் கொண்டுபோய் கேள்விகள் கேட்டு, கையடையாளம் பதிந்து, முகத்தையும் பல கோணங்களில் பதிந்து, ஒரு முகாமில் கொண்டு போய் விட்டு, பின்னர் இந்த நகரத்திற்கு அனுப்பி... பதினைந்து நாட்களாகிவிட்டன. எந்தத் தமிழரையும் காண முடியவில்லை.

இருக்கும் கட்டிடத்திலும் லெபனான், லைபீரிய, ரோமா, போலந்த்... குடும்பமாயும், தனியாயும்.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பாசை, சமயம், பழக்கம். எல்லாம் சாம்பாராய் கலந்து தவிர்க்கவியலாத யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர். அவ்வப்போது சண்டையும், சமாதானமும். ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு பிரச்சினை. புரிந்து கொள்ளுமளவிற்கு இன்னும் மனம் விடவில்லை. ஆங்கிலம் எல்லோருக்கும் அப்பிடி இப்பிடித்தான்...

வீட்டுக்குக் கடிதம் எழுதலாமா? எல்லாம் கொட்டியாயிற்று. புதிதாய் எதுவுமில்லை. பசித்தது. சமையலறைக்கு வந்தால், இருந்த நிலையைப் பார்த்ததுமே பசி போய்விட்டது. ஊர்ச் சாப்பாட்டுக் கடையின் பின்பக்கம்தான்! யாரும் பெரிய மனது பண்ணி கக்கூசுக்கு மட்டும் இருக்கவில்லை. தேத்தண்ணி போட்டுக் குடித்துவிட்டு வந்து படுத்தேன்.

மறுநாள் சாமான் வாங்கப் போகும் போதுதான் அவள் ஞாபகம் வந்தது. இன்றும் அதே இடத்தில் காணலாமோ? போனேன்.

அதே பஸ் ஸ்ரான்ட். அவளும் பட்டாளங்களுடன் நிற்கிறாள். இன்று வேறு உடுப்பு. எதைப் போட்டாலும் பாவி அழகாய்த்தானிருக்கிறாள்.

ஒரு ஆச்சரியத்தைக் கவனித்தேன். ஆண் நண்பர்களுடன் தொட்டு, முட்டி நெருக்கமாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தாள். பரவாயில்லையே! யேர்மனிக்கு வந்து முன்னேறித் தானிருக்கிறாள். அல்லது இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவளோ? வயது பதினெட்டுக்குள்தான். பெரும்பாலான தமிழர்கள் எண்பத்தி மூன்றுக்குப் பிறகு தானே வந்தார்கள். ஆனபடியால் சிலோனிலைதான் பிறந்திருக்கிறாள்.

தமிழ் பண்பாட்டு மொட்டாக்குகளை கழட்டுறளவுக்கு, டொச் நாகரிகங்களை ஏற்கிற அளவுக்கு ஆளிட்டை மனத் தைரியம் இருக்கு. நல்ல விசயம் தான். தாய் தகப்பனும் தாராளவாதிகளாயிருக்கக்கூடும்.

சடக்கென்று பொறி தட்டியது. தாய், தகப்பன்! அப்படியென்றால் ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் இங்கே இருக்கவேண்டுமே? கண்ணில் இதுவரை தட்டுப்படவில்லை.

நான் இங்கு வந்து கொஞ்ச நாள் தானே! முழு இடமும் இன்னும் சுத்தவில்லை. கடைகளுக்கும், நகர சபைக்கும் போய் வருவதுடன்

சரி. தாய் தகப்பன் இருக்கட்டும். இப்ப இவளோடை கதைக்க வேணுமே?

தன்னுடைய டொச் சிநேகிதர்களுக்கு முன்னால் என்னோடு கதைக்க விரும்புவாளோ?

என்னதான் இருந்தாலும் எங்கட நாட்டு ஆள்தானேயெண்டு கதைக்கமாட்டாளா?

கதைப்பதா?

வேண்டாமா?

என்ன கதைப்பது?

நான் முடிவெடுப்பதற்குள் பஸ் வந்து அவள் ஏறிப் போய்விட்டாள். இன்றும் கோட்டைவிட்டாச்சு. என் வெட்கமும் நானும் ஒழிக!

சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினேன். தபாற்பெட்டி காலி. பாஸ்கரன் எழுதவில்லை. எப்பதான் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு ஆள் வெளிக்கிடப்போகுதோ!

சமையலறையைச் சகித்து, சமையல் பண்ணி சாப்பிட்டாயிற்று. இங்கிலிஸ் நன்றாகக் கதைக்கக்கூடிய ஆப்பிரிக்கா ஒன்றுடன் உலகம் பற்றி தெரிந்தளவுக்கு அளவளாவிவிட்டு அறைக்கு வந்தால் அலுப்புத் தட்டியது.

புத்தகங்கள் இல்லை. ரி.வி. கிடையாது. நேடியோவும் இல்லை. மனம் விட்டுக் கதைக்க எந்த இலங்கையரும் இல்லை.

ஜெயில் என்றால் விசிலடிக்க எழும்பி, எக்ஸஸைஸ் செய்து, விசிலடிக்க கல்லுடைத்து, விசிலடிக்கச் சாப்பிட்டு, விசிலடிக்க ஒண்டுக்குப் போய்... ஆதாரம் கோடம்பாக்கம்.

இங்கு விசில் ஊதவில்லை. எப்படிச் சுத்தினாலும் சுப்பற்றை கொல்லையைத் தாண்ட முடியவில்லை.

எப்படியாவது நாளை அவளுடன் கதைத்து, அவளையும், அவள் குடும்பத்தையும் பழக்கம் பிடித்து... இல்லாமல் இப்படியே தனிமையில் இருந்தால் தலையைப்பிய்க்க வேண்டியதுதான்.

மறுநாள் -

அதே பஸ் ஸ்ரான்ட்.

அவள்.

பட்டாளம், சும்மாளம்.

நிறைய யோசித்து, தைரியத்தை செயற்கையாக ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவளை நெருங்கினேன்.

என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

“ஹலோ” என்றேன்.

அவள் திரும்பி என்னைப் பார்த்து, புரியாமல் என்ன என்பது போல முகத்தைச் சுருக்கினாள்.

“நீங்கள் சிலோன்தானே?” தயக்கத்துடன் கேட்டேன்.

“வஸ்...?” என்றாள்.

டொச்சில் கேட்கிறாள். எனக்கு ஆத்திரம். கொழுப்புத்தானே!

“நான் சிலோன்தான்” என்றேன் மறுபடியும்.

“வஸ்...” தொடர்ந்து இஸ்புஸ்ஸென்று டொச்சிலேயே கதைத்தாள். எனக்கு ஒரு வசனமும் விளங்கவில்லை. ஆத்திரத்துடன் திரும்பி நடந்தேன். பின்னால், அவள் ஏதோ சொல்ல மற்றவர்கள் சிரித்தார்கள். அவமானம்.

தனக்கு டொச் சிநேகிதிகர் எண்ட கொழுப்பு அவளுக்கு. வேண்டுமென்றே டொச்சில் கதைச்சு அவமானப்படுத்திப் போட்டாள். அல்லது டொச் சிநேகிதர் இருக்கும் பொழுது என்னுடன் தமிழில் கதைப்பது சரியல்ல என்று நினைத்தாளோ? அதையாவது தமிழிலை சொல்லியிருக்கலாம் தானே? தான் பெரிய டொச்சாறியெண்ட நினைப்பு.

சில வேளை தமிழ் தெரியாதோ? இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளையென்றால் சொல்லலாம். இவளின் வயதிற்கு இவள் இலங்கையில் தான் பிறந்திருக்க வேண்டும். ஏன், சிலவேளை எண்பத்தி மூன்றுக்கு முதல் வந்த குடும்பமாயுமிருக்கலாம் தானே? எப்பிடியும் வீட்டில் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்காமலா இருக்கப்போகிறார்கள்? பிள்ளையை நல்ல வளர்ப்புத் தான்

வளர்த்திருக்கினம். சில வேளை தாய் தகப்பனும் திமிர் பிடித்த ஆக்களோ? கொழும்பில் சீவிக்கிறவைக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்தால் தமிழ் மறக்கிற மாதிரி!

ஆகக் கடைசி அவள் கதைக்காமல் சும்மா சிரித்தாவது இருக்கலாம். நான் தமிழில் கதைக்க, டொச்சில் பதில் சொல்லி அவ்வளவு பேருக்கு முன்னாலும் அவமானப் படுத்திப்போட்டாளே! எங்கே போனாலும் நாய்க்குணம் போகாது. அவளுக்கு தெரியேலை. தான் டொச் கதைத்தாலும் தன்னுடைய கறுப்பு நிறத்தை மாற்ற முடியாதென்று.

மனசுக்குள் எரிச்சல் பட்டுக்கொண்டே திரும்பியும் பாராமல் அறைக்கு வந்து விட்டேன். பாஸ்கரனின் கடிதம் இல்லை.

படுக்கும் போது ஒரே யோசனை. நாளைக்கு அவளைப் பின் தொடர்ந்து போய், வீட்டைக் கண்டுபிடித்து, வேற சகோதரங்களைச் சந்தித்தால் என்ன? இவள் இல்லையென்றால் இவளின் தமக்கை, தங்கையையாவது பழக்கம் பிடிக்கலாம். பிறகு இவளைக் கவனிக்கலாம்.

மறுநாள் பஸ்ஸில் அவளுடன் நானும் ஏறினேன். அவள் அடிக்கடி என்னைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டாள். கண்களில் எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பயமாக இருக்கலாம்.

நான் தன்னுடைய அப்பா அம்மாவைச் சந்தித்துச் சொல்லிவிடப் போகிறேனோ என்று பயப்படுகிறாள் போல. பயப்படட்டும். இப்பவாவது வந்து கதைக்கலாம் தானே.

அவள் இறங்க நானும் இறங்கினேன். புத்தகப்பையை இறுகப் பிடித்தபடி நடந்தாள். தொடர்ந்தேன்.

அடிக்கடி திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். சிரிக்க மாட்டாளா? அந்தப் பிரதேசமே பணக்காரத்தனமாயிருந்தது. தனித்தனி வீடுகள் முன்னால் பெரிய பூந்தோட்டங்கள். நாய்கள் உலாவின. பென்ஸ், பி.எம்.வேக்கள்.

அவள் ஒரு வீட்டின் முன் கேற்றைத் திறந்து உள்ளே போனாள். திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். திரும்ப வந்து சரியாகப் போடப்படாத கேற் கொழுவியை போட்டு விட்டுப் போனாள்.

எனக்கு மண்டைக்குள் கொதித்தது. திரும்பவும் அவமானம். வீட்டுக்குள் வராதேயென்கிறாள். மதியாதோர் கேற்றைத் திறவாதே.

திரும்பி பஸ் தரிப்புக்கு நடந்து வந்து காய்கிறேன்; அழுகை வந்தது. கைக்கெட்டியும் வாய்க்கெட்டாமல்... சும்மா ஒரு பேச்சுத் துணைக்காக அலைந்தால் இப்பிடி லெவல் காட்டுறாயோ? பிறகேன் இவளுக்குப் பின்னால் அலைய வேண்டும்.

கொஞ்ச நாட்கள் அவளை மறந்து வேறு பக்கம் திரிந்தேன். பாஸ்கரனின் கடிதம் வந்தது. அடுத்த கிழமையளவில் ஆஸ்பத்திரியில் துண்டு வெட்டி விடுவதாகவும், நேரில் வருவதாகவும்.

மறுபடியும் தனிமை சித்திரவதை செய்தது. அவள்தான் உடனடியாக ஞாபகத்திற்கு வந்தாள்.

அவளைக் கணக்கிலெடுக்காமல்; அவள் என்ன விதமாக அவமானப்படுத்தினாலும் பொருட்படுத்தாமல் அவள் குடும்பத்தைச் சந்திப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டேன்.

இரண்டு நாள் கழித்து அவளுடன் பஸ் ஏறினேன். கேள்வியுடன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பார். எப்பிட்யும் இன்று இரண்டிலொன்று.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி நடந்து போகும் போதும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தாள். கேற் வரை போய் நின்றுப் பார்த்தாள்.

நான் தீர்மானகரமாய் அண்மையாகப் போனேன். டொச்சில் ஏதோ கேட்டாள். புரியவில்லை. திரும்பக் கேட்டாள்.

“உம்மடை அம்மா அப்பாவைச் சந்திக்க வேணும்” என்றேன்.

அவள் தன்னுடைய தலையைக் கோதிக்கொண்டு யோசித்தாள். பிறகு ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள் “நீ ஆங்கிலம் பேசுவாயா?”

இப்போதுதான் என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடிந்தது இவளுக்கு உண்மையில் தமிழ் தெரியாதென்று. மனதுக்குள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு “ஓரளவு தெரியும்”

“என்ன உனக்கு வேண்டும்? ஏன் என்னைத் தொடர்கிறாய்?”

“நானும் இலங்கைதான். உம்முடைய குடும்பத்தைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன்” ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணோடு ஆங்கிலத்தில் கதைக்க நேர்ந்த கஸ்டத்தை எண்ணிச் சிரிப்பு வந்தது. அப்போதுதான் ஒரு சந்தேகம் தட்டியது. சில வேளை இவள் சிங்களப் பெட்டையோ? அல்லது கேரளாவோ?

இவ்வளவு தூரம் வந்து இந்த முறையும் சும்மா திரும்பிப் போக முடியாது. வந்தது வந்தாயிற்று. எதற்கும் ஒரு கை பார்த்து விடுவோம்.

“இலங்கை...?” என்று கேட்டு நெற்றியைச் சுருக்கினான். இலங்கை மறந்து போயிற்றா? அடிச்சுச் சொல்லலாம் இவள் இலங்கைதான்.

“உள்ளே வா கதைப்பம்” பின் தொடர்ந்தேன். வாசலில் அழுத்த உள்ளே ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்து டொச் வயோதிப மாது. நான் குழம்பிவிட்டேன். என்னைப் பார்த்து அவளும் புருவம் நெரித்தாள். அவர்கள் இருவரும் டொச்சில் கதைத்தார்கள் அவர்களின் கதையில் “சிலோன்” என்பது மட்டும் விளங்கியது.

இப்போது அம் மாது என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். உள்ளே வரும்படி ஆங்கிலத்தில் அழைத்தாள். எனக்குள் சிறிது தைரியம் நிரம்பியது.

என்னை இருத்தி குடிக்க தோடம்பழ யூஸ் தந்தாள். அப்போதுதான் கேட்டாள் “நீ ஏன் என்னுடைய மகளைப் பின் தொடர்ந்தாய்?”

அவளுடைய மகள் தமிழ்ப் பெட்டை என்று நினைத்தது முதல் கடைசி குடும்பத்தையாவது சந்திப்போம் என்று வந்ததைச் சொன்னேன். என் கற்பனையையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் கேட்டு அவர்கள் சிரித்தார்கள். கேலியில்லாததால் நானும் பங்கெடுத்தேன்.

இலங்கையில் நான் எந்தப் பகுதியென்று தாய் கேட்டாள். சொன்னேன். தான் வடபகுதிக்கு வரவில்லையென்றாள்.

வீட்டிலும், பாடசாலையிலும் குட்டு வாங்கிப் படித்த ஆங்கிலம் இப்போதுதான் கை கொடுத்து உதவியது.

நீண்ட நேரம் தயங்கியபின் கேட்டேன் “உங்கள் கணவர் இலங்கையரா?”

அவர் பதில் சொல்லவில்லை. மகள் ஏதோ கொண்டு வந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டே என்னைப் பார்த்துச் சிநேகிதமாய் சிரித்தாள். இதற்காகவே காத்திருந்தது போல் நானும் சிரித்தேன்.

எனக்கு நேரமிருந்தால் நாளை பகல் வரும்படி தாய் சொன்னாள். சிறிது நேரம் இருந்து என்னைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டேன்.

அறைக்கு வந்த போது பெருமிதமாயிருந்தது. தமிழ்க் குடும்பத்தைத் தேடிப் போய் டொச் குடும்பத்தையே பிடித்தாயிற்று.

நான் கேட்ட கேள்விக்குத் தாய் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை? ரகசியமோ? மகள் இருந்தபடியாலோ? அப்படியென்றால் பிள்ளை அப்பிடி இப்படிப் பிறந்ததோ?

மகளுக்குத் தகப்பன் இலங்கையன். தாய்க்குப் புருசன் டொச்சாரனோ? ஏன் இப்படியெல்லாம் யோசிக்க வேண்டும். நாளைக்கு சந்திப்பது தானே!

எப்போது விடியும் என்று பார்த்து குளித்து நல்ல உடைகள் போட்டுக் கொண்டு போனேன்.

தாய் என்னை வரவேற்றாள். சாப்பாட்டு நேரம். எனக்கும் பாண் பூசித் தந்தாள். இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து சாப்பிட்டோம்.

அவள் இலங்கை பற்றி விசாரித்தாள். சொன்னேன். ஆவல் முழுக்க அவள் மகளைப் பற்றி என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதிலேயே இருந்தது. பொறுமை போய்விடக் கேட்டே விட்டேன்.

“அவள் எங்கள் மகள்தான். ஆனால் நான் அவளைப் பிரசவம் செய்யவில்லை” சுவாரசியமாகக் கேட்டேன்.

“எங்களுக்கு நீண்ட காலமாகப் பிள்ளைகள் இல்லை. மருத்துவ பரிசோதனையில் எங்களுக்குப் பிள்ளை பிறக்கும் சாத்தியம் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது. எனக்கும் கணவருக்கும் பிள்ளைகளில் பிரியம். இந்த நேரத்தில்தான் இலங்கையில் குழந்தைகளை வாங்கலாம் என்று வந்த செய்தி கிடைத்தது. நானும் கணவரும் இலங்கை போய் வாங்கி வந்து வளர்த்து வரும் பிள்ளைதான் நீ பார்த்த எனது மகள்”

நான் திடுக்கிட்டுப் போயிருந்தேன். பிள்ளையை வாங்குவதா? காசுக்காகத் தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளையே தாய் தகப்பன் விற்கிறார்களா? வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வருகின்றளவுக்கு இந்த வியாபாரம் பிரபலமாகியிருக்கிறதா?

அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள் “ஒரு குழந்தை வேண்டும் என்ற ஆசையிலும், சுலபமாக ஒரு குழந்தையை எங்களுடையதாக்கிக் கொள்ளக் கூடியதாயிருந்ததாலும் சில பிரச்சினைகளை நாம் முதலில் ஆலோசிக்கவில்லை. இப்போது அவை மெது மெதுவாகப் பெரிதாகின்றன”

நான் மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். குழந்தை வியாபாரம் எனக்குப் புதிய செய்தி. அதிர்ச்சி.

“இப்போது இங்கே வளர்ந்து வரும் வெளிநாட்டவர் எதிர்ப்பால் எனது மகனும் பாதிக்கப்படுகிறான். நிறப்பாகுபாட்டை அவளும் எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. எல்லோரும் வெள்ளை நிறமாக இருக்கும் போது நான் மட்டும் ஏன் கறுப்பாக இருக்கிறேன் என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறான். உன்னைச் சந்தித்தது முதல் அவள் இன்னும் குழம்பிவிட்டாள். தான் அந்நியன் போலவும் சமயத்தில் அவள் உணர்கிறாள். அவளிடம் நான் உண்மையைக் கூற வேண்டித்தான் வரும். எப்போது எப்படி என்பதுதான் தெரியவில்லை”

அவள் இரண்டு கண்ணாடி ரம்ளர்களில் தோடம்பழ யூஸ் நிறைத்து ஒன்றை எனக்குத் தந்தாள். உறிஞ்சினேன். என்னால் இன்றும் பூரணமாய் நம்ப முடியவில்லை. குழந்தையை விற்கிறார்களா? சொந்தத் தாய் தகப்பனா? இருக்காது. பிள்ளை பிடிசாரர்கள் கடத்திக் கொண்டு வந்து விற்கிறார்கள் போல...

“என்னுடைய கவலை நாங்கள் அவளை விலைக்கு வாங்கி வளர்த்து வரும் உண்மையை அவளுக்குச் சொல்ல நேரும் போது அவள் எப்படி அதை எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறாள் என்பது பற்றியது தான். எங்களை விட்டு அவள் போய் விடுவாளோ என்று பயமாக இருக்கிறது”

சந்தித்த இரண்டாம் நாளே அவள் இப்படி மனம் விட்டு என்னுடன் கதைப்பது ஆச்சரியமாயிருந்தது. இப்படிக்கதைக்க அவளுக்கு யாரும் கிடைக்காமலிருந்திருக்கலாம். அல்லது

மகள் பற்றிய உண்மையை வேறு ஆட்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்பாமலிருந்திருக்கலாம். இப்போது என்னிடம் கொட்டுகிறாள்

அவள் உள்ளே போய் பழையகால அல்பம் கொண்டு வந்தாள். அவர்கள் இலங்கையில் நிற்கும் போது எடுத்த படங்கள். மிருகக்காட்சிச்சாலை, காலிமுகத்திடல், பேராதனைப் பூங்கா... சொந்தத் தாய் தகப்பன் எந்தப் படத்திலும் இல்லை. ஜாக்கிரதையாகத் தான் இருக்கிறார்கள்.

கடைசிப் பக்கத்தில் ஒரு பழைய பத்திரிகைத் துண்டு. அம்பது டொலர்களில் உங்களுக்கு குழந்தை என்று தலைப்பு. உடல் ஆரோக்கியமான இலங்கைக் குழந்தைகள் ஐரோப்பாவில் விற்பனையாகின்றன. இக் குழந்தையை விற்பதற்காகத் தாய்மார்களுக்குக் கிடைக்கும் தொகையோ அம்பது டொலர்கள் மாத்திரமே... மிகுதியை தொடர்ந்து வாசிப்பதற்கு அவள் அதை வாங்கிவிட்டாள்.

“இது எப்படி இதற்குள் வந்தது? நான் இதை வேறிடத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்தேனே! யார் கண்டு பிடித்தார்கள்? மகளா? அப்படியென்றால்... அவள் தன்னை அறியத் தொடங்கி விட்டாள்...!” அவள் தடுமாறினாள். அதற்குமேல் அங்கிருக்க எனக்குக் கஸ்ரமாக இருந்தது. விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

அறைக்கு வந்து தனியே இருந்து யோசித்தபோது ஏராளமான கேள்விகள். அந்த அம்பது டொலர் பெண் தன்னை இனி எப்படி உணர்வாள். ஜேர்மன் சமூகத்துடன் இணைத்துக் கொள்வாளா? இவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டால் எங்கு போவாள்? தன்னுடைய சொந்தத் தாய் தகப்பனை இனி அவள் சந்திக்கவே முடியாதா?

இவளுடைய சொந்தப் பெற்றோர்கள் யார்? சிங்களமா? தமிழா? முஸ்லிமா? எப்படி இதைக் கண்டு பிடிக்கலாம்?

இதைக் கண்டுபிடித்து என்ன பிரயோசனம்? அவளை விற்றாயிற்று. பெற்றோர் யாராயிருந்தால் தான் என்ன? பெற்ற மகளை ஏன் விற்றார்கள் என்று யோசிக்கலாம். இலங்கையில் வாழ்பவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகளை விற்கவும், மேற்கு நாடுகளில் வாழ்பவர்கள் விளம்பரங்களைப் படித்து பிள்ளைகளை வாங்கவும் கூடியதான நிலைமை எப்படி உருவானது என்று பார்க்கலாம். இந்த முரண்பாட்டுக்கு என்ன காரணம் என்று கண்டுபிடிக்கலாம்.

எதைக் கண்டுபிடிப்பது? பாஸ்கரனுக்கு மனைவியாயிருக்க என்னை இங்கே எனது குடும்பம் அனுப்பி வைத்திருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரியில் துண்டு வெட்டியபின் பாஸ்கரன் எந்நேரமும் வந்து என்னைக் கூட்டிப் போகலாம். திருமணம் நடக்கும். அதன்பின் பாஸ்கரனுக்குச் சமைத்துப் போட, வீட்டைக் கவனிக்க, கூடப்படுக்க... என்று நேரம் போகப் போகிறது. இனி எனது விருப்பங்களில் தீர்மானங்களில் பாஸ்கரனின் ஆதிக்கம்தானே இருக்கும்.

வாழ்க்கையே ஒவ்வொருவரும் தங்களை வேறு யாருக்கோ அல்லது ஏதோ ஒன்றிற்கு விற்கும் வியாபாரமாய்த்தானே இருக்கிறது. ஒன்றிலும் உண்மையில்லை. எல்லாமே பண்டமாகி... எல்லாவற்றிற்கும் பெறுமதி குறிக்கப்பட்டு...

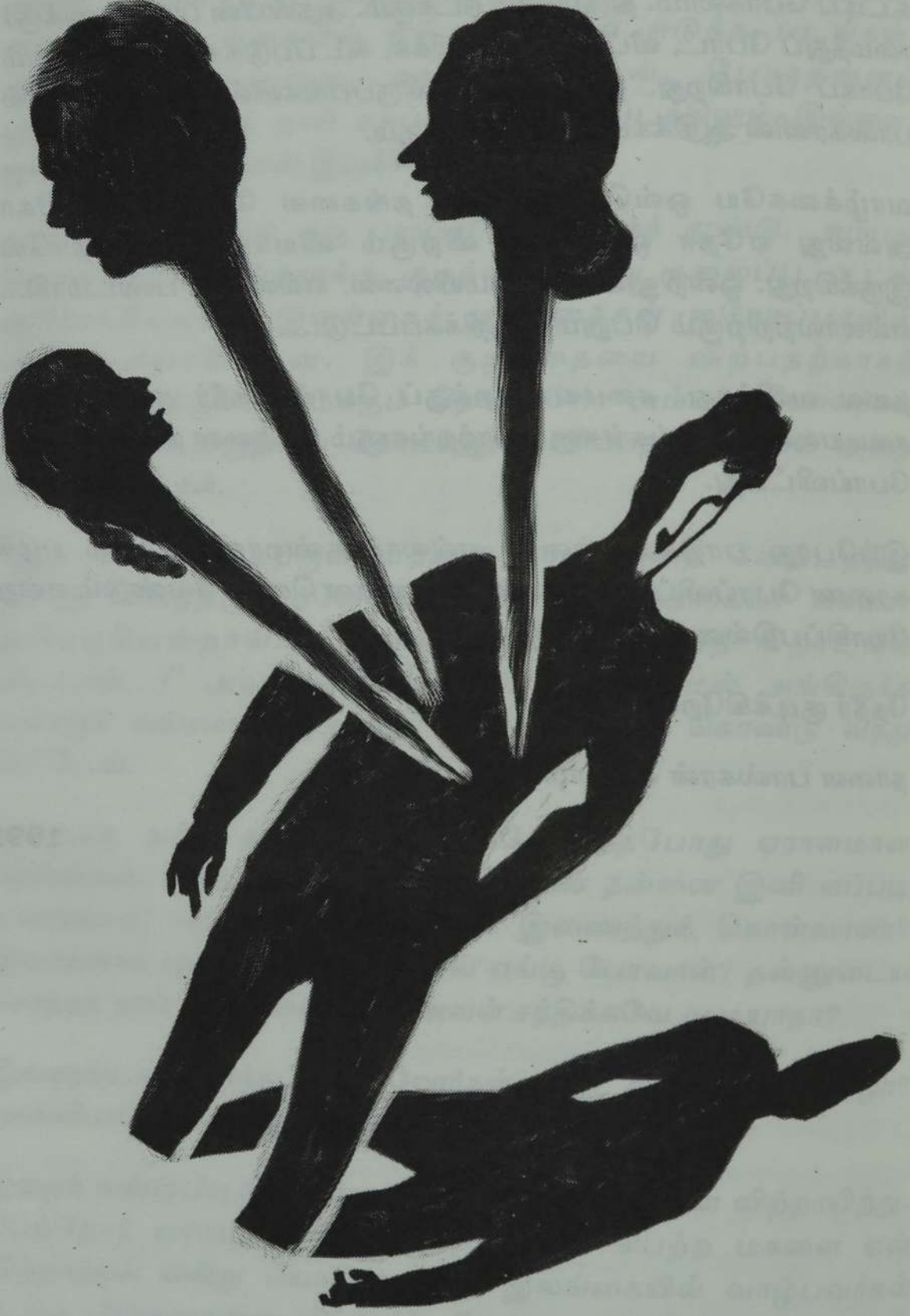
தலை வலித்தது. சமையலறைக்குப் போய் தேநீர் தயாரித்தேன். சமையலறை அசிங்கங்களும் நாற்றங்களும் இத்தனை நாளில் பழகிப் போய்விட்டது.

இப்போது பாதிக்கவில்லை. எல்லாக் கண்றாவிகளுக்கும் பழகி சுரணை போய்விட்டதால்தான் நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யோசிப்பதில்லைப் போலும்.

தேநீர் குடிக்கிறேன்.

நாளை பாஸ்கரன் வரலாம்.

1991

தெரியவராதது

ஆரம்பிக்கும் போதிருந்த மனநிலை இப்போதில்லை. அதுபாட்டுக்குப் புல்லாகிப் பூடாய், புழுவாகிப் பாணியில் எரிச்சலாகி, சலிப்பாய், விரக்தியாய் முடிந்தது.

இது வழமைதான். வராவிட்டால் எங்கே என்று ஏங்கும். வந்தாலோ பழைய கதைதான்.

‘பாவம் அதுகள். நான் உதவாம ஆர் உதவுறது? என்னை விட்டிட்டு அதுகளும் ஆரிட்டப் போறது’ என்று கவலைப்படும் அவனுக்குப் பெயர் பாலகிருஸ்ணன். பாலு என்று வீட்டிலும், இங்கேயும் வசதிக்குச் சுருக்கிக் கூப்பிட்டார்கள்.

அடுத்த விசாப் புதுப்பித்தலுடன் வயது இருபத்தைந்து முடிந்து விடும். தலைமுடி இதற்குப் பொய்ச்சாட்சி சொன்னது. உடம்பு ரெசிலிங் பார்க்கக் கூடப் பொருத்தமற்றிருந்தது. தொட்டு நெற்றியில் வட்டமாக வைத்துக் கொள்ளக்கூடியளவிற்குக் கறுப்பு. இந்த ஒரு காரணத்திற்காகவே பலமுறை அப்பாவையும், அம்மாவையும் அசிங்கமாய்த் திட்டியிருக்கிறான். ‘இப்ப ஒருத்தியும் பாக்கிறாளாவையில்லை’

“இண்டைக்கெல்லே வரச்சொன்னவங்கள். நேரத்தோட போவன். முதல் நாளே சுணங்கிப் போனியெண்டா கிழிச்ச மாதிரித்தான்”

அறை நண்பன் சிவகுமார் கோப்பியை உறிஞ்சிக்கொண்டு அறிவுறுத்தினான். ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக மேல், கீழ் கட்டில்களில் படுத்துறங்கும் சிநேகிதர்கள். இன்று சிவகுமாருக்கு விடுமுறை!

“வாறன் போட்டு” படித்து முடித்த ஏரோகிறாமை எட்டாக மடித்து டெனிம் பின்பொக்கற்றில் வைத்துக் கொண்டு பாலு புறப்பட்டான்.

கதவுவரை போனவன் திரும்பி வந்து “கோப்பி குடிச்ச முடிஞ்சு புத்தகங்களைத் தூக்கிப் போடாத. ஒருநாள் நிக்கிறனி. வடிவாய் சமைச்ச வை. பிறகு புத்தகங்களைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு படு” என்று சிவகுமாருக்குச் சொல்லிவிட்டுப்போனான்.

சமூக உதவி அலுவலகம் தந்திருந்த தகர அலுமாரியில் பாதிக்கு மேல் புத்தகங்களால் நிரப்பி வைத்திருந்தான் சிவகுமார். எல்லாமே மொஸ்கோ முன்னேற்றப் பதிப்பகமும், நியூசெஞ்சுரியுந்தான்.

ஒருநாள் தப்பித் தவறி ஒன்றைத் தூக்கிப் பார்த்த பாலு இயக்கவியல், வரலாற்று, பொருள், கருத்து முதல்வாதங்கள் என்று போவதைப் பார்த்து தலையைப் பிய்த்துவிட்டு வைத்துவிட்டான். சிவகுமார் வெகு சாவகாசமாக அந்தப் புத்தகங்களுக்குள் இறங்கிப் போவதைப் பார்க்க அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

“சொல்லிப்போட்டன். கெதியில் மொட்டையாய் நிக்கப் போறாய். பிறகு இப்ப இருக்கிற மாதிரியே பிரம்மச்சாரியாய் இருக்கப் போறாய்”

இப்போது பஸ்ஸில் போகும்போது அவையும் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. கூடவே இன்று போகும் காரியமாவது சரிவரவேண்டும் என்ற கவலையும் பிறந்தது. வீட்டிலிருந்து வரும் கடிதங்களை எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் எட்டாக மடித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பது. அவர்கள் பாவம். அவர்களுக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்.

பள்ளிக்கூடங்களில் உயரத்தின்படி நிக்க வைப்பதுபோல் வீட்டிலிருப்பவர்கள் வரிசைக்கிரமமாக வந்து போனார்கள்.

அப்பா அஸ்பெஸ்ரஸ் கொம்பனி ஒன்றில் கேற்றில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கூண்டுக்குள் மண்ணிறக் காற்சட்டை, சேட் போட்டு வேலை பார்த்தார். இப்படியான தொழில்காரர்களைப் போல சம்பளத்துடன் கடனும் வாங்கியே சீவியம். சீட்டு, கைமாத்து என்று நாலு பிள்ளைகளையும் வளர்த்திருக்கிறார்.

முன்னூற்றி அறுபத்திநாலு நாட்களுக்கு அஸ்மா, டயாபிற்றிஸ் என்று அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அம்மா ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு அவற்றின் ஒத்துழைப்புடன் இறந்து போனாள்.

குடும்பச் சமை சமன் பெண்கள் என்ற வாய்ப்பாட்டின்படி வீட்டுப் பொறுப்புக்கள் ஒட்டுமொத்தமாக அக்காவின் தலையில் வந்து குவிந்தன. சினிமாப் படங்களில் அல்லது சோக நாவல்களில்

வரும் விதவைத்தாய், மூத்த சகோதரிகள் மாதிரி இருபத்திநான்கு மணித்தியாலமும் தையல் மெசினுடனோ, பத்து பாத்திரங்கள் தேய்ப்பதாகவோ அவள் இல்லாமல், தான் படித்தவற்றைக் கொண்டு அண்டை, அயல் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு ரியூசன் சொல்லிக் கொடுத்தாள். அதிலும் சொந்தக்காரப் பிள்ளையளுக்கு இலவசம் வேறு. இல்லையென்றால் கண்டறியாத உறவு முறிந்துவிடுமாம்!

அண்ணன் எண்பத்தி மூன்று கலவர இயக்க சீசனில் துண்டொன்றும் எழுதி வைக்காமலே போய்விட்டான். போவதற்கு முன் வரை அவன் தகுதி சண்டியன். பிறகும் அதிக மாற்றமில்லையென்று கேள்வி.

இயக்கத்திற்குள்ளேயே உள்விரோதத்தில் முன்னால் போகவிட்டு, பின்னால் நின்று சுட்டு, பிணத்திற்கு லெப்ரினென்ற் பட்டம் கொடுத்து அஞ்சலித்தல், பதவிப் போட்டிக்காக வேறு இயக்கங்களால் தட்டப்படல் என்று எல்லாவற்றிலும் ஒரு மாதிரியாகத் தப்பி, விலகி இப்போது கொழும்பில் ஒரு மூலையில் ஒளிந்திருந்தான்.

தம்பியும், தங்கையும் திங்களிலிருந்து வெள்ளிவரை பள்ளி போய், ஏனைய நாட்களில் வெடிக்காவிட்டால், விளையாடினார்கள்.

இத்தனை பேருக்கும் அப்பாவினதும், அக்காவினதும் உழைப்பு போதுமானதாக இல்லை. எல்லையைக் கணிசமானளவு தாண்டிப் போய்விட்டதால் கடன் கொடுப்பவர்களுக்கும் அவநம்பிக்கை வந்து விட்டது.

“இப்பதான் குடுத்தனான்”

“நீ கொஞ்சம் முந்திக் கேட்டிருக்காதையன்”

“நாங்களே இப்ப கடன்” என்றெல்லாம் மறைமுகமாகவும், சில வேளைகளில் நேரடியாகவும் நிராகரித்தார்கள்.

சாப்பாடு உள்ளிட்ட வழமையான வாழ்க்கைச் செலவுகள் ஒரு பக்கம். அக்காவின் தலையில் வெள்ளிகள். அதனால் மகனே... என்ற அப்பாவின் நியாயமான கவலை இன்னொரு பக்கம். தவிர்க்க இயலாமல் இலங்கைக் கடிதங்கள் யாவும் பணம் தேவை என்றன.

‘விருப்பந்தான் காசனுப்ப வேணுமென்று. எனக்கு மட்டும் பாசமில்லையே? நிலைமையள் விளங்காதே? எனக்கு விளங்கி

என்ன? ஜேமன் அரசாங்கம் எல்லோ எல்லாத்தையும் கையுக்க வைச்சிருக்கு'

நீ அரசியல் தஞ்சம் கோரிய பம்மாத்து அகதி. எப்படியோ இங்கு வந்து விட்டாய். உன்னை இங்கு கொல்லப் போவதில்லை. வெடிக்காது. ஒரு மூலையில் இருந்து விட்டு நாங்கள் பிடித்து அனுப்பும் போது நாட்டுக்குப் போய்ச்சேர் என்றது ஜேமன் அரசு. இதற்குப் பெயர் அரசியல் தஞ்சமாம்.

இந்த நாட்டில் வாழ எங்களுக்கு உரிமை இருக்குது. அரசுகள் மூண்டாம் உலக நாடுகளைச் சுறண்டிச் சம்பாதிச்சு தங்களை வளத்துக்கொண்டிருக்குதுகள். தாங்கள் சுறண்டினதையே எங்களுக்குப் பிச்சையாய் போடுறதுக்காண்டி வேலை செய்ய விடாமல் ஒண்டுக்கும் ஏலாதவர்களாய் எங்களை ஆக்கிக் கொண்டிருக்குதுகள்” என்று சிவகுமார் நீளமாய் விளக்கமளித்திருந்தான்.

வந்த இரண்டாம் வருடமே சீனா ரெஸ்ரோறண்டில் அவன் களவாக வேலை செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். அங்கும் தான் சுறண்டப்படுவதை சொல்ல அவன் மறக்கவில்லை.

நியாயமாக வேலை செய்யச் சாத்தியமே இல்லாததால் பாலுவும் கறுப்பு வேலைக்கே அலைந்தான். எல்லா ரெஸ்ரோறண்டுகளிலும் பன்றிப் பண்ணைகளிலும் ஏற்கெனவே தமிழர்கள் இருந்தார்கள்.

கடைசியாக கறாஜ் ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது. குளிரில் விறைத்தும், வெக்கையில் வேர்த்தும் வேலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அப்போதுதான் கனடா சீசன் ஆரம்பமாகியிருந்தது. தமிழர்கள் கப்பலில் கனடா போனதைப் பற்றி பெரும்பாலும் எல்லா நாடுகளும் அறிவித்தன.

வீட்டு நிலமையைக் கணக்கிலெடுத்த பின் பாலுவையும் கனடா ஆசை தொற்றிக்கொண்டது. இப்பிடிக்கஸ்ரப்பட்டு எள்ளுப்போல சேக்கிறதை விட கனடாக்குப் போனா வீட்டுக் கஸ்ரத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து எல்லாரையும் அங்க கூப்பிட்டிடலாம்.

சேத்து வைச்ச காசு முழுவதையும் ஏஜென்சிக்கு கொடுத்து ஆறு மாசத்துக்கும் மேலாக ஓடித்திரிந்து, கையில் கிடைத்த பாஸ்போட்டுக்கு ஏற்ப மாறுவேடம் பூண்டு, பிளைற்றில்

கால் பதிப்பதற்கு முன் குறுக்கால் போனவர்கள் அவனைப் பிடித்துவிட்டார்கள். அதற்கான குற்றக் கட்டணத்தை அவன் இன்னும் கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

பழைய வேலையும் போய்விட்டது. மனம் நொந்து கன காலம் திரிந்த பின் இத்தாலிக்காரனின் பிற்ஸாக் கடையில் அகப்பட்டான். பன்னிரண்டு மணித்தியாலத்திற்கும் மேலாக நல்ல வெப்பநிலையில் வைத்து வாட்டிக்கொண்டு, மணித்தியாலம் இரண்டு மாக் ஐம்பது பெனிக்படி சம்பளம் என்று கொடுத்தார்கள்.

எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை. வீட்டுக் கடிதங்கள் அவனைப் போறணைக்கு முன் நிறுத்தியே வைத்தன.

இரண்டு வருடங்கள் பேசாமல் கழிந்தன. பிறகு மறுபடியும் கனடா ஆசை. வேறு பலர் வெற்றிகரமாகப் போய் இறங்கியதால் இன்னும் தீவிரமாகியது.

“டேய் போகாதே. போனமுறை போய் பிடிபட்ட பைன் காசு இன்னும் கட்டி முடியேல”

“கனடா போய்ச் சேர்ந்தா பைனும், மண்ணாங்கட்டியும்”

“போய்ச் சேர்ந்தா எல்லோ?”

“உப்பிடி யோசிச்சா ஒரு அலுவலும் பாக்கேலாது”

“பிடிபட்டியோ பைன் காசு இரண்டு மடங்காகும். செய்த வேலை போகும். வீட்டுக்கு இப்ப அனுப்பிற காசும் அனுப்பேலாம கைமாத்தில திரிவாய்”

“போய்ச் சேந்தா வீட்டுக் கடனுகள் அடைக்கலாம். அக்கான்ர கலியாணத்தை முடிச்சிடலாம். எல்லாரையும் கூப்பிட்டு ஒண்டாயிருக்கலாம்”

இப்பிடி பிற்ஸாக் கடையில நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மனச்சாட்சியும், அவனும் பேசிக் கொண்டார்கள். சலாட் போடுபவன் அடிக்கடி பாலுவை வித்தியாசமாகப் பார்த்தான்.

கடைசியில் கனடா ஆசையின் எதிர்ப்பு வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டது. ஆனால் சிவகுமார் இலேசில் விடுவதாயில்லை.

“உன்னைப்போல நடுத்தர வர்க்கத்தினர் குணாம்சமே உதுதான். ஒண்டிலயும் தன்னை நிலையா நிறுத்திக் கொள்ளாது. தனக்கு, மேல இருக்கிறதைப் பாத்து அதைப் போல தானும் ஆக அவாவோட அலைஞ்சு கொண்டேயிருக்கும்”

“தொடங்கியிட்டாய் நீ பிரசங்கம் பண்ண. எங்கட வீட்டில கஸ்டம் இல்லாட்டி நான் ஏன் கனடா கினடாவெண்டு காசைச் செலவழிச்சுக் கொண்டலையிறன். வீட்ட இருக்கிற நாலு சீவனும் சாப்பிட வேணும். ஒளிச்சிருக்கிறது உயிர் தப்பவேணும். அக்காவுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்க வேணுமெண்டுதானே இந்தப் பாடெல்லாம்”

“உதுதான்... உதைத்தான் சொல்லுறன் மத்தியதரவர்க்க குணாம்சம் என்று. உன்னைவிட உன்ரை குடும்பத்தைவிட கஸ்ரப்படுறதுகள் நாட்டில இல்லையே? அதுகளுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறாய்?”

“எனக்கே ஒரு வழியைக் காணேல. இதுக்க மற்றவைக்கு தீர்வு சொல்லண்டால் நானெங்க போறது?”

“தப்பப் பாக்காதை. நீயே யோசிச்சுப்பார். வெளிநாட்டுக்கு உன்னை அனுப்புற அளவுக்கு, அல்லாட்டி அதுக்கு மாறிற அளவுக்கு உங்கட வீட்டால முடிஞ்சது. இதுக்கு வசதியில்லாத சனங்கள் நாட்டிலதான் இருக்கு. அதுகள் என்னெண்டு சீவிக்கிறது?”

“எனக்குத் தெரிஞ்ச முக்காவாசிப்பேரும் வெளிநாடுகளில தானிருக்கினம்.”

“அந்த முக்கால்வாசிப் பேர் ஆர்? தொண்ணூற்றொம்பது வீதமும் யாழ்ப்பாணம் தான். அங்கயிருந்து சனம் இஞ்ச வர... இஞ்சயிருந்து காசுஅங்க போக... அதில அங்கயிருந்து சனம் இஞ்ச வர... ஆக யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளயே ஒரு றொட்டேசன். உண்மையாய் நீயே சொல்லு. எங்கட நாட்டிலை ஆக யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே பிரச்சினை? அங்க மட்டுமே சனம் இருக்குது?”

பாலு பதில் சொல்லவில்லை.

“மற்றப் பகுதியளிலயும் சனம் சீவிக்குதுதானே? ஆக நீ இதுகள் ஒண்டையும் கணக்கில எடுக்காம உன்ரை குடும்பம் எண்டுதான் பாக்கிறாய்”

“நான் என்ன வானத்தில இருந்து குதிச்ச குண்டி மண்ணைத் தட்டிப்போட்டு வந்தனானே? நானும் மற்றவையைப்போல சாதாரணமான ஆள்தான்”

“அப்படி இவ்வளவு நாளும் நாங்கள் நினைச்சது காணும். இனியெண்டாலும் மற்றச் சனங்களைப் பற்றியும் யோசிப்பம். அதுதான் உண்மையான வாழ்க்கையாயிருக்கும்”

“நான் போறன். தொடந்து கதைச்சால் இப்பவே போராட போட்டு வா எண்டு என்னை பிளைற் ஏத்தி அனுப்பிப் போட்டுத்தான் நீ மற்ற வேலை பாப்பாய் போல இருக்கு”

அப்போது அப்படிப் பதில் சொன்னாலும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் சிவகுமார் சொன்னதிலிருந்த உண்மை உறைத்தது.

‘எங்க பார்த்தாலும் யாழ்ப்பாணந்தான். மற்ற இடங்களில இருக்கிறது சனங்களில்லையே? அதுகளை ஆர் கவனிக்கிறது?’ என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தாலும் வீட்டுக் கடிதங்கள் ஞாபகத்துக்கு வர எல்லாம் கரைந்து போயின.

அண்ணாவுக்கு உயிராபத்து காப்பாத்து, அக்காவுக்கு வயசு கூடக் கூட தொகையும் கூடுது என்ற அப்பாவின் கடிதங்கள் வேறு யோசனைகளை விட்டிருந்த இடத்தில் மறுபடி கனடாவுக்குத் தளம் அமைத்தன.

பாலு இரண்டாம் முறை முயற்சித்தபோது வேறுநாட்டுப் புத்தகத்தைத் திருப்பித் தேடவில்லை. கனடாவில் பாஸ்போட் கிடைத்த ஒருவனே வந்து கூட்டிச் செல்வதாக ஏற்பாடு.

வந்தவனுக்கு ஜேமன் சாமான்களை அன்பளித்து, போத்தல் பருக்கி, பிற்ஸா போட்டு உழைத்த காசுடன் கொஞ்சக் கடனும் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

இம்முறை ஜேமனி எயாப்போட்டுக்குள்ளால் தப்பியாயிற்று. ஆனாலும் ரான்சிஸ்ற் இடமான சோமாலியாவில் மோப்பம் பார்த்துப் பிடித்து அவனைப் பத்திரமாகத் திருப்பி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

குற்றக் கட்டணம் இரட்டிப்பாகியது. தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் எல்லோரும் “உனக்கேன் சரிவராத வேலை” என்று நக்கலடித்தனர்.

சிவகுமார் ஏதோ புத்தகத்திலிருந்து ஏதோ வரிகளை வாசித்துக் காட்டிப் புத்திமதி சொன்னான்.

மறுபடியும் மனம் நொந்து விரக்தியடைந்து பியர் குடிக்கப் பழகினான். அப்பாவின் கடிதங்கள் வந்த போது அவருக்கும் இதே பிறாண்ட் பியரை வாங்கி அனுப்பலாமா என்று யோசித்தான்.

கனடா முயற்சியினால் பிற்ஸா வேலையும் போய்விட்டது. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எந்த வேலையும் இல்லை. அவனும் முயற்சிக்காமலில்லை.

நேற்று தற்செயலாக ஒரு ரெஸ்ரோறன்டில் வேலை இருப்பதாகவும், முதலாளி இல்லாததால் இன்று மறுபடியும் வரும்படியும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

அங்குதான் பலத்த நம்பிக்கையோடு பாலு இப்போது போய்க் கொண்டிருந்தான். பஸ் ஏறுவதற்கு முன் வாசித்த அப்பாவின் கடிதம் மனதில் மறுபதிப்புச் செய்தது.

“...அக்காவுக்குச் சம்மந்தம் ஒன்று சரிவந்துள்ளது. பணம்தான் கூடக் கேட்கிறார்கள். இதையும் தவறவிட்டால் இனி நம்புவதற்கில்லை. மூன்று மாதம் காத்திருப்பதாகத் தவணை தந்திருக்கிறார்கள். நிலைமை படுமோசம். அவன் இருந்த இயக்கம், அதற்கெதிரான இயக்கங்கள், அரசாங்கம் என்று எல்லோரும் அவனைக் கொல்லத் தேடுகின்றார்கள். அவன் தங்கியிருக்கும் சிங்கள நன்பனின் வீடும் வெகுவிரைவில் பாதுகாப்பில்லாமல் போய்விடுமாம். அவனை எப்படியாவது நீதான் கூப்பிட்டுக் காப்பாற்ற...”

இந்தச் சம்பந்தமாவது அக்காவுக்குச் சரிவர காசனுப்பத்தான் வேணும். அண்ணனைக் கூப்பிடவும் காசனுப்பத்தான் வேணும். இவ்வளவுக்கும் காசுக்கு நான் எங்க போறது? இந்த வேலையும் சரிவராட்டி...?

யோசனைகளுடன் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி ரெஸ்ரோறன்டுக்குப் போனான். இந்த நேரத்துக்கு அதிக கூட்டமில்லை.

முதலாளியைச் சந்தித்தபோது எதிர்பார்ப்பு சரிந்து கொட்டுண்டது. ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முதல் தானாம் யாரோ போலந்துக்காரன் வேலையில் சேர்ந்து கொண்டானாம். அவ்வளவுக்கு வேலைப் போட்டி. அகதிகளை கறுப்பிலேயே வைத்து உறிஞ்சி முதலாளிகள் வீங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

றெஸ்ரொறன்டை விட்டு வெளியே வந்ததும் இயலாமை, ஆத்திரம், துக்கம் எல்லாம் வெடித்து வந்தது. பெட்டிக்கடைக்குப் போய் பியர் வாங்கிவிட்டுக்கொண்டான். எதுவும் தணிவதாய் இல்லை.

இனிமேலக்கும் இஞ்சயிருக்கேலாது. ஜேமனியில இனி எந்தச் சாத்தியத்துக்கும் இடமில்லை. இருந்தால் இப்பிடியே பியர் அடிச்சுக்கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் எல்லாத்தையும் மறந்து போட்டு. அங்க அதுகள் கஸ்ரப்பட்டுகொண்டே கனவு காணுங்கள்.

என்ன செய்யலாம்...?

திருப்பியும் கனடாதான். இதுதான் கடைசி முயற்சி. சரிவரேலயோ பேசாம நாட்டுக்குப் போய் அதுகளோட இருந்து ஒண்டாய் கஸ்ரப்படலாம்.

முடிவுக்கு வந்து விட்டான். இம்முறை செய்யும் முயற்சியை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாக வைத்துக் கொள்வதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். 'தெரிஞ்சால் நக்கலடிக்குங்கள், ஏசுங்கள். பேசாம வெளிக்கிட்டு அங்க போய் சேர்ந்திட்டமெண்டால் கடிதம் போட்டு அறிவிக்கலாம்'

மிகவும் இரகசியமாகவும், தீவிரமாகவும் முயற்சியில் இறங்கினான். இம்முறை மற்றவர்களை நம்பாமல் தானே நேரடியாகத் தலையிட்டான்.

அமெரிக்காவில் சீவிக்கும் ஒரு கறுப்பனின் பாஸ்போட் எப்படியோ தனக்குரிய வழிகளில் கிடைத்தது. முகம் சுமார் பாலுவைப் போலவே. தலைமயிர் கூடச் சுருட்டத் தேவையில்லை. சென்றமுறையின் பாக்கி இருந்தது. மொத்தத்தில் மாறுவேடம் இல்லாமல் அப்படியே போக இயலக்கூடியதாயிருந்தது.

பிரயாணத்திற்கான காசையும் தூர இருக்கும் உறவினரிடம் மாறினான். பயப்பிடத் தேவையில்லை. இந்தமுறை எப்பிடியும் சரிவரும்.

ரிக்கற்பதிவு செய்தாயிற்று... எல்லா அலுவல்களும் பார்த்து முடித்து வைத்தாயிற்று.

“தெரிஞ்ச பெடியனிட்ட வேற சிற்றிக்குப் போறன்... சிலவேளை அங்கயிருந்து சுவிசுக்குப் போனாலும் போவன். போனா போன் பண்ணிறன்” என்று சிவகுமாருக்கும் பொய் சொல்லி வைத்தான்.

“மத்தியதர வர்க்கம் இப்...” என்று ஆரம்பித்த சிவகுமாரிடம் “நீவேலைசெய்து கொண்டு எதுகும் கதைக்கலாம். என்ர நிலமையில இருந்தாத்தான் உனக்குப் புரியும். புத்தகங்களுக்கு அங்காலயும் உலகம் இருக்கு” என்று எரிச்சலுடன் சொல்லிவிட்டு தூர இடத்திலிருக்கும் தன் நண்பனின் இடத்துக்கு வந்தான்.

அவனுக்கும் உண்மையைச் சொல்லாமல் கெட்டித்தனமா மறைத்து, பறக்க வேண்டிய நாள் வர பிராங்பேட் எயாப்போட்டிற்கு வந்தான். தனக்கான பாஸ்போட்டுக்குரியவன் பெயரை கிறிஸ்டோபர் பிலிக்ஸ் என்று மனப்பாடம் செய்து கொண்டான்.

இரண்டு முறை அனுபவங்களினால் இப்போது வியர்க்க, படபடக்க, நடுங்கவில்லை. எல்லாம் கிளியர் ஆகி விமானத்தின் இருக்கையில் அமர்ந்தபோது வாழ்க்கையில் முதற்தடவையாக தனது கறுப்பு நிறத்திற்காக அப்பா, அம்மாவுக்கு மனப்பூர்வமாக நன்றி தெரிவித்தான்.

விமானம் பறக்கையில் சிந்தனையும் விரிந்தது. திடீரென சிவகுமார் தோன்றினான்.

“நாங்கள் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கலாம். அதுக்கு எல்லையே இல்லை. ஓடிக்கொண்டேயிருந்தா என்னத்தைச் செய்து முடிக்கிறது? நீ உன்ர குடும்பத்தைக் கூப்பிட்டு அவையின்றை கஸ்ரத்தைத் தீர்க்கலாம். ஆனா அதால நாட்டில இருக்கிற பிரச்சினை தீராது. நாட்டில பிரச்சினை இருக்கிறவரைக்கும் உன்னப்போல ஆயிரம், பத்தாயிரம் பேர் ஓடிக்கொண்டேயிருப்பினம். இந்த ஓட்டத்துக்கு ஏலாத சனங்கள் அவலப்பட்டும் செத்துக்கொண்டுமிருக்கும்”

உண்மைதான். என்ர குடும்பத்துக்கு விடிவு வாறதால எல்லாக் குடும்பத்துக்கும் விடிவு வந்திடாது. ஆனா எல்லாச் சனங்களின்றை கஸ்டத்துக்கும் பொதுவாய் கிடைக்கிற விடிவு தீர்வெண்டா அதுக்க எங்கிட குடும்பமும் அடங்குதுதானே?

அப்ப என்னதான் செய்யிறது?

இஞ்சயிருந்து புத்தகங்களை வாசிச்சுக்கொண்டு அதில இருக்கிறதையெல்லாம் இப்படித்தான் செய்ய வேணும் என்று முரண்டு பிடிச்சு மற்றவையோட அந்நியப்பட்டு கடைசியாப் புத்தகமும், வேலையுமாய் சிவகுமார் மாதிரி தனிய இருக்கிறதோ?

நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போனாலும் தட்டுற பெருமை எங்களுக்குத் தான் வரவேணுமெண்டு எல்லாற்றை துவக்கும் அடிபடுது.

அப்ப என்ன செய்யலாம்?

மேற்கொண்டு யோசிக்க விடாமல் உழைத்துக் களைத்து தளர்ந்துபோன அப்பா, ஓளவையாராகிக் கொண்டிருக்கும் அக்கா, துவக்குகளுக்குப் பயந்துகொண்டிருக்கும் அண்ணா, எதிர்காலக் கற்பனைகளின் ஆரம்பங்களுடன் தம்பியும் தங்கையும்...

முதல் யோசனைகள் கலைந்து போயின. கனடாவுக்குப் போய் சேர்ந்த பின்னான நடவடிக்கைகள் பற்றி எண்ணினான்.

விமானம், இலண்டன் விமான நிலையத்தில் தரித்து, சிறிதாக இளைப்பாறி மீண்டும் பறந்த பல நிமிடங்களின் பின் வானத்தில் வெடித்துச் சிதறி சிதையல்கள் லொக்கபே என்ற இடத்தில் வீழ்ந்தன.

அனைத்து நாடுகளும் அவசரமாகச் செய்திகளை வெளியிட்டுக் கொண்டன. அமெரிக்க யுத்தக் கப்பல் ஈரானின் பயணிகள் விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தியபோது வெறும் செய்தி சொன்ன இந்நாடுகள் இப்போது இது ஈரானின் சதியென்று ஊகத்தில் ஏகமாய்த் திட்டின.

விமான நிலையப் பொறுப்பாளர்கள், விமானப் பொறுப்பாளர்கள், அமெரிக்க அதிகாரிகள் எல்லோரும் பிரயாணம் செய்தோரின் விபரங்களை கொம்பியூற்றர்களின் உதவியுடன் அக்கறையாகத் திரட்டி உறவினர்களுக்கு மரணச் செய்திகளை அறிவித்தனர்.

இரவு முழுவதும் போதைவஸ்தும், கும்மாளமுமாய் இருந்து நேரம் கழித்து வந்து படுத்து, இன்னும் எழும்பாமல் இருக்கும் கிறிஸ்டோபர் பிலிக்சைத் திட்டியபடி வாசலுக்கு வந்த அம்மா லொக்கபே விமானநிலையத்தில் கிறிஸ்டோபர் பிலிக்ஸ் இறந்து விட்ட செய்தியை ஆழ்ந்த கவலையுடன் தெரிவிப்பதாக வந்த தந்தியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் குழம்ப...

பாலகிருஷ்ணன் எங்கே என்ற உண்மை தெரியாமல் அவன் சுவிஸ் போய்விட்டதாக ஜேர்மனியில் இருந்த நண்பர்கள் நினைத்துக்கொள்ள...

இலங்கையில் ஒரு மூலையில் உழைத்துக் களைத்துத் தளர்ந்து போன அப்பாவும், ஓளவையாராகிக் கொண்டிருக்கும் அக்காவும்,

துப்பாக்கிகளுக்குப் பயப்படும் அண்ணாவும், எதிர்காலக் கனவுகள் பற்றிய ஆரம்பங்களுடன் தம்பியும், தங்கையும் பாலுவின் கடிதம், பணத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

காத்திருப்பார்கள்.

1994

ஒரு அம்மாவும், அரசியலும்!

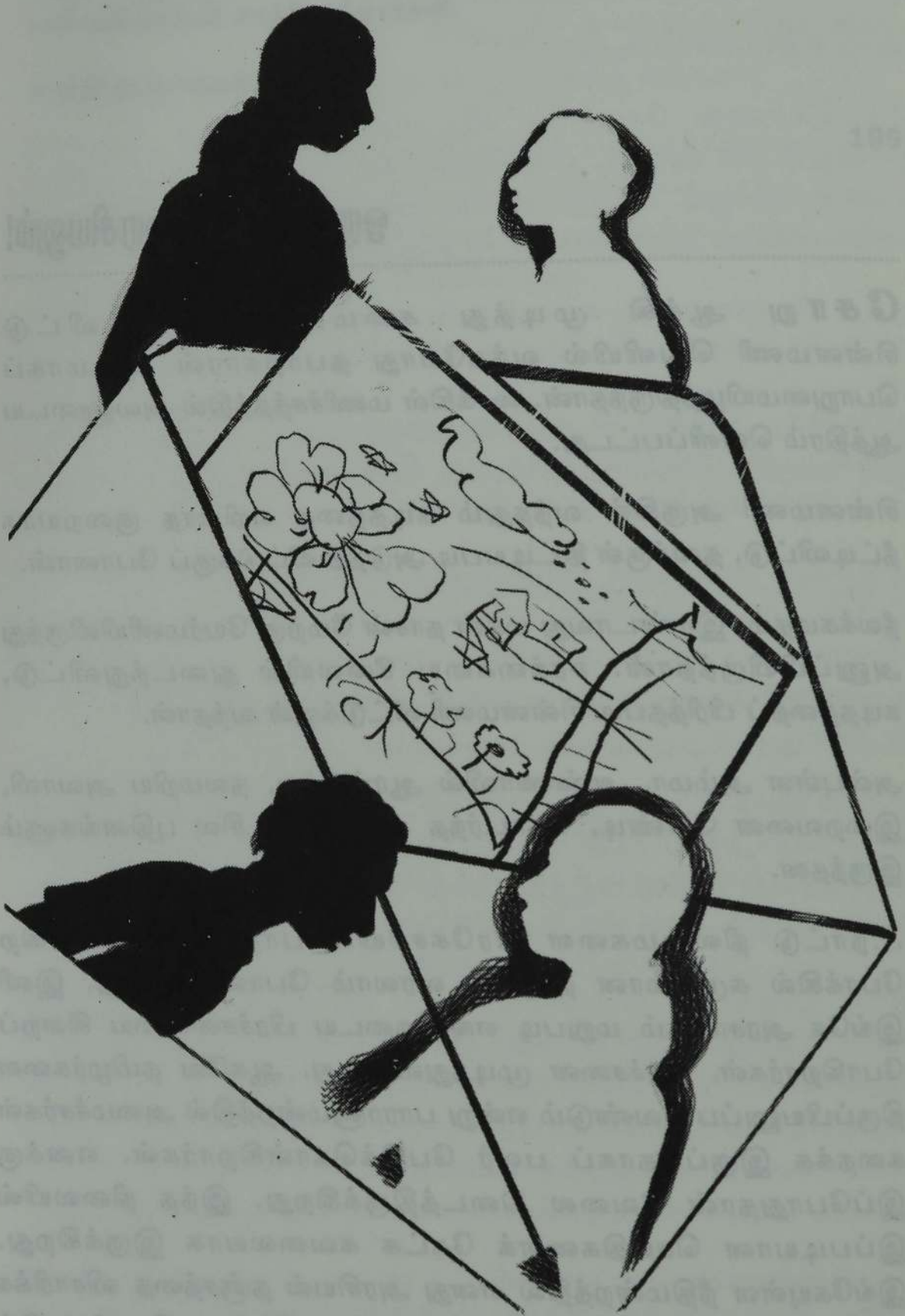
சோறு ஆக்கி முடித்து சமையலறையை விட்டு சின்னமணி வெளியில் வந்தபோது தபாற்காரன் சுத்தமாகப் பொறுமையிழந்திருந்தான். சைக்கிள் மணிச்சத்தத்தில் அவனுடைய ஆத்திரம் வெளிப்பட்டது.

சின்னமணி அருகில் வந்ததும் கடிதத்தை எறியாத குறையாக நீட்டிவிட்டு, தனக்குள் திட்டியபடி அடுத்த வீட்டுக்குப் போனான்.

நீலக்கடிதம். இரண்டாவது மகன் தாசன் மேற்கு யேர்மனியிலிருந்து அனுப்பியிருந்தான். ஈரக்கையை சீலையில் துடைத்துவிட்டு, கடிதத்தைப் பிரித்தபடி சின்னமணி வீட்டுக்குள் வந்தாள்.

அன்புள்ள அம்மா, அண்ணாவில் ஆரம்பித்து, நலமறிய அவாவி, இறைவனை வேண்டி, தொடர்ந்த கடிதத்தில், சில புதினங்களும் இருந்தன.

...நாட்டு நிலமைகளை வீரகேசரியில் பார்த்தேன். போகிற போக்கில் சுமுகமான நிலமை வரலாம் போலிருக்கிறது. இனி இங்கே அரசாங்கம் மறுபடி எங்களுடைய பிரச்சனையை கிளறப் போகிறார்கள். பிரச்சனை முடிந்துவிட்டது. ஆகவே தமிழர்களை திருப்பியனுப்ப வேண்டும் என்று பாராளுமன்றத்தில் அமைச்சர்கள் கதைக்க இருப்பதாகப் பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள். எனக்கு இப்போதுதான் வேலை கிடைத்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் இப்படியான செய்திகளைக் கேட்க கவலையாக இருக்கிறது. இங்கேயுள்ள நீதிமன்றத்தில் எனது அரசியல் தஞ்சத்தை விசாரிக்க திகதி தந்துவிட்டார்கள். இதனால் பக்கத்து வீட்டு பரமேசக்காவின் உடைந்த வீட்டின் கலர்ப்படமொன்றும், வேலுப்பிள்ளையைச் சுட்டுக் கொன்ற பத்திரிகைச் செய்தியையும், உடனே எனக்கு அனுப்பி வையுங்கள்.

முதற் கடிதத்திலும் இதைப் பற்றி எழுதியிருந்தேன். இன்னும் பதிலே வரவில்லை. எங்கட சித்தப்பாவிற்கும் பெயர் வேலுப்பிள்ளை என்றபடியால், ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டலாம். எனவே உடனே அனுப்பி வையுங்கள்.

அண்ணா வீட்டுப் பக்கம் வாறவரே? சந்திச்சா கவனமாய் இருக்கச் சொல்லி சொல்லுங்கோ. அவற்றை இயக்கத்திற்கு இப்ப டிமாண்ட் இல்லாதபடியால் வேறே ஆக்களால பிரச்சனை வரலாம்.

வேற என்ன? நான் கேட்டதுகளை உடனே அனுப்பி வையுங்கோ...” என்று கடிதம் போய், இப்படிக்கு தாசன் என்று முடிந்திருந்தது. முதல் கடிதம் வந்த போது சின்னமணிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. இப்போதும் ஒன்றும் புரியவில்லை. குழம்பினாள்.

அவன்ர அரசியல் தஞ்சத்திற்கும் பக்கத்து வீட்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஊர்த் தொங்கலில இருக்கிற ரக்ரர்காற வேலுப்பிள்ளை செத்த செய்தி உவனுக்கேன்? சிலவேளை இதுகளைக் காட்டி யேமன் கவுண்மேந்தில் இருந்து உதவி வாங்கி பரமேசின்ர வீட்டை திருத்திக் கட்டப்போறானோ?

வேலுப்பிள்ளையின்ர குடும்பத்திற்கு நிதி உதவி செய்யப் போகிறானோ? உவனுக்கேன் ஊர்த் துளவாரம் எல்லாம்? இஞ்ச இருந்து போய் நாலு வருசமாச்சு. பயணத்துக்கு கடன் வாங்கினதுக்கு நான் வட்டி கட்டி கொண்டிருக்கிறன். போய் இந்த நாலு வருசத்தில் ஒரு சதம் கூட அனுப்பேல்ல. ஊர் அலுவல கவனிக்க வெளிக்கிட்டிட்டான்.

கண்டறியாத அரசியலும் தஞ்சமும். இஞ்ச இப்படி கூத்தடிப்பானெண்டு வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பினா அங்கேயும் அரசியல் தொடங்கியிட்டான்.

சின்னமணிக்கு குழப்பம் போய் கோபம் வந்தது. கடிதத்தை தாறுமாறாக மடித்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு இரண்டு மகன்கள். மூத்தவன் ராசன். எண்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டு கலவரத்தின்போது திடீரெனக் காணாமல் போய்விட்டான். சின்னமணி கலங்கிப் போனாள். இராணுவத்தால் பிடிக்கப்பட்டு விட்டானோ? என்ற பயத்தில் விதானையைப் பிடித்து விசாரித்தும் உருப்படியான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. சில மாதங்களின் பின் இயக்கமொன்றில் இணைந்து கொண்ட கதைதான் ஊரில் பரவியது.

சின்னமணி தொடர்ச்சியாக சில வாரங்களுக்கு குமுறினாள். “படிப்பை நாசமாக்கினாலும் பரவாயில்லை. என்னை விட்டிட்டுப் போட்டானே... பூச்சியைக் கண்டால் கூட விழுந்தடிச்சு ஓடுறவன் துவக்கு பிடிக்கிறானோ?” என்று நெஞ்சிலடித்து அழுதாள்.

படிப்பை எப்போதோ நிறுத்திக் கொண்ட தாசன் சாப்பிடவும், படுக்கவும் மட்டும்தான் வீட்டுக்கு வருவான். இதனால் அவனின் இல்லாமை சின்னமணியைப் பெரிதும் பாதிக்கவில்லை. மகன் தன்னோடு இல்லாமல் போய்விட்டானே அவனுக்கு என்ன ஆகுமோ என்றுதான் பயந்தாள்.

ராசன் இப்படி நடந்து கொண்டபின் சின்னமணி உசாரானாள். இரண்டாவது மகன் தாசனின் நடவடிக்கைகளை கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினாள். அவனிலும் வித்தியாசம் தெரிவது போலிருக்கவே எச்சரிக்கையாகிவிட்டாள்.

விட்டால் இவனும் தமையனோடு போய்ச் சேர்ந்து விடுவான். பிறகு எனக்கு கொள்ளி வைக்க ஊரில்தான் ஆக்களைத் தேட வேணும் என்ற யோசனைக்குப்பின் ஊரில் காசு மாறி அவசர அவசரமாக தாசனை மேற்கு யேர்மனிக்கு அனுப்பி வைத்தாள். தாசனாவது தனக்கென்று இருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அவளுக்கு.

ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, தாசன் நடந்து கொண்டான். போன புதிதில் கிழமைக்கு இரண்டாக அவனிடமிருந்து வந்த கடிதங்கள், மாதங்கள் செல்லச் செல்ல மாதமொன்றாகி, பின் காலாண்டாகி இப்போது வருடத்திற்கு இரண்டாகி வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

சின்னமணி தலையில் கைவைத்துக் கொண்டாள். அவசரப்பட்டுக் கொண்டதற்காக தன்னை நொந்தாள். தனக்கு யாருமில்லையே என்று தொடர்ந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு சின்னமணி இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தபோது பாலன் உள்ளே வந்தான்.

பாலன் சின்னமணியின் சகோதரனுடைய மகன். தங்கச்சி பாவம் என்பது மட்டுமல்லாமல், சாப்பாட்டுக்கு ஒரு பிரசை குறைவதன் மூலம் விலைவாசி ஏற்றத்தை சமாளிக்கலாம் என்ற யோசனையிலும் பெற்றோர்கள் பாலனை சின்னமணியிடம் ஒப்படைத்தனர்.

சின்னமணி தனக்கென்று ஒரு துணை தேவைப்பட்டதால் பாலனை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டாள். தலைக்கு எண்ணெய் தேய்த்து விடுவதிலிருந்து, அழுக்கு உடைகளை சலவை செய்வது வரை பாலனை அக்கறையாக கவனித்துக் கொண்டாள்.

பிள்ளைகள் கைவிட்ட சோகத்தை அவள் பாலனுக்குத்தான் சொல்லி அழுவாள். அவர்களின் பொறுப்பின்மையைப் பற்றி திட்டிக் கொள்ளுவாள். தனக்கு யாருமில்லையென்று அங்கலாய்த்துக் கொள்ளுவாள். இந்த நேரங்களில் பாலன் ஏதாவது தாளில் ஏதாவது படம் கீறிக்கொண்டிருப்பான்.

சின்னமணி பாலனுக்கு சாப்பாடு போட்டு, அவனை விளையாட அனுப்பி விட்டு, பின் வீட்டு சரோசாவிடம் வந்தாள். சின்னமணிக்கும் சரோசாவிற்கும் ஒரே முதிய வயது.

நிறைய கதைப்பார்கள். தொடர்பில்லாமலும், சம்பந்தமில்லாமலும், நீளமாகவும், கூடுதலாகவும்.

இருவரும் வீட்டு விறாந்தையில் உட்கார்ந்து பாக்கு, வெற்றிலைகளை மென்றபடி தமது நிகழ்ச்சிகளை ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களுடைய உரையாடலில் மங்கையர் மஞ்சரி, நேயர்விருப்பம், செய்தியின் பின்னணியில் போன்ற பல அம்சங்கள் இடம்பெறும்.

“லெக்சன் வருதெண்டு சனங்கள் கதைக்குது. என்னவாம்?” சரோசா ஆரம்பித்தாள்.

“இஞ்ச இல்லையாம். அங்காலப்பக்கங்களிலை தானாம்” சின்னமணி சொல்லிவிட்டு, சிவப்பு சாயத்தைத் துப்பினாள்.

“லெக்சன் முடிஞ்சாப் பிறகு இந்தியனாமி வெளிக்கிடுமோ?” சரோசா குதப்பியபடி விசாரித்தாள்.

“ஆருக்குத் தெரியும்? எங்களுக்கு விளங்கிற மாதிரி ஏதேனும் நடக்குதே? அல்லாட்டி ஆரேன் எங்களிட்ட அபிப்பிராயம் கேக்கினமோ? அதது தன்ர பாட்டில் நடக்குது. குண்டு போடேக்க ஓடித் தப்பிறதுதான் எங்கட வேலை” சின்னமணி அலுத்துக் கொண்டாள்.

பிறகு ஊர் விவரங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது சின்னமணிக்கு மகனின் கடிதம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அதன் சாரம்சத்தை மட்டும் சரோசாவிடம் சொன்னாள்.

“எனக்கெண்டா பெடியன் என்ன எழுதியிருக்கிறானெண்டு ஒண்டுமா விளங்கேல. அங்க என்ன செய்றான் எண்டும் ஒண்டும் தெரியேல” சின்னமணி சலித்துக் கொண்டாள்.

இப்போது சரோசா சிவப்புச்சாயத்தை துப்பினாள்.

“உது விளங்காட்டி பிறகென்ன? உன்ர மூத்தவன் மாதிரி இளையவனும் அரசியலிலை இறங்கயிட்டான். அது தான் அரசியல் தஞ்சமெண்டெல்லாம் விளக்கமா எழுதிப்போட்டானே? நீ குடுத்து வைச்சனி. நாட்டுக்கு சேவை செய்யவெண்டே பிள்ளையளை பெத்திருக்கிறாய்”

இதை கேட்டபோது சின்னமணிக்கு முதலில் பெருமையாக இருந்தாலும், பழைய சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஒரு வருடத்திற்கு முந்தி ஒரு நாள் இரவு சின்னமணியின் வீட்டுக் கதவு பலமாகத் தட்டப்பட்டது. கதவைத் திறக்கலாமா விடலாமா என்று அவள் யோசித்தாள். பக்கத்தில் பாலன் உறக்கத்தின் உச்சத்தில் இருந்தான்.

வீட்டில் களவு போகக்கூடிய பொருட்கள் தன்னையும், பாலனையும் தவிர வேறு எதுவும் இல்லையென்று தெரிந்ததால் தைரியமாகக் கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியே நின்றிருந்த சந்திரன் படாரென உள்ளே வந்து கதவைத் தாளிட்டான்.

அவனையும், அவனுடைய வேகத்தையும் பார்த்த சின்னமணி திடுக்கிட்டுப் போனாள். சந்திரன் அதே ஊரிலிருக்கும் சாரதாவின் மகன். ராசனின் நெருங்கிய தோழன். சின்னமணியிடம் பலமுறை சாப்பிட்டிருக்கிறான்.

ராசன் திடீரென மறைந்த நாட்களின் பின் இவனும் மறைந்தான். இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டதாக பின்னர் தகவல் வந்தது.

அப்போது காணாமல் போன சந்திரன் இப்போதுதான் வந்திருந்தான். அதுவும் வித்தியாசமான கோலத்தில்.

“மாமி காப்பாத்துங்கோ” சந்திரனின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் சிரமமாக வந்தன. தலை கலைந்து, உடைகள் கசங்கியிருந்தன. உடல் ஆடியது.

“என்ன? என்ன?” சின்னமணி விளங்காதவளாய் பரபரத்தாள்.

“மாமி காப்பாத்துங்கோ. அவன் தேடிக் கொண்டு வாறான்” சந்திரனால் தொடர்ந்து கதைக்க முடியவில்லை.

அவன் ஏதோ ஆபத்திலிருந்து தப்பி வருகிறான் என்று மட்டும் அவளுக்குத் தெரிந்த போது கதவு மறுபடியும் தட்டப்பட்டது.

“திறக்காதைங்கோ. அவன்தான் வாறான்” என்று சந்திரன் கூக்குரலிடும்போதே, சின்னமணி கதவைத் திறந்துவிட, ராசனும் இன்னும் இருவரும் கையில் பாரங்களுடன் தடதடவென்று உள்ளே வந்தனர்.

“ராசன்” நிலமையை மறந்து சின்னமணி கத்தினாள். எத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு மகனை மறுபடியும் முழுசாகப் பார்க்கிறாள். பாசம் பீறிட்டு வந்தது.

சந்திரனைப் பார்த்த ராசன் அவளை லட்சியம் செய்யவில்லை. ஓட முயற்சிக்கையில் சந்திரனை மற்ற இருவருடன் சேர்ந்து மடக்கிப் பிடித்தான்.

பிறகு எல்லோருமாகச் சேர்ந்து அவனை தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

‘ராசன்... என்னடா இது?’ திகைத்துப் போன சின்னமணி கேட்டாள்.

“அம்மா. நீ இதில தலையிடாத. இது அரசியல். உனக்குத் தேவையில்லாத விசயம். சொன்னாலும் விளங்காது” ராசன் ஆணித்தரமாக சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அடுத்த நாள் சாராதாவின் ஒப்பாரியுடன் காலை புலர்ந்தது.

பாதையின் அருகே, பற்றைகளுக்குள் சந்திரன் ரத்தமாக இறந்து கிடந்தான். கண்கள் விரியத் திறந்திருந்தன.

சாரதா அருகிலிருந்து அழுது கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கூட்டம் சேர்ந்தது. சேர்ந்த கூட்டம் சிறிது நேரம் மௌனமாக அஞ்சலி செலுத்தியது. பின்னர் வழமை போல்

தமது அரசியல் ஞானத்தை ஆளுக்காள் அவிழ்த்துக் கொட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

சின்னமணியைக் காட்டியும் சனம் கதைத்தது. அவைகளில் சில அவளின் காதுகளிலும் விழுந்தன.

“உது ராசன்ர ஆக்களின்ர வேலையாம்”

“ரண்டு பேரும் நல்லா பழகினவங்களெல்லே”

“சினேகிதம் வேற, அரசியல் வேற. அவன் செய்ததும் சரிதான். உவை தரவளிக்கு உது வேணும். சொல்லி விளங்கப்படுத்த ஏலாது”

அவர்களின் கதையிலிருந்து சின்னமணிக்கு கொஞ்சம் புரிந்தது. அவளால் அதை சீரணிக்க முடியவில்லை.

சாரதாவைப் பார்த்தாள். சந்திரனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுது தன்னுடைய உடம்பிலும் ரத்தத்தைப் பூசிக் கொண்ட சாரதா சின்னமணியைப் பார்த்த பார்வையில் நெருப்பெரிந்தது.

சின்னமணி குறுகிப் போனாள். ஊர்ச் சனங்கள் தன்னை என்ன செய்யப் போகுதோ எனப் பயந்தாள். ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக நடந்தது.

பலர் அவள் காதுபட “நீ யோசியாதை. அரசியல்ல இது சகசம். உன்ர பெடியன் சரியான வேலையைத்தான் செய்து இருக்கிறான்” எனச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

சில மணித்தியாலங்களில் சாரதாவையும், உதவியாளர்களையும் தவிர கூட்டம் கரைந்து விட்டது.

சின்னமணி கனத்த நெஞ்சுடன் வீட்டுக்கு வந்தாள். அதன் பின் கொஞ்ச நாட்கள் அவள் வெளியில் தலை காட்டவில்லை.

“என்ன நித்திரை கொள்ளுறாய்?” சரோசா திட்ட சின்னமணி பழைய ஞாபகத்தை கலைத்துக் கொண்டாள்.

தேர்தல் திகதி அறிவிக்கப்பட்டு, நடந்து முடிந்தது. தான் கேட்டவற்றை அனுப்பாததால், தாசன் கோபமாக கடிதம் போட்டிருந்தான்.

தேர்தல் முடிவுகள் ஊரில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவர்கள் வழமை போல் தேங்காய் விலை ஏறிவிட்டதாகத் திட்டி, கோவில் திருவிழா சிறப்பாக நடக்கவேண்டுமெனக் கவலைப்பட்டு, திருமண வயதில் வீட்டிலிருக்கும் மகளை நினைத்து ஏக்கப்பட்டு...

வழமை போல் வாழ்ந்தார்கள்.

பாடசாலை விடுமுறை விட்டிருந்தது. பாலன் பெற்றோரிடம் போயிருந்தான். சின்னமணி வேலியோடிருந்த புற்றில் சாம்பலைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, தெருவில் பலர் பரபரப்பாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாம்பலைக் கொட்டி முடித்த பின் சின்னமணியும் தெருவுக்கு வந்தாள். பலர் அவளை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தனர். ஏதோ தங்களுக்குள் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கூட்டமாக இருந்த இடத்திற்கு சின்னமணி வந்த போது எல்லோரும் வழி விட்டார்கள்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன் சாரதாவின் மகன் சந்திரன் உடல் கிடந்த அதே இடம். அதே பற்றை. இப்போது உடலில் பல பொத்தல்களுடன் ராசன் பரவியிருந்தான்.

சின்னமணி விறைத்துப் போனாள். அழுகை உடனே வரவில்லை. ரத்த ஓட்டம் நின்று விட்டது போன்ற உணர்வு.

சுற்றி நின்றவர்கள் தங்களது மௌன அஞ்சலியை முடித்துவிட்டு, வாயைத் திறந்த போது சின்னமணி ராசனின் சடலத்தில் விழுந்து புரண்டாள்.

அடிவயிற்றிலிருந்து தாய்ப்பாசம் அழுகையாக வெடித்து கிளம்பியது.

கூடியிருந்தவர்கள் தங்களது விமர்சனத்தை ஆரம்பித்தார்கள்.

“விடியத்தானாம் வானிலயிருந்து கொண்டு வந்து போட்டவங்கள்”

“சாரதாவின்ர பெறா மகனும் வந்தவங்களில் ஒருதனாம்”

“அப்ப சந்திரன்ர கொலைக்கு இப்ப பழி வாங்கியிருக்கிறான்கள்”

“அவங்கள் செய்ததும் சரிதான். இவையின்ர ஆட்டத்திற்கும் முடிவு வேண்டாமே”

“அரசியல் எண்டா இப்படித்தான்”

சின்னமணி சடாரென்று நிமிர்ந்தாள். ஒரு வருடத்திற்கு முன்னால் சந்திரன் கொலை செய்யப்பட்ட போது, அதனை நியாயப்படுத்தி சொல்லப்பட்ட அதே வார்த்தைகள்.

இப்போது ராசனின் கொலைக்கும் அதே வார்த்தைகள்தான். வார்த்தைகள்தான் ஒன்றாகவே இருந்தன. ஆனால் சடலம் மாறியிருந்தது.

சின்னமணி அழுகையை மீறிவந்த ஆத்திரத்துடன் எழுந்தபோது, கூடியிருந்த கூட்டம் கலைந்திருந்தது. அவளுடைய அண்ணனின் குடும்பம் மட்டுமே அருகில் நின்றது.

“நாசமாய்ப் போன அரசியல். கோதாரி விழுந்த அரசியல். ஐயோ என்ர பிள்ளையை கொண்டு போட்டாங்களே” என்று சின்னமணி மறுபடி ராசனின் பிணத்தைக் கட்டிப் பிடித்தும், வயிற்றில் அடித்தும், மண்ணிலே புரண்டும் அழுது கொண்டிருந்தபோது...

ஊரவர்கள் வழமை போல் தேங்காய் விலையேற்றத்திற்காக திட்டி, கோயில் திருவிழாவிற்காகக் கவலைப்பட்டு, திருமண வயதில் வீட்டிலிருக்கும் மகளை நினைத்து ஏக்கப்படும் வழமைபோல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் போது...

வேறிடத்தில் சாரதாவின் பெறாமகனை சிலர் தீவிரமாக தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

1994

பனியில் எரியும் இரவுகள்

அத்தான்

கடைசி மூட்டையையும் தூக்கி கீழே வீசிவிட்டு நிமிர்ந்து, நாரி உளைவெடுத்து, வியர்வையைக் கையால் வழித்து எறிந்து, லொறியில் சாய்ந்துகொண்டபோதுதான் அந்த யோசனை வந்தது. இந்த லொறி என்றை லொறியாயிருந்தா...? முருகேசு ஒரு மூட்டையில் குந்தியிருந்து ஆட்களின் சுறுசுறுப்பை அளந்து கொண்டிருந்தான். பணம் பூசிய உடம்பு. அவனருகில் போய்...

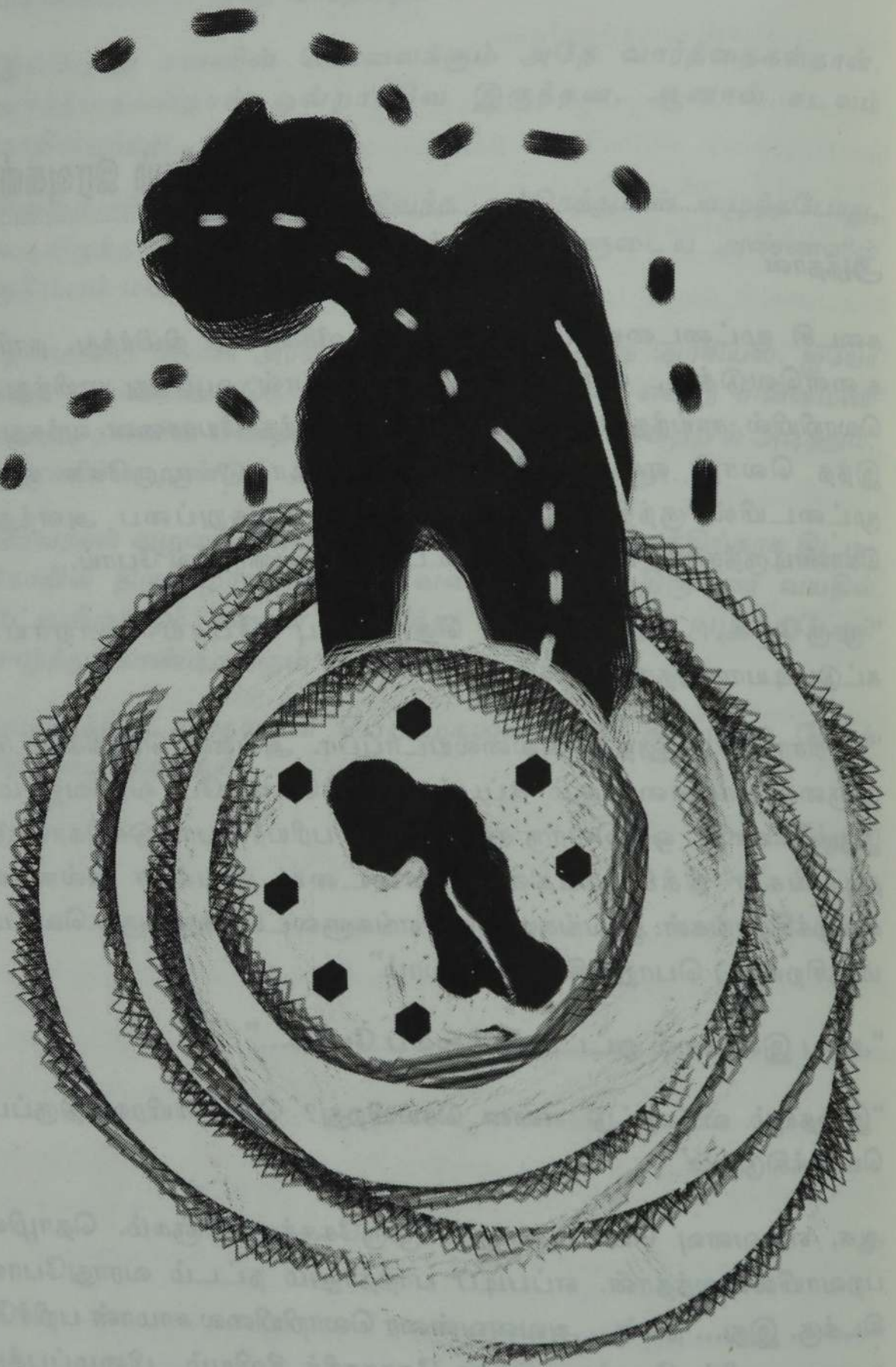
“முருகேசு... அடிக்கடி கொழும்பு போய் வாறாய். கட்டுபடியாகுதுதானே...?”

“பெரிசா சொல்லுறதுக்கில்லையடாப்பா. அங்கை வெளிக்கிட்டு இஞ்சை வாறவரைக்கும் கப்பம் கட்டிக்கொண்டே வரவேணும். இதுக்கெண்டே ஒவ்வொரு சந்தியிலயும் பரியர் போட்டுக்கொண்டு தடியங்கள் நிக்கிறாங்கள். சண்டையை வைச்சே நல்லாய் உழைக்கிறாங்கள். இவங்களுக்கும் எங்களுடையதுகளுக்கும் வெட்டி மிஞ்சிறதைப் பொறுக்கி எண்ணலாம்”

“அப்ப இனிமேல் ஓட்டம் இல்லைப் போல...”

“இதையும் விட்டிட்டு என்ன செய்யிறது? வெள்ளியிரவு திருப்பி வெளிக்கிடுறன்”

ஆக, எவ்வளவு வெட்டினாலும் முருகேசுக்கு மிஞ்சும். தொழில் பறவாயில்லைத்தான். எப்படிப் பாத்தாலும் நட்டம் வராதுபோல கிடக்கு. இது... நான்... அவனவன்றை லொறியிலை சாமான் பறிச்சே முதுகு கூனிப் போச்சு. என்ன கோதாரிச் சீவியம். பிழைப்புக்கு வேறை வழிபாக்க வேணும்.

வீடு வந்து, குளியல்போட்டு, வாய்க்கு ருசியாய் சாப்பிட்டு, முன் விறாந்தையில் வந்து குந்திய போது மறுபடியும் தலைக்குள் லொறி ஓடியது. சம்பாதிக்க வேணும். பிள்ளைகுட்டிக்காரன்.

“ஏன்ரி... இஞ்சை வாவன்”

ஆட்டுக்கொட்டிவை விளக்குமாத்தால் கூட்டி, புளுக்கையளை அள்ளி ஒரு மூலையில் குவித்து, முறித்த கொப்பைக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டிருந்தவன் அவன் குரல் கேட்டு ஒரு முடிச்சுப் போட்டுவிட்டு வந்தாள். “என்னப்பா”

“இதிலை இரு. புதுசாய் ஒரு தொழில் தொடங்கினால் என்ன...?”

“என்ன இருந்தாப்போல. எங்கையென் காசடிச்சிட்டியளோ?”

“முருகேசு மாதிரி லொறி ஓடலாம் எண்டு...”

“முருகேசிட்டை லொறி இருக்கு. ஓடுறார். நீங்கள் என்னத்தை வைச்சு ஓடப் போறியள்? குழை கட்டிக் கொண்டிருந்த என்னைக் கூப்பிட்டு...” சலித்தபடி அவள் எழுந்தபோது அவன் கையைப் பிடித்திழுத்து மறுபடி இருத்தினான்.

“கொஞ்சம் இரேன். லொறி ஒண்டு வேண்டினா முருகேசு மாதிரி கொழும்பிலிருந்து சாமான் வேண்டியந்து இஞ்சை விக்கலாம்”

“பருத்தித்துறை ஊராம் பவளக்கொடி பேராம். சுத்தி வர இருக்கிற கடனுகளை அடைக்க வக்கில்லை. லொறி வேண்டப் போறியளோ?? ஏதேனும் போட்டிட்டியளே...?” சந்தேகமாய் பார்த்தாள்.

“சும்மா நளினம் விடாமை யோசி. எத்தனை நாளைக்குத்தான் மற்றவனுக்குப் பறிச்சுக் குடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாலைப் பெத்து வச்சிருக்கிறம். உப்பிடியே கைமாத்திலை சீவியம் போனா நாளைக்கு அதுகளுக்கெண்டொரு சீவியம் வேண்டாமே?”

“எல்லாம் சரியப்பா, லொறி வேண்டுறதெண்டா சும்மாவே. பயித்தங்காய் வேண்டிற மாதிரிக் கதைக்கிறயள்”

“எல்லாம் யோசிச்சுப் போட்டுத்தான் கதைக்கிறன். லொறியும் பாத்து வைச்சிட்டன். நல்ல லொறி. மலிவாய் தட்டலாம். கொஞ்ச வேலை செய்ய வேண்டி வரும்”

“ஆரென் சும்மா லொறி தாறன் எண்டவங்களே...?”

“ஏன் சும்மா தரவேணும். காசைக் குடுக்கிறம். வாங்கிறம்”

“அம்மாவாணை எனக்கொண்டும் விளங்கயில்லையப்பா”

“உன்ர தம்பியை மறந்து போனியே...?”

“கண்ணனோ...?”

“வேற ஆர் வெளியில இருக்கினம்...?”

அவள் சடாரென நிமிர்ந்தாள். கண்ணன், ஜேர்மனி, லொறி, காசு. “உங்களுக்கென்னப்பா விசரே. லொறி வேண்டிறளவுக்கு அவனிட்டை எங்காலை காசு? எல்லாத்தையும் இஞ்சாலைதானே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறான். காசு காசெண்டா அவனெங்கை போறது...?”

“இனியெங்கை போவான்... ஏற்கெனவே ஜேமனிக்குப் போட்டான்தானே? இதெல்லாம் அவனுக்கொரு காசே”

“சும்மா கதையாதையுங்கோ. வெளிநாடெண்டாப்போல அவனென்ன காசிலை விழுந்து புரளுறானே? தங்கச்சியினர் கலியாண வீட்டுக்குக் காசனுப்பியே இன்னும் கனகாலமாகேலை. நல்ல ஆள் நீங்கள்...”

“ஏன்ரி... நானென்ன வேறை கலியாணம் செய்யவே காசு கேக்கிறன். சொந்தமா ஏதாவது தொழில் செய்து எங்கடை பிள்ளையளுக்கு ஏதும் சேத்து வைப்பமெண்டால் நீ பிறத்தியாள் மாதிரி கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்” அவனுக்குச் சாடையாக எரிச்சல் வந்திருந்ததை அவள் கவனித்தாள்.

“கோவியாதையுங்கோப்பா. இவ்வளவு காசு அவனிட்ட இருக்குமே...?”

“வீட்டுக்குள்ள அடைஞ்சிருக்கிற உனக்கு நாட்டுநடப்புகள் எங்கை விளங்கப்போகுது. வெளிநாட்டிலை இருக்கிறவங்களிட்டை இல்லாத காசு வேறை ஆரிட்டை இருக்கப் போகுது? உந்தச் சண்டையுக்கையும் பொம்பர் இடிக்க இடிக்க சனம் வீடு கட்டுமெண்டா எல்லாம் வெளிநாட்டுக் காசு தான்”

“எப்படியப்பா அவனிட்டைக் காசு கேக்கிறது?”

“உன்ரை தம்பிதானே? இவ்வளவு நேரமும் நீ அவனிலை பாசத்தைக் கொட்டின மாதிரி அவனுக்கும் இருக்கும் தானே? அப்பப்ப இனிமேல் காசனுப்ப வேண்டாம். தொகையாய் லொறிக்குத் தரச் சொல்லு. எங்களுக்கு வருமானம் வந்தா தான் காசு கொட்டத் தேவையில்லையெண்டு சிரிச்சுக் கொண்டு தருவான்”

“எதுக்கும் அம்மாவோட ஒருக்கா கதைக்கிறன்”

“விசர்க்கதையெல்லே கதைக்கிறாய். அந்த மனிசி ஒருக்கா விக்கிக் கண்ணைக் கசக்கிச்சுதெண்டா உனக்கு காசு கேக்கிற எண்ணம் இந்த வருசத்திலை வராது”

“சரி பின்னை கடிதம் ஒண்டு போட்டுப் பாக்கிறன்” என்றபடி எழுந்தாள்.

“கடிதம் எண்டாச் சுணங்கும். முருகேசுவின்ரை வீட்டை போய் போனிலை கதைப்பம்”

அவள் திரும்ப ஆட்டுக்கொட்டிலுக்கு வந்தபோது தம்பியின் முகம் மறைந்து ஆட்டுக் குட்டியளெல்லாம் அவள் பிள்ளைகளாய்த் தெரிந்தன.

இரண்டாவது அக்கா

அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கூடி விளங்குதில்லை. எல்லாருக்கும் பெரிசாய் செய்து போட்டு தங்கச்சிக்கு மட்டும் சும்மா தலையில தண்ணி வாக்கிறதெண்டா அவளுக்கு எப்பிடியிருக்கும். நாங்களென்ன ஒண்டுமில்லாத ஆக்களே. வெளிநாட்டிலை தம்பியிருக்கேக்கை நாங்கள் இப்பிடிச் செய்தால் முழுக் கசவாரங்கள் எண்டு சனம் பகிட்யெல்லே பண்ணப் போகுது. அதோடை தம்பி கேள்விப்பட்டானெண்டால் தானொருத்தன் இருக்கிறதெண்டதையே மறந்து போனியளோ எண்டு ஏசுவான். தங்கச்சியைப் பார்க்கையில்..

தலையிலிருந்து கால்வரை போர்த்திக்கொண்டு முடங்கிப்போய் கிடந்தாள். என்ன அதிசயம்! குஞ்சு குருமன்களோடை எட்டுக் கோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தவள் சட்டுப்புட்டென்று பெரிசாகியிட்டாள். உவளைப்போலதானே நானும்... வேண்டாம் வேண்டாமென சோடிச்சு...

“இன்னும் படுக்கேலையே பிள்ளை...?”

அம்மா வந்து நிலத்தில் குந்தினாள். கடைசிப் பாத்திரத்தையும் கழுவிக் கவிழ்த்து வைத்துவிட்டு வருகிறாள். கையில் ஈரம் போகவில்லை. பிள்ளைகளின் குண்டி கழவி, குளிப்பாட்டி, வீடு கூட்டி, சமைத்து, பேன் எடுத்து, உடுப்புத் தோய்த்து... விரல்களுக்கு வயது போய்விட்டதைப் பார்க்கும் போது வழமையான கவலை வந்தது.

“தங்கச்சியின்ர சடங்கைப் பற்றித்தான் யோச்சக்கொண்டிருக்கிறன்”

“இதில யோசிக்க என்ன கிடக்கு? அக்காமாற்றை குடும்பங்கள், மாமி குடும்பம், சித்தப்பற்றை வீடு, இன்னும் ரண்டு வீட்டுக்குச் சொல்லிச் சடங்கை முடிப்பம்”

இப்படிச் சொல்ல அம்மாவுக்கும் கஸ்ரம்தான் எண்டு விளங்குது. பாவம். பழுத்து விழுந்து காய்ஞ்சுபோன பிலாச்சருகு மாதிரி தோலெல்லாம் சுருங்கி மடிஞ்சு, கண் மங்கி... பென்சன் எடுக்காமலே உழைச்சுக் கொண்டிருக்கிற மெசின். இப்பவும் பிள்ளையளுக்கு நாளைக்கென்ன சமைச்சுப் போடலாமெண்டு யோசிச்சக்கொண்டிருக்கும்.

“என்னணையம்மா... எனக்கு, அக்காவுக்கெல்லாம் ஊரையே கூட்டிச் செய்துபோட்டு இப்ப தங்கச்சிக்கு உப்பிடிச் செய்தா அவள் என்ன நினைப்பாள்...? அவளுக்கெல்லாம் ஞாபகத்திலையிருக்கும்”

“அதுக்கென்னடி பிள்ளை செய்யிறது? வைச்சக்கொண்டே வஞ்சகம் பண்ணிறம். இருக்கிறதை வைச்சத்தானே என்னெண்டாலும் செய்யலாம்”

“கண்ணனை மறந்து போனியளே...?”

“என்னடி கதைக்கிறாய்?”

“கண்ணனுக்கொரு கடிதம் எழுதுங்கோ என்ன மாதிரி தங்கச்சியின்ரை சடங்கை செய்ய யோசிச்சிருக்கிறமெண்டதை. நாங்கள் ஆக்களுக்குச் சொல்லக்கிடையிலை அவன்ரை காசு இஞ்சை வந்திடும்”

“பத்து வருசமாய் அவன் காசனுப்பிக்கொண்டுதானிருக்கிறான். சாப்பாட்டுக்கு, கலியாணத்துக்கு, வருத்தம், துன்பம், எல்லாத்துக்கும் அவன்தான் தாறான்” அம்மாவுக்குக் கண் கலங்கிறதைக் கண்டும் காணாதமாதிரி...

“அவன் உங்கடை சொந்தப் பிள்ளை. பெரிசான தங்கச்சியின்ரை சொந்தத் தமையன். அவன் செய்ய விரும்பினாலும் நீங்கள் விடமாட்டியள் போல”

அம்மா கனக்க யோசிக்கிறா. அவவுக்கு மட்டும் விருப்பம் இருக்காதே. காசுக் கணக்கைப் பாத்துத்தான் சின்னனாய் செய்வம் எண்டிருப்பா. கண்ணன் காசனுப்பி அந்த மாதிரி அட்டகாசம் பண்ணப்போறா. எப்படியும் அம்மாதானே...!

அம்மா

அவள் சொன்னது சரிதான். ஆனா எல்லாத்துக்கும் கண்ணனென்டால்...

பிள்ளையின்ரை கடிதத்தை மடிக்குள்ளிருந்து எடுத்தாள். ரண்டாவது மோள் வாச்சுக் காட்டினது. திருப்பிப் படிக்க கண்பார்வை பத்தாட்டியும் மடியிலை முடிஞ்சு வைச்சிருக்கிறதிலை ஒரு...

... நீங்களே ஒரு பொம்பிளையைப் பாத்து முடிச்சாத்தான் நான் ஏஜென்சியைப் பிடிச்சு இஞ்சை கூப்பிடுற அலுவலிலை இறங்கலாம். இப்ப வெளிக்கிட்டாலே எப்பிடியும் இஞ்சை வந்து சேர ஒண்டு ஒண்டரை வருசமாகும். எல்லா ரூட்டும் இப்ப கரைச்சல். அடுத்த கடிதத்திலை போட்டோவையும் மறக்காம அனுப்பி விடுங்கோ...

எதைச் செய்ய...?

பொம்பிளை தேடுறதா...?

மோளின்ர சடங்கைப் பற்றி எழுதுறதா...?

அண்டாடச் செலவைப் பற்றியா...? அல்லாட்டி புதிசா வேண்டின கடனுகளைப் பற்றியா...?

சீதனம், கலியாணம், சடங்கு, சண்டை, பங்கர், அகதிமுகாம், பட்டினி, வருத்தம், பிணியள்... எத்தினையைச் சந்திச்சாச்சு. இனிச் சாவொண்டுதான் மிச்சம்.

கண்ணன்

பன்ரண்டரைக்குத்தான் கடைசி ஆளும் சாப்பிட்டு முடிஞ்சு வெளியேறியது. மிக வேகமாய் கோப்பைகள், பாத்திரங்களைக்

கழுவி, தரையைச் சுத்தமாக்கி, நாளை சமையலுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து வைத்துவிட்டு ரெஸ்ரொறண்டை விட்டு வெளியே வருகையில் கடைசி ட்ராம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஓடிப்போய் ஏறி பின் இருக்கையில் சரிந்தபோது... அப்பாடா!

ட்ராமில் பியர்வெறியில் பாடிக்கொண்டிருந்த ஒரு டொச்சக்காறரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. இந்த நேரத்தில் ஆர் வரப்போகினம். அவனவன் வீட்டிலையிருந்து பியரடிச்சுக் கொண்டோ, ரீ.வி. பாத்துக் கொண்டோ, மனிசியோடை கொஞ்சிக் கொண்டோ கிடப்பான்.

தலையிடி. இண்டைக்குப் பேய்ச் சனம் சாப்பிட வந்திட்டுது. குசினிக்குள்ள ரண்டு பேர் மட்டும். கூட ஆக்களை வேலைக்குப் போட்டா செவ்வுக்கு நட்டமாம். நல்லா முறிஞ்சாச்சு. கையைப் பாக்க யுராஸிப்பாக் டைனோசோரின்ர தோலைப் போல... பாத்திரங்கள் கழுவுறதுக்கென கெமிக்கலை எங்கைதான் தேடிப் பிடிச்சு மலிவாய் வேண்டியாறானோ...? கையைத் திண்டிடுது. அக்காவின்ரை கலியாணத்துக்கெண்டு கடன்பட்ட காசைக் குடுத்து முடிச்சா இந்த சனியன் பிடிச்ச வேலையை விட்டுட்டு...

ட்ராமிலிருந்து இறங்கி வழக்கம் போல பெட்டிக்கடைக்குப் போய் ஒரு பியர் வாங்கிக் குடிக்கையில்... ஆகா ஆனந்தம். பசி. ரெஸ்ரொறண்ட் எண்ணெய் சக அசிங்கத்தை நினைச்சா அங்கை சாப்பிட வெறுக்குது. இண்டைக்குச் சாப்பிடேலை. வீட்டை போய்ச் சமைக்கலாமா? சாமத்திலை உலை வைச்சு... கறி வைச்சு... விடிஞ்சிடுமே. ஆர் இருக்கினம் சாப்பாடு தர? பட்டினிதான்.

அறைக்கு வந்த போது வெறுமை. சேகரின் அறை பூட்டியிருந்தது. பத்து வருச றாம் மேற். கலியாணம் கட்டின நாளிலிருந்து அறையைப் பூட்டிக்கொண்டுதான் படுக்கிறான் மனிசியுடன். மூண்டு மாதத் தம்பதிகள். என்னென்ன செய்யக் கிடக்கோ...!

உடுப்பு மாற்றி, முகம் கழுவி, சாறத்துக்கு மாறி, கட்டிலுக்கு வந்தபோது பக்கத்து அறையில் சேகரும் மனிசியும் கிசுகிசுத்துக் கொள்வது கேட்டது.

ஜேமனிக்கு வந்த நாளிலையிருந்து ஒண்டாயிருந்த எல்லாருமே கலியாணம் முடிச்சிட்டாங்கள். சேந்து சாப்பிட்டு, குடிச்சு, முஸ்பாத்தி பண்ணின எல்லாருமே பெண்சாதிமார் வர தனி அறை எடுத்துக்கொண்டு போட்டாங்கள். சேகரும் வேறை அறை பாக்கிறதாய் சொல்லியிருக்கிறான். பிறகு... நான் தனியத்தான்.

நானே சமைச்சு, நானே சாப்பிட்டு, நானே படம் பாத்து, நானே சோகப்பாட்டு கேட்டு, நானே படுத்து... சாய் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு... வெக்கத்தைவிட்டு அம்மாவுக்கு எழுதியாச்சு. எப்பிடியும் பதில்... இண்டைக்கேதேன் கடிதம்...?

மேசையில் வெளிநாட்டுறை. பக்கத்திலை ஒரு சின்னத் துண்டு. மத்தியானம் அக்கா வவுனியாவிலிருந்து போன் பண்ணினவா. நாளைக்குக் காலமை இந்த நம்பரிலை நிப்பாவாம். கட்டாயம் எடுக்கட்டாம். சேகர்தான் எழுதி வைத்திருக்கிறான். என்னத்துக்கு அக்கா போன் பண்ணினா...! பிள்ளையள் ஆருக்கேன் சுகமில்லையோ...? ஆமிக்காறங்கள் பிரச்சினையோ...? நாளைக்கு அடிச்சுக் கதைச்சாப் போச்சு. ரெலிபோனுக்கும் காசு கட்டாம சிவப்புத் துண்டு வந்திட்டது.

கடிதத்தை எடுத்து விலாசம் பாத்தால்... அம்மா! பளிச்சென்று சின்ன சந்தோசம். உடைக்காமல் தடவிப்பார்த்தால்...? உள்ளுக்கை போட்டோ இருக்கிற மாதிரித் தெரியேலை. சில வேளை நெகரிவ்தான் கிடைச்சிருக்கும்.

வேகமாய் உடைத்து... அக்காவின்ரை எழுத்து. அம்மா சொல்லச் சொல்ல எழுதியிருக்கிறா. பொம்பிளை பாக்கச் சொல்லி எழுதினதையும் அவதான் வாசிச்சுக்காட்டியிருப்பா. வெக்கமாயிருந்தது. இந்தக் கடிதத்திலை ஏதாவது பகிடி விட்டிருப்பா.

ஒரே மூச்சில் கடிதம் முடிஞ்சிது. “..... இப்படிக்கு உன்ரை அம்மா” வரை எந்த இடத்திலையும் கேட்டெழுதின விசயத்தைப் பற்றி மூச்சே விடயில்லை.

மறந்து போச்சினமோ?

வேணுமெண்டு விட்டிட்டினமோ?

சீ... ஏனிப்படி நினைப்பான். அவை ஆர்...? என்ரை அம்மா, என்ரை சகோதரங்கள். அநேகமாய் போட்ட கடிதம் கிடைச்சிருக்காது. வெளிநாட்டுக் கடிதம் எண்டபடியால உள்ளுக்கை காசு கிடந்தாலும் கிடக்குமெண்டிட்டு ஆரென் உடைச்சிருப்பாங்கள். நாசமாய்ப் போக. இப்ப...

தங்கச்சியின்ரை சாமத்தியச் சடங்கு!

எடுத்த கடனுகள் முடியேலை. இதுக்கு...? ஆற்ற காலிலை விழுகிறது? வாங்கிற முக்காச் சம்பளத்திலை வட்டி கட்டி, வீட்டு வாடகை, கறன்ற், குப்பைக்குக் கட்டி... ஐயோ உலக வங்கியா கடன் தரப்போகுது.

லைற்றை நிப்பாட்டிக் கட்டிலில் விழுந்த போது மனசு பாரமாயிருந்தது. காசுக் கணக்குகள் மின்னி மறைந்தன. சாமத்து நிசப்தத்தில் பக்கத்து அறையிலிருந்து முனகல்கள் கேட்டன. சேகரும் அவன்ரை மனிசியும்.

சேகர் இப்ப என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்...?

முனகல்களைத் தவிர்க்க ரி.வி.யை உயிர்ப்பித்தால்... நிலைமை தெரியாமல் யாரோ யாருக்கோ கொஞ்சியபடி உடுப்புகளை அவசரமாய் அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சேகர் இப்ப என்ன செய்துகொண்டிருப்பான்...?

கசியும் முனகல்களில் ரி.வி.யின் காட்சிகளில் உடலின் வெக்கையில் அறை திமிறிறது.

கை சாறத்துக்குள் நழுவினது.

மனசும் உடலும் இறுகி இறுகி...

திகைத்து...

இளகத் தொடங்குகையில்...

கண்களுடன் சாரமும் ஈரமாகியது...

1994

வந்தவள் வராமல் வந்தால்

முதல் பாகம்

“ஹலோ”

“.....”

“ஹலோ”

இரைச்சல், உள்ளாலை கசமுசு. தொடர்ந்து...

“ஹலோ”

“நான் ஜேமனியிலிருந்து செல்வம் கதைக்கிறேன். மைதிலியோட கதைக்கலாமோ?”

“நான் இஞ்சு மார்க்கண்டு கதைக்கிறேன். என்ன மாதிரி? காசலுவலுகள் முடிஞ்சுதோ?”

“அண்ணை... என்னால முடிஞ்சளவுக்கு மாறியிருக்கிறேன். விடிய பக்ஸிலை அனுப்பிவிடுறேன்”

“முடிஞ்சளவுக்கெண்டா... முழுக்க இல்லையோ?”

“அண்ணை... ஏற்கனவே பன்ரண்டு தான் பேசி முடிச்சது. பிறகு சிங்கப்பூரில நிண்டு கொண்டு ரண்டனுப்பச் சொன்னியள். அனுப்பினனான். இப்ப மொஸ்கோவில நிண்டு கொண்டு திருப்பியும் ரண்டு கேக்கறியள். நான் எங்கையண்ணை போறது?”

“எனக்கு விளக்கங்கள் வேண்டாம். நான் தொண்டு செய்யிறனானில்ல. ஏஜன்ஸி வேலை செய்யிறேன். காசைத் தந்தா வாற வெள்ளி வெளிக்கிடுற குறுப்போட உம்மடை தங்கச்சியை அனுப்பிவிடலாம். இல்லையெண்டா அவை இஞ்சு விட்டிட்டு நாங்கள் வெளிக்கிட்டிடுவம். என்ன மாதிரி?”

பொங்கிய ஆத்திரத்தை பற்களுக்க இறக்கி... கடித்தான் செல்வம். காட்ட முடியவில்லை. அவன் பணயக்கைதியாய் வைச்சிருக்கிறான். ஒண்டுமே செய்யேலாது...

“அண்ணையாணை கோவியாதையுங்கோ. ஒண்டஞ்சு மாறிப் போட்டன். எப்படியும் மிச்சத்தை சாமத்துக்கிடையில மாறி விடிய பக்ஸ் பண்ணுறன். தங்கச்சியையும் கெதியிலை அனுப்பி விடுங்கோ”

“நாளைக்கிரவுக்கிடையிலை எனக்குக் காசு கிடைக்க வேணும்”.

“ஓமண்ணை... கட்டாயம் கிடைக்கும். தங்கச்சியோட ஒருக்காக கதைக்கலாமே?”

“.....”

“அண்ணை...”

“மைதிலி”

மொஸ்கோவில் மைதிலி அழ, இங்கே செல்வத்துக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. கதைக்கக் கஸ்டமாயிருந்தது. போனில் காசு மட்டும் படு வேகமாய்க் குறைந்து கொண்டேயிருந்தது. கெதியில கூவப் போகிறது.

“மைதிலி... அழாமை கதை”

“அண்ணை...” விம்மல் தான்.

“என்ன மைதிலி...? ஏதேன் பிரச்சினையே? என்னண்டு சொல்லன்... சாப்பாடு தாறாங்களில்லையே?”

“சாப்பாடில்லாட்டிலும் பரவாயில்லையண்ணை. ஆனா... இஞ்ச நிக்கிற பெடியள் சேட்டை விடுறாங்களண்ணை. அரியண்டப்படுத்துறாங்கள்... காசு தரலாம் வா... வெளியில நியூஸ் போகாதெண்டு...” மேலே தொடரமுடியாமல் விம்மி வெடித்தாள் மைதிலி.

செல்வம் மீண்டும் ஆத்திரமானான். “எளிய நாயள் பொம்பிளைச் சகோதரங்களோட பிறக்காத நாயள். அவங்கள கண்ட துண்டமாக...” போனில் காசு மட்டம் மிகமிகக் குறைந்திருந்தது.

“நான் சிலோனுக்குத் திரும்பிப் போப் போறன். இந்த நரகத்துக்குள்ள இருக்கேலாதண்ணை” அழுதாள்.

“மைதிலி பயப்பிடாதை. வாற வெள்ளி உன்னை அனுப்புறதா ஏஜென்சிக்காரன் இப்பதான் சொன்னவன். பிறகு என்னோடைதான் இருக்கப் போறாய். உங்க வேற பொம்பிளையள் இருக்கினம் தானே?”

“ஒரு அக்காதான் நிக்கிறா. அவவையும் நாளைக்கிரவு அனுப்பிப் போடுவாங்கள். பிறகு நான் தனியத்தான். எனக்குப் பயமாயிருக்கண்ணை...”

“ஒண்டும் யோசியாதை. நல்லவங்களும் இல்லாமலே போகப் போறாங்கள்”

“ஏதேன் நடந்தா நான் செத்து...” தொடர்பு அறுந்துவிட்டது. காலியாய் போன ரெலிக்காட் வெளியே விழுந்தது. செல்வத்திடம் வேறு காட்டோ, சில்லறையோ இல்லை.

கண்ணில் படிந்த ஈரத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு பூத் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். இதமான ஈரக்காற்று உடல் சூட்டுடன் மோதியது. கிழிசலான கறுப்புத் துணிக்குள்ளிருந்து வெளிச்சம் பாய்வது போல நட்சத்திரங்கள். மிகமிக நீண்ட இடைவெளி விட்டுக் கீழே தெரு விளக்குகள் மஞ்சள் பூசின. லைற்ரைப் போட்டு வந்த கார்கள் சிவப்புக் காட்டி மறைந்தன. மற்றப்படி சுத்தமாய் இருள்.

ரெஸ்ரோரண்டின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு செல்வம் உள்ளே நுழைகையில் இவனையே எதிர்பார்த்து முதலாளி.

“வெளியில் எப்படி நல்ல காலநிலையோ?”

“அவசரமாக மொஸ்கோவிற்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியிருந்ததால்...”

“நான் உனக்குச் சம்பளம் தருவது இங்கே பிற்ஸா போடுவதற்கு”

“என்னுடைய தங்கை மொஸ்கோவில் நிற்கிறாள். அவளுடன்...”

“வாயை மூடு. நாளை உன் தம்பி வந்து பாகிஸ்தானில் நிப்பான். அவர்களுடன் கதைப்பதுதான் முக்கியம் என்றால் செய்த வேலைக்கு சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ. இப்போது

கூப்பிட்டாலும் இங்கு வந்து வேலை செய்ய நூறு தமிழர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்”

செல்வம் மறுபடி ஆத்திரமானான். ஏஜென்சிக்காரன் காசைத் தின்னுறான். இவன் ஆளையே தின்னுறான் “இந்தா நீயும் உன்ர வேலையும். இத்தினை வருசம் இதுக்கையே கிடந்து அவியிறதைக் கொஞ்சங்கூடி யோசிச்சுப் பாக்காம நாய் மாதிரி குலைக்கிறாய். உன்னட்டை ஒரு மனுசன் வேலை செய்வானே... பேசாம ரோட்டில இருந்து பிச்சையெடுக்கலாம். நீயும் உன்ர வேலையும்...” இத்தனையும் வந்து தொண்டையுடன் நின்று விட்டன. ‘இவனோடை கொழுவிப்போட்டு டெலிபோன் பில் என்னெண்டு கட்டிறது? வீட்டு வாடகை...? கரண்ட்...?’

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் வேலை நேரத்தில் இப்படி வெளியே போகமாட்டேன். இதுதான் கடைசித்தடவை” கெஞ்சும் குரலில் சொல்லிவிட்டு திடீர் வேகமாக மாவை உருட்டி, தட்டையாக்கி, தட்டில் போட்டு, ரொமாற்றன் சோஸ ஊற்றி, கேஸ தூவி...

முதலாளி அவ்வளவு கெதியில் விடுறதாயில்லை. இத்தாலியிலும் டொச்சிலும் முடிந்தளவு கேவலமாய் திட்டி தான் முதலாளி எண்டதை இன்னொரு முறை நிரூபித்து விட்டுத்தான் போனான். செல்வத்துக்கு கண்களில் நீர் முட்டியது.

“நான் அப்பவும் சொன்னனான். செவ் வந்தாக் கத்துவானெண்டு. நீயும் நல்ல நேரம் பாத்துத்தான் போனடிக்கப் போயிருக்கிறாய்” என்றான் சலாட் போட்டுக்கொண்டிருந்த மணி.

“நானென்ன செய்ய...? தங்கச்சியோடை கதைக்க ஏஜென்சிக்காரன் இப்பதான் நேரம் தந்தவன். அவள் அங்க பயந்துகொண்டிருக்கிறாள். நான் போனும் பண்ணாட்டி...?”

“டேய் டேய்... இப்ப ஏன்ராப்பா அழுறாய். செவ் இனி வந்தாக் கொண்டால் திருப்பிக் குலைக்கப் போறான். வேலையைக் கவனி”

செல்வம் எல்லாத்துக்குமாய்ச் சத்தமில்லாமல் அழுதான். பிறஸாவுக்கு உப்புக் கண்டபடி கூடியது.

“எப்பவாம் தங்கச்சியை அனுப்புறது...?” கேட்டபடி மணி செய்த நூடில்லைச் சோதித்து முன்னுக்கு அனுப்பினான்.

“வாற வெள்ளியாம்.”

“சரி கண்ணைத் துடை”

இருவரும் வேலையுடன் ஒன்றித்தார்கள். அடுத்த நாள் விடுமுறையாதலால் நிறைய டொச்சுக்காரர் நேரம் தப்பியும் சாப்பிட வந்துகொண்டேயிருந்தார்கள். பிற்ஸாக்களும், நூடில்ஸ்களும் இடைவெளியில்லாமல் பறந்து கொண்டிருந்தன. சலாமி, சிக்கன், ஆட்டிசொக்கன், பப்பிறிக்கா... அயிட்டங்கள் மாற, மாகிரற்றா, கல்லோனா, பிரட்டா... என்று பிற்ஸாவுக்கு பெயர்கள் மாற... செல்வம் குசினியில் ஒரே மாவைத்தான் உருட்டித் தட்டையாக்கி...

ஒரு மணியளவில் தான் வேலை முடிந்தது. செல்வமும் உடுப்பு மாற்றி வெளியில் வந்தபோது ஆரவாரம் கொஞ்சமாக அடங்கியிருந்தது. இளசுகள் பால்மாறிக் கட்டிக் கொண்டு டிஸ்கோவுக்குப் போக... குடும்பப்பிரச்சினைகள் தெரியாத இளம் சமுதாயம்.

“என்னடாப்பா கடுமையா யோசிக்கிறாய்?” கேட்டபடி மணி ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான்.

“இல்லையடாப்பா... உவ்வளவு தொகையா காசு மாறியாச்சு. எப்படித் திருப்பியடைக்கப் போறனோ?”

“உனக்கென்னடாப்பா... தங்கச்சி வாறதுக்கு முந்தியே சண்ணுக்குப் பேசி முடிச்சிட்டாய். உன்ரை சிநேகிதன் உன்னட்டை சீதனமே கேக்கப் போறான்? பக்றியிலை வேலை செய்யிற இமிக்கிரேசன் மாப்பிளை. கலியாண வீட்டையும் தன்ரை செலவிலைதான் எப்படியும் நடத்துவான். பிறகென்ன?...” புகை வளையங்களாகி மேலேறி மறைந்தது.

“எல்லாம் சரியடாப்பா. மாறின காசை நான்தான் கட்ட வேணும். ஏஜென்சிக்காரன் இன்னும் என்னை விடுறமாதிரித் தெரியேல. ம்...” பெருமூச்செறிந்தான்.

வீடு சேர்ந்ததும் முதல் நாளையான் சோறையும், கறியையும், ஆளாளுக்குப் பிரட்டி அடித்து விட்டு படுக்கைக்குப் போகையில், விடியத் தொடங்கிவிட்டது.

இரண்டு நாள் கழிந்து செல்வத்துக்குப் போன் வந்தது.

“உம்மட தங்கச்சிதானே மொஸ்கோவில நிண்டவா?”

“ஓமண்ணன்.”

“ஆளை யூகோவுக்குக் கொண்டந்திட்டம். நாளைக்கிரவு எப்பிட்யும் ஆளை ஜேமனிக்குக் கொண்டந்திடுவம். அதுக்கிடையில் நான் தாற அட்ரசுக்கும் போய் ஐந்நாறு டொலர் குடுத்து விடும்”

“அண்ணை... நான் எல்லாக் காசும் கட்டியிட்டன். ரண்டு நாள் முந்திக்கூடி ரண்டாயிரம் மாறி பக்ஸில மொஸ்கோவுக்கு அனுப்பினனான்”

“அது மார்க்கண்டுக்கு யூக்கோவுக்கு கொண்டு வாறதுக்கு மட்டுந்தான். இஞ்சையிருந்து ஜேர்மனிக்கு நான்தான் ஆக்களை அனுப்புறனான்.”

“அண்ணை... எல்லாத்துக்கும் சேத்துத்தானே மொத்தமாய்க் கட்டினது. இப்ப ஒவ்வொரு நாட்டிலயும் வந்து நிண்டு கொண்டு...”

“எனக்கு உம்மோட கதைச்சு மினக்கிட நேரமில்லை. நான் கன இடங்களுக்குப் போன் அடிக்க வேணும். என்ன மாதிரி...? காசு கொண்டு போய்க் குடுக்கிறீரோ? இல்லாட்டி...”

“கொண்டேக் குடுக்கிறண்ணை... நான் ஒருக்காத் தங்கச்சியோடை கதைக்கலாமே?”

“இதில கதைக்கேலாது. ஆள் வேறை றுமிலை நிக்குது. நீர் வேணுமெண்டா ஒரு பதினொரு மணி போல நான் தாற நம்பருக்கு அடியும்.”

செல்வம் நம்பரைக் குறித்துக் கொண்டான். தலை சுற்றியது. ஏஜென்சிக்காரன் எல்லாரையும் நிக்க வைச்சுச் சுட வேணும். ராஸ்கலுகள். ரத்தம் வாற மாதிரி காசு கறக்கிறாங்கள். இப்ப உடன் காசுக்கெங்கே போறது? போனில் கை வைத்தான்.

“அண்ணன் நான் செல்வம் கதைக்கிறன். அவசரமா கொஞ்சக்காசு மாறலாமே?”

“அட சைஸ, ஒரு அஞ்சுநிமிசம் முந்தி அடிக்காதேயன். இப்பதான் சிவானாதி வந்து இருந்ததை வேண்டிக்கொண்டு போறான்”

அடுத்த முயற்சி.

“நான் செல்வம் கதைக்கிறேன்”

“என்ன விசயம்”

“கொஞ்சக்காசு அவசரமாய்த் தேவைப்படுது. அதுதான்...”

“அவர் இப்ப வீட்டை இல்லை. அவுட்டசிற்றிற்குப் போட்டார். ரண்டு நாள் கழிச்சு அடிச்சுப் பாருமன்”

“நாளைக்கு காசு தேவை. அதுதான்...”

“அவர்தான் வர வேணும்”

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத செல்வம் மீண்டும்...

“செல்வம் கதைக்கிறேன்”

“எப்பிடியடாப்பா. சொல்லு. என்ன ஆளையே இஞ்சாலப் பக்கம் காணேலை. இண்டைக்கு வாவன்.”

“தங்கச்சியின்ரை அலுவலாய் ஓடித்திரியிறன். ஒரு அவசர உதவியடாப்பா. காசு கொஞ்சம் அவசரமா தேவை.”

“உந்தப் பகிடிதான் வேண்டாமெண்டிறது. வேண்டின காசைத் திருப்பித் தாற மாதிரித் தெரியேலை. அதுக்கிடையிலை”

“என்னடாப்பா நான் எங்கையேன் ஓடப் போறனே? எல்லாத்தையும் சேர்த்து ஒண்டாய்த் தாரன். இப்ப ஒரு அவசரத் தேவை...”

“என்னட்டை ஒரு பெனிக்கும் இல்லை. காரொண்டு எடுத்ததாலை காசு எக்கச் சக்கமாய் முடிஞ்சு போச்சு”

முயற்சி திருவினையாக்கவில்லை. எல்லாருமே கையை விரிச்சாச்சு. எல்லாரிட்டையும் ஏற்கனவே மாறியாச்சு. இனி ஆரிட்டை கையேந்தலாம். இரந்துண்டு வாழ்வோரே வாழ்வார்.

பதினொரு மணி வந்தது. மைதிலி. யூகோசெலவியா. போன். கிரீங். ஹலோ.

“நான் ஜேமனியில இருந்து செல்வம் கதைக்கிறேன். மைதிலியோட கதைக்கலாமே?”

தடபுடச்சத்தங்கள்.

“மைதிலி”

சொல்லி வைத்தாற் போல் அழுத்தொடங்கினாள்.

“என்ன நீ எப்ப பாத்தாலும் அழுது கொண்டு. இஞ்சை டெலிபோன் பில் ஏறுது” ஏசுவதாக நினைத்துக் கொண்டாலும் செல்வத்தின் தொனி அப்படியில்லை.

“அண்ணை என்னைக் கெதியாய் கூட்டிக் கொண்டு போ” யூகோசெலவியா எங்கே? ஜேமனி எங்கே?

“மைதிலி... இன்...” டெலிபோன் கட். தொடர்ந்து முயற்சித்தான். இரைச்சல் தான் வந்தது. சண்டை நடக்கும் நாடு. அரை மணித்தியாலமாவது லைன் கிடைக்கப் போராடியாக வேண்டும். பிந்தினால் செவ்வன் கத்துவான்.

மைதிலியை எந்தப் பிரதேசத்தில் வைத்திருக்கிறாங்கள்? சேர்பியா? பொசினியா? குரோசியா? எங்கை குண்டு வெடிக்குமோ? சீ... அழிவை யோசிக்கக்கூடாது. நல்லதே நடக்கும்.

வேலைக்குப் போய் மாக்குழைத்து உருட்டிப் பிரட்டி... வீட்டுக்கு வந்த போதும் யோசனைதான். காசுக்கெங்க போறது? எல்லாற்றை காலையும் பிடிச்சாச்சு. கடைசியாய் உள்ள வழி செவ்விடம் அட்வான்ஸாய் சம்பளத்தைக் கேட்பது தான். அவன் எமகாதகன். அஞ்சு பெனிக்குக்காண்டி அஞ்சு நிமிசமாவது ஏசுவான். எல்லாத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேணும். பொறுப்பார் பொறுக்குவார். படுக்கும் போது தான் விடிந்தது.

இரண்டாம் பாகம்

பனசொனிக்கில் “குளிச்சாக் குத்தாலம் கும்பிட்டாப் பரமசிவம்” வந்து கொண்டிருந்தது. மேசையில் மரியக்கோன், கோலா, ஆஸ்ட்ரே... சிப்ஸ் மேசையெங்கும் சிந்தியிருந்தது. போதாதுக்கு சிகரெட் புகை. ஆளாளுக்கு எல்லா இடத்திலும் இருந்தார்கள்.

வெளியே கோடை கால வெயில். விற்றமின் டி படுகின்ற பெண்களின் இடங்களை ஜன்னலுக்கருகிலிருந்து சண் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான். கையில் சுத்த சைவமாய் கோலா.

“நான் கட்டன் றைற்றாச் சொல்லிப் போட்டன். ஸமர் முடியமட்டும் கவுண்டரிலை நிக்க மாட்டெனண்டு” என்றான் ராஜேந்தர்.

“ஏன்ராப்பா வேலை கூடவே?”

“வேலை என்னத்தை. அப்பிடி இப்பிடி உடுப்போடை டொச்சுப் பெட்டையள் முகத்துக்குக் கிட்ட வந்து நிண்டா, பில் எங்கை அடிக்கிறது. சாப்பாட்டையும் குடுத்து, காசையும் குடுத்து விட்டா கடைசியா கையாலதான் போட்டுக் கட்ட வேணும்.”

“இந்த இடத்தில நாங்கள் ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும்”

“இப்பிடி உடுப்புகளைப் போடுற அறிவைத் தந்ததுக்கோ?”

“அஞ்சாறு மாதத்துக்கு மட்டும் சமரைத் தந்ததுக்கு. உனக்குச் சொன்னா என்ன மச்சான். வெளியால போனா கற்போடை திரும்பி வருவனோ எண்டு ஐமிச்சமாய் கிடக்கு”

“இஞ்சையென்ன பெரிய ஸமர்? மொஸ்கோவில நிக்க வேணும்” என்றபடி ராஜேந்தர், ஞானசிவத்தின் சம்பாசனையில் குறுக்கிட்டான் கண்ணா.

“சரி. தொடங்கியிட்டான் மொஸ்கோப் புராணம் பாட” என்றான் ராஜேந்தர்.

“ஆளை விடு. நாலு விசயத்தைக் கேப்பம். பொதறிவு வளரும்”

கண்ணா ஒரு மிடர் விட்டு ஏவறையைச் சந்தித்துக் கொண்டு தொடங்கினான். மொஸ்கோவில் ஏஜென்சி கிருபையால் ஒன்றரை வருடங்கள் தங்கி ஜேமனி வந்து இரண்டு கிழமைக்கு மேலாகிறது.

“அதை எப்பிடிச் சொல்லுறது. ஒரு சிகரெட் பெட்டியைக் காட்டியே ஒரு மொஸ்கோப் பெட்டையைக் கொண்டு போகலாம். அங்க அதுகள் காசுக்கும் சாப்பாட்டுக்கும் சரியாக் கஸ்ரப்படுதுகள். அதைச் சரியாய்ப் பாவிக்கிறது எங்கடை சிறிலங்கன் தான். எங்கட சிலோன் ரூபாவை விட அவங்கட ரூபில் பெறுமதி குறைவு தெரியுமே? நாங்கள் ஐஸ்கிரீம் வேண்டிக் குடிச்சாலே அதுகள் ஆவெண்டு பாத்துக் கொண்டு நிக் குங்கள். எல்லாம் கொப்பச்சேவ், ஜெல்சினின்ரை புண்ணியம்”

“பொறு, பொறு சிகரெட் பெட்டியோட பெட்டை பிடிக்கலாமெண்டுறியோ?”

“என்றை விசாவுக்கு மொஸ்கோ போகலாமோ?” விசாரித்தான் ஞானம்.

“சகலத்தையும் அனுபவிச்சுப் போட்டுத்தான் வெளிக்கிட்டனான். மொஸ்கோ பெட்டையளை விடுங்கோடாப்பா. இஞ்சால வாறதுக்கெண்டு வந்து நிக்கிற எங்கடை பெட்டையள்... சாய்...”

“டேய் நிப்பாட்டாமல் சொல்லு” என்று எல்லோரும் ஆர்வமாயிருந்தார்கள்.

“கலியாணம் பேசி வந்த கன பெட்டையள் அங்கயே பெடியளைப் பிடிச்சு செற்றிலாயிட்டுதுகள். சிலதுகள் வடிவாய் என்ஜோய் பண்ணிப்போட்டு இஞ்சை வந்து வேறை ஆரையோ கலியாணம் கட்டியிருக்குதுகள்”

சண் சடாரென்று திரும்பினான். மூளையில் பட்சி கூவியது. “எல்லாப் பெட்டையளும் அப்பிடயில்லை” என்றான்.

“ஆ... சும்மா போ. நானே எத்தினை பேருக்கு ஓ...” கண்ணா தொடர்ந்து சுவாரசியமாக விபரிக்க, மற்றவர்கள் ஏக்கமாய் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, சண் தனக்குள் சில கணக்குகள் போட்டுப் பார்த்து, தீர்மானித்துக் கொண்டான். தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாய் அதையே யோசித்து, உறுதி செய்து கொண்டு, செல்வத்திற்குப் போன் பண்ணினான்.

“என்னடாப்பா... ரண்டு நாளாய் உன்னைப் போனிலையே பிடிக்கேலாமப் போச்சு? எங்கை போய் துலைஞ்சனி? மைதிலியை நேற்றுப் போய் கூட்டியந்திட்டன். வாவன் வீட்டை”

“பிறகு ஆறதலா வாறன். இப்ப ஒரு முக்கியமான விசயம் உன்னோடை கதைக்க வேணும்”

“வீட்டை வந்து கதையேன்ராப்பா”

“இல்லை. போனிலை கதைக்கிறதுதான் ஈஸி”

“மாப்பிளைக்கு வெக்கம் வந்திட்டுது போலை”

“எனக்கிப்ப கலியாணம் செய்யிற பிளான் இல்லை”

“என்ன இருந்தாப்போலை? சரி... பிரச்சினை இல்லை. அதுவரைக்கும் மைதில பாசையைப் படிக்கட்டுமன்”

“நான் மைதிலியைக் கலியாணம் செய்யிறதா இல்லை”

“டேய்... பகிடி விடாதே”

“சீரியஸாத்தான் சொல்லுறன்”

“ஏனெண்டு சொல்லன்? இஞ்சை சனம் முழுத்துக்கும் தெரியும், மைதிலியை உனக்குப் பேசியாச்செண்டு. இப்ப போய்...”

“விளக்கமாய் கதைக்கேலாது. சிலோனிலயிருந்து டிரெக்ரா இஞ்சை வாற பெட்டையைத் தான் கலியாணம் செய்வன். மற்றது நானும் நீயும் எப்பவும் போல பிரெண்ட்ஸ்தான். இதாலை...”

செல்வம் போனை வைத்துவிட்டான். அதிர்ச்சி, ஆத்திரம், கோப வெப்பம் உடலில் பரவியது. “பன்னாடைப் பரதேசி...”

“என்னண்ணை...? ஏதேன் பிரச்சினையே...?” மைதிலி அண்ணனை நெருங்கி வந்தாள்.

எப்பிடி இவளுக்குச் சொல்லுறது? ஒரு அண்ணையே தங்கச்சியிட்டை...

“எண்ணண்டு சொல்லன்”

எப்பிடியோ, எப்பவோ சொல்லியேயாக வேணும். அதாலை இப்பவே சொல்லிப் போடலாம். அவள் கனவு காணக் கூடாது. இப்பவே...

சொன்னான்.

மூன்றாவது பாகம்

ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்தபடி நடக்கவில்லை.

“உதுக்கேன் யோசிக்கிறாய் அண்ணை. அவன் இல்லையெண்டாப் போல எனக்கு கலியாணமே இல்லையே. உன்ரை சிநேகிதர் தன்ரை முடிவை இப்பவே சொன்னது நல்லதாய் போச்சு. உப்பிடியெல்லாம் ஐமிச்சப்படுறவன் நாளைக்கு கலியாணம் கட்டினாப் பிறகு, தற்சேலா நான் வெளியிலை போய் பஸ்ஸில பிந்தி வந்தாலும் ஆரோடையேன் படுத்திட்டு வாறன் எண்டுதான் நினைப்பான். உவங்களைப் போல ஆம்பிளையளை... தூ” என்று மைதிலி துப்பியது சமூகத்தின் மேல் விழுந்தது என்று கதையை முடித்தேன்.

கனகாலத்துக்குப் பிறகு எழுதின கதை. புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் எப்பிடியும் சேர்ப்பாங்கள்.

“மைதிலி துப்பியது சமூகத்தின் மேல் விழுந்தது என்ற வரிகள் மூலம் கதாசிரியர் சமூகத்தை நன்றாகச் சாடியுள்ளார்” என்று எங்காவது ஒரு மூலையிலிருந்து ஒரு வாசகர் அப்பாவித்தனமாகக் கடிதம் போடுவார்.

“பிரச்சினைக்கு தீர்வு சொல்லாமல் தப்புபவன் எழுத்தாளனல்ல” என்று யாராவது முற்போக்கு கோபித்தால் “வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறேன்” என்று வாசகர்கள் மேல் பாரத்தை இறக்கிவிடலாம்.

என்ன தலைப்பு வைக்கலாம்?

சிம்பிளாய் இருக்கக் கூடாது. கவர்ச்சியாயும் இருக்க வேணும். ம்... மொஸ்கோவில் கிழிந்த பெண்மை...? கற்பு கலியாணம்?? மொஸ்கோவால் வந்தவள்?? வராதவள்?? வந்தவள் வராமல் வந்தால்?? என்று யோசிக்கையில் போன் அடித்தது.

“ஹலோ... நான் மணி கதைக்கிறேன்”

“என்ன இந்த நேரத்தில...?”

“உனக்கு விசயம் தெரியாதே? செல்வத்தின்ரை தங்கச்சி மைதிலி நித்திரைக் குளிசை போட்டிட்டாள். ஆள் இப்ப ஆஸ்பத்திரியிலை. படு சீரியஸ். இப்போதைக்கு ஒண்டும் சொல்லேலாதெண்டு டொக்ரர் சொல்லிப் போட்டார்”

“ஏன்...? என்ன நடந்தது...?”

“சண் அவளை முடிக்க மாட்டெனண்டு சொன்னது தெரியும்தானே? அதோடை மைதிலி சரியாய் உடைஞ்சு போனாள். பிறகு செல்வம் கன சம்பந்தங்கள் பேசினவன். ஆனா கடைசி நேரத்திலை சண் ஏன் செய்ய மாட்டெனண்டவன் எண்ட கதை கேள்விப்பட்டு, கிண்டிக், கிளறி... எல்லாச் சம்பந்தங்களும் முறிஞ்சு... கடைசியாய் இண்டைக்கும் வந்த ஒரு பகுதி மாட்டெனண்டு சொல்ல பெடிச்சி குளிசையைப் போட்டிட்டுது”

“விசர்ப் பெட்டை” என்று சொல்லிவிட்டு, வேறு புதினங்களையும் அலசிவிட்டு போனை வைத்தேன்.

மைதிலி ஆஸ்பத்திரியில் குற்றுயிராய் படுத்திருக்கும் காட்சி ஒரு தரம் கண்ணில் மின்னியது. சாய்... அதைத் துடைத்தெறிந்துவிட்டு

கதைக்கு வந்தேன். கதையிலை வாற பேருகளை மாத்த வேணும்.
மைதிலியை ஜானகியா... செல்வத்தை சந்திரனா... மணியை...

கதையை எங்கை அனுப்பலாம்? வீரகேசரிக்குத்தான் வாசகர் கூட.
ஆனா சரிநிகருக்கும் ஒரு கிரௌட் இருக்குது.

என்ன புனை பெயரிலை எழுதலாம்?

பீம்சிங்குக்கு பாவன்னா வரிசைப் படங்கள் எல்லாம் வெற்றி.

பாண்டியன்? பாக்கியநாதன்?? பார்த்திபன்???

1995

ஒரு பிரஜை, ஒரு நாடு

1987, மே 22, வடமாராட்சி

ஊர் அமைதியாக இருந்தது.

விலங்குகளும் சத்தம் போடவில்லை.

பாதை விளிம்புகளில் வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டு உறக்கத்திலிருந்தன.

எந்த வீடும் வெளிச்சமாயிருக்கவில்லை.

பாடசாலையிலிருந்து 3 வீடுகள் தள்ளியிருந்த அந்த வீடும் அமைதியாயும், இருளாயும் இருந்தது.

வீட்டினுள் உருவங்கள் சத்தமின்றி நடமாடின. பழகிப் போய்விட்டதால் இருளில் நடமாடுவதற்கு அங்கு உருவங்கள் தடுமாறவில்லை.

“அம்மா பயமாயிருக்கம்மா” மிக மெதுவாக அந்தச் சிறுவன் பயப்பிட்டான்.

“உஷ். பயப்பிடாத. ஒண்டும் நடக்காது.” அவன் அருகிலிருந்த அம்மாவின் குரலிலும் கலக்கம் கலந்திருந்தது.

கடிகாரம் பெரிதாகச் சத்தம் போடுகிறதோ என்று நினைக்க வைத்தது.

“அப்பா எங்கேம்மா?” மீண்டும் மெல்லிதாகச் சிறுவனின் குரல் கேட்டது.

“மெல்ல. அப்பா இப்ப வந்திடுவார்.”

நேரம் நீளமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

எங்கும் அமைதி.

எங்குமே அசைவில்லை.

வீடுகளுக்குள் பதுங்கியிருந்த மனிதர்கள் எதையோ எதிர்பார்த்து பயப்பட ஆரம்பித்தார்கள். பயந்தார்கள். பயந்து வியர்த்தார்கள்.

“பயம்மாயிருக்கும்மா” சிறுவன் மறுபடியும் பயப்பட்டான்.

சிறுவனுக்குப் பத்திற்குள்ளிருக்கலாம். பெயர் கணேசமூர்த்தி. கணேசன் என்றுதான் கூப்பிட்டார்கள். முதலாம் வகுப்புவரை மட்டுமே ஒழுங்காகப் படித்திருந்தான். இராணுவ அட்டகாசங்கள் அவன் பாடசாலைக்குப் போய் படிப்பதை தடைசெய்திருந்தன.

அதனால் அவனுக்குப் பொது அறிவு போதுமானதாக இருக்கவில்லை.

அவனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

ஏன் பயப்பிடவேணும்?

ஆருக்குப் பயப்பிடவேணும்?

ஏன் ஆட்களை சாக்கொல்லுறாங்கள்?

எதுவும் அவனுக்கு தெரியாது.

யாரும் அவனுக்கு இந்த விபரங்களைத் தெரிவிக்கவில்லை. தானாக அறிவதற்கும் வயது அவனுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை.

அவனுக்கு நினைவுதெரிந்த நாளிலிருந்து பயம் ஒன்றைத்தான் அவன் பரிபூரணமாக அறிந்திருந்தான்.

“கவனமாகப் போ”

“ஆமிக்காறங்கள் வருவாங்கள்.”

“ஆமிக்காறங்களை கண்டா ஓடி ஒளி”

“கெலிக்கொப்ரர் வந்தா மரங்களுக்குக் கீழ் போய் நில்”

“றோட்டில ஆக்கள் ஒருத்தரும் இல்லாட்டி பக்கத்தில இருக்கிற வீடுகளுக்குள்ள போய் நில்”

பாடசாலைக்குப் போகும்போது அல்லது வெளியே போகும் ஒவ்வொரு தடவையும் இப்படியான எச்சரிப்புகள்... கவனங்கள்... கவலைகள்.

எவ்வளவுதான் வீராப்பாகப் போனாலும் பாதையில் காணப்படும் அசாதாரண நிலமையும், பெற்றோரின் எச்சரிப்புகளும் கணேசனில் பயத்தை உண்டாக்கிவிடும்.

உடனே திரும்பி வந்துவிடுவான்.

இந்தப் பயம் சில நாட்களில் நிரந்தரமாகவே மனதைப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டது.

வீட்டில், பாதையில், பாடசாலையில், கடையில், படுக்கையில்.

எப்போதும் பயம். பயம். பயம்.

இந்தப் பயத்தினால் விசேட ஜாக்கிரதைகள்.

பழைய அம்புலிமாமா, ரத்னமாலாக்களில் தேவன், அசுரன் சண்டைகளைப் பற்றி கணேசன் எழுத்துக்கூட்டி வாசித்திருக்கின்றான்.

ஆனால் இப்போது நடக்கும் சண்டை யாருக்கிடையில் என்பதை உண்மையாகவே அந்தச் சிறுவனால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆமிக்காரங்கள் பொல்லாதவங்கள்

ஆக்களைக் கண்டால் சுட்டுப்போடுவாங்கள்

ஆக்களைக் கண்டபடி வெட்டுவாங்கள்

இவை மட்டுமே கணேசனுக்குத் தெரியும்.

ஆமிக்காரங்களின் கண்ணில் படாமல் தான் தப்பிக் கொள்ளவேண்டும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

ஆனால் இன்றுவரை ஒரு ஆமியையும் அவன் தன் கண்ணால் பார்க்கவில்லை. தங்களைப் பயப்பிடுத்துபவர்கள் எப்படியிருப்பார்கள் என்றே அவனுக்குத் தெரியாது. புராணக் கதைகளில் வரும் அசுரர்களைப் போலவே ஆமிக்காரங்களின்

உருவத்தையும் தற்காலிகமாக அவன் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தான்.

திடீர் திடீரெனத் தெருக்களில் சனங்கள் ஓடுவதையும், திடீர் திடீரென்று பிரேத ஊர்வலங்கள் போவதையும் வீட்டிற்குள் இருந்தவாறே கணேசன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

அப்போதெல்லாம் அவனுக்குப் பயமாயிருக்கும்.

“நாங்களும் செத்துப்போவமோ?”

தனியே இருக்கப் பயந்து ஓடிவந்து அப்பாவையோ, அம்மாவையோ கட்டிப் பிடித்துக்கொள்வான். உடல் நடுங்கும். வியர்க்கும்.

பிரேத ஊர்வலங்களைப் பார்த்து இரவு பயங்கரக் கனவெல்லாம் வரும்.

சிலவேளைகளில் நித்திரையிலேயே கத்திவிடுவான்.

விழித்துக் கொண்டபின் தூக்கமே வராது.

படிப்பில்லை.

நண்பர்களுடன் விளையாட்டில்லை.

வெளியே போய் வர துணிவுமில்லை. அனுமதியுமில்லை.

கணேசனுக்குச் சீ என்றிருக்கும்.

வேலைக்குப் போவதற்கு அப்பா வெளியே புறப்படுகையில் அவனுக்கு பீதியாயிருக்கும்.

“அப்பா போகாதையுங்கோ. ஆமிக்காரங்கள் சுட்டுப்போடுவாங்கள்” என்று ஒருநாள் சொல்லி அம்மாவிடமிருந்து நன்றாக அடிகள் வாங்கிக்கொண்டான்.

“சனியனே... வெளியில போகேக்க இப்பிடியே சொல்லுறது.”

இதன்பின் கணேசன் வாய்விட்டு எதுவும் சொல்லாவிடினும் அப்பா வெளியே போகும் ஒவ்வொரு தடவையும் மனதுக்குள் பயந்து கவலைப்படுவான்.

அப்பா திரும்பி வரும்வரையும் வெளிக் கதவருகே காவல் இருப்பான்.

அவனைப் பயப்படாதே என்று சொல்லுமளவிற்கு அம்மாவுக்குத் தைரியமில்லை. அப்பாவுக்கு நேரமில்லை.

“அப்பா எங்கேம்மா?” கணேசன் மறுபடியும் கவலைப்பட்டான்.

“வந்திடுவார்” அம்மா சுருக்கமாகப் பதிலளித்தாள்.

எங்கும் நிசப்தம்.

அசாதாரண அமைதி.

எல்லா வீடுகளிலும் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக பயந்து போயிருந்தார்கள். கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. கணேசன் மீண்டும் ஏதோ கேட்க முயற்சிப்பதற்குள் அவனைப் பேசாமலிருக்கும்படி சைகை செய்துவிட்டு காதைக் கூர்மையாக்கினாள்.

தூரத்தில் மிக மெல்லிதாக அந்தச் சத்தம் ஆரம்பித்தது.

எல்லோராலும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட சத்தம்.

அம்மா பரபரத்தாள். கணேசனை ஒரு கையால் இறுகப் பிடித்தாள். இருளில் அங்குமிங்கும் மோதியபடி வெளிக் கதவைத் திறந்து ஓடினாள்.

கணேசனும் இழுபட்டான்.

வேலியோடிருந்த வேப்பமரத்தின் அருகே வெட்டப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழிக்குள் அம்மா குதிக்க, தொடர்ந்து கணேசனும் விழுந்தான்.

“உஸ்” மெதுவா முனகுகிறான்.

“நோகுதே?” அம்மா பரிவோடு கேட்டாள்.

முழங்காலில் வந்திருந்த சிராய்ப்பு காயத்தை கைகளால் தடவியபடியே இல்லையென்றான்.

சிறிது நேரத்தில் காதைச் செவிடாக்கும் ரீங்காரம்.

இராட்சதப் பறவைகள் மிகத் தாழ்வாகப் பறந்து திரிந்தன. குண்டு முட்டைகள் போட்டன.

அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் ஆட்கள் பரபரப்பாய் ஓடும் சத்தங்கள். பதுங்கு குழிகளுக்குள் குதிக்கும் சத்தங்கள்.

திடீர் திடீரென பெரிய சத்தங்களுடன் நிலம் அதிர்ந்தது.

கணேசன் பயத்துடன் அம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான்.

கண்ணைப் பறிக்கும் வெளிச்சங்கள்.

யார் யாரோ அழும் சத்தங்கள்.

மீண்டும் மீண்டும் வெடிச்சத்தங்களும் நில அதிர்வும்.

கணேசன் கண்ணை மூடிக்கொண்டான். அப்போது பயம் இன்னும் அதிகரிக்க உடனே கண்களை திறந்துகொண்டான்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

இருள் முற்றாகப் பரவியிருந்தது.

காலில் ஊர்ந்த ஏதோ ஒன்றை கணேசன் உதறினான்.

பூச்சியா?

மட்டத்தேளா?

பாம்பும் வருமா?

பயப்படாமல் இருக்கவேமுடியாதா?

வியர்வையில் மண் ஒட்டி உடம்பு முழுவதும் பிசுபிசுத்தது. கற்கள் குத்தி வலித்தன.

நன்றாக இருக்கவும் முடியாமல் படுக்கவும் முடியாமல் அவர்கள் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

1987, மே 23, பதுங்கு குழி

வெளிச்சம் தயங்கியபடி பிரவேசித்தது.

தூங்காத கண்களுடன் கணேசனும் அம்மாவும் கூசினார்கள்.

“அப்பா எங்கேம்மா?” அன்றைய முதற் கேள்வியைக் கேட்டான் கணேசன்.

“மாமா வீட்டிலை நிண்டிருப்பார். இண்டைக்குக் கட்டாயம் வருவார்” மகனுக்குச் சமாதானம் சொன்னாலும் அவர் எங்கே என்ற கேள்வி அவளைக் கலங்க வைத்தது.

“வீட்டுக்கு போவமே?” கணேசன் கேட்டான்.

“கொஞ்சம் பொறு” என்று அம்மா காதை கூர்மையாக்கினாள்.

வித்தியாசமான சத்தங்கள் எதுவும் கேட்காததால் “எழும்புவோம்” என்றாள்.

முதலில் அம்மா பலமுறை சறுக்கியபின் வெளியே வந்தாள்.

சற்றுத் தூரத்தில் குவியல்களாகக் கிடந்த கடுதாசிகள் அவளைக் கவர, அவற்றை நோக்கிப் போனாள்.

“அம்மா என்னத் தூக்கிவிடுங்கோ” கணேசன் பதுங்கு குழிக்குள் இருந்து குரல் கொடுத்தான்.

குவியல்களிலிருந்து ஒன்றை எடுத்து படித்துப் பார்த்தவள் திடுக்கிட்டாள்.

நான்கு நாட்களுக்கு தொடர்ச்சியாக ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், வெளியே நடமாடுவோர் சுடப்படுவர் என்றும் சுத்தமான தமிழில் எழுதியிருந்தது.

மறுபடியும் வானத்தில் ஆரவாரம்.

விமானங்கள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

அம்மா திரும்பவும் பதுங்கு குழிக்குள் இறங்கினாள்.

“என்னம்மா?” கணேசன் பதட்டத்தோடு கேட்டான்.

“ஒருத்தரையும் வெளியில திரியவேண்டாமாம். கண்டாச் சுட்டுப் போடுவாங்களாம்.”

கணேசனுக்கு ஏன் என்று கேட்கத் தோன்றவில்லை.

இருவரும் அப்படியே இருந்தார்கள். விமானங்கள் வந்தன. குண்டுகள் போட்டன. பறந்துபோயின.

விமானங்கள் வந்தன. குண்டு...

1987, மே 24, பதுங்கு குழி

கணேசனும் அம்மாவும் சோர்ந்து போயும், களைத்துப் போயுமிருந்தார்கள்.

தூங்காத கண்கள் சிகப்பாயிருந்தன.

எறும்புகள் கடித்ததால் உடம்பில் ஆங்காங்கே பரவலாக மேடுகள் உண்டாகியிருந்தன.

கணேசன் கொட்டாவி விட்டான். இது எத்தனையாவது என்று அவனுக்கு மறந்துபோய்விட்டது.

அவனுக்குப் பசித்தது. மிகவும் நன்றாகப் பசித்தது. தலையைச் சுற்றியது. தூக்கம் வந்தது.

இவையெல்லாவற்றையும் மீறி பயம் நிறைந்திருந்தது.

அம்மாவுக்கு அவனைப் பார்க்கப் பாவமாகவிருந்தது. அவளால்தான் என்னசெய்யமுடியும்?

வெளியில் போனால் சுட்டுக் கொன்றுவிடுவார்களே.

கவச வாகனங்களின் இரைச்சல் கூட மிக துல்லியமாக கேட்டது.

இராணுவம் அருகாமையில் வந்துவிட்டதை அவள் அறிந்து கொண்டாள்.

யுத்த ஆரவாரங்கள் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

இராணுவத்தின் பிடிக்குள் தாம் சிக்கிக்கொண்டதாக எல்லோரும் அனுமானித்துக் கொண்டார்கள்.

கணேசனுக்கு பசி வயிற்றைப் பிராண்டியது.

உடம்பெங்கும் எரிந்தது.

தலை சுற்றியது.

அம்மா அவனைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பகல் போய் இரவு வந்தது.

அவர்கள் அப்படியே இருந்தார்கள்.

1987, மே 25, பதுங்கு குழி.

வெடிச் சத்தங்களுடன் விடிந்தது.

கணேசன் சுருண்டு படுத்திருந்தான். கண்கள் அரைகுறையாக மூடியிருந்தன.

அம்மா அவனைப் பரிவுடன் தடவினாள்.

உடம்பு மிக வெப்பமாக இருந்தது.

நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள்.

அங்கும் இதே வெப்பநிலைதான்.

காய்ச்சலா?

அவன் தலையைத் தூக்கி மடியில் வைத்தாள்.

“என்ன செய்யிது ராசா?”

“பசிக்குதம்மா” கணேசன் மெல்லிதாக முனகினான்.

அம்மா கொஞ்ச நேரமே யோசித்தாள்.

அவனை மெதுவாக தூக்கி, மெதுவாக மண்ணில் படுக்க வைத்துவிட்டு பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

யாரும் இல்லை.

வேகமாக வீட்டிற்குள் ஓடினாள்.

சமையல் அறையில் புகுந்து சாப்பாடு தேடினாள். அகப்பட்டவற்றை எடுத்துக் கொண்டாள்.

படுக்கை அறையில் புகுந்து பரபரப்பாகத் தேடினாள்.

கொஞ்சத் தாமதத்தின் பின் டிஸ்பிரின் அகப்பட்டது.

எல்லாவற்றுடனும் வெளிவாசலுக்கு வரும்போதுதான் அவள் கவனித்தாள்.

சின்ன இடைவெளிக்கு அப்பால் நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் இராணுவம் வந்து கொண்டிருந்தது.

கணேசனுக்கு நா வறண்டது.

தலை பாரமாக இருந்தது “அம்மா” என்று முனகினான்.

சிரமப்பட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

அம்மாவைக் காணவில்லை.

“அம்மா” என்று கூப்பிட்டான். அவனுடைய குரல் அவனுக்கே கேட்கவில்லை.

கண்களை நன்றாகத் திறக்கமுடியவில்லை.

உடம்பு முழுவதும் கொதித்தது.

உடம்பில் எறும்புகள் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன.

அம்மா எங்க?

அவனுக்குப் பயமாகவும் கவலையாகவும் இருந்தது.

அம்மாவுக்காக் காத்திருந்தான்.

அம்மா வரவில்லை.

பயம் அவனைக் கலவரப்படுத்தியது.

அம்மாவை ஆமிக்காறன் பிடிச்சுக்கொண்டு போட்டானோ?

இனி நான்தானே. அடுத்ததாய் என்னைத்தான் பிடிப்பாங்கள். பிடிச்சா சுட்டுப்போடுவாங்களோ?

பயம்.

பயம்.

அழுகையும் வந்தது.

இந்த இடம் போதுமான பாதுகாப்பாக இல்லை என்று கணேசன் நினைத்தான்.

வெளியில போகேலாது. அங்க கட்டாயம் ஆமிக்காரங்கள் நிற்பாங்கள்.

அப்ப என்ன செய்யலாம்?

இன்னும் கீழ ஆழத்துக்குப் போகவேணும்

நல்ல ஆழத்துக்குப் போவேணும்

கணேசன் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டான்.

சின்னக் கைகளால் மண்ணைத் தோண்ட ஆரம்பித்தான்.

தலை கனத்தது.

கண் எரிந்தது.

பசித்தது.

ஆனாலும் கணேசன் மண்ணை தோண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் தப்பியாக வேண்டும்.

சின்னக் கைகளில் மெல்ல மெல்ல இரத்தம் கசிந்தது.

1995

17.2க்குரிய புகையிரதங்கள் வருவதும் போவதுமாயிருந்தன. அடைபட்டிருந்த பயணிகள் வெளியே சிதற, காத்திருந்தவர்கள் முண்டியடித்து இருக்கை பிடித்தனர். எங்கும் இரைச்சல், ஆரவாரம். ஒலிபெருக்கிகள் வழமையான அறிவிப்புகளை தப்பாமல் ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தன.

மார்கழி மாதக் குளிரிலிருந்து தப்புவதற்காய் அநேகமாய் எல்லோரும் தலையிலிருந்து கால்வரை தடிப்பாய் போர்த்தியிருந்தார்கள். மூக்குச் சீறுவதும், இருமுவதும் சிம்பனியாயிருந்தது.

புகையிரத நிலையத்தின் பின்பக்க வாசல். இருளைத் தடுத்து ஒளி விளக்குகள் யுத்தம் புரிந்து கொண்டிருந்தன. கொஞ்சத் தடிப்பாய் மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. வாகனங்கள் மிக எச்சரிக்கையாய் பயணித்தன.

மழைக்காய் வாசலில் ஒதுங்கியிருந்தவர்களில் கிளவடியாவுடன் நின்றவர்கள் மிக வித்தியாசமாய் இருந்தார்கள். கண்கள் சொருகி, ஒரு சில கைகளில் வைன் போத்தல். புகைந்துகொண்டிருக்கும் சிகரெட். நிறைய அழுக்காயிருந்தார்கள். இரண்டொருவர் தரையில் சரிந்து மடிந்திருந்தனர்.

இவர்களிலிருந்து நீண்ட இடைவெளியிட்டு கனவான்கள், கனவாள்கள் தள்ளி நின்றார்கள். தெருவில் கிடக்கும் நாய்ப் பீயைப் பார்ப்பதைப்போல இவர்களையிட்டு அருவருத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிளவடியா இன்னும் அரைச் சொர்க்கத்தில் இருந்தாள். அதை முழுமையாக்குவதே அவளது அப்போதைய இலட்சியம். ஆனால் கையில் ஒரு 'சென்ற' றும் இல்லை. காசில்லாமல் யாரும் சொர்க்கம் தரமாட்டார்கள். வியாபாரம் என்றால் கறார்தான். யாரிடம் காசு

கேட்பது? சுற்றியிருக்கும் கூட்டாளிகளின் பொருளாதாரமும் கவலைக்கிடம்தான். இப்போது உடனடியாக சொர்க்கம் வேண்டும்.

இப்படியான நேரங்களில் தான் தான் தனித்திருக்கும் உணர்வு கிளவடியாவைப் பாதிக்கிறது. என்றும் அவளுடன் ஒன்றாயிருந்த அந்திரயாஸ், ஹசிலை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவன் நான்கு மாதங்களுக்கு முன்புதான் புகையிரத நிலைய மலசல கூடத்திலிருந்து சொர்க்கத்திற்குப் போய் திரும்பி வரவேயில்லை. அவளுக்கிருந்த ஒரே துணை, நண்பன், சுற்றம் எல்லாம்...

அன்றிலிருந்து கிளவடியாவின் ஹசில் பாவனை அதிகரித்துவிட்டது. தனித்து விட்டோம் என்பதிலிருந்து தப்புவது மட்டுமே அத்தியாவசியத் தேவையாயிருந்தது. அடிக்கடி இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய் போய் வந்தாள்.

இப்போது மீண்டும் தனிமை பற்றிய கவலை. கூடாது. யாருமே இல்லையா? கூடாது. இந்த யோசனைகள் ஆபத்தானவை. திரும்பவும் மறக்க வேண்டும். பறக்க வேண்டும். சொர்க்கம் வேண்டும். காசு வேண்டும். தயவுசெய்து...

ஏதோ ஒரு புகையிரதம் வந்து நிற்க, பலர் இறங்கி, பின் வாசலுக்கு வந்தார்கள். அவர்களிடம் நெருங்கிய கிளவடியா “சில்லறை தருகிறீர்களா?” என்று கை நீட்டிக் கெஞ்சினாள்.

பலர் காதிலும், கண்ணிலும் விழுத்தவில்லை. ஒன்றிரண்டு ஆண்கள் அவளைக் காமமாய்ப் பார்த்துப் போனார்கள்.

கிளவடியாவுக்குப் பதினேழு வயதுதான். முகத்தில் குழந்தைத்தனம் நிறைய இருந்தது. உடம்பு வாளிப்பானது. தொலைக்காட்சித் தொடர்களில் வந்து போகக்கூடிய அழகு.

இருபது நிமிடமாய் கை நீட்டியதில் பத்து சென்ற தான் விழுந்திருந்தது. இதற்கு ஒரு துணிக்கை கூட வாங்க முடியாது. கிளவடியா கவலையானாள்.

இப்போது பசித்தது. தலையிடித்தது. சோர்வு. உடம்பு இயற்கையாயிருந்ததில் எல்லாவிதமான உபாதைகளும் உயிர் பெற்றன.

இல்லை. தாங்கமுடியாது. தாங்கவே முடியாது. அது வேண்டும்...

கிளவ்டியா மிகவும் பிரயத்தனம் செய்து தன்னை நிதானப்படுத்தலானாள். அவசர தேவை ஹசிஸ். எவ்வளவு விரைவிலோ அவ்வளவுக்கு. காலம் கடப்பதற்கு முன்.

மறுபடியும் குறுக்கே நின்று வருவோர் போவோரிடம் “தயவு செய்து சில்லறை தருகிறீர்களா?”

“அசிங்கங்கள்”

“ஜேர்மனிக்கே அவமானம்”

“வரிசையில் நிற்க வைத்துச் சுட்டுத் தள்ள வேண்டும்”

காசுக்குப் பதிலாய் கண்ணியமான சொற்கள்தான் தாராளமாய் விழுந்தன.

பொலிஸ் வான் ஒன்று சத்தமில்லாமல் வாசலில் நின்றது. கசங்காத உடைகளுடன் ஆயுதபாணிகளாய் மூன்று பொலிஸ்காரர் இறங்க நேரே சொர்க்கவாசிகளிடம் வந்தார்கள். எந்தவித அனுமதியும் பெற்றுக் கொள்ளாமல், விளக்கமும் கொடுக்காமல், அரை மயக்கத்திலிருந்த அவர்களைத் தாறுமாறாய் இழுத்துச் சோதனை செய்தார்கள். தங்கள் சடங்குகள் முடிந்ததும் அவர்கள் அனைவரையும் அந்த இடத்தை விட்டு தொலைந்து போகும்படியும், அவர்கள் அங்கிருப்பது ஏனையோருக்கு இடைஞ்சலாயிருப்பதாகவும் விரட்டினார்கள்.

ஒரு பொலிஸ் கிளவ்டியாவிடம் வந்தது.

“உனக்கு ஆயிரம் தடவை சொல்லியிருக்கிறேன்”

“நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே”

“பார்க்கத் தெரிகிறது”

கிளவ்டியா நீட்டிக்கொண்டிருந்த கையை மடக்கி, கொஞ்சம் தள்ளிப் போனாள். பொலிஸ்காரனும் விடாமல் வந்தான். “நீ இப்போதும் புகையிரத நிலையக் கட்டிடத்திற்குள்ள்தான் நிற்கிறாய்”

“நான் ஒன்றுமே செய்யவில்லையே”

“நான் உன்னிடம் எந்த விளக்கமும் கேட்கவேயில்லையே. இந்த இடத்தை விட்டு முதலில் வெளியே போ”

“வெளியே மழை தூறுகிறது”

“அது என்னுடைய பிரச்சனையல்ல. வெளியே போ”

கிளவடியா பரிதாபமாய் கெஞ்சினாள். பொலிஸ்காரன் இதெல்லாம் புளித்துப் போய் அசைவற்றிருந்தான். “போ”

கிளவடியாவுக்கும் இது பழக்கமானதுதான். ஒருநாளிலேயே பலமுறை விரட்டப்பட்டிருக்கிறாள். தானாகப் போகாவிட்டால் எப்படியும் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவான் என நன்கு தெரிந்ததால் தள்ளாடியபடியே வெளியே போனாள். அவளுடைய கிழிந்த ஜக்கற்றையும் சில நாட்களுக்கு முன் யாரோ திருடியிருந்தார்கள். நடுங்கினாள். மழை இப்போது இன்னும் தடித்திருந்தது. குளிர் விறைத்திருந்தது.

“இந்தக் குப்பைகளை அகற்றுவதே எமது தொழிலாய் போயிற்று” திட்டியபடி பொலிஸ்காரர்கள் வானில் ஏறி மறைந்தார்கள்.

கிளவடியா ஈரமாகி, உடை உடம்புடன் ஒட்டிக் கொண்டிருந்ததால் அங்கிருந்த ஒன்றிரண்டு பேர் அவளை அக்கறையுடன் பார்த்தார்கள். அந்த மங்கல் வெளிச்சத்திலும் அளவெடுத்தார்கள். இலவசக்காட்சி.

கிளவடியா தளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். இனித் தாக்குப் பிடிக்க முடியாதெனத் திட்டவட்டமாய் தெரிந்தது. எந்த நேரத்திலும் மயக்கம் போட்டு விழலாம். அந்த நிலை வரக்கூடாது. கொஞ்சத் தூள் கிடைத்தாலே போதும். தப்பிவிடலாம். சொர்க்கம் போய்விடலாம். ஹசிஸ்.... ஹசிஸ்.

நீண்ட காலத்தின்பின் வீட்டுக்காரர்கள் ஞாபகத்தில் வந்தார்கள்.

அம்மா திடீரென அறிமுகப்படுத்திய புதுச் சிநேகிதன். அம்மா இல்லாத நேரங்களில் அவன் தன்னுடன் படுக்க கிளவடியாவை வற்புறுத்தியது. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவள் உடம்பில் அவன் தொட்டு விளையாடியது. துன்பம் தாங்க முடியாமல் ஒருநாள் அம்மாவிடம் சொல்லியழுதது. தங்களைப் பிரிக்கவே இந்தச் சதி என்று சிநேகிதன் சொன்னதையே அம்மாவும் நம்பியது.

அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்கு வீட்டை விட்டு தெருவுக்கு வந்தது. அந்திரியாசுடன் சந்தோசமாயிருந்தது. அவனும் போன பின் முற்றாய் தனித்தது. இன்று வரை தன்னை அம்மா தேடி வராதது...

மங்கலான நினைவுகளை உடைத்துக் கொண்டு ஒரு கார் வந்து அவள் முன்னால் தடுமென நின்றது. வாட்டசாட்டமாய் ஒரு இளைஞன் சாரதிப் பக்கமிருந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தான்.

இப்போது அந்த இடத்தில் சனநாட்டமில்லை. கிளவ்டியாவின் தோழமைகள் ஆங்காங்கே சிதறியிருந்தார்கள்....

அவன் கிளவ்டியாவுக்கு அண்மையாக வந்தான்." அம்பது மாக்" என்று காதில் கிசுகிசுத்தான்.

கிளவ்டியாவுக்கு புரிந்தது. அவனைக் கவனித்துப் பார்த்தாள். ஓரளவு பரிச்சயமான முகம். கை நீட்டிச் சில்லறை கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அடிக்கடி தாண்டிச் சென்ற முகம். அஞ்சு பெனிக் கூடப் போட்டதாய் ஞாபகமில்லை. வெளிச்சத்தில் இரக்கம் கொள்ளாதவன் இப்போது இருளில் பேரம் பேசுகிறான்.

கிளவ்டியாவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. வெறுப்பு வந்தது. அசிங்கமாயிருந்தது. ஆனால் வென்றதென்னவோ தூள்தான்.

மௌனமாய் போய் காரின் பின் இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

கார் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவன் எதுவும் கதைக்கவில்லை. இடையில் கிளவ்டியாவுக்குச் சந்தேகம் வந்து "குறைக்க மாட்டாய் தானே?" என்று கேட்டாள். அவன் "இல்லை" என்று மட்டும் சொன்னான்.

கிளவ்டியாவுக்குச் சந்தோசம் வந்தது. அம்பது மார்க்கில் ஹசிஸ் வாங்கியது போக மிகுதிக்கு நல்ல சாப்பாடு வாங்கலாம். ஆசையாய் சாப்பிட்டு நீண்ட நாளாயிற்று. கோலா குடிக்கலாம். இனிப்பு வாங்கலாம்.

கட்டிடங்கள் எதுவுமேயில்லாத சுற்றியும் மரங்களடர்ந்த பகுதியில் கார் வந்து நின்றது.

அவன் இறங்கி பின் இருக்கைக்கு வந்து கதவைச் சாத்தினான். கிளவ்டியாவை இருக்கையில் கிடத்தி, உடைகளைக் களைந்தான். தன்னையும் திறந்தான்.

கிளவ்டியா திணற, திமிற, கத்தக் கத்த... மிகவும் வக்கிரமாய் அனுபவித்தான்.

பசி, சோர்வு, வலி, ஆத்திரம்.. எல்லாமாய் சேர்ந்து கிளவடியா துடித்து... துவண்டு..

முடிந்து போய் அவன் திரும்ப உடையணிந்தான். அவளையும் அவசரப்படுத்தினான். கிளவடியா நோவைச் சகித்துப் பல்லைக் கடித்தாள்.

அவன் வெளியே இறங்கி கார் கதவைத் திறந்துகொண்டு “சீக்கிரம் இறங்கு” என்றான்.

கிளவடியா இறங்காமல் “பணம்” என்று கை நீட்டினாள். நீட்டிய கையைப் பிடித்து முழுப் பலத்துடன் இழுத்து வெளியே தள்ளினான் அவன்.

தடுமாறியபடியே மழையில் சேறாகிப்போன தரையில் முகம் குப்புற விழுந்தாள் கிளவடியா. கண்ணீர் சேறுடன் கலந்தது.

அவன் நிதானமாய் தனது தலைமயிரைச் சரி செய்தபடி சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்து காரைத் தயார்படுத்தினான்.

கிளவடியா எழும்ப முயற்சித்தவாறே “பொலிஸில் பிடித்துக் கொடுப்பேன்” என்றாள். ஏமாற்றப்பட்ட ஆத்திரம் ஏகமாய் பொங்கியது. பலியாக்கப்பட்டதில் உடம்பெல்லாம் கூசியது.

அவன் சிரித்தான். “சட்டப்படி பதிவு செய்யாமல் விபச்சாரம் செய்தது. உனது குற்றம். நீ புகையிரத நிலையத்தில் நின்று பிச்சையெடுப்பது பொலிசுக்குத் தெரியும். நீ ஹசிஸ் புகைப்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். நீண்ட நாட்களாக எல்லாம் அவதானித்திருக்கிறேன். சட்டம் பொலிஸ் எல்லாவற்றிற்கும் நாங்கள்தான் வரி கட்டுகிறோம். அவர்கள் எங்களுக்கேதான். உன்னைப்போலத் தெருப் பொறுக்கிகளுக்கல்ல” அவன் கார் கண்ணாடிகளை மேலே ஏற்றினான்.

“தயவு செய்து இருபது மார்க்காதல் தரமாட்டாயா?”

கார் போய்விட்டது.

கிளவடியா அழுதபடி சேற்றில் கிடந்தாள். கோபத்தையெல்லாம் சேற்றில் காட்டினாள்.

நான்கு நாள் கழித்து புகையிரத நிலையப் பின் வாசலில் கை நீட்டிச் சில்லறை கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களை கையுறை அணிந்திருந்த பொலிஸ் இழுத்து வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருந்தது.

கொட்டும் பனியில், பாதையில் கிடந்த கழிவுகளின் மீது தள்ளி விழுத்தப்பட்டவர்களில் கிளவ்டியும் கிடந்தாள். அவளைக் கடந்து பென்சும், பி.எம். வேக்களும் போய்க்கொண்டிருந்தன.

புத்தகங்கள்

1995

கழிவுகளைக் கிளவ்டியும்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...

புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...

புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...

புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...

புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...
புத்தகங்கள்...

அம்மா பாவம்

தோச்சு, மினுக்கி வைச்சிருந்த சட்டையாப் பார்த்து அம்மா எடுத்துத் தந்தா. நான் ஆசையோட வாங்கிப் போட்டன். கால்மேசுகளைப் போட்டாப் பிறகு சுகமாக சப்பாத்துக்களுக்குள்ள காலுகளை விட்டிட்டன். ஆனா முடிச்சுப் போட கஸ்ரமாய் இருந்தது. நான் சரியாகக் கஸ்ரப்படுகிறதைப் பாத்திட்டு அம்மா சிரிச்சுக்கொண்டே முடிச்சுப் போட்டுவிட்டா.

கதிரையில இருந்து இறங்கி நிண்டன்.

அம்மா தள்ளி நிண்டு என்னை அழகு பார்த்தா. அவ எப்பவும் அப்படித்தான்.

அம்மாவுக்கு என்னில நல்ல விருப்பம். எனக்கும் அம்மாவில சரியான விருப்பம்.

கண்ணாடி மேசைக்கு ஓடினன். தலை இழுக்கிறதுக்கு மட்டும் எனக்கு ஒருத்தற்ற உதவியும் தேவையில்லை. நானும் ஆரிட்டையும் உதவி கேக்கிறதில்லை.

வயசு போனவைக்கு வடிவா இழுக்கத்தெரியாது. அவையை இழுக்கவிட்டா நடு உச்சி பிறிச்சு இழுத்து விடுவினம். கண்ணாடியில என்னைப் பாக்கேக்க ஆரோமாதிரி இருக்கும். சிரிப்புத்தான் வரும். அதாலதான் நானே தலை இழுக்கப் பழகியிட்டன். எப்படிக் கஸ்ரப்பட்டாலும் ஒரு சுருள் கூட வராது. கடைசியா நானே கையால முன்பக்க மயிரை வளைச்சுவிடுவன்.

தலையிலை எண்ணை வைக்கிறதும் எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம்.

அம்மம்மாதான் இந்த விசயத்தில என்ர எதிரி. எண்ணைப் போத்தலோட அம்மம்மாவைக் கண்டாலே நான் ஓடித் தப்பியிடுவன். அம்மம்மா நல்ல மொத்தம். அவ என்னைத்

துரத்திறதைப் பாக்க சிரிப்பாயிருக்கும். கனநாள் அம்மம்மாவும்
நானும் ஓடிப்பிடிச்சு விளையாடியிருக்கிறம்.

சில நேரம் அம்மம்மாவிட்டை சிக்குப்பட்டிடுவன்.
தலைநிறைய எண்ணையை ஊத்திப்போடுவா. எனக்குக் கோபம்
வந்திதெண்டால் அவ போட்டிருக்கிற உடுப்பிலேயே தலையைத்
துடைச்சுப்போடுவன்.

எண்ணை வைக்கிறதில ஒண்டுமில்லை. பிறகு முகத்தில
வழியேக்கதான் எரிச்சல்வரும்.

‘வெளிக்கிட்டிட்யே?’ என்று அம்மம்மா கேட்கிறா. அவவுக்கு
எப்பவும் அவசரம்தான்.

அவவுக்கென்ன பொம்பிளை. கெதியா வெளிக்கிட்டிடுவா.
நான் சின்னப்பெடியன். கனநேரம் செல்லும் எண்டு அவவுக்குத்
தெரியாதே?

‘வெளிக்கிட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கிறன்’ எண்டு சத்தம் போட்டன்.

கண்ணாடியில ரண்டு மூண்டு தரம் பாத்துக்கொண்டன்.
வடிவாய்த்தான் இருக்கிறன்.

‘பஸ் வரப்போகுது. கெதியா வா.’ அம்மம்மா ரண்டாம்முறையா
சொல்லுறா.

நானும் அவாவும் கலியாண வீடு ஒண்டுக்குப் போறோம். அம்மா
வரமாட்டா. அம்மம்மாவும் நானும்தான் எங்கபோறதெண்டாலும்
போவம்.

‘அம்மா போட்டுவாறன்’

அம்மாவிட்ட சொல்லிப்போட்டு வெளியில போறன். படலை
மட்டும் போய் திரும்பிப்பாக்கிறன்.

அம்மா கதவடியில நிண்டுகொண்டு கையை அசைக்கிறா. எனக்கு
அம்மாவைப் பாக்க பாவமாக இருக்கு.

ஏன் அம்மா இப்பிடி இருக்கிறா எண்டு எனக்குத் தெரியாது.
ஏனெண்டா நான் சின்னப்பெடியன்.

ஆனால் அம்மா பாவம் எண்டு மட்டும் தெரியும்.

பஸ் ஸ்ராண்டுக்கு வந்திட்டம். முதலே வந்த கனபேர் பஸ்ஸைப் பாத்துக்கொண்டு நிண்டு கொண்டிருக்கினம். போட்டிருந்த உடுப்புகள், ஸ்ரையில் இருந்தே அவையனும் கலியாண வீட்டுக்குத்தான் வருகினம் எண்டு கண்டுபிடிச்சிட்டன்.

ஊரில இருக்கிற எல்லாரும் கலியாண வீட்டுக்கு வருகினம். அம்மா மட்டும் வீட்டில தனியா இருக்கிறா.

என்றை வயசுப்பெடியள் ஒருத்தரையும் காணேல்லை. இல்லாட்டி அவங்களோடை கதைக்கலாம்.

வழக்கமாக வாறமாதிரி பஸ் பிந்தி வந்திது. எல்லாரும் ஏறியினம்.

நான் யன்னல்பக்கம் தேடிப்பிடிச்சு இருந்திட்டன். பஸ் ஓடிக்கொண்டிருக்கேக்க வெளியில பாக்கிறது எனக்கு நல்ல விருப்பம்.

பஸ் ஓடத் தொடங்கியிட்டுது. நான் வெளியில பாத்துக்கொண்டிருக்கிறன். மரங்கள், வீடுகள் எல்லாம் பின்பக்கமாய் ஓடுறதைப் பாக்க முஸ்பாத்தியா இருந்துது. எனக்கு சட்டெண்டு அம்மாவின்ர முகம் தெரியுது.

ஏன் அம்மா இப்பிடி இருக்கிறா? அம்மா வீட்டைவிட்டு வெளியில வந்தா உலக அதிசயங்களிலே ஒண்டு கூடியிடும் எண்டு நான் நினைச்சுக்கொள்ளுவன். எப்பவும் வீட்டுக்குள்ளதான் அவ இருப்பா. சமைப்பா. சட்டை தைப்பா. புத்தகம் வாசிப்பா. உடுப்புகள் தோய்ப்பா. எனக்கு சாப்பாடு தருவா. பூக்கண்டுகளுக்குத் தண்ணி விடுவா. ஆனா வெளியிலை போறதில்லை. ஏன் பயமோ?

நான் எவ்வளவு சின்னப்பெடியன்? நானே தனிய பள்ளிக்கூடம் போட்டுவாறன். கடைக்குப் போய் பத்துச் சதத்துக்கு இனிப்பு வாங்கிவாறன். அம்மா பெரிய ஆள். ஏன் பயப்படவேணும்.

இதில ஏதோ விசயமிருக்கவேணும். அது என்னெண்டுதான் எனக்கு அறிய ஆசை. ஆரும் எனக்கு சொல்லுறதே இல்லை. இப்பிடி விஷயங்களை என்னோடை ஆரும் கதைக்கிறதும் இல்லை.

நான் சின்னப்பெடியனாம். எத்தனை நாளைக்குத்தான் பாட்டி வடை சுட்ட கதையும் முயலும், ஆமையும் ஓட்டப் போட்டி வைச்ச கதையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரே கதையள திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டா அலுக்கும் எண்டு பெரியாக்களுக்குத் தெரியாதோ?

ஒரு வேளை பெரியாக்கள் எண்டா பெரிய கதையளும், சின்னாக்கள் எண்டா சின்னக் கதையளும் தான் கேக்க வேணுமோ?

கண்டறியாத பெரியாக்கள். அம்மா எத்தனை நாளா வீட்டுக்குள்ள அடைபட்டுக்கொண்டு இருக்கிறா. கவலைப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறா. அவவுக்கு இன்னும் ஒருத்தரும் வழி சொல்லேல்ல. பிறகென்ன பெரியாக்கள்?

பெரியாக்கள் எண்டு யாருமில்லை. எல்லாரும் சின்னாக்கள்தான். விசயம் என்னெண்டு எனக்குச் சொல்லியிருந்தாலும் நானே என்றை அம்மாவுக்கு நல்ல ஐடியா கண்டுபிடிச்சு சொல்லியிருப்பன்.

பெரியாக்கள் தாங்களும் செய்யினமில்லை. மற்றவையையும் விடாயினமாம். நான் சின்னப்பெடியன் எண்டு எல்லாருக்கும் ஒரு பகிடி.

திருஞான சம்பந்தர் பாலைக்குடிச்சிட்டு மூண்டு வயசில தேவாராம் பாடினாராம் எண்டா உண்மைதான் எண்டு கொண்டாடுவினம். பிறகேன் என்னை இவை நம்பேல்ல?

‘பிராக்குப்பாக்காம இறங்கு’

அம்மம்மா என்றை கையைப்பிடிச்சு இழுத்துக்கொண்டு இறங்கினா. ரண்டுபேரும் கலியாண வீட்டுக்கு நடந்தம்.

வெளியில வாழைக் குலையளோடை வாழையள் கட்டியிருந்தது. வாசலைக் கடக்கேக்க பன்னீர் தெளிச்சினம். சந்தனம் தந்தினம். அம்மம்மா எனக்கு பொட்டுவைச்சுவிட்டா. தோசைக்கல்லு மாதிரி பெரிய பொட்டா வைச்சிருப்பா எண்டு எனக்குத் தெரியும்.

உள்ளுக்க போனோம். ஒரே சத்தம். மேளச்சத்தம் ஒரு பக்கத்தால, ஆக்களினர் சத்தம் ஒரு பக்கத்தால. அங்கையும் இங்கையும் ஆக்கள் ஓடித் திரிஞ்சுகொண்டு நிக்கினம்.

நானும் அம்மம்மாவும் கதிரையில இருந்தோம். நான் சுத்திவரப்பாத்தன். மினுங்கிற சட்டையளும் சீலையளும் வடிவான கொண்டையளும் பொட்டு நகையளும்.....

இந்தப் பொம்பிளையள் எல்லாம் என்ன வடிவா இருக்கினம். அம்மாவும் இதையெல்லாம் போட்டா எல்லாரையும் விட வடிவா இருப்பா. அம்மா பாவம்.

வெளியிலதான் போறயில்லை. ஏன் வடிவா உடுப்புகள் போடப்படாது? எனக்கு விளங்கேல்லை.

இதில ஏதோ விசயம் இருக்கு.

எனக்குத்தான் ஆரும் ஒண்டும் சொல்லுறதில்லையே.

என்ரை சினேகிதர்மாற்றை வீட்டைபோகேக்கை எல்லாம் அவையின்றை அம்மாக்களைப் பாத்திருக்கிறன். அப்பிடி பாத்தபடியால்தான் என்ரை அம்மா மட்டும் வித்தியாசமா இருக்கிறதை தெரிஞ்சுகொண்டன். ஏன் என்ரை அம்மா மட்டும் வித்தியாசமாக இருக்கவேணும்?

மற்றப்பிள்ளையள் புதுச்சட்டை போட்டா, புதுச் சப்பாத்து போட்டா எனக்கும் அப்பிடிப்போடவேணும் எண்டு ஆசையாயிருக்கும். அம்மாக்கு மட்டும் மற்றவையளைப் பாத்து தானும் அப்பிடி இருக்கவேணும் எண்டு ஆசையிருக்காதா?

மற்றவையின்றை அம்மாக்கள் எல்லாம் கலர் சட்டை, சீலை, போடேக்க என்ரை அம்மா மட்டும் ஏன் வெள்ளைச்சீலையும் பூப்போடாத சட்டையும் போடவேணும்?

மற்றவையின்றை அம்மாக்கள் எல்லாம் காப்பு, சங்கிலி எண்டு கனக்கப் போட்டுக்கொண்டு, கோயிலுக்கெண்டும் படம் பாக்க எண்டும் போகேக்க, என்ரை அம்மா மட்டும் ஏன் ஒண்டும் போடாமல் வீட்டுக்குள்ளயே சுத்திச் சுத்தி வரவேணும்?

மற்றவையின்றை அம்மாக்கள் எல்லோரும் அப்பாக்களோட...?....?..!

ஆ... கண்டுபிடிச்சிட்டன். மற்றவைக்கு அப்பாக்கள் இருக்கினம். எனக்கு இல்லை.

இதுதான் வித்தியாசமா? இந்தப் பெரியவை எனக்கொண்டும் சொல்லத்தேவையில்லை. நானே கண்டுபிடிச்சிட்டேனே. அது சரி, அப்பா இல்லாட்டி அம்மா இப்பிடி ஏன் இருக்கவேணும்?

பிறகும் விளங்கேல்ல. ஆனா நான் கண்டபிடிச்சிடுவன்.

அப்பா!

அப்பாவை எனக்குச் சரியாத் தெரியாது. நான் இப்ப இருக்கிறதைவிட சரியான சின்னப் பிள்ளையா இருக்கேக்கதான்

அப்பாவைப் பார்த்த ஞாபகம். ஆனா ஒண்டும் சரியாத் தெரியாது. மங்கலான படமாத்தான் எல்லாம் தெரியிது. இப்ப படங்களைப் பார்த்துதான் அப்பா எப்பிடியெண்டு தெரியும்.

அப்பா எங்கே? எண்டு நான் கேக்க, ஒவ்வொருமுறையும் ஒவ்வொருமாதிரி சொல்லுகினம். சாமியிட்டப் போட்டார் எண்டினம். மேல போட்டார் இனி வரமாட்டார் எண்டினம். ஆமிக்காரன் சுட்டுப் போட்டான் எண்டினம்.

ஆமிக்காரன் ஏன் அப்பாவைச் சுட்டான்?

இப்ப அது வேண்டாம். முதல் அம்மாவைப் பற்றி பாப்போம். பிறகு இதையும் கண்டு பிடிப்பன்.

அப்பா இல்லாட்டி அம்மா ஏன் இப்படி இருக்கவேணும்? ஒரு வேளை அம்மா இல்லாட்டி அப்பாவும் இப்பிடித்தான் இருப்பாரோ? அம்மா இல்லாத அப்பாமார் இப்பிடி இருக்கிறதை நான் ஒரு இடத்திலையும் காணேலையே!

அம்மா மட்டும் ஏன் இப்பிடி இருக்கவேணும்?

தான் செத்துப் போனா அம்மா இப்பிடித்தான் இருக்கவேண்டுமெண்டு அப்பா சொல்லியிருப்பாரோ?

அப்பா திரும்பி வரமாட்டார் எண்டு அம்மாவுக்கு தெரியும். திரும்பிவராத ஆளுக்காண்டி அம்மா எப்பிடி இருந்தால் என்ன?

அப்ப அம்மாவை வேற ஆரோதான் இப்பிடி இருக்க வேணுமெண்டு சொல்லியிருக்கிறாங்கள். அவைக்குப் பயந்துதான் அம்மா இப்பிடி இருக்கிறா. ஆர் சொல்லியிருப்பினம்? ஆருக்கு அம்மா பயப்பிடுறா? அம்மம்மாவுக்கோ? தாத்தாவுக்கு? ஊகும்.. அதுவுமில்ல. அம்மம்மா அப்பிடிச்சொல்லவேமாட்டா. அம்மாவைப் பாத்து அவ அழுகிறதை நான் எத்தனையோ தரம் கண்டிருக்கிறன்.

அப்ப வேற ஆர்..?

ஆரிட்டை இதைப்பற்றிக் கேக்கலாம்?

நான் கேட்டால் ஆரும் சொல்லுவினமோ?

சின்னப் பெடியன் எண்டு அடிச்சுக் கலைச்சு விடுவினம்.

ஆனா, நான் கண்டு பிடிக்காமல் விடமாட்டன்.

என்ர அம்மாவைப் பயப்பிடுத்துறவையை, என்ர அம்மாவைக் கொடுமைப்படுத்திறவையைக் கண்டுபிடிக்காமல் விடமாட்டன். ஏன் இப்பிடிச் செய்யிறீங்கள்? எண்டு கேக்கத்தான் போறன்.

இப்ப இல்லாட்டியும் வளந்தாப் பிறகு....

அவங்களக் கண்டுபிடிச்சு...

அவங்களக் கண்டுபிடிச்சு....?

1996

இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வ.செ

1997 சனவரி வெள்ளிக்கிழமை மொறட்டுவ...

செனவிரத்தின வந்த போது வழக்கமான காலைநேரத் தூங்கலில் பொலீஸ் நிலையம் இருந்தது. இரண்டொரு பொலீஸ்காரர்கள் தமது இடங்களில் இருந்து 'திவயின்', 'லக்பிம' படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் இலங்கை மக்களின் உடம்புக்குத் தரமான சவர்க்காரத்தை சிபாரிசு செய்து கொண்டிருந்தது. தடுப்புக் காவலில் இருந்த ஒரே ஒரு கைதி இன்னும் படுத்தே இருந்தான். எழும்புவதால் எதுவும் ஆகப்போவதில்லை என அவனுக்கு நன்கு தெரிந்தே இருக்கும்.

தனது மேசைக்கு வந்ததும் செனவிரத்தின மேலோட்டமாக பத்திரிகைகளைப் பார்த்தார். யுத்தம் குறித்த தலைப்புச் செய்திகள். மேசையில் இருந்த கோப்புக்களைப் பார்த்தார். இன்னும் மூடப்படாத நிறையப் பழைய சம்பவங்கள். எப்போதாவது நேரமிருந்தால், மூட்டிருந்தால் மூடிக்கொள்ளலாம்!

மேசைக்குக் கோப்பியும், பணிஸ்கும் வந்தன. கடித்தார். குடித்தார்.

தொலைபேசி அழைத்தது. எடுத்தார். மறுமுனையில் விக்கிரமசிங்க.

'எப்போது தருவதாக உத்தேசம்?'

'உன்னை இங்கு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள வேண்டாம் என்று பல தடவைகள் கூறியிருக்கின்றேன்.'

'நீ வீட்டில் இருந்து கொண்டே இல்லை என்று கூறச் சொல்லி மனைவி, பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாய்.'

'நான் இப்போது வேலையில் இருக்கிறேன்.'

‘அது உன்னுடைய பிரச்சினை எனக்கு உன்னுடைய பணம்தேண்டும்.’

‘தரலாம் என்று சொல்லியிருக்கின்றேன்.’

‘மாதக்கணக்காக.’

‘எப்படியும் தந்துவிடுவேன்.’

‘அது உனது நம்பிக்கையாக இருக்கலாம் எனக்கு பொறுமை போய்விட்டது. இனியும் இப்படி தொலைபேசியில் மட்டும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். வீட்டுக்கும், போலீஸ் நிலையத்திற்கும் ஆட்களுடன் வருவேன்.’ விக்கிரமசிங்க வைத்துவிட்டான்.

செனவிரத்தினவுக்கு மிச்சமாயிருந்த தூக்கமும் போய்விட்டது. கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே பார்த்தார். பத்திரிகைக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலைகள் மறுபடி குனிந்தன.

பணம் தேண்டும். மிக விரைவாக. விக்கிரமசிங்க பொல்லாதவன் போலீஸ் பதவியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அவனை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. அரசியற்பலம் வைத்திருக்கிறான் சொன்னமாதிரியே வந்து விடுவான்.

பணம்!

பணம்!!

இளய மகனுக்கு ‘கொண்டா’ வாங்கிக் கொடுக்க என்ன செய்தேன்?

அதுதான்.

அதேதான் இப்போதும் செய்யலாம்.

பணம்கிடைப்பதற்கான இலகுவான, உத்தியோக பூர்வமான, சட்டரீதியான, அரச அங்கீகாரம் பெற்ற வழி அது ஒன்றேதான்.

‘ராஜபக்ஸ்’

வந்தான்.

‘பக்கத்தில் எங்காவது தமிழர்கள் புதிதாக வந்திருக்கிறார்களா?’

‘வெளிநாடு போவதற்காக ஒருவன் வந்து விடுதியில் தங்கியிருக்கிறான். வடக்கிலிருந்துதான் வந்திருக்கிறான். இரண்டு நாளாகிறது.’

‘ஜீப்பை எடு’

விடுதிக்கு ஜீப் விரைந்தது. கதவைத் தட்டினார்கள்.

திறந்தவன் இவர்களைக் கண்டு மிரண்டான். கையில் மனைவி பிள்ளைகளுடன் எடுத்த குடும்பப் படம்.

‘உன்னைக் கைது செய்கின்றோம்’.

அவன் எதுவும் புரியாமல் தமிழில் அழ, அவர்கள் சிங்களத்தில் ஏசியபடி, கைகளில் விலங்கு பூட்டி இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள். விடுதியில் இருந்தோருக்கு இப்படி தொடர்ந்து பார்த்துப் பழகிப் போய்விட்டதால் தங்கள் அலுவல்களைக் கவனித்தார்கள்.

பொலீஸ்நிலையம் வந்ததும் தடுப்புக் காவலில் அவனைத் தள்ளிப் பூட்டினார்கள்.

வியர்த்துப் போயிருந்த அவன் பேந்தப் பேந்த முழித்தான். பயங்கரம் புரிந்தது போலும். அழுதான்.

யாரும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. பக்கத்தறைக் கைதி வந்து புதினம் பார்த்தான்.

மதிய உணவு முடிந்த பின்னர் தனது மேசையில் இருந்தபடியே விசாரணையை ஆரம்பித்தார் செனவிரத்தின. ராஜபக்ஸ எழுதினான்.

அவனுக்கு சிங்களம் தெரிந்திருக்கவில்லை.

பின்னர் ஆங்கிலம். அதுவும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

கடைசியாக ராஜபக்ஸ தனது கொச்சைத் தமிழில் மொழியைப் பெயர்த்தான்.

‘நீ தமிழ் தானே’

‘ஓம்’

‘கொழும்பில் குண்டு வைக்கத்தானே உன்னை இங்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்?’

‘ஐயோ... நான் ஒரு பிரச்சினைக்கும் போகாதவனையா...’ அழுதான்.

‘எங்கே குண்டு வைக்கத் திட்டம்?’

‘நான் ஜேர்மனி போறதுக்காண்டி வந்திருக்கிறேன். அடையாள அட்டையெல்லாம் இருக்கு.’

‘உன்னுடைய அறையில் ஆயுதங்கள் எடுத்திருக்கின்றோம்.’

அவன் பயந்து போய் சத்தமாக அழுதான்.

‘பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் உன்னைக் கைது செய்திருக்கின்றோம். தகுந்த ஆதாரங்கள் கைவசம் இருக்கின்றன. தப்பமுடியாது.’

விசாரணை அத்துடன் முடிந்தது.

அவன் தொடர்ந்து அழுது கொண்டே இருந்தான். கதவுக் கம்பிகளைப் பிடித்து கெஞ்சினான்.

மாலை பொலீஸ்காரர்கள் குறைந்தார்கள். போகாதிருந்தவர்களுக்கு செனவிரத்தின வேலை கொடுத்து அனுப்பினார். ராஜபக்ஸ மட்டும் மிச்சம்.

இருவரும் அவனிடம் வந்தார்கள். செனவிரத்தின ஆரம்பித்தார்.

‘நான்றாக கேள். இன்று வெள்ளிக் கிழமை. தற்செயலாக எந்த சட்டத்தரணியாவது வந்தாலும் திங்கட் கிழமைதான் உன்னை நீதி மன்றத்தில் நிறுத்த முடியும். இடையில் இரண்டு நாட்கள் இங்குதான் இருக்கப் போகிறாய். இந்த இரண்டு நாட்களிலும் எதுவும் நடக்கலாம். நீ தப்பி ஓடும் போது சுடப்படலாம். அல்லது அதோ பார் உன்னையே கோபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சக கைதி உன்னை அடித்தே கொல்லலாம். இல்லையென்றால் தலையில்லாமல் மொறட்டுவக் கடற்கரையில் கண்டெடுக்கப் படலாம். இரண்டு நாட்கள் என்பது அதிகம். எதுவும் நடக்கலாம்.’

அவன் இப்போது பெரிய சத்தமாக அழுதான். நிலத்தில் போட்டு தலையை அடித்தான். கம்பிகளுக்குள்ளால் கைகளை நீட்டி அவர்களது சப்பாத்துக்களை கும்பிட்டான்.

‘நான் இன்னும் முடிக்கவில்லை. உனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தரப்படுகிறது. வெளிநாட்டில் இருக்கிற உனது உறவினர்களிடம் இருந்து நான் கேட்கின்ற தொகையைப் பெற்றுத் தா. பத்திரமாக வெளியில் போகலாம். இப்படிப் பல தமிழருக்கு நான் உதவி செய்து அவர்கள் இப்போது வெளிநாடுகளில் மகிழ்வாக இருக்கிறார்கள்.’

அவன் தொடர்ந்து அழுதான். கண்ணீர் வற்றக் கூடியதாக அழுதான். குரல் கமறியது. உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. எல்லாம் போய் கடைசி நம்பிக்கையாக அவனை வெளிநாடு அனுப்பத் துணிந்த மனைவி, எப்போதுமே பயத்தைக் கண்களில் வைத்திருக்கும் பிள்ளைகள், உதவியை எதிர்பார்த்திருக்கும் பெரிய சுற்றம், வட்டிக்கு வாங்கி அனுப்பிய ஜேர்மன் மைத்துனன்... எல்லாவற்றிற்குமாய் அழுதான்.

‘இப்படி நிறையப் பார்த்திருக்கின்றேன். உனக்கு அரை மணித்தியாலம் தரப்படுகின்றது. புத்திசாலித்தனமாக முடிவு எடுத்தால் அதோ மேசையில் இருக்கும் தொலைபேசியில் உனது உறவினருடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.’

செனவிரத்தின திரும்ப மேசைக்கு வந்து பத்திரிகை பார்த்தார். கோப்பி குடித்தார்.

தனக்கு எவ்வளவு கிடைக்குமென்று ராஜபக்ஸ கணக்குப்பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவன் அழுதபடியே சிறைச் சுவர்களைப் பார்த்தான். எங்கும் இரத்தம்.

அரை மணித்தியாலத்தின் பின் -

ஜேர்மனியில், உணவு விடுதியொன்றுக்கு கோப்பை கழுவுவதற்காக புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவன் அறையில் தொலைபேசி ஒலித்தது.

கொஞ்ச நேரம் கழித்து உண்டியல்காரர் ஜேர்மனியில் இருந்து கொழும்புக்குத் தொலைபேசியில் கதைத்தார்.

கொழும்பிலிருந்து ரக்சி ஒன்று மொறட்டுவ பொலீஸ் நிலையத்துக்கு வந்தது.

செனவிரத்தின விக்கிரமசிங்கவுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார்.

1997 பெப்ரவரி, புதன் கிழமை, பிராங்பேர்ட்....

உக்ரெய்ன்காரன் போய்விட்டான். சிங்கம் சிகரட் புகைத்தவாறு யோசித்தான்.

விலை பறவாயில்லை. முந்நூறு, நானூறு பேரையாவது அடக்கலாம். அவ்வளவும் வெளிக்கிட்டா லாவோஸிலை இடம் வெளிக்கும். பிறகு கொழும்பிலையிருந்து மிச்சச் சனத்தை கொண்டந்து இறக்கிப் போட்டுக் கொஞ்சக் காலத்துக்குச் சமாளிக்கலாம். எப்படியும் தாராளமாய்த் தேறும்.

‘நான் சொல்லுறெண்டு கோவியாதை. உந்தப் பிளானைக் கைவிடு’ என்றான் அதே அறையிலிருந்த மகேந்திரன். அவன் முன்னால் இருந்த மேசையில் ஏகப்பட்ட தாள்கள் சிதறிக்கிடந்தன. கணக்குகளும், உலகத்துத் தொலைபேசி எண்களும், சின்ன ஏஜென்சிகளின் பெயர்களும்...

‘ஏனப்படி சொல்லறாய்..?’ புகை வந்தது.

‘இல்ல. இப்பதான் ஒரு கிறீக் கப்பல் வந்து நாறிப்போய் நிக்குது. எக்கச்சக்கமா சனம் செத்திருக்கு. இன்ரப்போல் தீவிரமாய் விசாரிக்குது. செத்த சனங்களுக்கு அந்திரட்டி கூட முடிஞ்சிருக்காது. நீ அடுத்த கப்பலுக்கு பேரம் பேசறாய்.’

‘விலை சரி வந்திருக்கு. இத முடிச்சமெண்டால் ஞாயமாய் தேறும். ஒரு கப்பல் தாண்டாப் போல எல்லாக் கப்பலும் கவிழும் எண்டுறது விசர்க்கதை.’

‘உக்ரெய்ன் கப்பலைப் பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்? உவங்கள் சிலோன் கவுண்மெண்டுக்கு வித்த ‘வோர் பிளேன்’ களே தன்ரைபாட்டிலை காணாமப் போகுதாம். உள்ள கழிவுச் சாமான்கள் முழுக்க வித்துத் தள்ளுறாங்கள். அதிலை ஒண்டாய்த்தான் இந்தக் கப்பலும் இருக்கும்.’

‘இருக்கும். இல்லாமலும் இருக்கும். நீ ஏன் தனிய நெக்கட்டிவாய் மட்டும் யோசிக்கிறாய்..?’

‘இது முந்நூறு, நானூறு சனத்தோட விளையாடுற விளையாட்டு.’

‘இஞ்ச பார் மகேந்திரன். இது தொழில். பாவ புண்ணியம் பார்க்கிறதெண்டா நீ ரெட்குறோசில சேர்ந்திருக்க வேணும்.’

அந்தப் பதிலுடன் மகேந்திரன் தடுமாறித்தான் போனான். என்றாலும் அண்மையில் தொலைக்காட்சியில் பார்த்த கடலில் மிதந்த பிரேதங்கள் ஒரு கணம் வந்து போயின. வியர்த்தது.

சிங்கம் சொல்லுறதிலயும் பிழையில்லை. இது தொழில். இதிலயெல்லாம் சகசம். எண்டாலும் எங்கட சனந்தானே... இன உணர்வு ஒரே ஒரு செக்கன் கவலைப்பட வைத்தது. பிறகு லாபம் பற்றி யோசித்தான்.

சிங்கம் மகேந்திரனைப் பார்த்து மெலிதாகச் சிரித்தபடி குறுக்கு மறுக்காக நடந்தான். எட்டுவருடங்களாய் தொழில் செய்கின்றான். புகைவிட்டான். முடிந்தது. அடுத்ததை பற்றவைத்துக் கொண்டான்.

“எதுக்கும் ஒரு ரண்டு நாள் ரைம் எடுத்து யோசிப்பம். சில வேளை இன்னும் நல்ல ‘றூட்’ ஏதேன் அம்பிடலாம்” என்று இழுத்தான் மகேந்திரன். குரலில் முன்னைய உறுதி இல்லை.

சிங்கம் ஒரு கதிரையை இழுத்துக் கொண்டுவந்து மகேந்திரன் அருகில் அமர்ந்தான்.

“இஞ்சை பார்.. இதெல்லாம் நாள் பார்க்கிற விசயமில்லை. முந்தி மாதிரி இல்லை இப்ப. ஊருப்பட்ட ஏஜென்சியள். ‘சாட்டர் பிளைஸ்’றிலை அள்ளிக் கொண்டு வந்து கொலண்டிலை இறக்கிற அளவுக்கு தொழில் முன்னேறியிட்டுது. ஒவ்வொரு ‘றூட்’ டும் நாற நாற எங்களுக்குத்தான் நட்டம். அதால நாங்கள் முந்தவேணும்” சொன்னபடி மகேந்திரனுக்கு ஒரு சிகரட் கொடுத்து, பற்ற வைத்தான்.

“நீயே யோசிச்சுப் பார். எங்கடயாக்கள் கூட்டியந்ததில எத்தின சனம் யுகோ காட்டுக்கை காணாமப் போயிருக்குது? போலந்து ஆத்துக்க தாண்டிருக்குது? ஒஸ்ரியா ‘சினோ’ வுக்க புதைஞ்சிருக்குது. இதுக்கெல்லாம் நீ பதில் வச்சிருக்கிறியே? நாங்கள் சனத்தைக் கரை சேக்கிற நல்லதத்தான் செய்யிறம். ஆனா வாற சனத்தினர் விதி நல்லா இல்லாம அதுகள் மண்டைய போடுறதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது?”

“எப்ப கப்பல் சரிவருமாம்?”

“பொறு. முதல் லாவோசுக்கடிச்ச நிலமையை விசாரிப்பம்” சிங்கம் தொலைபேசியைத் தொடப் போக, அதுவாக முந்திக்கொண்டு சத்தம் போட்டது.

“ஆர்..?”

“அது நான் சிவா கதைக்கிறேன்”

“எந்தச் சிவா?”

“ராங்கி சிவா. இஞ்சை மொஸ்கோவிலை நிக்கிறேன்”

“என்ன புதினம்?”

“கேட்ட காசு தராததாலை புனிதாவ கோட்டல்ல விட்டுட்டு வந்த நாங்களெல்லே”

“அவளுக்கென்ன? ரெட்லைட் ஏரியாவில கொண்டுபோய் விட்டுட்டாங்களே?”

“அவள் செத்துப் போனாள். ஒரு குறுக்கு நோட்டிலை கிடந்து பொலீஸ் சவத்தை கண்டெடுத்திருக்கு”

“ஏதென் டொக்குமென்ஸ் அம்பிட்டுட்டுதே?” இப்போது சிங்கம் பதறினான். மகேந்திரனும் விசயம் புரியாமல் பதட்டமடைந்தான்.

“என்னெண்டு. அதுதான் ஐடன்றிக் காட்டில இருந்து எல்லாததையும் வாங்கி வேற ஆளுக்கு வித்தாச்சே. ஆளார், எந்த நாடு எண்டு கண்டுபிடிக்கக் கூடிய எந்த டொக்குமென்சும் இல்லை. இதைவிட மினக்கெடுற அளவுக்கு ரஷ்யப் பொலீசும் இல்லை”

“அப்பாடா. அது சரி. இப்பென்னத்துக்கு எடுத்த நீ”

“இல்லை. என்ன இருந்தாலும் அவள் எங்கடை ஊர்க்காரி. கடைசி நாங்கள் ஆரெண்டு சொல்லாமல் அவளின்ரை சொந்தக்காற்றுக்கெண்டாலும் அடிச்சுச் சொல்லுவமே?”

“பேப்புண்டை. மண்டைக்க ஒரு கொட்டையும் இல்லை. ஒண்டையும் நாத்தாம உன்ர அலுவலைப் பார்” சிங்கம் கோவத்துடன் அடித்து வைத்தான்.

“என்னவாம்?” அடி, நுனி தெரியாமல் கேட்டான் மகேந்திரன்.

“ஊர், பேர் தெரியாதவனுக்கெல்லாம் இரக்கம் பார்த்து ஒரு தொழில் போட்டுக் குடுத்தா அதுகள் இப்ப எனக்கு சமயம் படிப்பிக்குதுகள். அதுகள் விடு. நீ ஒருக்கா லாவோசுக்கு அடிச்சு கதை. நான் கொழும்புக்கு கதைக்கிறேன்”

இரண்டு கைத்தொலைபேசிகள் உயிர்த்தன.

அடுத்து வந்த நாட்களில் லாவோசிலிருந்து புறப்பட்ட ஆதிகால உக்ரெய்ன் கப்பலொன்றில் பிள்ளை, குட்டிகளுடன் இருந்த முந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வண்ணக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார்கள்.

கொழும்பிலிருந்து பலர் லாவோசுக்கு கொண்டு வந்து இறக்கப்பட்டனர்.

1997

மேற்கின் ஒரு பக்கம்

புகை மூட்டமாகக் கவிந்திருந்தது. சுருள் சுருளாக, வளையம் வளையமாக புதிய புகைகள் வந்துகொண்டிருந்தன. இந்தக் கரும்புகைகள் எல்லாம் மேலே போய் மழையானால் அவ்வளவுதான். உலகமே வெள்ளத்தினால் மூச்சுத்திணறும். இல்லாவிட்டால் இருமும். சூழலை மாசடைவது பற்றியோ, தங்கள் சோர்ந்த நுரையீரல்களைப்பற்றியோ எந்த அக்கறையுமின்றி அவர்கள் தங்களால் முடிந்தளவு ஊதித்தள்ளியதைப் பார்த்து கவலையில் நானும் ஊதினேன். எல்லோர் வாயிலும் வாழைப்பழத்தில் சாம்பிராணிக் குச்சி குத்தியிருப்பதுபோல் வேறுவேறு விதமான சிகரெட்டுக்கள் சொருகியிருந்தன.

மிஹெல் ஒன்றைப் பூரணமாக சாம்பலாக்கி, அடுத்ததை புகையிலை வைத்து சுருட்டிக் கொண்டிருந்தான். விரல்களெல்லாம் மஞ்சள். சுருட்டி எச்சில் பூசி ஒட்டி, நுனியைக் கிள்ளி எறிந்துவிட்டு வாயில் வைத்துக் கொண்டு என்னிடம் நெருப்புக் கேட்டான். கொடுத்து, வாங்கிக் கொண்டேன். நான் சீவிப்பதே இழுப்பதற்குத்தான் என்பது போல் ஆழமாக நிக்கொடினை உள்வாங்கிய மிஹெல் விட்ட இடத்தில் தொடர்ந்தான். நாங்கள் நீண்ட நேரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தோம். இடையிடையே சிகரெட் வேளை.

“இவர்கள் இப்படியே தொடர்ந்து பிடிக்கப்பட்ட வீடுகளிலிருந்து ஆட்களை மிருகத்தனமாக வெளியேற்றி தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு விடுவார்கள். வெளியேற்றப்பட்டவர்களுக்கு வேறு வீடு கொடுக்க மாட்டார்களா?” இரண்டாவது தடவையாக கேட்டுவிட்டேன் போலிருந்தது. மிஹெல் என்னை முறைத்தான்.

எனக்கு டொச் சரளமாக இல்லாவிட்டாலும் மிஹெல் புரிந்து கொள்வான். அப்படி என்னுடைய பாசைக்கு அவனை நானும், அவனுடைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அவன் என்னையும் பரஸ்பரம் மாற்றுவதில் வெற்றியடைந்து வருகிறோம்.

‘நல்ல உத்தியேகம்பார்ப்பவர்களே வீடு தேடி அலையாக அலைகிறார்கள். இதில் இவர்களுக்கு வீடு கொடுப்பதாவது! அதுவும் அரசாங்கமாவது!!’

கிழக்கு யேர்மனியில் கைவிடப்பட்ட வீடுகளைக் கைப்பற்றி, அதைத் தங்களுக்கு ஏற்றதாக அமைத்து, குடியும், குடியில்லாமலும் குடித்தனம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள் இடது சார்புடையவர்களும், தீவிரமானவர்களுமான யேர்மனியர்கள். இப்படியான வாழ்க்கை யேர்மனியின் வேறு சில பகுதிகளிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. சென்ற மாதமளவில் கிழக்கு யேர்மனியில் கைப்பற்றப்பட்ட வீடுகளமைந்த ஒரு தெருவுக்கு வந்த பொலிசார் துப்பாக்கி, கவசவாகனம், நாய்கள் என்றும், வேறு பலமான ஆயுதங்களுடனும் மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக இந்த வீடுகள் மீது தாக்குதல் நடத்தி, வசித்தவர்களைக் காயப்படுத்தி சிறையில் அடைத்துவிட்டார்கள். இதைப்பற்றித்தான் நானும் மிஹெலும் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

“இந்த நடவடிக்கையை ஏன் யாரும் கண்டிக்கவில்லை?” என்று கேட்டுவைத்தேன்.

“இப்படி நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் கண்டிக்கத்தான் பலர் இருக்கின்றார்கள். அப்படியிருந்தும் சிலர் கண்டித்தார்கள். சுவரொட்டிப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். ஊர்வலம் செய்தார்கள். ஆனால் இவை யாருக்கும் தெரியவராது மறைக்கப்பட்டுவிடும்.”

நான் நாங்கள் இருந்த பெட்டியை நோட்டம் விட்டேன். யாராவது எங்களது உரையாடலை காதில் வாங்கி முகம் சுழிக்கின்றார்களா என்று கவனிக்க. அப்படி நடக்கவில்லை.

வயது போனவர்களுக்கு தேவாலயமும் சுடலையும். இளசுகளுக்கு மைக்கல் ஜக்சன், மடோனா அல்லது புண்டஸ்லீகா (நிச்சயமாக தூசணமில்லை) சுவாரஸ்யம் இருந்தது. நாடு, அரசு, மக்கள், அரசியல்... இப்படி எதிலும் கவனம் செலுத்த விடாமல் அவர்களுக்கு வேறு திசைகளைக் காட்டிக்கொண்டிருப்பதில் இந்த அரசாங்கங்கள் கெட்டித்தனமானதுகள்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

“இப்படி அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க என்ன காரணம்?”

“பல. ஒன்று பயம். இரண்டாவது அதன்பலம். சட்ட விரோதங்களுக்கு எதிராக தாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயங்குவதில்லை என்று காட்ட. இதனால் திருட்டுத்தனமாக இரசாயன ஆயுதங்கள் விற்பதைக் காப்பாற்றி விடலாம் என்று. இப்படி நிறைய.. முக்கியமாக ஒழுங்கை நிலைநாட்ட”

“ஒழுங்கா..? ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதென்றால் நல்லதுதானே?” கேள்வி மோசமென்று எனக்கே தெரிந்தது. மிஹெல் எரிப்பதைப் போல பார்த்தான். நான் எரியவில்லை. பார்வை எப்படி எரிக்கும்.

“இங்கே ஒழுங்கு என்பது யாருக்குத் தேவைப்படுகிறது என்று நீ கவனிக்கவில்லையா? அரசு ஒழுங்கை நிலைநாட்டுகிறதென்றால் அது அரசின் நன்மைக்கே. அரசின் நன்மை மக்களின் நன்மையாகாது. மக்களின் நன்மை அரசின் நன்மை ஆகாது”

மிஹெல்லைப் பார்ப்பவர்கள் யாரும் அவன் இப்படியெல்லாம் கதைப்பான் என்று நம்பமாட்டார்கள். அவனது கூட்டத்திற்கேயுரிய பிய்ந்த, தடித்த இராணுவச் சப்பாத்து, கிழிச்சல் உள்ள கறுப்பு ஜீன்ஸ், கறுப்புப் புல்லோவர் (இரண்டையும் ஊறப் போட்டால் தாராளமாக அழுக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்) கறுப்பு ஜக்கற் பல சுலோகங்களுடன், கழுத்தில் இரும்புச்சங்கிலி. ஒரு காதில் தோடு. கோணல் மாணலாக கத்தரிக்கப்பட்ட தலை மயிர். வலது கை மணிக்கட்டில் கறுப்பு நூல். மஞ்சள் விரல்களில் சிகரெட். அருகில் அமர்வதற்கு யோசிப்பார்கள்.

“ஆனாலும் எங்கள் நாட்டைவிட உங்கள் நாட்டில் ஓரளவு ஜனநாயகம் இருக்கிறது. இப்படியான நிலைமையென்றால் அங்கே சிறையிலடைப்பது, விசாரிப்பது எல்லாம் காலாவதியாகிப் போய்விட்டது. டயர் போட்டு கொழுத்துதல் அல்லது தலையைச் சீவுதல், சித்திரவதைசெய்து, கொல்லுதல்தான் இப்ப அரசாலும், இயக்கங்களாலும் அங்கிகரிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள். இங்கே சிறையிலடைத்து விடுவதால் விடுதலையானபின் திரும்பவும் வேறு ஏதாவது வீடுகள் பிடிக்க சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றதல்லவா?” இலங்கையையும், யேர்மனியையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டினேன். மடக்கிவிட்டேன் என்று சின்னத் திருப்தியும் வந்தது.

மிஹெல் எதற்கும் அடங்குவதாயில்லை.

“உன்னுடைய நாட்டு நிலமை பயங்கரம்தான். அதற்காக இங்கே ஜனநாயகம் பூசிக்கப்படுகிறதென்று கருதிவிடாதே. வீடில்லாப்

பிரச்சினை என்று ஒருபுறம் கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டே மறுபுறம் தங்களுடைய பாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மீது குறுக்கிட்டு அவர்களது சுயாதீனத்தில கைவைத்து அவர்களை நடுத்தெருவுக்கு விரட்டியிருக்கிறது அரசு. இந்தக் குளிரிலும், மழையிலும் கடும் பனியிலும் அவர்களை அலைய விட்டிருப்பது தான் சனநாயகமா?”

“அப்படியென்றால் இங்கு ஜனநாயகம் இல்லையென்றால் முன்னாள் கிழக்கு ஜேர்மனியிலிருந்து மக்கள் விழுந்தடித்து வந்திருந்தார்களே? அது ஏன்?”

“அப்படி விழுந்தடித்தவர்களுக்கு இப்போ பதில் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது”

“நாங்கள் இங்கு அகதிகளாக வந்தவர்கள். எங்களுக்கே இந்த அரசு தங்க இடம் தந்திருக்கிறது. சிறிய இடத்தில் பலரை ஒன்றாக அடைத்து வைத்திருந்தாலும் அப்படி ஏன் உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு தங்க இடம் தரவில்லை. இதனை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை”

“நீ விளங்கிக் கொள்ள மாட்டாய். உனக்கு எல்லாமே ஜனநாயகமாகத் தெரிகிறதே. நான் முதலிலேயே சொன்னேன் அரசாங்கம் ஒழுங்கை நிலை நாட்டவே விழும்புகிறதென்று. இந்த ஒழுங்குக்கு எங்களால் கட்டுப்பட முடியாது. இந்த ஒழுங்கு எங்களைக் கட்டிப்போடப் பார்க்கிறது. அரசு எங்களை உற்றுக் கவனிக்க, தனது கண்காணிப்பில் எப்போதும் வைத்திருக்க, தான் விரும்பியபடி எம்மீது நடவடிக்கை எடுக்க... இப்படிப் பல வழிகளில் இந்த ஒழுங்கு அரசுக்கு நன்மையளிக்கிறது. எங்களுக்கு எதிராக இருக்கிறது. எங்கள் மீது யாரும் அதிகாரம் செலுத்த முடியாது. எங்களை யாரும் கண்காணிக்க முடியாது. கட்டுப்படுத்த முடியாது. எங்கள் சுயாதீனத்தைப் பேணவே நாங்கள் ஒழுங்குக்குள் போக விரும்பவில்லை. ஒழுங்காக இல்லாவிட்டால் அரசின் சலுகைகள் கிடைக்காது. இதனாலேயே எமக்கு வீடுகள் தரப்படவில்லை. அதனால் நாங்களாகவே எடுத்துக்கொள்கிறோம். இப்போதாவது ஒழுங்கென்றால் புரிகிறதா?”

தலையாட்டினேன். எனக்கென்னவோ நானும் மிஹெலும் கதைப்பது கணைசலிங்கம் மான் விழிக்கோ, குந்தவிக்கோ எழுதின கடிதங்கள் மாதிரியிருந்தது. நேரம் கிடைக்கும்போது இவற்றைத் தொகுத்து எழுதி இங்கு வெளிவரும் சஞ்சிகைகளுக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். பிள்ளை இல்லாததால் காதலியின் பெயரைப் போட்டு வனஜாவுக்கு

லெற்றர் என்று எழுதலாம். காதலும் கெட்டியாகும். மறுபிரசுரங்கள் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் கட்டாயம் பிரசுரிப்பார்கள். தவிர ஏராளமான சஞ்சிகைகள்!

எனக்குத் தெரிந்த பல மாதிரி யோசித்தும் ஒழுங்குபற்றி அவ்வளவாக பிடிபடவில்லை. யேர்மனிபற்றி நான் போட்டிருந்த படங்களையெல்லாம் மிஹெல் இப்படி அடிக்கடி பொய்ப்பித்து வருகிறான். கூடிய சீக்கிரத்தில் இவன் என்னையும் ஒழுங்கற்றவனாக்கிவிடுவான்.

அவ்வளவு இலேசில் நடக்கிற காரியமா இது? நாங்கள் எப்படியெல்லாம் ஒழுங்குக்குட்பட்டிருக்கிறோம். வீட்டில் அப்பா, அம்மா, அப்பம்மா, அம்மம்மா, மாமா, மாமி... பள்ளிக்கூடத்தில் அதிபர், ஆசிரியர், வயசால் பெரியவர்கள் பிறகு தெரிந்தவர்கள்..

ஒவ்வொருத்தரையும் ஒழுங்காக்குவதில் இப்படி எத்தனை பேர் சிரத்தை எடுத்திருக்கிறார்கள். இதை அவ்வளவு சீக்கிரம் மிஹெலால் குலைத்து விட முடியுமா?

றையினைவிட்டிறங்கியதும் சினோ(பனி என்ற மொழிபெயர்ப்பு அவ்வளவு நன்றாக இல்லை) நனைத்தது. நாலுமணிக்கே இருட்டியிருந்தது. மார்கழி அப்படித்தான். கிறிஸ்மஸ் நெருங்குவதால் கொள்வனவுகளுக்காக பலர் பிரயாணம் செய்தார்கள்.

புகையிரத நிலைய வாசல்வரையும் வந்து நின்றுவிட்டோம்.

வெளியே சினோ மோசமாக இருந்தது.

என்னிடம் தொப்பியோ, குடையோ இல்லை. ஸ்ரெலுக்கு இழுக்கு என்று நான் உபயோகிப்பதில்லை. பலன் மூக்கு முட்டச்சளி.

மிஹெலிடம் போயிலையைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை. குடை பிடிப்பது ஒழுங்கானது என்றல்ல. அவனிடம் பணமில்லை. மாதத்தில் ஆகக்கூடியது எட்டுப்பத்து நாள் வேலை தான். மிகுதி நாட்களில் வீதியில் நின்று ஒரு மார்க் பிச்சை நண்பர்கள் உபயம். அவன் சீவியம் இப்படி.

நானோ அல்டியில் நிற்க வெட்கம். அல்லது பஞ்சிப்பட்டு கோர்ட்டன், கில்லிதான் நுகர்வேன்.

மிஹேலுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தால் விரைவில்
கெட்டுவிடுவேன். எனது பாசையில்!

எங்களைப்போல இன்னும் ஒன்றிரண்டு பேர் புகையிரத
நிலையத்திற்குள் நின்றார்கள். சினோ குறைவதை எதிர்பார்த்து.

இரண்டு வாங்குகள் காத்திருந்தன. ஒன்றில் ஒருவன் மூட்டையாகச்
சுருண்டிருந்தான். தலைமாட்டில் வைன் போத்தல். சுற்றிவர
பேப்பர்த்துண்டுகள். மிக மிக அழுக்காயிருந்தான். குளிருக்கு
நடுங்குவது தெரிந்தது. அவனுக்கு அருகிலேயே மற்றைய வாங்கும்
இருந்ததால் யாரும் அதில் அமர விரும்பவில்லை. அவர்கள்
அணிந்திருந்த மடிப்புக் கலையாத உடைகளுக்கும், அந்த அழுக்கான
குடித்திருப்பவனுக்கும் பக்கத்தில் அமர்வது பொருத்தமில்லைப்
போலும்.

மிஹேலும் வாங்குகளைப் பார்த்துவிட்டான். 'வா அமர்வோம்'
இருவரும் அமர்ந்தோம்.

மூக்குச்சளி தடைமுகாங்களையும் தாண்டி மணத்தது புளித்த வைனா?
அவனா? என்று என்னால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. சில
நிமிடங்களின் பின் அந்த மணம் பழகிப் போய் விட்டது.

அவனை நான் பெரும்பாலும் புகையிரத நிலையத்தில் தான்
பார்த்திருக்கிறேன். குடித்தபடியோ குடித்துவிட்டோ இங்கேயே
வாங்கினில் படுத்துக்கிடப்பான். மிஹேலினைப் போல ஒழுங்குக்கு
எதிரானவன் போலும். ஓரளவுக்கு பரவாயில்லை. தாங்களாகவே
வீடு பிடித்தவர்களைத்தான் பொலிஸ் விரட்டியது. இவன் திறந்து
கிடக்கும் புகையிரத நிலையத்தில் தானே கிடக்கிறான். இங்கே
யாரும் தரிக்கலாம். விரட்ட முடியாது.

“அரசின் ஒழுங்குக்கு கீழ்ப்படிந்து தங்க இடத்தைப் பெற்றுவிட்டு
பிறகு அரசின் கவனிப்பிலிருந்து தப்பி வாழலாமே?” மறுபடி
தொடங்கினேன்.

மிஹேல் என்னை ஒரு முட்டாளைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தான்
என நானாக ஊகித்துக் கொண்டேன்.

“நீயே யோசித்துப்பார். உங்கள் எல்லோரையும் தனிக் கட்டிடத்தில்
தங்க விட்டிருப்பதற்கும், ஜேர்மனியருடன் கலந்து விடுவதற்கும்
வேறுபாடுகளை நீ காணமாட்டாயா?”

நிச்சயம் காணுவேன். விடியச் சத்தம் போடக் கூடாது. இரவு சத்தம் போடக்கூடாது. வெளியாட்கள் அடிக்கடி வர முடியாது. தொடர்ந்து தங்க முடியாது. அப்பப்பா.. எவ்வளவு சட்டங்கள். மிஹெலின் பார்வையில் ஒழுங்குகள். இவைகள் எமக்குச் சரிவருமா என்ன? மத்தியானம் துயில் கலையிறதும், சாமத்தில் உலை வைப்பதும் எப்போதும் பலர் கூடி சந்தோசமாகயிருக்க முயற்சிக்கிறதும்.. எங்கள் வாழ்க்கையே வேறு. இந்த ஒழுங்குகளுக்குக் கட்டுப்பட முடியுமா? தனிமையிலும், விரக்தியிலுமே செத்துப் போவோம். இந்த ஒழுங்குகள் எங்களுக்குச் சரிவராது.

யோசிக்கும் போது ஏதோ தடக்கியது. ஒழுங்கு!

நாங்கள் கூட இங்குள்ள ஒழுங்கை மீறுகிறோம். வேறு விதத்தில். இப்படிப்பார்த்தால் நாங்களும் மிஹெல் கட்சிதான். உடுப்பும், இரண்டு நாளைக்கொரு குளிப்பும் தான் வித்தியாசமோ?

யோசனையை சீரான சப்பாத்துச் சத்தம் குழப்பியது. மூன்று பொலிசுக்காரர்கள் வெளியிலிருந்து வந்தார்கள். வாங்கில் முடங்கிக் கிடந்தவனுக்கு அருகில் வந்து 'எழும்பு' என்றார்கள்.

அவன் அசைவதாக இல்லை.

தங்கள் யக்கற்றுக்குள் இருந்து கையுறைகளை எடுத்து அணிந்துகொண்டு அவனைத் தொட்டு உசுப்பினார்கள். அந்தச் செய்கையைக் கண்டதும் எனக்குத் தீண்டாமை ஞாபகம் வந்தது.

'எழும்பு... எழும்பு..'

அவன் எழும்பாமல் போகவே வலுக்கட்டாயமாக தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அவன் தள்ளாடினான்.

'உனக்கு எத்தனை நாட்கள் சொல்லியிருக்கிறோம். இப்படி புகையிரத நிலையத்திற்குள் வந்து படுக்க வேண்டாமென்று' பொலிசுக்காரர்கள் அவனை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டே உசுப்பினார்கள்.

அவன் தள்ளாடினான். எனக்குப் பக்கத்திலிருந்த மிஹெலின் உடம்பு துடிப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

'பொலிசு... அப்பால் கெட்ட வார்த்தைகள் சொன்னான். கட்டப் பொம்மனாகிக் கொண்டிருக்கிறான். விட்டால் தூக்கு மேடை

அவனுக்கு பஞ்சு மெத்தையாகி பொலிசில் கை வைத்துவிடுவான். அவனைத் தட்டிப் பேசாமல் இருக்கச் சொன்னேன்.

பொலிசுக்காரர்கள் அவனுக்குத் தாராளமாக அறிவுறுத்தி மிரட்டிவிட்டு அம்புலன்சு அழைக்க வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். அவன் வேண்டாம் என்று தலையாட்டி முனகினான்.

இரண்டு பொலிசுக்காரர்கள் அவனது இரண்டு பக்கத்திலும் தாங்கிப்பிடித்துக் கொண்டு புகையிரத நிலையத்திற்கு வெளியே கொண்டு சென்று படியில் இருத்திவிட்டார்கள். மறுபடியும் உள்ளே போய்ப் படுக்கக்கூடாது என்று எச்சரித்துவிட்டு தங்களுக்குள் கதைத்துச் சிரித்தபடி வானில் ஏறிப் போய்விட்டார்கள்.

அவன் சினோவில் நனைந்தபடி ஈரத்திலிருந்து நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். பற்கள் கிடுகிடுப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. அவன் போட்டிருந்த கந்தலும் குளிருக்கு ஏற்றதல்ல.

பார்த்தாயா, பொலிசு செய்த வேலையை. புகையிரத நிலையத்திற்குள்ளிருந்து அவனை விரட்டுவது அவர்களுக்கு ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதாகும். இப்படி அவனைத் துன்புறுத்துவதினால் அவன் ஒழுங்காகிவிடுவான் என்பது அரசின் கோட்பாடு. இங்கே ஜனநாயகம் என்றாயே. மனிதனை மதிக்காமல், அவனைப் புறக்கணித்து ஒழுங்கைக் காப்பாற்றுவதுதான் ஜனநாயகம் என்றால் அது இங்கே தாராளமாக இருக்கிறது. நாங்களேன் சுயாதீனமாக வாழ விரும்புகிறோம் என்று தெரிகிறதா?"

எங்களுக்கு மனிதர்கள், மனிதத்தன்மை முக்கியம். ஒழுங்குகள் எங்களுக்கு பிடிப்பதில்லை. இன்னொன்றையும் கவனி. இங்கு நிற்கும் யாரோ ஒரு ஆள்தான் பொலிசுக்குத் தொலைபேசியில் தகவல் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். இப்படிப் பட்ட ஒழுங்கானவர்களுடன் வாழ முடியுமா? அதனால்தான் நாங்கள் இவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு, எங்களுக்கென்று ஒரு உலகை அமைத்து வாழ்கிறோம். அதையும் இந்த அரசு ஜீரணிக்க முடியாமல்தான் எங்களை எப்படியாவது நிர்ப்பந்தித்தும், பயப்படுத்தியும் தாக்குதலை மேற்கொண்டும் ஒழுங்கான வாழ்கைக்குள் தள்ளி விட முயன்று கொண்டிருக்கிறது. எங்களைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறது. கோபப்படுகிறது" சொல்லிவிட்டு மிஹைல் தனக்கு முன்னால் எச்சில் துப்பினான். ஆத்திரத்தின் வெளிப்பாடு.

முன்கதைச் சுருக்கம்

யேர்மனியின் பெரிய வீதிகளில் ஒன்று.

எங்கு பார்த்தாலும் கார்கள்... லொறிகள்... பாரிய வாகனங்கள்...

நீளத்திற்கு வரிசையமைத்திருந்தன.

பொறுமையிழந்தவர்கள் காரிலிருந்து இறங்கித் தாராளமாகத் திட்டினார்கள். மற்றும் பலர் சிகரெட் பிடித்தார்கள். கொண்டு வந்திருந்தவர்கள் எடுத்துச் சாப்பிட்டுக், குடித்தார்கள். ஒரு சிலர் புதினம் பார்க்க நடந்து போனார்கள்.

எல்லாக் கார்களுக்கும் முன்பாக பொலிஸ் வாகனங்கள். நீல வெளிச்சம் கக்கியபடி. தொடர்புக் கருவிகள் பரபரப்பாயிருந்தன.

முற்றிலும் ஆயுதபாணிகளாகவும், கவசமணிந்துமிருந்த பொலிசார் நிலமையைத் தலமையகத்திற்கு அறிவித்து அங்கிருந்து கட்டளைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவர்களுக்கும் முன்னால் சுமார் நூறுக்கும் மேற்பட்ட குர்திஸ்காரர்கள் பாதையில் குறுக்குமறுக்காகத் தங்கள் வாகனங்களை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு தங்கள் பாதையில் முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதையில் படுத்துமிருந்தார்கள். அவர்களில் சில யேர்மனியர்களும் கலந்திருந்தனர்.

அவர்களுக்கும், பொலிஸ்கார்களுக்குமிடையில் நின்ற மூன்று குர்திஸ்காரர்கள் ஒரு கையில் பெற்றோல் வாளியும், மறு கையில் லைற்றருமாக விறைத்திருந்தார்கள்.

மேலால் இரண்டு ஹெலிகள் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன.

நேரம் போனது.

நாள் போனது.

பின் -

தலைமையக கட்டளைக்கிணங்க சில பொலிஸ்காரர்கள் துப்பாக்கிகளை நீட்டிப் பிடித்தபடி அடியெடுத்து வைத்தார்கள்.

தங்களது எச்சரிக்கை மீறப்பட்டவுடன் முதலாவது குர்திஸ்காரன் தனக்கு மேல் பெற்றால் ஊத்தி, நெருப்பைப் பற்ற வைத்தான்.

தீப் பிடித்தது.

பொலிஸ் பின்வாங்கியது.

“குர்திஸ்தான் வாழ்க”

“துருக்கிய அரசை முறியடிப்போம்”

“யேர்மனியப் பணமும், இராணுவ உதவிகளும் குர்திஸ் மக்களைக் கொலை செய்கின்றன”

கோசங்கள் ஹெலியின் இரைச்சலையும் மீறி பலமாய் ஒலித்தன.

எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவன் முழுதாய் எரிந்து முடியும்வரை.

பொலிஸ்காரர்கள் வீடியோவில் படம் பிடித்தனர். (தொடரும்...)

மாரிக்கால மாலை. குளிர் கலந்த இருள். அவிழ்த்துப்போட்டு நின்ற மரங்கள் பனியில் சிலிர்த்துப் போயிருந்தன. பாதையையும், சிறிய செடிகளையும் வெண்பனி பக்குவமாய் போர்த்தியிருந்தது. காற்று விறைத்திருந்தது.

வீடுகளிலும், தெருக்களிலும் வெளிச்சம் போட்டிருந்தார்கள். சனி பிற்பகுதிக்குரிய நெரிசலற்ற போக்குவரத்து. ஆங்காங்கே சிறுவர்கள் பனியை எறிந்தும், உருவங்கள் செய்தும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். குதூகலித்து ஆரவாரித்தார்கள்.

குளிர்க்கெதிராக அல்ககோலை சிலர் நாட, இளஞ்சோடிகளோ இறுக அணைத்து, உதட்டோடு உதடு சேர்த்து வெப்பமானார்கள்.

புள்ளி-எக்ஸ் என்ற கொஞ்சமாய் பாழடைந்துபோன அந்த மண்டபத்தில் நிறையப் பேர் குழுமியிருந்தார்கள். அவர்களது தோற்றம் யேர்மனிய அடையாளங்களுக்கு முரணாயிருந்தது. தலையைக் கோணல்மாணலாக வெட்டியிருந்தார்கள். அதற்கு பலவண்ணங்களும் பூசியிருந்தார்கள். எல்லோரும் கறுப்பு லோங்கும், ரீ சேட்டும் போட்டிருந்தார்கள். அவை கசங்கியும், பொறுத்த இடங்களில் கிழிந்துமிருந்தன. தடித்த இராணுவச் சப்பாத்துகள் பழசாயிருந்தன. மூக்குத்தி, காதுக்குத்திகளும் தென்பட்டன. கட்டிடத்துச் சுவர்களைப் போலவே ரீ சேட்டுகளிலும் அரசியல் விமர்சனங்களைத் தடித்த மையினால் கிறுக்கியிருந்தார்கள். நாஸிகளுக்கெதிரான சின்னம் பரவலாகக் குத்தப்பட்டிருந்தது. 'ஏ' யைச் சுற்றி வட்டம் போட்டிருந்தார்கள்.

ஓட்டோனொமன்களாகிய அவர்களின் வருடாந்தச் சந்திப்பு. முன்னைய வருடங்களைப் போலவே இன்றும் நிறைய நிகழ்ச்சிகள். கலந்துரையாடல்கள், வாக்குவாதங்கள் பகலில் முடிந்து இப்போது ஆடல் பாடல்களை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

மேடை போன்ற இடத்தில் வாத்தியங்களைச் சிலர் சரிபார்க்க, ஒலிப் பெட்டிகள் பலமாகச் சத்தம் போட்டன.

பியர் போத்தல்கள் கிலுங்க, எங்கும் புகை மயம்.

பாதையில் போன ஒறிசினல் யேர்மனியர்கள் இவர்களை விசித்திரமாகப் பார்த்து, அருவருத்துப் போனார்கள். கடும் கோபம் கொண்டவர்கள் நடுவிரலை நீட்டிக் காட்டித் திட்டினார்கள்.

●●●

குற்றவியல் திணைக்களம்.

இரண்டு உயர் அதிகாரிகள் மட்டும் அந்த அறையிலிருந்து புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முகங்கள் தீவிரமாயிருந்தன.

“அவர்களது நடவடிக்கைகள் மிகவும் மோசமாகிவிட்டன. பொறுத்திருப்பது ஆபத்தானது”

“எங்களுக்கு விளங்குகிறது. விளங்க வேண்டியவர்களுக்கும் விளங்க வேண்டுமே. பக்கம் பக்கமாக அறிக்கைகள் எழுதியனுப்பியாகிவிட்டது”

“தேர்தலை நினைத்துப் பயப்படுகிறார்கள் போலும். துணிவில்லாத அரசியல்வாதிகள்”

“இப்போது இப்படி இருப்பார்கள். நிலமை மோசமானபின் எங்கள் மீதுதான் பாய்வார்கள்”

“எமது ஒப்பிநேசன்-எக்ஸ் சரிவருமா?”

“நம்பிக்கை இருக்கிறது. இம்முறை பி.என்.டி.யை அணுகியிருக்கின்றேன். அவர்களிடம் நிறையத் தகவல்கள் இருக்கின்றன. எப்படியும் வென்று தருவார்கள். அவர்கள் முடிவு எந்த நேரத்திலும் வரலாம். நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்”

அவர்கள் இருவரும் உயிராயிருந்த கணனியின் முன் காத்திருந்தார்கள்.

முன்கதைச் சுருக்கம் (தொடர்ச்சி)

இருள் சுத்தமாக நகரைப் பூசியிருந்தது. அவ்வப்போது வாகனங்கள் போய் வருவதைத் தவிர வேறு சத்தமில்லை. எறோற்றிக் படம் பார்க்காத வீடுகள் தூங்கிப் போயிருந்தன. ஏற்கெனவே அது ஒதுக்குப்புறமான குடியிருப்புத்தான்.

தெருவின் முடிவிலிருந்த நான்கு மாடிக் கட்டிடத்தின் முன் அந்த வான் சத்தமில்லாமல் நின்றது. மிக எச்சரிக்கையுடன் அதிலிருந்து இறங்கிய நால்வர் இருளுடன் கலந்தார்கள்.

உரிய திறப்புக்குப் பதிலாக வேறு கம்பிகள் முயற்சி செய்ததால் நான்கு மாடிக் கட்டிடத்தின் முன் வாசல் தாமதமாகவே திறந்தது. பேனா விளக்கு வெளிச்சம் படிகளில் ஏறியது. இரண்டாம் மாடியின் வலது பக்கக் கதவும் தாமதமாகவே சத்தமின்றித் திறந்து உடன் மூடியது.

உள்ளேயிருந்து சில பொருட்கள் உடைந்த சத்தமும் ஒருவனின் அலறலும் வெளியே கேட்கவில்லை.

எல்லாக் கதவுகளும் திரும்ப மூடி, வான் புறப்படும்போது, தற்செயலாக ஒரு வீட்டின் சன்னலால் எட்டிப் பார்த்த ஒருவர் வாளைக் கவனித்தார். (தொடரும்....)

இசைக் குழு முழங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

எல்லாம் அடக்குமுறைகளுக்கெதிரான பாடல்கள்தான். வரிக்கு வரி
சூடு கிளம்பியது. தங்களுக்குப் பிடித்த வரிகள் வரும்போது கைதட்டி
விசிலடித்தார்கள். தாங்களும் சேர்ந்து பாடினார்கள்.

ஒரு பகுதி ஓரளவுக்குச் சுமாராக ஆடியது. பியர் போத்தல்கள்
தொடர்ந்து காலியாகிக் கொண்டிருந்தன. அந்த நேரத்திலும்
இரண்டொருவர் தனித்து நின்று அரசியல் கதைத்தார்கள்.

சுவர்களில் யேர்மனிய அரசியல் தலைவர்களின் கேலிச்
சித்திரங்களுக்குக் கீழ் தாறுமாறாகக் கிழித்து எழுதியிருந்தார்கள்.
துசணங்களும் பறவாயில்லை.

சேகுவராவின் தொப்பி போட்ட படம் மட்டும் அழகாயிருந்தது.

இசைக் குழு பொப்மாலியின் பாட்டை முடித்து, தாங்கள் சுயமாக
இயற்றிய அகதிகளைக் கொளுத்துபவர்கள் பாராளுமன்றத்தில்...
என்ற பாடலை ஆரம்பித்தார்கள்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டார்கள்.

பி.என்.டி.யின் இரகசிய அறைகளில் ஒன்று.

அங்கிருந்த மூவரில் அரசியல்வாதியும் ஒருவர். மிகவும் கவனமாக
வார்த்தைகளை அளந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இது தேர்தல் வருடம். எதிர்க்கட்சிகள் உன்னிப்பாக இருக்கின்றன.
சிறிய தகவல் கசிந்தாலும் உசாராகிவிடுவார்கள்”

“அவர்களுக்கும் இவர்கள் எதிரிகள் என்பதுதான் இங்கு முரண்நகை”

“இதுவரை எவ்வளவோ பெரிய வேலைகள் செய்திருக்கின்றோம்.
ஒன்று கூட வெளியாகவில்லை. இப்போது செய்யப்போவது மிக
மிகச் சின்ன வேலை. ஒரு சிறு பிள்ளையின் விளையாட்டைப்
போல”

“எதற்கும் எச்சரிக்கையாயிருப்பது நல்லது. பத்திரிகைகள் கூட எல்லா
இடங்களிலும் உளவுக்கு ஆட்கள் வைத்திருக்கிறார்கள்”

“எங்களையே உளவா?” என்று சிரித்தார் பி.என்.டி. அதிகாரிகளில்
ஒருவர்.

“இதில் மொத்தமாக எத்தனை பேர் சம்பந்தப்படுவார்கள்?”

“நாங்கள் மூவர், நீங்கள், உங்கள் நகர குற்றவியல் திணைக்கள அதிகாரிகள் இருவர், முக்கியமாக உள்நாட்டமைச்சர். இவ்வளவுதான்”

“அவரும் உங்கள் அரசியல் கட்சிதானே?”

“அவருக்கு ஏற்கெனவே விபரமாகத் தொலைநகல் அனுப்பிவிட்டோம். மேலதிக விபரங்கள் தேவைப்பட்டின் அவர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்வார்”

“அவருடைய பதிவைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எந்த நேரத்திலும் தொடர்பு கொள்ளலாம்”

காத்திருந்தார்கள்.

முன்கதைச் சுருக்கம் (தொடர்ச்சி)

யேர்மனிய, நெதர்லாந்து எல்லை.

ஐரோப்பிய இணைவில் உத்தியோகபூர்வ எல்லைகள் காணாமல் போயிருந்தன. என்றாலும் சாதாரண உடையிலும், சாதாரண கார்களிலும் பொலிஸ்காரர்கள் ஆங்காங்கேயிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோடைகால விடுமுறைக்காலம். கார்களுக்கு மேலோ அல்லது பின்னாலோ சைக்கிள்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. படகுகளையும் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். இத்தனைநாள் உழைத்தது ஊர் சுற்றிச் சந்தோசிக்கவே என்பதாக அவர்கள்.

வாகனங்களின் முன்பக்கத்தால் வந்த வெளிச்சக் கோடுகளும், பின் பக்கத்தால் தெரிந்த சிவப்புப் புள்ளிகளுமே அந்த நேரத்து இயக்கமாயிருந்தன.

நடுநிசிக்குப் பின்னதாக-

நெதர்லாந்து எல்லைப் பொலிசாருக்கு யேர்மனியப் பொலிசாரிடமிருந்து தகவல் வந்தது.

அவர்கள் காத்திருந்து, அந்த வான் வந்தபோது, குறுக்கே வந்து மறித்தார்கள். ஆயுதம் தரித்திருந்த பொலிசார் தடதடவென வாளைச் சூழ்ந்தார்கள்.

சாரதி ஆசனத்திலும், பக்கத்திலும் யேர்மனியர்கள்.

பொலிசார் மிகக் கவனமாக வானின் பின் கதவைத் திறந்தபோது-
பயந்த விழிகளுடன் அல்ஜீரியர்கள். (தொடரும்....)

உள்நாட்டமைச்சர் தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.
கையில் தொலைநகல் இருந்தது.

“நீங்கள் எழுதிய சம்பவங்களுக்குத் தகுந்த ஆதாரங்கள்
இருக்கின்றனவா?”

“நிச்சயமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களின் கடந்தகால
நடவடிக்கைகளை ஏற்கெனவே உங்களுக்கு அனுப்பி
வைத்திருக்கின்றோம். அண்மைக்கால நடவடிக்கைகளையும்
சேகரித்திருக்கின்றோம். குர்திஸ்கார்களின் வீதித் தடை
நடவடிக்கைகளில் இவர்கள் பங்குபற்றியது எம்மிடம் வீடியோ
நாடாவாக இருக்கிறது. தம்மில் ஒருவனைத் தாக்கிய புதிய
நாஸிக்காரனின் வீட்டுக்குள் புகுந்து அவனது உடமைகளைச்
சேதமாக்கியதுடன், அவனையும் குற்றுயிராக்கிவிட்டு இவர்கள்
தப்பிச் சென்றபோது இவர்கள் வாளைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்
அவதானித்திருக்கிறார். தேவையென்றால் இன்னும் சாட்சியங்களை
நாங்கள் உருவாக்கலாம். ஏனெனில் அந்தக் கட்டிடத்தில்
வசிப்பவர்களில் பெரும்பாலானோர் புதிய நாஸிக் கட்சியைச்
சேர்ந்தவர்கள்தான். கடைசியாக நாடுகடத்தப்பட இருந்த அல்ஜீரியக்
குடும்பங்களை சட்டவிரோதமாக நெதர்லாந்துக்குக் கடத்தியமைக்கு
நெதர்லாந்துப் பொலிசாரின் விசாரணைகளும் எமக்கு வந்து
சேர்ந்திருக்கின்றன”

“இவர்கள் எந்தளவுக்கு ஆபத்தானவர்கள் என்று இதுவரையான
தகவல்கள் சொல்லுகின்றன”

“அரசாங்கத்திற்கு எதிரானவர்கள் என்பது தெளிவு. வெளிநாட்டு
இடதுசாரிப் பயங்கரவாதிகளுடன் தொடர்பு உண்டு. இங்குள்ள
வெளிநாட்டு அரசியற் குழுக்களுக்கும் பின்னணியில்
இருக்கிறார்கள். இதுவரை சாதாரண ஆயுதங்கள் வைத்திருப்பதே
கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. விரைவில் பயங்கர ஆயுதங்களைப்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்”

“இப்போது நீங்கள் உத்தேசித்துள்ள ஒப்பிற்சன்-எக்ஸ் இனால் எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற விளைவுகள் நிச்சயமானவை என்று நம்புகின்றீர்களா?”

“ஆம். அவர்கள் கூடுவதற்கும், பொதுசன வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் அந்த மண்டபம்தான் உதவுகிறது. அதை அவர்களுக்கு இல்லாமல் ஆக்கிவிடலாம். அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கின்ற சாதாரண மக்களுக்கு அவர்கள் மேல் வெறுப்பை உண்டாக்கிவிடலாம். சன்னாயக நடவடிக்கையில் ஈடுபடாதவகையில் அவர்களுக்கு நெருக்கடி கொடுத்தால் பொலிசார் அவர்கள் மீது எப்போது வேண்டுமானாலும் நடவடிக்கை எடுக்க உதவியாயிருக்கும். முக்கியமாக எமது நடவடிக்கையினால் அவர்களில் தீவிரமானவர்களை கைது செய்து சிறையிலடைத்தால் மற்றவர்கள் சிதறிவிடுவார்கள்”

“கவனம் தேவை. ஏற்கெனவே பேர்லினில் நடந்த ஊர்வலத்தில் பொலிசாரே ஊர்வலக்காரர்கள் போல கலந்து கலகத்தைத் தொடக்கி வைத்ததைப் பத்திரிகைகள் மோப்பம் பிடித்துவிட்டன”

“ வி ட் ட பி லை க ளி லி ரு ந்து க ற் று க் கொ ண் டு கவனமாயிருக்கின்றோம்”

“உங்கள் நடவடிக்கைக்கு எனது சம்மதம்”

●●●

புள்ளி எக்ஸ் கட்டிடத்திற்கு முன்னாலுள்ள கத்தோலிக்க தேவாலயத்திற்கு மிகவும் சாமர்த்தியமாக ஒளித்து ஒளித்து ஒருவன் வந்தான். தான் கொண்டுவந்த பொருட்களை எடுத்து முயற்சியில் இறங்கினான். பிறகு வந்தவழியே மறைந்தான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் -

பலத்த சத்தம். தேவாலயம் தீப் பிடித்து எரியத் தொடங்கியது.

புள்ளி-எக்ஸில் குழுமியிருந்தவர்கள் பரபரப்புடன் வெளியே ஓடி வந்தார்கள். நெருப்பைப் பார்த்தார்கள். சிலர் தேவாலயத்தை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அயல் வீடுகள் விழித்துக் கொண்டன. தூக்கக் கலக்கத்துடன் சன்னல்களைத் திறந்தார்கள். தேவாலயத்திற்கும், புள்ளி-

எக்ஸுக்குமாக ஓட்டொனொமன்கள் ஓடித் திரிவதைப் பார்த்தார்கள். பொலிசுக்குப் போன் செய்தார்கள்.

தயாராக இருந்த பொலிசார் வந்து புள்ளி-எக்ஸைச் சுற்றி வளைத்தார்கள். வெளியே நின்றவர்களையும் உள்ளே இழுத்துவந்து அடைத்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருடைய விபரங்களும் பொலிஸ் கண்ணியில் பதியப்பட்டன. ஏற்கெனவே திட்டமிட்டபடி குறித்த ஆறு பேருக்கு விலங்கு மாட்டி, பொலிஸ் வானில் ஏற்றினார்கள்.

●●●

... இன்றிரவு நூறன்பேக் சங்ற் ஜோசப் தேவாலயத்திற்கு தீ வைக்கப்பட்டது. இத் தேவாலயத்திற்கு முன்பாக உள்ள புள்ளி-எக்ஸ் என்ற மண்டபத்தில் கூடியிருந்த இடதுசாரித் தீவிரவாதிகளே இந் நெருப்பை வைத்ததாக அயல் வீடுகளில் வசித்தவர்களின் சாட்சியங்கள் மூலம் தெரிய வந்துள்ளது. தீ வைப்புக்கான காரணம் இதுவரை வெளியாகவில்லை. கருக்கலைப்பைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற பாப்பரசரின் அண்மைய வேண்டுகோளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவே தீ வைத்திருக்கலாம் எனச் சந்தேகிக்கப்படுகிறது. நேரடியாகச் சம்பந்தப்பட்ட ஆறு பேரைப் பொலிஸார் கைது செய்துள்ளனர். புள்ளி-எக்ஸ் காலவரையின்றி மூடப்பட்டுள்ளதாக நகர முதல்வர் அறிவித்துள்ளார். இம் மண்டபத்தை மூடிவிடும்படி ஏற்கெனவே இப் பகுதி மக்கள் கோரிக்கை விடுத்தது தெரிந்ததே. இக் குழுவினர் பொலிசாரின் கண்காணிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டுமென அரசு வழக்கறிஞர் தெரிவித்துள்ளார். அமெரிக்காவில் கிளின்டனின் பாலியல்....

பின்கதைச் சுருக்கம்

சில மாதங்களின் பின் -

புகையிரதங்கள் கடைசியாக நிறுத்தி வைக்கப்படும் தரிப்பிடம்.

இறுதிப் புகையிரதத்தையும் நிறுத்திவிட்டுப்போன சில மணி நேரங்களின் பின், அவை தீப் பிடித்து எரியத் தொடங்கின.

பொலிஸ், தீயணைப்புப்படை எல்லாம் விரைந்து வந்தன.

அணுகு கழிவுகளை ஏற்றி வருவதற்கான எமது எதிர்ப்பு. இந்த வடிவில் தொடரும் என்ற உரிமை கோரல் பொலிசுக்குக் கிடைத்தது.

இன்னொரு குட்டிக் கதை!

யேர்மனிக்குத் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து பல ஆண்டுகள் போயிருந்தன.

அவர்கள் -

திரையிசை நடனம் ஆடினார்கள்.

பெண்பிள்ளைகளுக்குச் சாமத்தியச் சடங்கு முடிந்ததும் இலங்கை அல்லது இந்தியாவில் விட்டு சுத்தமாக வளர்ப்பதைப் பற்றி யோசித்தார்கள்.

செற்றியிலிருந்து ஜொனாவொக்கர் அடித்தபடி சோவியத் யூனியனின் சரிவை ஆராய்ந்தார்கள்.

புலம்பெயர் இலக்கியம் விழாக் கொண்டது.

1998

தீவு மனிதன்

கீழ்வரும் தகவல்கள் சிலவேளை உங்களுக்கு உதவக் கூடும்.

..... அன்ரனிக்கும், வத்சலாவுக்கும், எதிர்வீட்டு சிறீயையும், மஞ்சளாவையும் கண்டால் பயம்.

..... சாந்தி விரும்பியதால் தயாபரன் திலக்சனையும் கூட்டிக்கொண்டு கனடா போய்விட்டான்.

..... சபாரத்தினமும், கனகேசுவரியும் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசிக் கொள்ளாததிலிருந்து பரதனும், பத்மினியும் வெளியில் போவதில்லை.

நான் மீண்டும் எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பப்பட்டு விட்டேன்.

எனது தீவு நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது. இந்தத் தீவில் என்னுடன் சேர்த்து உயிருடனிருந்தவை ஒரு புத்தக அலுமாரி, ஒரு கசற் றெக்கோடர், ஒரு செற்றி, ஒரு யன்னல் மட்டும்தான்.

யன்னலூடாக வெளியே எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

வீடுகள், மரங்களுக்கு அப்பால் மேலே மிக உயரத்தில் வானம். அதன் நீல நிறம் எனக்குப் பிடிக்கும். அதனால்தான் எனது தீவின் சுவர்களை நீலமாக்கி வைத்திருக்கிறேன். தரைக்கும் நீலம் விரித்திருக்கிறேன். தவிர நாலு சேட்டு நீலக் கலரில் வைத்திருக்கிறேன்.

எனக்கு வானம், அதன் நீலம் பிடிக்கும். பஞ்சு பஞ்சாகப் போகும் மேகங்கள் பிடிக்கும். எனக்கும் அவற்றுக்கும் இடையில் நீண்ட நீண்ட தூரம். எந்த நெருக்கமோ, உறவோ இல்லை. எனினும் அவற்றை எனக்குப் பிடிக்கும் அல்லது அதனால்தான் பிடிக்குதோ என்னவோ.

கசற் றெக்கோடரிலிருந்து மகாகவியின் சிறுநண்டு மணல் மீது படம் ஒன்று கீறும் பாடல் மெல்லிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

வானம் நீலமாகவே இருந்தது.

பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன்.

அழுகை வந்தது.

எனது தீவில் மட்டும்தான் நான் அழுவேன். இந்தத் தீவில் இருக்கின்றபோது அடிக்கடி அழுகை வருகிறது. வெளியே போகின்றபோதெல்லாம் அணிந்து செல்கிற சிரிப்பை கழட்டி எறிந்துவிட்டு சுதந்திரமாக அழுவேன். யன்னலுக்கு இது வடிவாகத் தெரியும்.

இப்போதும் அழுதேன்.

முப்பத்தியைந்து வருடங்கள் தாண்டியிருக்கிறேன்.

இதுவரையில் எனது தீவுதான் இடம் மாறியிருக்கிறது. தீவில் எதுவும் மாறவில்லை. என்னாலும் இங்கிருந்து நிரந்தரமாக வெளியே போக முடியவில்லை. எவ்வளவுதான் முயற்சித்தாலும் எனது தீவிற்கே மறுபடி மறுபடி என்னை திருப்பியனுப்பிவிடுகிறார்கள்.

நானும் என்னைப் பல வகைகளில் பலமாக்கி, எச்சரிக்கையாக்கி வைத்திருக்கிறேன். இருந்தும் என்ன... நான் தோற்றுப் போவதுதான் யதார்த்தம். இல்லையில்லை யதார்த்தம்தான் என்னைத் தோற்கடிக்கிறது.

அழுவதால் ஒன்றும் நடக்காது என்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல. அதைவிட அழுவதும் எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. அழுகை என்ன எனது விருப்பத்தை விசாரித்துக்கொண்டா வருகிறது. தானாக வருகிறது இப்போது வருவதைப் போல. தொண்டை பாரமாகியிருந்தது.

அழுதேன்.

யன்னலால் வானத்தைப் பார்த்தபடி அழுதேன்.

எங்கள் வீட்டு சேவலுக்கும், பேட்டுக்கும் எப்போது சண்டை ஆரம்பித்தது என்று எனக்கு ஞாபகமில்லை. நான் அவதானித்த நாளிலிருந்து அவை ஒன்றையொன்று உரீரென்று முகத்தைத்

திருப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தன. குஞ்சுகள் தங்கள் பாட்டில். இத்தனைக்கும் அவை ஒரே கரப்புக்குள்தான் இருந்தன.

இந்த ஏனோ தானோவை பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்குள் எழும் கேள்வி அந்தச் சின்னக் குஞ்சுகளை இந்த நிலமை பாதிக்காதா என்பதுதான்.

பாதித்தது.

எனக்கென்று ஒரு தீவை நான் முதன் முதலில் அமைத்துக் கொண்ட காலம் எனக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது.

அப்போது நான் சின்னப்பிள்ளை.

வெளியே போய் என்னைப் போலிருக்கும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கள்ளன் பொலிஸ் விளையாடினேன். போளை அடித்தேன். கோவில் கட்டித் தேர் இழுத்தேன். இலந்தைப்பழம் பொறுக்கினேன். பிள்ளையார் பந்து எறிந்தேன்.

அவர்களைப் பெற்றோர் எனக்கும் அவர்களுடன் சேர்த்து அன்பு காட்டி உபசரிப்புச் செய்தனர். அவர்கள் வாசலில் நான் தினமும் வரம் கேட்டேன்.

எனக்கும் சில விசயங்கள் பிடிபடும்வரை எல்லாம் உண்மையென்றுதான் நம்பினேன்.

எனது ஏக்கத்தை வைத்து பெரிசுகள் வேடிக்கை பார்ப்பதை உணர் எனக்கு நீண்டகாலம் பிடிக்கவில்லை.

எங்கள் தோட்டப் பயிரை மட்டும் வெள்ளாடு மேய்ந்ததாக கதையளந்தார்கள். எங்கள் தோட்டத்திற்கு மட்டும் வேலியில்லையென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

நான் கூசிக் குறுகிப் போனேன்.

இது அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

என்னைப் பிளந்து, கதை பிடுங்கி, தங்களுக்குத் தீனி தேடுவதற்காக என்னை அணைத்து தங்கள் கூட்டுக்குள் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அந்தச் சமூகப் பிராணிகள் ஒங்கி ஊளையிட்டன.

நான் சிதைந்து போனேன்.

அழகை வந்தது.

இந்தப் பிராணிகளுக்கு முன் அழக் கூடாது. இவற்றை ஏறெடுத்துப் பார்க்கக் கூடாது. இந்த உலகம் கெட்டது. இனி எனக்கென்று நானே ஒரு உலகம் செய்து கொள்ள வேண்டும். எனக்கே எனக்கென்று. அதற்குள் எவருக்கும் இடமில்லை.

பழைய சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த சின்ன அறைக்குள் எனது கட்டிலைப் போட்டுக் கொண்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். இரண்டு யன்னல்களில் ஒன்றைப் பூட்டி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தேன்.

எனது தீவு தயார்.

வீடு பழைய கால சுண்ணாம்புக் கட்டிடம். அகலமான சுவர்கள். யன்னலில் ஏறி இருக்கலாம். ஏறியிருந்தேன். வேலிக்கப்பாலே என்னைப் போலிருந்தவர்கள் கிட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போகவா? சிரிப்பார்கள். போகக் கூடாது. போக மாட்டேன். இவர்களையேன் நான் பார்க்க வேண்டும்.

மேலே பார்.

அழகான வானம்.

நீல நிறம்.

அதன் கீழாக வெண் பஞ்சு மேகங்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அந்த மேகங்கள் சில நேரங்களில் சில உருவங்களாக மாறும்.

இப்போது அவர்கள் போளையடிப்பார்களா? வாத்தியார் வீட்டு மாங்காய் மரத்திற்கு கல்லெறியப் போயிருப்பார்களா?

இந்த யோசனையேன் எனக்கு?

மேகங்கள் எவ்வளவு அழகு. இத்தனை வேகமாய் அவை எங்கே போகின்றன?

இப்போது அவர்கள் மாங்காயைக் கல்லில் குத்தி, உப்புத்தூள் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஏன் எனக்கு அழகை வருகிறது?

கண்ணீர் கண்களை மறைக்க முயன்றாலும் நான் யன்னல் கம்பிகளைப் பிடித்தபடி மேலே ஆகாயத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு ஆகாயம் பிடித்தது. அதன் நீலம் மிகவும் பிடித்தது. ரசித்துப் பார்த்தேன். பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து மிச்ச நேரங்களில் எனது தீவுக்குள் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

வெளியே எங்கும் போவதில்லை.

யாரையும் சந்திப்பதில்லை.

எனக்குத்தான் எனது தீவு இருக்கிறதே.

‘.... மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு. இந்த சமூக விலங்குகள் ஒரு கூட்டமாக வாழும். இந்த விலங்குகளுக்கு ஒன்றையொன்று தேவை. அவ்வப்போது இவை தமக்குள் கடித்துக் குதறினாலும் தமக்குள் அனுசரித்துப் போக வேண்டியது இயற்கை விதியாகும்....’ என்று ஆசிரியர் பாடசாலையில் படிப்பித்தார்.

எனக்கு முழுதாகப் புரியவில்லை. என்னை ஏன் இந்த சமூக விலங்குகள் தம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை? என்னைத் தேவையில்லையா?

நான் எனது தீவிலிருந்த நேரங்களிலெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தேன். எப்படியும் ஏனைய பிராணிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தால்தான் வாழ முடியும் என ஆசிரியர் நம்புகிறாரா?

எதற்கும் எனது காயங்கள் ஆறட்டும். இன்னொருமுறை முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். அதுவரை இந்தத் தீவே எனக்குப் பாதுகாப்பு. எவ்வளவு சுதந்திரமான தீவு இது. சொல்லாலும், சிரிப்பாலும் காயப்படுத்துகிற எதிரிகள் இங்கு வர அனுமதியில்லை.

எனக்காக ஒன்றும் இல்லை.

எவ்வளவு பரந்த ஆகாயம். அதன் நீல நிறம். அதன் கீழ் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வெள்ளை மேகங்கள். எவ்வளவு அழகு.

கடல்கள் பல கடந்து நான் நாடு கடத்தப்படுவேன் என கொஞ்சமும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

புதிய இடம்.

புதிய மனிதர்கள்.

புதிய சமூகம், புதிய விலங்குகள்.

இங்கே நான் மற்றவர்களுடன் கூட்டாக வாழ முயற்சித்துப் பார்க்கலாம். சிலவேளைகளில் சரிவரக் கூடும். அப்படி நடந்தால் எவ்வளவு நல்லது.

எனக்கென்று ஒரு தீவை நான் உருவாக்கத் தேவையில்லை. தனித்திருந்து வானம் பார்க்கத் தேவையில்லை.

என்னைப் புனரமைக்கும் முயற்சியில் முழுமையாக இறங்கினேன். என்னுடன் நானே சண்டை பிடித்துக் கொள்வதென்பது அவ்வளவு சுலபமானதில்லை.

காயங்கள் விரைவில் காய்ந்து விடுவதில்லை. அவற்றை மூடுவதற்காக சிரிப்புச் செய்து அணிந்து கொண்டேன்.

புது ஆரம்பம்.

அவனை நான் சந்தித்தது தற்செயல்தான். அப்போது அவன் கவிதைகளை மனதில் வைத்திருந்தான். எனக்குச் சொல்லிக் காட்டினான். எனக்கு உடனேயே கவிதைகளுடன் அவனையும் பிடித்துப் போயிற்று. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவனுக்கும் எனக்கும் நெருக்கம் வந்தது அதிசயம்தான். எனது ஏக்கமும், காயங்களும், அவனது பண்பும் இதற்கு காரணமாயிருக்கலாம்.

நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து நாங்கள் விரும்பும் உலகையும், மனிதர்களையும் எழுத்தால் செய்தோம். எமது உலகில் எமது பிடித்தமானவைகளுக்கு மட்டும் இடமளித்தோம்.

இந்த உலகம் சரிவருமா? என்று எங்களை நாங்களே கேட்டு, கடைசியில் நாங்களாவது அங்கு போய் சீவிப்போம் என்று உறுதியெடுத்தோம்.

நான் மிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். எனக்கென்று தனித் தீவு இனித் தேவையில்லை. வெளியே மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் நான் சேர்ந்து கொள்வேன். அவர்கள் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள்.

எனது காயங்கள் மாறாவிட்டாலும் மறந்து போயின.

நாங்கள் ஒன்றாகக் கனவு கண்டோம். ஒன்றாக எழுதினோம்.

பிறகு அவன் தனக்கென ஒரு துணை தேடிக் கொண்டான். எனது உலகம் இன்னும் விரிந்தது. ஆதரவின் இன்னொரு பரிமாணம் கிடைத்தது. நான் மறுபடி ஒருமுறை குழந்தையாகினேன். என்ன ஆனந்தம்.

அவர்களுக்குக் குழந்தை பிறந்தது.

இப்போது எனக்கு மூன்றாவது பரிமாணமும் கிடைத்தது.

எனக்குக் குழந்தைகள் பிடிக்கும். மிகவும் மிகவும் பிடிக்கும். குழந்தைகள் உலகத்தில் வாழ எனக்கு இன்னும் பிடிக்கும்.

குழந்தையை எனது முதுகில் ஏற்றி யானையாகினேன். அதுக்குச் சிரிப்புக் காட்ட குரங்கானேன். அடி வாங்கினேன். மூத்திரத்தால் நனைந்தேன். அது ஓடி வந்து என்னில் தாவி ஏறும்போது எனக்கு எல்லாம் மறந்து போனது.

என்ன இனிமையான உலகம். அதிசயங்கள் என்னெவல்லாம் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

இந்த மனிதர்களுடன் நான் கொண்டிருக்கும் உறவுக்கு எனக்குப் பெயர் தெரியவில்லை. அது ஏதோ ஒன்று.

எல்லாம் நிரந்தரமா என்ன?

நாங்கள் வேறு உலகம் போகின்றோம் என்று ஒருநாள் அவன் புதுக் கவிதை எழுதினான்.

நான் அதிர்ந்து போனேன்.

அப்ப நாங்கள் குடியிருப்பதற்காகச் செய்த உலகம்? என்று கேட்டேன்.

இப்போது நாங்கள் இருப்பது உண்மை உலகம். இனி நாங்கள் போகப் போவதும் உண்மை உலகம்தான். உண்மையைப் புரிந்து கொள். யதார்த்தமாய் வாழப் பழகிக் கொள் என்றான்.

எனக்குப் புரியவில்லை.

உலகங்களைப் பற்றி ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருக்கும் வரைவிலக்கணங்களை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரிந்தது. என்னைத் திரும்பவும் எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பப் போகிறார்கள்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை. ஐயோ.. வேண்டாம் தயவு செய்து வேண்டாம். யாரின் காலை நான் பிடித்துக் கெஞ்சலாம்.

எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறு யாரையும் தெரியாது என்று இரந்தேன்.

உலகம் பெரியது. தவறு யாருடையது என்று கேட்டான்.

இவர்களுக்குத் தெரியுமா எனது தீவைப் பற்றி... அதன் தனிமை பற்றி... அதன் கொடுமை பற்றி... நான் எவ்வளவு கடுமையாகப் போராடி மிகவும் கஸ்ரப்பட்டு எனது தீவிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் அங்கே கொண்டுவரப் போகிறார்கள். எனது உணர்வுகளுக்கு மொழியில்லை என்பதால்தான் அது யாருக்கும் கேட்கவில்லையா?

உண்மையில் கேட்கவில்லையா?

நாங்கள் போய் வருகிறோம் என்று எல்லோருமாகப் போய் விட்டார்கள்.

குழந்தையும் போய்விட்டது. எனக்கு எல்லாமாக இருந்தது. அதுவும் போய்விட்டது. இப்போது யானையும், குரங்கும்தான் மிஞ்சிப் போயிருக்கின்றன.

நான் அவர்களை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சித்தேன்.

அவர்கள் வாழ்தலை அவர்கள்தான் தீர்மானிக்கலாம்.

அவர்கள் குழந்தையை அவர்கள்தான் வைத்திருக்கலாம்.

அவர்கள் வானத்தில் பறந்த கையோடு நான் துண்டு துண்டாகச் சிதறிய நிலையில் எனது தீவுக்குத் திரும்ப வந்தேன்.

நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு கசற் றெக்கோடர், ஒரு புத்தக அலுமாரி, ஒரு யன்னல் இவை மட்டும் தான் இப்போது என்னோடு.

செற்றில் அமீரின் இமாஜினேசனை ஒலிக்க விட்டு, ஒரே ஒரு யன்னலின் வழியாக வெளியே வெறித்துப் பார்த்தேன்.

எனக்கு மிகவும் பழகிப் போயிருந்த, இடையில் பலகாலம் பார்க்காமலிருந்த அதே ஆகாயம். அதே நீல நிறம்.

அழகை வர வாய்விட்டு அழுதேன். தொடர்ந்து அழுதேன்.

ஏன் எனக்கு இப்படி?

நான் மட்டுமேன் தீவில்?

வாழ்தல் நீண்டது. நான் மறுபடி என்னைத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். எனக்கான சொந்தத்தை நான் மறுபடி வரையறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வெளியே, மேலே.. அதே ஆகாயம். அதன் நீல நிறம்...

அந்தக் குழந்தை இப்போது யார் முதுகில் ஏறும்? என்னைத் தேடமாட்டாதா?

அழகை அழகையாக வந்தது.

ஏன் திரும்பத் திரும்ப அதையே நினைக்க வேண்டும்.

இதோ பார். மேலே பார். எவ்வளவு பரந்த ஆகாயம். அதன் கீழாக மிதந்து கொண்டிருக்கும் மேகங்களின் அழகைப் பார்.

அவர்கள் இப்போது போன உலகத்தில் யாருடன் சேர்ந்து கூழ் குடிப்பார்கள்? யார் காயங்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பார்கள்?

அழகை அழகையாக வந்தது.

செற்றியில் விழுந்து அதை நனைத்தேன்.

எனது தனிமையை விரட்ட ஒரு புது வழி கண்டுபிடித்தேன். வேலை. வேலை. வேலை.

தகரங்களையும், இரும்புத் தூண்களையும் பத்து மணித்தியாலத்திற்கு மேலாகச் சுமக்கையில் வேறு பாரங்கள் எப்பிடி நினைவு வரும்? வேலையை எனக்கான போதை மருந்தாக்கிக் கொண்டேன். வேலைத்தளம் வேறு உலகம். அங்கு மனிதர்களைவிட

பொருட்கள்தான் அதிகம் இருந்தன. உணர்வுப் போராட்டங்கள் எதற்கும் இடமில்லை. சுகமான பாரங்கள்.

தனிமையில் இருக்கின்ற நேரங்களைக் குறைத்து என்னை எதிலாவது ஈடுபடுத்துகையில் ஒரு வித வெற்றி இருக்கத்தான் செய்கிறது.

அதைவிட இருக்கவே இருக்கிறது எனது தீவு.

இனிமேல் கவனமாயிருக்க வேண்டும். எனது தீவை விட்டு வெளியே போக வேண்டி வரும்போது வெளி உலகோடு அவதானமாயிருக்க வேண்டும். மறுபடி என்னோடு உறவு சேர்த்து தங்களுக்குத் தேவையானபோது அறுத்துக்கொண்டு போவதற்கு அல்லது யதார்த்தம் அப்படி என்று சொல்வதற்கு விடக் கூடாது. யாரோடும் சேர வேண்டாம். ஏமாற்றுவதற்குப் பலர் தயாராக இருக்கிறார்கள். என்னைத் தங்கள் உலகத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு விட்டதாகக் கூறிக்கொண்டு சமயம் வரும்போது என்னை மறுபடி எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பி விடுவார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அது யதார்த்தம். எனக்கு மறுபடி மறுபடி செத்துவிடுவது.

வெளியே போகையில் எனது சிரிப்பை எடுத்து அணிந்து கொண்டேன். எனது ஒரேஒரு கவசம் அதுதான்.

என்னைத் தனக்குப் பிடித்திருப்பதாகச் சொன்னாள் அவள்.

இப்படி எனக்குச் சொல்லப்பட்டது இது முதல் தடவை. நான் திகைத்துத்தான் போனேன். நிலைகுலைந்து போனேன். பலவீனமான இடங்களில்தான் தாக்குகிறார்கள்.

எனக்கு நிறைய அனுபவங்கள். எனது பழைய காயங்கள், எனது தீவு இவைகளை நினைத்து இம் முறை நான் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தேன்.

மறுபடி மறுபடி பிய்ந்து போனால் எப்படித் தாங்குவேன்.

அவள் விருப்பத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு கால அவகாசம் தேவை. எப்படியாவது இழுத்தடிக்க வேண்டும். சும்மா சொல்லக் கூடாது. சில விசயங்களில் வெளியுலகம் என்னைக் கெட்டிக்காரனாக்கியிருக்கிறது.

காலத்தை இழு இழு என்று இழுத்தேன்.

இப்போது எனக்கு அவனையும் பிடித்திருக்கிறது என்றாள்.

எவ்வளவுதான் நான் எச்சரிக்கையாக இருந்தாலும் கவலை வருவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. சகித்துக் கொண்டேன். இதென்ன புதிசா எனக்கு.

எனக்கு குழப்பமாயிருக்கு முடிவெடுக்க என்றாள்.

ஆக, ஒரு சிக்னல் தரப்படுகிறது தனக்குத் தேர்வு இருப்பதாக. இம் முறை நான் தப்பிவிட்டேன். என்னை யாரும் எனது தீவுக்குத் திருப்பியனுப்ப முடியாது. ஏனென்றால் அங்கேதானே இன்னும் நான் இருக்கிறேன்.

சில காலம் செல்ல, அவள் தனது துணையுடன் வந்து எனக்கு அறிவுரை சொன்னாள், இப்பிடியே எத்தினை காலத்திற்கு தனியே இருப்பதாக உத்தேசம் என்று.

நான் பதில் சொல்லவில்லை. மற்றவர்களுக்குப் புரியாத பதிலை நான் சொல்லி என்ன லாபம்.

எனது தீவுக்கு வந்து, யன்னலூடாக ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி ஒரு பாட்டம் அழுது தீர்த்தேன்.

மறுபடி அவளைக் காணவேயில்லை.

தற்செயலாகத்தான் எனக்கும் அவர்களுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. நான் எவ்வளவோ கவனமாக இருந்தும் இது நடந்துவிட்டது. இதுதான் எனது பலவீனம் என்றேனே. மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு என்று ஆசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர்களுடன் பழகியதற்கு எனக்கு வழக்கம் போல் பெயர் தெரியவில்லை. ஆனால் அப்படி ஒன்றிவிட்டேன்.

எனது பலவீனம் எனக்கு இப்போது தெரிந்தது. நான் சிறிசாக இருந்த காலங்களில் எனக்குக் கிடைக்காததைத் தேடி மனம் அலைந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது. எங்காவது கிடைத்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். எனது பாதுகாப்பு, எச்சரிக்கையெல்லாம் தூளாகிவிடுகின்றன.

எனக்கு மறுபடி எனது தீவு மறந்து போயிற்று. அந்த யன்னல், நீலவானம், மேகங்கள்.... எதுவும் தேவைப்படவில்லை.

என்னைச் சுற்றிலும் மனிதர்கள் இருப்பதுபோல் உணர்கையில் நான் உண்மையில் மகிழ்ந்துதான் போனேன்.

அவர்கள் வீட்டிலும் குழந்தை வந்தது.

எனது உலகம் இன்னும் இன்னும் விரிந்தது.

நீண்டகாலத்தின் பின் நான் மீண்டும் யானையாகினேன். குரங்கானேன். ஆனந்தம்.

எப்போதாகிலும் யாராவது என்னிடம், உனக்கென்று சொந்தங்கள் வேண்டாமா என்று கேட்கையில் சிரிப்பு வந்தது. முட்டாள்களா நான் என்ன நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்ட தீவிலா இருக்கிறேன். நன்றாகப் பாருங்கள். என்னைச் சுற்றிலும் எனக்கு ஆதரவு காட்டும் மனிதர்கள். என்னை நன்றாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் குழந்தைகள்.

எனக்கும் சந்தோசத்திற்கும் அப்படி ஒரு உறவு. மறுபடி அது நிகழ்ந்தது.

எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ வந்து போவதை தெருவில் கிடக்கிற கண்கள் கவனித்து வாய்கள் தவறாகப் பேசலாம். அதனால்.... என்று அவன் சொன்னபோது நான் திரும்ப துண்டு துண்டாய் உடைந்து போனேன்.

மீண்டும் உறவு அறுக்கப்பட்டது. மீண்டும் ஒரு நிராகரிப்பு. என்னை எனது தீவுக்குத் திருப்பியனுப்புவதற்கான ஆயத்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது.

என்னால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. எனது மொழி உணர்விலிருந்து வெளியில் வருவதற்கிடையில் செத்துப் போனது.

மிகவும் சிரமப்பட்டு எனது சிரிப்பை எடுத்து அணிந்து கொண்டேன். எனது காயங்களை மூடிக் கட்ட என்னிடமிருக்கும் ஒரே ஒரு பான்டேஜ் அதுதான்.

தெருவில் கிடக்கின்ற வாய்களும், கண்களும் இத்தனைநாள் எங்கே போயிருந்தன, இன்றுவரை உங்களுக்கு என்ன செய்தன என்று நான் அவர்களை கேட்க முடியாது.

அவர்கள் குடும்பம், அவர்கள் வாழ்தல் பற்றி அவர்கள் மட்டுமே தீர்மானிக்கலாம்.

இதே தெருவில் இதே வாய்களுடன்தான் நாங்கள் கதைக்க வேண்டும் என்பதும், இதே கண்களைத்தான் நாங்கள் பார்க்க வேண்டும் என்பதும் தான் யதார்த்தம் என்று அவர்கள் மேலதிக விளக்கம் தந்தார்கள்.

இப்போதுதான் தெரியவந்த யதார்த்தத்தின் முன் நான் திடீரென ஒன்றுமில்லாதவனாகிப் போனேன். என்னைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் காணாமல் போனார்கள். மழலைச் சத்தம் நான் தொட முடியாத நீண்ட தூரத்திற்குப் போய்விட்டது.

நான் மறுபடி எனது தீவுக்கு திருப்பியனுப்பப்பட்டேன்.

இது நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்ட எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு செற் என்பவற்றுடன் ஒரு யன்னலும் இருந்தது. அதனருகில் வந்து வெளியே வெறித்துப் பார்க்கிறேன்.

அதே வானம். நீலமாய் மேகங்களால் மூடியும், மூடாமலும் இருக்கிறது.

எவ்வளவுதான் அடக்கி வைத்தாலும் துக்கம் தொண்டையையும் பிய்த்துக் கொண்டு வெளியில் வந்துவிட்டது. கண்கள் கன்னங்களை ஈரமாக்கினாலும் வெப்பமாயிருந்தது.

இது எனது தீவு. இங்கு நான் அழலாம். தாராளமாக அழலாம். சத்தம் போட்டு அழலாம். எந்தப் பொய்யான அனுதாபங்களும், பரிதாபங்களும் இங்கு என் மீது படமுடியாது.

நீ எங்களிலை ஓராள் என்று சொன்னார்களே..

மற. மற.

இதோ பார். ஆகாயம். அதன் நீல நிறத்தைப் பார். எவ்வளவு அழகு.

உனக்கும் எங்களுக்கும் இடைவெளி வரக் கூடாது என்றார்களே.

மறந்துவிடு. தயவு செய்து மறந்துவிடு. சொற்களுக்கெல்லாம் உயிர் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை. நினைவுகள் என்னைப் பிய்த்து துண்டு துண்டாக்குவதைவிட வேறொன்றும் நடக்காது.

எல்லாவற்றையும் மறக்கத்தான் வேண்டும்.

அதுதானே யதார்த்தம்?

ஏனோ தெரியவில்லை போட்டோ அல்பம் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது.

பார்த்தேன்.

என்னைத் திரும்ப எனது தீவுக்கே திருப்பியனுப்பி வைத்தவர்கள், எனக்கு யதார்த்தம் விளக்கியவர்கள்... எல்லோரும் இருந்தார்கள். எனது குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். போட்டோவிலிருந்து இறங்கி வந்து என்னோடு விளையாடினார்கள். என் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். தோள் மீது ஏறினார்கள். தூக்கச் சொல்லிக் கைகளை நீட்டினார்கள். என்னைத் தேடினார்கள்.

ஏன் மனசு பாரமாகிறது. ஏன் கண்ணீர் தொடர்ந்து வருகிறது. எனக்கு இந்தத் தீவுதான் சாத்தியம் என்று மறுபடி மறுபடி நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டதே. பிறகேன் நான் அழ வேண்டும்.

என்னை நான் மறுபடி புனரமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். திரும்ப சிரிப்பை அணிந்துகொள்ள வேண்டும். இனிமேலாவது மிக எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டும். யாருடனும் நெருங்கிப் போகக் கூடாது.

ஆனால்...

எனது பலவீனம் எனக்குத் தெரியும். நான் சின்னவனாக இருந்தபோது எதற்கெல்லாம் ஏங்கினேனோ அது இப்போது கிடைத்தாலும் நான் விழுந்துவிடுவேன். எனது உறுதி, எச்சரிக்கை, பாதுகாப்பு எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும்.

என்ன செய்ய?

இன்னொரு யதார்த்தத்தைச் சந்திக்கும்வரை இந்தத் தீவுதான் எனக்குச் சொந்தம்.

அல்பத்தை மூடி வைத்துவிட்டு திரும்ப யன்னலடிக்கு வந்து வெளியே பார்க்கிறேன்.

அந்த வானத்துக்கும் எனக்கும் நீண்ட தூரம். என்னோடு எந்தச் சம்பந்தமும் அதற்கில்லை. அதனால்தானோ என்னவோ என்னால் அந்த வானத்தை ரசிக்க முடிகிறது. தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறது.....

.... கண்ணீர் வரும் வரைக்கும்.

1998

கெட்டன வாழும்

இந்தியா

ராஜீவ் காந்தி கொலையுண்டு சில வருடங்கள் கழிந்து-

வெளியே மத்தியான வெயில் எரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே இருளாயிருந்த அறையில் அவன் பிளேன்ரீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அதுதான் அவனது மத்தியான உணவு. காலை உணவும் கூட.

மிகவும் சிறிய அந்த அறை எங்கும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும், கடுதாசிகளும் பரவிக் கிடந்தன. யன்னல்கள் எதுவுமில்லை. பதிலாக கூரையில் இரண்டு கண்ணாடி ஓடுகள். சிதறிக் கிடந்த பொருட்களுக்கிடையில் அவன் இரவு படுத்திருந்த கிழிந்து போன பாய்.

பழைய சாமான்கள் போட்டு வைக்கும் அந்த அறையில்தான் அவனது கடந்த இரண்டு வருச சீவியம். சாதாரணமாக படுக்க மட்டும்தான் வருவான். மற்றும்படி கையில் சில்லறை எதுவுமில்லாவிட்டால் மட்டுமே அங்கு அடைந்து கிடந்து வெக்கையில் வெந்துகொண்டிருப்பான்.

இதற்கு முன் அவன் தமிழ்நாட்டு சிறையிலிருந்தான். சிறைப் படுவதற்கு முன் தமிழீழ விடுதலை இயக்கமொன்றிலிருந்தான். இயக்கத்திற்கு வருவதற்கு முன் அம்மா சுட்டுத் தரும் தோசையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு பள்ளிக்கூடம் போய்க் கொண்டும், அக்கா, அத்தானுடன் எம்.ஜி.ஆர் படம் பார்த்துக் கொண்டுமிருந்தான்.

இயக்கத்தில் சேர்ந்து, ஆயுதப் பயிற்சிக்காக இந்தியா வந்த சில வருடங்கள் வரை அவன் தமிழீழத்திற்காகப் போராடப் போவதாகத்தான் நம்பியிருந்தான். சேர்ந்திருந்த இயக்கமே தனது

தோழர்களையே பலி கொண்டபோதுதான் அவனது நம்பிக்கைகள் உடைந்து நொருங்கின. சிங்கள இராணுவத்திற்கு தப்பியது போக இப்போது போராடச் சேர்ந்த இயக்கத்திற்கே தப்பி ஓடி ஒளிக்க வேண்டியிருந்தது. அவனது நெருங்கிய தோழர்கள் பலர் கொலையுண்டும் காணாமலும் போயினர்.

வீட்டுக்கு அப்பா, அம்மாவிடம் போக முடியவில்லை. பலர் அவனைத் தேடினார்கள் என்பதுடன் தனது குடும்பத்தையும் ஆபத்தில் மாட்டிவிட அவன் விரும்பவில்லை.

உதவ யாரும் விரும்பவில்லை. அப்படி இரக்கம் வந்தவர்களுக்கும் பயம்.

யாருமில்லை. அவன் சந்து பொந்தெல்லாம் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். மனநோய் பிடித்தவன் போல் தெரிந்த தெரியாத தெருவெல்லாம் திரிந்தான்.

பசி... பசி... பசி....

சாப்பிட எதுவும் கிடைக்காத போதெல்லாம் போதை மருந்துதான் கிடைத்தது. அதில் தான் தனிமை, பசி, பயம், எதிர்காலம் எல்லாம் மறைந்தது.

ராஜீவ்காந்தி கொலையின் பின் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார் தமது பதிவுகளின்படி அவனைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்தனர். இதன்போது தங்க ஒரு இடம் கிடைத்த ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது உண்மை.

சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பின் மறுபடி அதே பழைய பிரச்சினைகள். தங்க இடம்... பசி... தனிமை..

டெல்லியிலிருந்து பெரிய தலைகள் யாராவது தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயம் செய்யும் போதெல்லாம் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார் அவனையும் அவனைப் போன்றவர்களையும் சிறையிலடைத்து நையப் புடைத்து பயங்கரவாதத்தை ஒழித்தார்கள். சிறையென்றால் சிறையென்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சிறைகள் மட்டுமல்ல. பாழடந்த வீடுகள், இருட்டறைகள்... எல்லாம் அவ்வப்போது தற்காலிக சிறைக்கூடங்களாகின.

எப்படியாவது இந்தச் சிறைகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும், அப்பா, அம்மாவை எப்போதாவது சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்பி

தன்னுடன் படித்த மற்றும் தனது ஊர் நண்பர்களின் விபரங்களைச் சேகரித்தான். இதில் வெளிநாட்டிலிருப்பவர்களுக்கு தனது நிலமையை உருக்கமாக எழுதி உதவும்படி கெஞ்சினான்.

பல கடிதங்களுக்குப் பதிலே இல்லை. வந்த கடிதங்களில் அவனை விட வெளிநாடுகளில் தாங்கள் கூடக் கஸ்ரப்படுவதாகவும், தலைக்கு மேல் கடன் என்றும், படு குளிர் என்றும் எழுதியிருந்தார்கள்.

தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு முன் இன்னும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாமே என்ற நப்பாசையில் அவன் தொடர்ந்து கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

‘இந்தா ஒனக்கு பாரின் கடுதாசி’ என்று கீழேயுள்ள பெட்டிக்கடையில் வேலை செய்யும் பையன் வீசிவிட்டுப் போனான். அவர்களின் முகவரியைத் தான் அவன் தனது கடிதங்களில் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

ஜேர்மனியிலிருந்து வந்த கடிதம். ஆர்வமாகப் பிரித்தான். 20 டொச் மார்க் தாளும், ஒரு சின்னத் துண்டும் விழுந்தன. அவனுக்கு உதவ தான் விரும்பினாலும் தற்போது தன்னிடம் பண வசதியில்லையென்றும், தான் அனுப்பியிருக்கும் 20 மார்க்கில் அவனை நல்ல சாப்பாடு வாங்கிச் சாப்பிடும்படியும், தான் குறிப்பிடும் ஒரு நபரைப் போய்ச் சந்திக்கும்படியும் அவனது நீண்டகால சிநேகிதன் எழுதியிருந்தான்.

அவன் போராடப் போனபோது அவர்கள் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ரியூட்டரி போனார்கள். வீடியோ பார்த்தார்கள். காதலித்தார்கள். வெளிநாடு போனார்கள்.

அவனுக்குக் கவலை வந்தது. இந்த நரகத்தை விட்டு தப்ப வழியேயில்லையா? தெரிந்த நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதியாயிற்று. அவனுக்கு உதவ யாருக்கும் வசதியில்லை. எல்லா வழியும் அடைபட்டுக் கொண்டு வருகிறது. அவ்வளவுதான். தற்கொலையைத் தவிர இனி முயற்சிப்பதற்கு வேறில்லை.

20 மார்க் தாளை கண்ணில் ஒற்றி சேட் பொக்கற்றில் வைத்தான். இந்தக் காசை வைத்து அதிகூடிய நாட்களைக் கழிப்பதற்குரிய திட்டங்கள் வகுக்க வேண்டும்.

தலை பாரமாயிருந்தது. முதலில் இன்னொரு பிள்ளேன்றி தேவைப்பட்டது. நண்பன் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த நபரையும் போய்ப் பார்க்கலாம். சிலவேளைகளில் ஏதாவது வழி பிறக்கலாம்.

வெளியே போக எழுந்தபோது தடதடவென்று பலர் அவன் அறைக்கு ஓடிவந்தார்கள். சாதாரண உடையிலிருக்கும் தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸார். யாரோ மந்திரி டெல்லியிலிருந்து வருகிறார் போலும். அல்லது யாராவது யாரையாவது கடத்தியிருக்கலாம்.

அவனை தட்டுத் தட்டி தரதரவென்று படிகளில் இழுத்துக்கொண்டு போய் வெளியே தயாராயிருந்த ஜீப்பிற்குள் வீசினார்கள்.

ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமாயிருந்த ஒரு பாழடைந்த வீட்டிற்குள் அவனது கையையும் காலையும் கட்டிப்போட்டு, இரத்தம் வர அடித்தார்கள்.

‘அம்மா’ என்ற அவனது அலறல் அந்தக் கட்டிடத்தைத் தாண்டவில்லை.

உக்ரெய்ன்

சோவியத்யூனியன் உடைந்து பல வருடங்கள் கழித்து-

அவள் தெருவில் நின்று பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

பள்ளிக்குப் போகும் வயது. குளிருக்கான தடித்த உடைகள் போட்டிருந்தாலும் அவை கிழிந்தும் அழுக்காயுமிருந்தன. உக்ரெய்ன் மொழியில் அழகாக இராகத்துடன் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய தம்பி கையில் ஒரு பேணி வைத்திருந்து அக்காவைக் கடந்து போய் வருபவர்களிடம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு பணிஸ் வாங்குமளவிற்கு கூட சில்லறை சேர்ந்திருக்கவில்லை.

பனி தொடர்ந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. கூரைகளில், வாகனங்களில், நடந்து போனவர்களின் உடையில், தரையில்.... எங்கும் வெண்மை. வாகனங்கள் ஓடும் இடங்களில் மட்டும் பனியின் அழகு போய் சேறாகிக் கிடந்தது.

குளிரில் அவள் முகமும் பிஞ்சுக் கைகளும் சிவந்திருந்தன. என்றாலும் அவள் சுருதி பிசகாமல் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். யாரும் ஒரு நிமிடமேனும் நின்று அவள் பாட்டை

இரசிக்கவில்லையென்றாலும் அவள் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். கண்களில் பசியும் சோகமும் தெரிந்தன.

தன்னை ஏசிவிட்டுப் போபவர்களாலும், கவனிக்காமலே போய்க் கொண்டிருப்பவர்களாலும் சோர்ந்து போகாமல் தம்பி தொடர்ந்து பேணியைக் குலுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மூக்கால் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

இவர்களுக்கு சற்றுத் தள்ளி குளிரில் விறைத்து ஒரு நாயுடன் சுருண்டுபோய் கிடந்த ஒரு கிழவன் மட்டும் அவள் பாட்டை இரசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வப்போது சத்தம் வராமல் ஏதோ முணுமுணுத்தான். அவனுக்கருகில் பனியில் நனைந்துபோயிருந்த துண்டில் தான் பல நாட்களாய் சாப்பிடவில்லையென்றும் தானும் நாயும் சாப்பிட உதவி செய்யும்படியும் கிறுக்கியிருந்தது. அவனது நெளிந்த தட்டிலும் சில்லறைகள் அதிகமில்லை.

‘அக்கா.... குளிர்கிறது. ஏதாவது சூடாக குடித்தால்தான் உயிர்வரும். வா வீட்டுக்குப் போவோம்’ தம்பி அக்காவைக் கெஞ்சினான். அவள் அவன் கையிலிருந்த பேணியை எட்டிப் பார்த்தாள். கவலை வந்தது. போதாதே. ஆனால் அவளுக்கும் பலவீனமாக இருந்தது. சூடாக குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

இருவருமாக வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

மங்கலான வெளிச்சமும், பனியுமாய் நேரகாலத்தை தெரியாமல் செய்து கொண்டிருந்தன. வாகனங்கள் பனியைச் சகதியாக்கி விரைவாக ஓடமுடியாது தடுமாறிக் கொண்டிருந்தன. கடைகளுக்குப் போய் வருபவர்களைத் தவிர பெரிதாக நடமாட்டமில்லை.

வீட்டில் அம்மா அவர்களுக்கு சூடாக தேநீர் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். மகன் கொண்டு வந்த பேணியைப் பார்த்த அவளின் முகம் வாடியது.

அப்போது திறந்திருந்த அவர்கள் வீட்டுக்குள் ஒரு பெண் நுழைந்தாள். அவள் வாயில் சிகரெட் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அவள் வெள்ளிப் பல்லொன்று கட்டியிருப்பது புகைவிடுகையில் தெரிந்தது. ஓரளவுக்கு விலையுயர்ந்த குளிர்கால உடைகள் அணிந்திருந்தாள். தடித்த குதியுயர்ந்த சப்பாத்து போட்டிருந்தாள். தொப்பியும் அவ்வளவு மலிவானதல்ல.

தாயும் பிள்ளைகளும் வந்தவளைத் தெரியாததால் அதிசமாய் பார்த்தார்கள்.

வந்தவளோ நெடுநேரமாக தெருவில் நின்று அந்தப் பெண் பாடுவதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தவள். அக்காவையும், தம்பியையும் பின்தொடர்ந்தே வீட்டுக்குள் வந்திருந்தாள்.

அந்தச் சிறிய வீட்டின் வறுமையைக் கண்களால் மதிப்பிட்டுக் கொண்டே அவள் கதைக்க ஆரம்பித்தாள். ஜேர்மனியில் சிறு பிள்ளைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு பணிப்பெண்கள் தேவையென்றும், அவள் மகள் சம்மதித்தால் அவர்கள் வறுமை போய்விடும் என்றும் தெரிவித்தாள்.

ஜேர்மனி

கார் நிறுத்தியதற்கான கட்டணத்தைச் செலுத்தும்போதுதான் சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. கார் கதவை சாத்தவில்லை. விரைவாய் காசைப்போட்டு துண்டை மெசினிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் காரை நோக்கி வந்தபோது பார்த்துவிட்டேன். ஒரு சின்னப் பெண் அரைகுறையாகத் திறந்திருந்த கார்க் கதவை திறந்து உள்ளே ஏறிக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். பிறகு காணவில்லை. ஒளித்துவிட்டாளோ?

நிறைய யோசனைகளுடன் மிகவும் எச்சரிக்கையாக காரடிக்கு வந்தேன்.

அவள் பின் இருக்கைக்கும் முன் இருக்கைக்கும் இடையிலான சிறிய இடைவெளியில் கீழே படுத்திருப்பது தெரிந்தது.

ஒளித்துத்தானிருக்கிறாள். ஆபத்தில்லை.

என்றாலும் அவதானமாயிருக்க வேண்டும். என்னவும் நடக்கலாம். அவளே ஆபத்தானவளாகவும் இருக்கலாம். அல்லது தன்னுடன் என்னையும் சேர்த்து ஆபத்தில் மாட்டிவிடலாம். முதலில் இந்தக் கார் நிறுத்துமிடத்தைவிட்டு வெளியில் போய்விட வேண்டும். இது நிலத்தின் கீழ் மூன்றாவது தளம். ஆபத்தான இடம்.

எதுவும் தெரிந்து கொள்ளாதவன் போல் சாதாரணமாக காரில் ஏறினேன். முதல் வேலையாக அவள் கதவைத் திறக்க முடியாதபடி கதவுகளுக்குப் பூட்டுப் போட்டேன்.

காரைச் செலுத்தி தரைக்கு மேல் வந்து வெளிச்சம் பட்டபின் கண்ணாடியால் பின்னால் கவனித்தேன்.

அவள் சுருண்டுபோயிருந்தாள். கசங்கியும் கிழிந்துமிருந்த உடைகள் விபச்சாரப் பெண்ணுக்கான அடையாளமாகவிருந்தன.

என்ன செய்யலாம்?

பொலிசுக்குப் போகலாமா?

அந்திரியாசுக்குப் போன் பண்ணினேன். என்ன விடயமென்றாலும் அவனைக் கலந்தாலோசிக்காமல் நான் செய்வதில்லை. அவன் தனது தொலைபேசியைப் போட்டிருக்கவில்லை.

என்ன செய்யலாம்?

முதலில் வீட்டுக்குப் போகலாம். அந்திரியாசுடன் கதைத்தபின்தான் எதுவும் செய்வது நல்லது.

இவளால் ஆபத்து வராதா? அப்படி என்னதான் வரப் போகிறது? அதையும் பார்த்துவிடலாமே?

வீட்டடியில் காரை நிறுத்தி கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து பெரிய போர்வை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடி காரடிக்கு வந்து கதவைத் திறந்து அவளிடம் நீட்டினேன்.

அவள் மிரண்டுபோய் என்னைப் பார்த்தாள். நான் சிநேகமாய் சிரித்தேன்.

பார்க்க பாவமாயிருந்தது. போட்டிருந்த உடைகளுக்கு கொஞ்சமும் பொருந்தாத குழந்தை முகம். கண்களில் நூறுவீத பயம். உடம்பு வியர்த்துப் போயிருந்தது.

வீட்டைக் காட்டி, வந்து கோப்பி குடித்துவிட்டு போகும்படி சொன்னேன். அவள் பதிலேதும் சொல்லாது என்னையே மிரள மிரளப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பயப்படாதே வீட்டுக்கு வருவதற்குப் பயம் என்றால் வேண்டாம். நீ போகலாம் என்று சொன்னதற்கும் அவள் பதில் சொல்லவில்லை. எதுவும் புரியாதவள் போல் பார்த்தாள்.

ஓ... டொச் பெண்ணில்லை. டொச் அவளுக்குப் புரியவில்லை. ரசியாவோ போலந்தோ...

வீட்டைக் கையால் காட்டி குடிப்பது போலவும் கையால் சைகை காட்டினேன்.

அவள் கண்களில் பயம் போகவில்லை. என்றாலும் போர்த்திக் கொண்டு என் பின்னால் வந்தாள். வேறு வழியில்லைப் போலும்.

வீட்டுக்குள் வந்ததும் எல்லா இடத்திலும் அவசரமாய் என்னவோ தேடினாள். யாராவது ஒரு பெண் இருக்கமாட்டாளா என்று பார்க்கிறாள் போலும். நான் தனிக்கட்டை.

இப்போது இன்னும் பயத்துடன் வரவேற்பறை சுவரில் சாய்ந்தபடி தரையில் அமர்ந்தாள்.

‘என்ன பெயர்?’

‘எங்கிருந்து வருகிறாய்?’

‘ஏன் எனது காருக்குள் ஒளித்தாய்?’

எல்லாக் கேள்விகளையும் ஆறுதலாகத்தான் கேட்டேன். அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆங்கிலத்தில் கேட்டதும் புரியவில்லை. என்னையே மிரள மிரள பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன்பாகவே கோப்பி தயாரித்து கொடுத்தேன். வாங்கி மடக்கென்று குடித்தாள்.

இப்போது அவளை நன்றாகப் பார்த்தேன்.

அரைகுறை ஆடையால் உடம்பு அதிகமாகத் தெரிந்தது. தெரிந்த இடங்களிலெல்லாம் தீக் காயங்கள். வெட்டுத் தழும்புகள். வயசு பதினாறுக்குள்தான் இருக்கலாம். முகத்தில் இன்னும் குழந்தைத்தனம். அதையும் தாண்டி கண்களில் நிறையப் பயம். அவளது வயசுக்குச் சற்றும் பொருந்தாத உடையும், பூச்சுகளும். ஓரளவுக்கு ஊகிக்க முடிந்தது. அவளுக்கும் சிவப்பு விளக்குப் பகுதிக்கும் சம்பந்தமிருக்கிறது. ஆனாலும் அவள் முகத்தைப் பார்க்கையில் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மனம் மறுத்தது.

இனி என்ன செய்வது?

பொலிசுக்குச் சொல்லலாமா?

பொலிஸ் என்றதும் திரும்ப அந்திரியாஸ் ஞாபகம். போன் செய்து பார்த்தேன். இன்னும் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. வேலையிலிருக்கிறான் போலும். வேலையிடத்துக்கு நான் தொடர்பு கொள்வதில்லை. பொலிஸில் குற்றவியல்பிரிவில் வேலை.

அந்திரியாசுடன் மட்டும்தான் நான் கதைப்பேன். அவனைக் கேட்காமல் எதுவும் செய்வதில்லை. அவனுடன் தொடர்பு கொள்ளும்வரைக்கும் பொறுத்திருப்போம்.

குளிர்சாதனப்பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. நான் தனியாள் என்பதால் அதிகம் வாங்கி வைத்துக் கொள்வதில்லை. பசித்தால் பெரும்பாலும் துருக்கி கடையில் டொனரோ, இத்தாலிக்காரனிடம் பிற்சாவோ சாப்பிட்டுக்கொள்வேன்.

தமிழர்கள் ஒருவருடனும் நான் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளவுமில்லை. அதனால் என்னிடம் விருந்தாளிகள் என்று யாரும் வருவதுமில்லை. எதுவும் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய தேவையுமில்லை.

எனது ஒரே ஒரு உறவு அந்திரியாஸ் மட்டுந்தான். அவன்தான் எப்போவாவது என்னிடம் வருவான். கோப்பி அல்லது பியர் குடிப்போம். வெளியில் எங்காவது போய் சாப்பிடுவோம்.

அந்திரியாஸை எப்படிச் சந்தித்தேன் என்பதை இந்தக் கதை முடிவதற்கு முன் சொல்லிவிடுகிறேன்.

இப்போது பசித்தது.

இரவுச் சாப்பாடு தேவை.

சாப்பாடு வாங்கி வருவதாக அவளுக்கு சைகையால் காட்டிவிட்டு வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கடைக்குப் போனேன்.

அவள் எந்த மதமோ? எந்த இறைச்சி அவள் சாப்பிடக்கூடாததோ? கிழங்குப் பொரியலும் சலாட்டும் வாங்கிக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன்.

ஆர்வமாய் சாப்பிட்டாள். நிறையப் பசி போல.

அழுதிருக்கிறாள்.

எழும்பி வந்து செற்றியில் இருக்கும்படி எத்தனையோ தரம் கையால் காட்டியும் பிடிவாதமாய் தரையிலேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

இருவரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் மறுபடி கோப்பி தயாரித்து அவளுக்குக் கொடுத்தேன்.

கொஞ்ச நேரம் ரீ.வி. பார்த்தேன். பிரபல தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் கொக்காயின் பாவித்ததும் சட்டவிரோதமான விபச்சாரப் பெண்களுடன் ஆடம்பரக் ஹோட்டல்களில் செக்ஸ் வைத்துக் கொண்டது பற்றியும் விலாவாரியாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அறிவிப்பாளர் தனது தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் மற்றவர்களை கூப்பிட்டு அவர்களது பலவீனங்கள், குறைகள், பிழைகளை நார் நாராகப் போட்டுக் கிழித்து மிஸ்ரர் சுத்தம் என்று பேரெடுத்தவர். இப்போது தொலைக்காட்சி கமராக்களுக்கு ஒளித்து தலைமறைவாகிவிட்டார். அடுத்து வந்த விசயம்தான் எனக்கு இன்னும் சுவாரசியமாக இருந்தது. இந்த அறிவிப்பாளரின் நடவடிக்கைகளைப் போட்டுக் குடைந்த அரசவழக்கறிஞர்கள் இதே விபச்சாரிகளுடன் இதே ஹோட்டலில் செக்ஸ் கேளிக்கை நடாத்திய பல பாராளுமன்ற ஆளும் எதிர்கட்சி உறுப்பினர்களின் பெயர்ப்பட்டியலையும் பெற்றுக்கொண்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பொங்கியெழுந்த பாராளுமன்றம் அறிவிப்பாளரின் வழக்கு அத்துமீறிப் போவதாகவும் எனவே அந்த வழக்கை மூடிவிடும்படியும் சனநாயகத்தின் பேரால் கூறினர்.... நிகழ்ச்சி தொடர்ந்து போக எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. இலங்கை, இந்தியாவில் அரசியல்வாதிகள் வேட்டி சட்டை போட்டுக்கொண்டு செய்யும் அதே அசிங்கங்களை இங்கே கோட்டு சூட்டுப் போட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வாழ்க சனநாயகம்...

நித்திரை வந்தது.

அவளைப் பார்த்தேன்.

அப்படியே தரையில் இருந்து எதையோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கான படுக்கையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன். எதுவும் சொல்லாமல் பேசாமலிருந்தாள்.

நான் வழக்கமாகப் படுக்கும் செற்றியில் படுத்துக் கொண்டேன். நல்ல தூக்கம் வந்தது.

காலையில் விழித்துப் பார்த்தபோது அவள் இருந்த இடத்திலேயே போர்த்திக் கொண்டு தூங்கிப் போயிருந்தாள்.

முகம் கழுவி, கோப்பி தயாரிக்கும்போது அவளும் விழித்துவிட்டாள்.

துவாயைக் கொடுத்து குளியலறையைக் காட்டினேன்.

அவள் தயாராகி வந்ததும், கோப்பியைக் குடுத்து, மேசையில் பாணும் பட்டர், ஜாமும் இருப்பதைக் காட்டி சாப்பிடும்படி சைகை காட்டினேன்.

அவள் சாப்பிட ஆரம்பித்தபோது வெளியே போய் வருவதாக சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்து காரில் ஏறினேன்.

கைத் தொலைபேசி ஒலித்தது. அந்திரியாஸ்.

‘நேற்று எனக்கு போன் செய்திருக்கிறாய். நான் வேலையாயிருந்தேன். என்ன விசயம்?’

அவனுக்கு காருக்குள் வந்து ஒளித்த பெண்ணைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவன் என்னை நாங்கள் வழக்கமாகக் கோப்பி குடிக்கும் கடைக்கு உடனே வரச் சொன்னான்.

போனேன்.

கடை வாசலில் அந்திரியாஸ் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

கோப்பிக்குச் சொல்லிவிட்டு தனியேயிருந்த மேசையில் அமர்ந்தோம். பெரிதாக ஆட்கள் இல்லை. பணிசை வெட்டி உள்ளூக்குள் சலாட், சலாமி, கேஸ வைத்து மூடி வைத்தார்கள்.

‘அவளை உடனேயே வெளியில் துரத்திவிடு’ என்றான் அந்திரியாஸ்.

நான் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தேன். ஒரு பொலிஸ்காரனா இப்படிக்கதைப்பது... ‘அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது’

‘இந்த விடயத்தில் இரக்கப்பட முடியாது. நீ சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் அவள் ஏதோ ஒரு விபச்சார கும்பலிலிருந்து தப்பி வந்த வெளிநாட்டுப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். ரசியாவோ அல்லது ஏதோ ஒரு கிழக்கைரோப்பிய நாட்டைச் சேர்ந்தவளாக இருக்கலாம். இது பயங்கரமான மாபியாக் கும்பல் சம்பந்தப்பட்ட

விடயம். உனக்கு ஆபத்தாக முடியும். அதனால் அவளை வெளியில் துரத்திவிடு'

'நீ பொலிஸ்தானே.. அவளை பொலிஸ்நிலையத்திற்கு கொண்டுபோய் விசாரித்து அவளது சொந்த நாட்டுக்கே திருப்பியனுப்பிவிடேன்..'

'விபரம் புரியமல் கதைக்காதே. தொலைக்காட்சிச் செய்திகளில் பார்க்கவேயில்லையா? இந்த மாபியாக்களுடன் பிரபலங்கள், அரசியல்வாதிகள் எல்லோருக்கும் தொடர்பிருக்கிறது. பொலிஸ் கூட உடந்தை. இவளை விசாரித்து அதன் மூலம் ஏதாவது உண்மை வெளிவருவதில் யாருக்கும் விருப்பமிருக்காது. நாங்கள்தான் தேவையில்லாமல் ஆபத்தைத் தேடிக்கொள்வோம்'

அந்திரியாஸ் சொல்வதும் உண்மைதான். ஜேர்மனி ஒரு பொலிஸ்நாடு. இடதுசாரித் தீவிரவாதங்களையெல்லாம் வழித்துத் துடைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்பிடியிருக்கையில் இப்படி மாபியாக் கும்பல்கள் இயங்குவதை நிறுத்துவது பெரிய காரியமல்ல. ஆனால் இது நடக்கவில்லை. பெரிய இடங்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன. என்னதானிருந்தாலும் அந்தப் பெண்ணை வெளியே துரத்த மனம் ஒப்பவில்லை. அந்த பயந்த குழந்தை முகம் மனதைவிட்டு நீங்கவில்லை.

'இதில் யோசிக்க ஒன்றுமில்லை. உனக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. அவளாக வந்து ஒளித்தாள். இரக்கப்பட்டு ஒருநாள் இரவு தங்க அனுமதித்தாய். அவ்வளவும் போதும். அவளை வெளியே அனுப்பிவிடு. நீ தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் உனக்கு ஆபத்துதான். பிறகு என்னால்கூட உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது போய்விடும்'

நான் பேசாமலிருந்தேன். அந்திரியாலே இப்படிச் சொன்னால் யோசிக்கத்தான் வேண்டும். நான் இருக்கும் நகரத்திலேயே சட்டவிரோத விபச்சார விடுதி நடாத்தியதாகப் பிடிப்பட்டவன் பொலிஸ் தலமையதிகாரிதான். யாரையும் நம்பமுடியாது. ஆபத்து எந்த வடிவத்திலும் வரலாம்.

எப்படித்தான் யோசித்தாலும் அந்தப் பெண்ணை வெளியே துரத்த மனம் இன்னும் தயாராகவேயில்லை. அவள் குழந்தை. வெளியே அவளுக்கு என்ன நடக்குமோ... கொலைகூடச் செய்துவிடுவார்கள்.

வெளியே அனுப்பாமல் அவளை எங்கே தங்க வைப்பதென்றும் தெரியவில்லை. நானோ தனியாள். யாருடனும் தொடர்புமில்லை. உதவிக்கு எவரும் வரமாட்டார்கள். நானும் ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்வேன்.

கோப்பி வந்தது.

குடித்தோம்.

அந்திரியாசுக்கு வேலைசெய்யுமிடத்திலிருந்து தொலைபேசியில் அழைப்பு வந்தது. 'விரைவில் முடிவெடு' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

மத்தியானத்திற்கு வீட்டில் சமைத்து சாப்பிடுவதற்கான பொருட்கள் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

இப்போது அவள் செற்றியிலிருந்து தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். குளித்திருக்க வேண்டும். தலையிழுத்து முடிந்திருந்தாள். அவளது படுக்கை விரிப்புகளும் ஒழுங்காக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

என்னைப் பார்த்து முதற் தடவையாகச் சிநேகமாகச் சிரித்தாள்.

சமையலறைக்குப் போய் வாங்கி வைத்த பொருட்களை அடுக்கும்போது மாற்றம் தெரிந்தது. கழுவ வைத்திருந்த பாத்திரங்களை கழுவிருந்தாள். பரவியிருந்த பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தாள். எல்லாவற்றையும் பார்க்கும்போது அவளைத் துரத்தப் போகிறேனே என்று கவலை வந்தது.

கோப்பி தயாரித்து அவளுக்கென்று வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்த சொக்கிளேற்றுடன் கொடுத்தேன்.

சந்தோசமாக வாங்கி அவளது மொழியில் ஏதோ சொன்னாள். நன்றி என்பதாக இருக்கலாம்.

சமைக்க ஆரம்பித்தேன்.

அவள் தொலைக்காட்சியையும் என்னையும் பார்ப்பதாக இருந்தாள். நான் சமைக்கும் விதம் அதியசமானதாகத் தெரிகிறதோ.

சமையலை முடித்து, குளித்து, உடை மாற்றிக்கொண்டு நானும் ஒரு செற்றியில் வந்திருந்தேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்து திரும்பவும் சிநேகமாய் சிரித்தாள்.

அவளை என்ன செய்வதென்று என்னால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. திடீரென்று அந்த யோசனை வந்தது. ஒரு வெள்ளைத்தாளையும் பேனையையும் எடுத்தேன். ஜேர்மனி என்று எழுதி கேள்விக்குறி போட்டு அவளிடம் காட்டினேன். பார்த்துவிட்டு புரியாமல் என்னைப் பார்த்தாள்.

தாளை வாங்கி ரசியா என்று எழுதி கேள்விக்குறி போட்டு அவளிடம் நீட்டினேன். இப்போது அவள் சிரித்தாள். பேனையை என்னிடமிருந்து வாங்கி எழுதித் தந்தாள். ரசியாவை வெட்டி கீழே உக்ரெய்ன் என்று எழுதியிருந்தாள்.

உக்ரெய்ன் பெண்.

அவளது உடம்பிலிருந்த காயங்களைக் காட்டிக் கேட்டேன்.

அவள் கண்களில் நீர் நிரம்பியது. பழையபடி பயம் வந்தது. வாய்விட்டே அழுதாள்.

கேட்டிருக்கக் கூடாதோ?

நான் கொஞ்சமும் எதிர்பாராமல் தனது ரீசேட்டைக் கழற்றி மேலுடம்பைக் காட்டினாள்.

நான் அதிர்ந்து போனேன். இன்னும் பெரிய காயங்கள். காயங்கள்... காயங்கள்... இன்னும் புண்ணாகியிருந்தன. பார்ப்பதற்கே தாங்க முடியவில்லை.

மறுபடி ரீ சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு சிகரெட் பிடிப்பதுபோல பாவனை செய்து உடம்பில் தீக்காயங்கள் உள்ள இடங்களில் வைத்துக் காட்டினாள்.

பாவிக்கள்.... உடம்பு முழுக்க சிகரெட்டால் சுட்டிருக்கிறார்கள். நம்ப முடியவில்லை. பார்க்கவே மனசு தீய்ந்தது.

அவள் எழுந்து குசினிக்கு போய் கத்தியொன்று எடுத்துக் கொண்டுவந்து வெட்டுவதுபோல் தனது உடம்பில் காயமுள்ள இடங்களில் வைத்துக் காட்டினாள்.

எனக்குத் தொண்டையை அடைத்தது. சீரணிக்கவே முடியவில்லை. எப்படி...??? எப்படி முடிந்தது?? இந்தக் குழந்தையைப்போட்டு

இப்படி மிருகத்தனமாக சித்தரவதை எப்படி முடிந்தது?? என்ன மனிதர்கள்...

அவள் தனக்கு நடந்தவைகளை நினைத்ததாலோ என்னவோ அவள் உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அழுதாள்.

எனக்கும் அவளைப் பார்க்க அழுகை வந்தது. நானும் எத்தனையோ துன்பங்கள் அனுபவித்திருக்கிறேன். ஆனால் இப்போது அறிவது புதிது.

எழுந்து குசினிக்கு போய் அவளுக்கும் எனக்கும் கோப்பி தயாரித்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தேன்.

அவள் அனுபவித்த கொடுமைகளை அறிந்தபின் எனக்கு அவள் மீது இன்னும் இரக்கம் வந்தது. இத்தனை செய்தவர்களிடம் அவள் திரும்ப அகப்பட்டால் கொலைதான் செய்வார்கள் என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிந்தது.

இவளை என்ன செய்யலாம்?

எனது இடம் பாதுகாப்பில்லை. நான் தனியாள். எனக்கு நிறைய வேலைகள். நான் எப்போதும் வீட்டிலேயே இருக்க முடியாது. தவிர எனது வீட்டில் இருப்பது உடனடியாகவே தெரியவந்துவிடும்.

என்ன செய்யலாம்?

பொலிஸ்கூட பாதுகாப்பில்லை என்கிறான் அந்திரியாஸ். அவன் காரணமில்லாமல் சொல்லமாட்டான். ஏதோ அறிந்திருக்கிறான்.

வேறெங்காவது கொண்டுபோய் விடுவதற்கு எனக்கு யாரையும் பழக்கமில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒரே ஒரு ஆள் அந்திரியாஸ்தான்.

எங்கே கொண்டுபோய்விடலாம்?

பெண்கள் விடுதி? தேவாலயம்??

அந்திரியாஸ் போன் பண்ணினான். 'அவளை வீட்டைவிட்டு வெளியே அனுப்பிவிட்டாய் என்று நம்புகின்றேன்'

'இன்னும் இல்லை. இரக்கமாயிருக்கிறது'

‘இறுதியாகச் சொல்கிறேன். அவளை வைத்திருந்து ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்ளாதே. என்னையும் இதற்குள் இழுத்துவிடாதே. அந்தக் கும்பல் எப்படியும் மோப்பம் பிடித்துவிடும்’ அவன் கோபமாகச் சொல்லிவிட்டு துண்டித்துவிட்டான்.

எனக்கும் பயம் வந்தது. இலங்கையிலிருந்து தப்பி வந்து இங்கே அநியாயத்திற்கு சாக வேண்டுமா? அதைவிட அந்திரியாஸ் என்னை வெறுத்தால் எனக்கு இங்கே யாருமில்லை.

அவளை வெளியே அனுப்பிவிடலாம்.

மத்தியானம் சமைத்து அவளுடன் சாப்பிட்டேன். ரசித்து சாப்பிட்டாள். பிறகு செற்றியில் படுத்து அப்படியே தூங்கிப் போனாள்.

பக்கத்து செற்றியிலிருந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்ன செய்யலாம்?

எப்படி வெளியே அனுப்புவது? எங்கே அனுப்புவது?

வெளியே அவளுக்கு என்ன நடக்கும்?

இல்லை. இந்த ரீதியில் யோசித்தால் என்னால் இந்த நூற்றாண்டில் முடிவெடுக்கவே முடியாது. வெளியே அனுப்பிய பிறகு அவளுக்கு என்ன நடக்கும் என்று நான் யோசிக்கவே கூடாது. அது எனக்குத் தேவையில்லாத விசயம். எப்படி அனுப்புவது என்பது பற்றி மட்டும் யோசித்தால் போதும்.

ஆபத்திற்கு உதவாத எனது இயலாமையை நினைத்து எனக்கு என் மீதே வெறுப்பு வந்தது.

அவள் விழித்ததும் கோப்பி தயாரித்துக் கொடுத்தேன். எனது பேர்ஸிலிருந்து நூறு யூரோ எடுத்து அவள் கையில் வைத்தேன்.

அவள் எதுவும் புரியாமல் என்னையே விழித்துப் பார்த்தாள்.

நான் என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டேன். அவ்வளவு சுலபமில்லை. கதவருகே போய் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு வெளியே கையைக் காட்டி அவளைப் போய்விடும்படி சைகை காட்டினேன். அவளை நேரடியாகப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். என்னால் தாங்க முடியாது.

அடுத்த சில வினாடிகள் எந்த சத்தமுமில்லை. பின்னர் அவள் அழுது கேட்டது.

நான் என்னை இறுக்கமாக்கிக்கொண்டேன். மனசை எதுவோ பிசைந்தது. ஆபத்து. இளகிவிடுவேன் போலிருக்கிறது. வேறெங்காவது மனசைத் திருப்ப வேண்டும். இலங்கையில் நான் பட்ட துன்பங்களை நினைத்துப் பார்த்தேன். ஜேர்மனிக்கு வந்ததை நினைத்தேன். விமானநிலையத்தில் அந்திரியாசுடனான முதலாவது சந்திப்பை நினைத்தேன்.

நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவள் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். கைகளைப் பிடித்து முத்தமிட்டாள். அழுதாள்.

பிறகு வெளியே போய்விட்டாள்.

நான் உடைந்துபோய் அவளைப் பார்க்கும் தைரியமற்று கதவைச் சாத்திவிட்டு செற்றியில் வந்து விழுந்தேன். அழுதேன். உறவில்லாத அவள் முகம் மறைய மறுத்தது. அவளது குழந்தை முகம், பயந்த விழிகள், காய்ந்து போன தீக்காயங்கள், வெட்டுக்காயங்கள்... எல்லாம் மாறி மாறி வந்தன. ஏதோ பிழை செய்தது போன்ற குற்ற உணர்வு.

எழுந்து போய் கதவைத் திறந்து பார்க்கலாமா?

கூடாது. அவள் அங்கேயே நின்று அழுதுகொண்டிருந்தால் நான் மனம் மாறிவிடுவேன். பிறகு என்னால் முடிவெடுக்கவே முடியாது.

அவள் எப்பிடியாவது தப்பிவிடுவாள். யாராவது நல்லவர்கள் அவளைக் காப்பாற்றுவார்கள். எத்தனையோ ஜேர்மன் தம்பதிகள் பிள்ளைகள் இல்லாமல் ஏங்குகிறார்கள்.

ஏனோ நிம்மதியில்லாமலிருந்தது.

இரவு சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. கோப்பி குடித்தபின் வெளியே போக வேண்டும் போலிருந்தது.

பலத்த யோசனைகளுடன் கதவைத் திறந்தேன்.

வெளியே அவள் இல்லை.

வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

அவளை காணவில்லை.

தெரு முடிவு வரைக்கும் காலாற நடந்துவிட்டு வந்து படுத்துவிட்டேன்.

அடுத்து வந்த இரண்டு நாளும் நான் என்ன செய்தாலும் அவள் நினைவுதான் திரும்பத் திரும்ப வந்தது. அவளின் குழந்தை முகத்தை, பயந்த விழிகளை, இரத்தம் வடிந்து காய்ந்து போயிருந்த காயங்களை மறக்கவே முடியவில்லை.

மூன்றாம் நாள் 'அவசரம்' என்று தொலைபேசியில் சொல்லிவிட்டு அந்திரியாஸ் வீட்டுக்கு வந்தான்.

'இந்தப் பெண்தான் உன் வீட்டில் இருந்தவளா?' என்று கேட்டு கையில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை நீட்டினான்.

பதட்டத்துடன் பிரித்துப் பார்த்தேன்.

முதல் பக்கத்திலேயே அவளது பெரிய படம். முகம் முழுவதும் இரத்தம். கழுத்திற்கு கீழ் வெள்ளைத் துணியால் மூடியிருந்தார்கள். பிணம்.

அவள்தான்.

என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. அழுகை வெடித்து வந்தது.

அந்திரியாஸ் முதுகைத் தட்டி ஆறுதல் படுத்தினான். 'நீ காரணமில்லை'

'இல்லை. நான்தான். நான்தான் அவளைக் கொல்லக் குடுத்தேன்'

'முட்டாள்தனமாகக் கதைக்காதே. நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன் அவளை எப்படியும் பிடித்துவிடுவார்கள் என்று. உனது வீட்டில் உனது கண் முன்னால் கொல்லவில்லை என்று ஆறுதல்கொள். நான் உன்னைப் பிறகு சந்திக்கின்றேன்' அந்திரியாஸ் போய்விட்டான்.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

அவள் எனது வீட்டிலிருந்த இடங்களைப் பார்த்தேன்.

வந்தவுடன் இந்தத் தரையில்தான் சுவருடன் சாய்ந்தபடி இருந்தாள். இதிலேயே படுத்தாள். பிறகு செற்றியில் இங்கேயிருந்து ரீ.வி.பார்த்தாள். என்னுடன் இருந்து சாப்பிட்டாள். இதோ, இங்கிருந்துதான் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். தனது உடம்பிலிருந்த காயங்களைக் காட்டினாள்.....

நான் அவளைக் கொல்லக் கொடுத்துவிட்டேன்.

அன்றைய நாள் முழுவதும் எந்த அலுவலும் செய்ய முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப அவள் ஞாபகம்தான்.

இரவு பத்திரிகையை திரும்ப எடுத்து அவள் படத்துடன் வந்த செய்தியையை முழுதாகப் படித்தேன்.

கூரிய ஆயுதத்தால் உடம்பு முழுக்க கொத்திப் பிளந்திருக்கிறார்கள். அவள் உக்ரெய்ன் நாட்டைச் சேர்ந்தவள். வயது பதினாறிற்குள் இருக்கலாம். ஜேர்மனியில் பதிவில்லை. சட்டவிரோதமாக ஜேர்மனிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளாள். ஜேர்மனியில் ஆஸ்பத்திரியில் பணியாளர் வேலை, பிள்ளைகள் பராமரிக்கும் வேலை என்று கிழக்கே ரோப்பிய வறுமையில் வாடும் குடும்பங்களுக்கு ஆசைவார்த்தைகள் கூறி இளம் பெண்கள், சிறுவர்கள் ஜேர்மனிக்கு மாபியாக் கும்பல்களால் கொண்டுவரப்படுகிறார்கள். இங்கே இவர்கள் பயமுறுத்தப்பட்டும், வன்முறையாலும் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். தப்பியோடுபவர்கள் கொல்லப்படுகின்றனர். அல்லது அவர்கள் குடும்பங்கள் அவர்களது நாட்டில் கொலைசெய்யப்படுகின்றன. மேல் மட்டத்து வக்கிர ஆண்கள் வரும் சிறப்பு விபச்சாரவிடுதிகளிலேயே இந்த சிறுவர்கள் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். இங்கு வருவோர் குறிப்பாக உடல் ரீதியாக சித்திரவதை செய்வதன் மூலம் தங்கள் பாலியல் வக்கிரங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். சிகரெட்டால் சுட்டும், கூரிய ஆயுதங்களால் வெட்டியும், சவுக்கால் அடித்தும் சாடோமாதோ முறையில் வெறியாட்டம் போடப்படுகிறது. பிரபலங்களும், அரசியல்வாதிகளும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால்...

என்னால் மேற்கொண்டு வாசிக்க முடியவில்லை. நெஞ்சடைத்தது. வாசித்த செய்தி ஒரு கணம் திரைப்படமாய் ஓடியது. அவளை சவுக்கால் அடித்தார்கள். அவள் கதறக் கதற கத்தியால் உடம்பெங்கும் கீறினார்கள். இரத்தம். சிகரெட்டால் சுட்டார்கள். அலறல் சத்தம். அவள் துவண்டு பிணமாய் விழுந்தாள்...

என்ன மிருகத்தனம் இது... எப்படி மனம் வருகிறது...

எனக்கு உடம்பு நடுங்கியது.

அந்தக் குழந்தையை நான் கொல்லக் கொடுத்துவிட்டேன்.

அவள் உக்ரெய்னில் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பாள்?

காசில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பள்ளிக்குப் போய் வந்து கொண்டிருப்பாளா? அம்மா மடியில் தலை வைத்துத் தூங்கிப் போயிருப்பாளா? தம்பி தங்கையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாளா? நிலவைப் பார்த்துப் பாடுவாளா?

ஏன் அவளுக்கு இப்படி...?

ஏன் அவள் என்னிடம் வந்தாள்...?

ஏன் செத்துப் போனாள்...?

தலை வெடித்தது. பைத்தியம் பிடிக்கும் போலிருந்தது. குற்றவுணர்வு என்னைக் கொன்றது. சாப்பிட, படுக்க முடியவில்லை. கை நடுங்க, ஊசி எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன். போதை மட்டும் தான் என்னைக் காப்பாற்றும் வலிமை கொண்டது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை.

வழக்கம்போல் தேவாலயத்திற்குப் போனேன்.

ஒவ்வொரு ஞாயிறும் தேவாலயத்தில் நானும், அந்திரியாசும் சந்திப்போம். சந்திக்க வேண்டும். வழக்கமான, ஆட்கள் அருகேயில்லாத, பின் வரிசையில் உட்கார்ந்தோம். சின்னப்பிள்ளைகள் யேசுவைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதிரியார் பியானோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். உரிய நேரம் வரும்போது தேவாலயத்திலிருந்தவர்களும் இராகம் கலையாமல் சேர்ந்து பாடினார்கள்.

‘இன்னும் அந்தப் பெண்ணை மறக்க முடியவில்லையா?’

இல்லையென்று தலையாட்டினேன்.

‘அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்காதே. எமக்குரிய வேலைகள் இருக்கிறது. நாம் செய்து முடிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் எமக்குப் பிரச்சினைகள் வரும்’

நான் பேசாமலிருந்தேன். அந்திரியாஸ் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் சிந்தனை எங்கெல்லாமோ போய்வந்தது.

‘கொலம்பியாவிலிருந்து பொருளுடன் வரும் கப்பல் நாளை கம்பேர்க் துறைமுகத்திற்கு வருகிறது. கப்பலைச் சோதனையிடும் பொறுப்பு எனக்கும் டியேர்க்கிற்கும்தான். நீ செய்ய வேண்டியது.....’ அந்திரியாஸ் தனது திட்டத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

எல்லாம் முடிந்து தேவாலயம்விட்டு வெளியே வந்ததும் அந்திரியாஸ் தனது வேலைக்குப் போக நான் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நடந்து போனேன்.

சிங்கள இராணுவத்தால் எனது அக்காவும், அத்தானும் கொல்லப்பட்டபின் நான் இயக்கத்தில் போய் சேர்ந்தது, காடு மேடெல்லாம் அலைந்தது, இந்தியா போய் பயிற்சி எடுத்தது, கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு, பாம்பு பூச்சிகளுடன் படுத்தெழும்பியது, நான் சேர்ந்திருந்த இயக்கமே நம்பிவந்தவர்களை அழித்தது, அவர்களிடமிருந்து தப்பி ஒளித்துத் திரிந்தது, தமிழ்நாட்டுப் பொலிஸாரால் அடிக்கடி சிறையிலடைக்கப்பட்டது, சித்திரவதைப்பட்டது, கையில் காசில்லாமல், ஒண்ட இடமில்லாமல் குலைப்பட்டினியாய் தெருத்தெருவாய் திரிந்தது, வெளிநாட்டிலிருக்கும் நண்பர்களிடம் உதவி கேட்டும் அவர்கள் கைவிட்டது, ஜேர்மனியிலிருக்கும் நண்பன் போதைப் பொருள் விற்பவனுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தித் தந்தது, போதைப்பொருளுடன் ஜேர்மனிக்கு வந்தது, பிடித்த பொலிஸ்காரன் அந்திரியாஸே அந்தக் கடத்தலுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தது, தன்னையும் தொடர்ந்து அவன் போதைப்பொருள் விற்பனையில் ஈடுபடுத்தியது, செய்யும் தொழிலின் ஆபத்து காரணமாய் யாருடனும் தொடர்பில்லாமல் தனியே சீவித்தது, உக்ரெய்ன் பெண் வந்தது, அவளுடன் ஒன்றாக சாப்பிட்டது, அவள் அழுதது, அவளை நான் வெளியே துரத்தியது, அவள் இரத்தமாய் இறந்து கிடந்தது...

சே... என்ன உலகம் இது...

மிருகங்களைத் தவிர இந்த உலகத்தில் மனிதர்களே இல்லையா?

எனது வழக்கமான பாருக்கு வந்து மூலையில் இருந்தேன். பியர் குடித்தேன்.

மூலையில் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ரி.வி.யில் செய்திகள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அமெரிக்கா ஈராகைத் தாக்கியது.

இஸ்ரேலிய இராணுவம் பாலஸ்தீனச் சிறுவர்களைக் கொன்றது.

லைபீரியாவில் ஆளை ஆள் வெட்டி தலைகளைக் கையில் கொண்டு திரிந்தார்கள்.

பிராங்பேட்டில் காணாமல் போன ஏழு வயசு சிறுவனும் சிறுமியும் மூன்றுநாள் பாலியல் பலாத்காரத்தின் பின் பிணமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டார்கள்.

மேற்கொண்டு என்னால் பார்க்க முடியவில்லை.

இந்த உலகம் கெட்டது.

யாராலும் எதுவும் செய்துவிட முடியவில்லை.

அழிந்து போகட்டும்.

கைத்தொலைபேசியில் செய்தி வந்திருந்தது. கொலம்பியா கப்பல் கம்பேர்க் வரும் நேரம்.

2005

மூக்குள்ளவரை!

“சூட்டும் விழிச்சுடரே... எங்கையோ பற்றிக்கொண்டதே...”
எண்டு அஸின் ஆட, ரசிச்சுப் பாத்துக் கொண்டிருக்கேக்கதான்
எனக்கு வயசு போட்டுதெண்டு கவலை வந்திது. பண்டரிபாய்,
சௌகார்ஜானகி ரசிகரை எங்கடை காலத்திலை பாத்து சிரிச்சது
இப்ப ஞாபகம் வர, ஒரு மாதிரித்தான் இருக்குது. இன்னும் ஒரு பத்து
வருசத்திலை, ரஹ்மானின்ரை அல்லாட்டி யுவனின்ரை ஸ்பீர் பீர்
கேட்டுக்கொண்டிருந்தா என்னைப் பாத்து சின்னனுகள் சிரிக்குமோ
எண்டு ஒரு பியூச்சர் பயம் வரேக்கை...

“கிர்ரர்ரர்ரர்”

இந்த நேரத்திலை ஆர் என்னட்டை வாறாங்கள் எண்ட
கேள்வியோடை, டிவிடியை நிப்பாட்டி, கதவைத் திறந்தால்...

“வணக்கம்” அழகுசீலனும், பாக்கியராசாவும்!

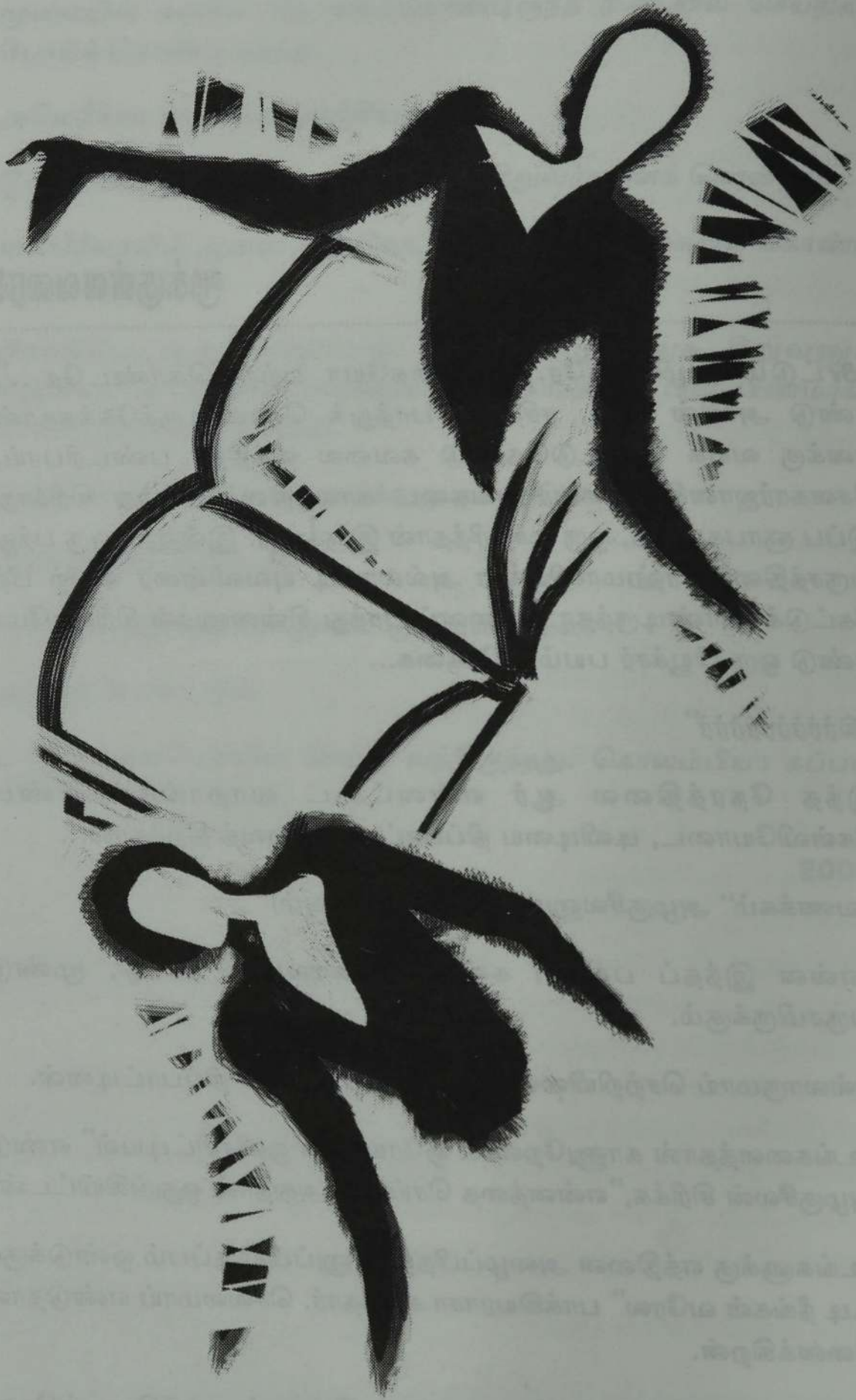
“என்ன இந்தப் பக்கம்! கண்டு கனகாலம்!!” ரண்டு, மூண்டு
வருசமிருக்கும்.

எல்லாருமாய் செற்றியிலை இருக்க, ரீவியையும் நிப்பாட்டினன்.

“உங்களைத்தான் காணுறேலை. ஒரேயடியா ஒளிச்சிட்டியள்” எண்டு
அழகுசீலன் சிரிக்க,” என்னத்தை செய்து... அதுதான் ஒதுங்கியிட்டன்”

“உங்களுக்கு எத்தனை அழைப்பிதழ் அனுப்பியிருப்பம் ஒண்டுக்குக்
கூடி நீங்கள் வரேல” பாக்கியராசா கடிந்தார். செல்லமாய் எண்டுதான்
நினைக்கிறன்.

“ஓ... என்னத்தை... நான் களைச்சுப் போனன். முந்தின ஸ்ரோங்
இப்ப இல்லை. சோலி சுரட்டொண்டும் வேண்டாமெண்டிட்டு
வீட்டோடயே கிடக்கிறன்” என்னத்தை வெட்டிப் புடுங்கி நான்

களைச்சுப் போனன் எண்டதுக்கு இண்டை வரைக்கும் என்னட்டை மறுமொழியில்லை.

“அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. எழுத்தாளன் உருவாகிறதில்லை, பிறக்கிறான். அதாவை எங்களை நாங்களே மிஸ்யூஸ் பண்ணக் கூடாது” பாக்கியராசா சொல்ல, அழகுசீலன் தொடர்ந்தார்...

“நாங்கள் நீங்கள் எல்லாரும் ஒரே பஜ்; ஒரேநேரம் தான் எழுதத் தொடங்கினனாங்கள். ஆனா நீங்க தொடங்கின இடத்திலையே நிக்கிறியள். என்றை ரண்டு புத்தகம் மணிமேகலைப் பிரசுரமாய் வந்திட்டுது. அடுத்தது இப்பதான் புறாவ் பாக்க அனுப்பியிருக்கினம்”

“என்ன புத்தம்?” ஆர்வமாய் கேட்டன்.

“புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் குழாய் திருத்துவது எப்படி?”

அழகின்றையும், பாக்கியத்தின்றையும் இலக்கிய வளர்ச்சியை நினைக்க எனக்கு பொறாமை கொஞ்சமாய் வந்தது உண்மைதான். எல்லாம் என்றை கையாலாகாத சோம்பல்.

“இண்டைக்குப் பாருங்கோ, எனக்கு தமிழ் மின்னல், தமிழ் வைரம் எண்டெல்லாம் பட்டங்கள் தந்திருக்கினம். வருசத்துக்கொருக்கா எண்டாலும் பொன்னாடை போத்தியினம். வாற மாசமும் தமிழ் நெஞ்சம் எண்ட பட்டம் தாறதுக்கு ஒரு பகுதி ஒழுங்கு செய்யுது” அழகுசீலன் சொல்ல,

“கேள்விப்பட்டனான். என்ன, ரீயோ? கோப்பியோ?” என்று கேட்டன்.

“பொறுங்கோ. இப்பதான வந்தனாங்கள். ஆறுதலாய் குடிப்பம். இப்ப கதைப்பம்” தொடர்ந்த அழகு பாக்கியராசாவைக் காட்டி, “இவருக்கும் இந்த வருசத்துக்கிடையிலை டொக்ரர் பட்டம் குடுக்கிறதுக்காண்டி கனடாவிலையிருந்து கவிச்சக்கரவர்த்தி சிகாமணியை ரிக்கற் குடுத்துக் கூப்பிடிறம்”

“வெறும் டொக்ரரோ இல்லை தமிழ் டொக்ரரோ” என்று நான் கேக்க, “உந்த நக்கல்தான வேண்டாமெண்டிறது” எண்டார் பாக்கியராசா.

பிறகு, தமிழிலை இண்டைக்குவரைக்கும் குடுத்து முடிச்ச பட்டங்களைப் பற்றியும், இன்னும் மிஞ்சியிருக்கிற கொஞ்சப்

பட்டங்களாலை வரக்கூடிய பட்ட நெருக்கடி நிலமையளைப் பற்றியும் அலசி ஆராய்ஞ்சோம். வருங்கால சமுதாயத்துக்கு எந்த ஒரு பட்டத்தையும் விட்டுவைக்காமல் போறோமே எண்ட கவலையும் வராமல் இல்லை. அப்பதான் எனக்கு ஞாபகம் வந்திது.

“அது சரி, உங்களோடை எப்பவும் சேந்து திரியிற ராமநாதனைக் காணேலை. எங்கை ஆளும் என்னைப் போல களைச்சுப் போய் ஒதுங்கியிட்டாரோ?”

“ஏன் நீங்கள் கேள்விப்படேலையே?” பாக்கியராசா கேள்விக்குறி போட, நான் இல்லையெண்டு சொல்ல, அழகு விளங்கப்படுத்தினார்.

“ஆள் எங்களோடைதான் இருந்தவர். பிறகு தெரியாதே, மனுசன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எங்கடை சங்கக் கொள்கையிலையிருந்து மாறத் தொடங்கியிட்டார். நாங்கள் கதைச்சுப் பாத்தும் ஆள் திருந்தேலை. அதாலை விலத்தியிட்டம். இப்ப ஒண்டுக்குமுதவாததுகளோடை சேந்துகொண்டு அகில உலக புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஒன்றிய தமிழ் சங்கம் எண்டொண்டைத் தொடங்கி கூத்தடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறார்”

“அப்ப உங்கடை சங்கத்துக்குப் பேர்...?”

“நாங்கள் மாத்தேலை. சர்வதேச உலக புலம்பெயர் எழுத்தாளர் சங்க தமிழ் ஒன்றியம் எண்ட பழைய பேரே இன்னும் இருக்கு” அழகு சொல்ல, “எங்கடைதான் ஒறிஜினல் எண்டு சனத்துக்குத் தெரியும்” எண்டார் பாக்கியராசா.

வெளித்தொடர்புகளை நான் குறைச்சலையிருந்து தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் நடக்கிற ஆரோக்கியமான முயற்சிகளையெல்லாம் அறியாமல் போட்டேனே எண்டு எனக்கு கவலை வந்திட்டிது.

சங்கப் பிரச்சினையளிலை நான் சரியா பின்தங்கி நிக்கிறேன் எண்டது அவைக்கு வடிவாய் விளங்கியிருக்க வேணும். அகில உலக புலம்பெயர் எழுத்தாளர் ஒன்றிய தமிழ் சங்கத்துக்கும், சர்வதேச உலக புலம்பெயர் எழுத்தாளர் சங்க தமிழ் ஒன்றியத்துக்கும் இடையில இருக்கிற வேறுபாடுகள், முரண்பாடுகள், நல்லதுகள், கெட்டதுகள், நோக்கங்கள், பாதையள், துரோகங்கள், தியாகங்கள் எல்லாத்தையும் பொறுமையா, விலாவாரியா ரண்டுபேரும் ரைம் எடுத்து விளக்கினாப்பிறகு, திரும்பியும் கேட்டன்,

“ரீயோ? கோப்பியோ?”

“ரீதான். பால் விடாதையுங்கோ. சீனியும் போட வேண்டாம்” என்று அழகு சொல்ல, தனக்கும் அப்பிடித்தானெண்டார் பாக்கியம்.

மூண்டு பேருக்குமாய் தேத்தண்ணி போட்டெடுத்துக்கொண்டு வந்தன்.

“நீங்களேன் இப்ப எழுதுறேல?” அழகு விசாரிச்சதிலை உண்மையான இன்ரஸ்ற் இருந்துதோ தெரியாது.

“அதுதான் முதலே சொன்னனே. வயசும் போட்டுது. களைச்சும் போனன். பின்னடிக்கு ஏன் சும்மா சோலி சுரட்டெண்டிட்டு...” என்று அவைக்குச் சொன்னாலும், ஷோபாசக்தி மாதிரியோ, சக்கரவர்த்தி மாதிரியோதான் எழுத ஆசை, ஆனா பேப்பயத்திலை அந்த சைற்றிலையே எட்டிப் பாக்காம இருக்கிறன் எண்ட உண்மை எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். பள்ளிக்கூடத்திலை பிரின்சிப்பல் அடிக்க கை ஒங்கேக்கயே மூத்திரம் போட்டன் எண்டது என்னோடை படிச்ச ரண்டு மூண்டு பேருக்கு மட்டும்தான் தெரியும். உனக்கு சமூகப்பார்வை இல்லை, அதாலை உன்னாலை இனி எழுதேலாது என்று மூண்டு மாசத்துக்கொருக்கா என்னை அரசியல் ரீதியா வறுத்தெடுக்குற குரு சொன்னதும் வெளியிலை தெரியாதெண்டு நம்புறன்.

“அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. எழுதுற கை தொடந்து எழுத வேணும். இல்லாட்டி சனம் எங்களை மறந்திடும்.”

“அழகு சொல்லுறது சரி. பீல்ட்டிலை நிக்கிறவரைக்கும்தான் எங்கடை பேர் நிலைச்ச நிக்கும். விட்டமோ அந்த செக்கனே காணாமப் போடுவம்”

“நாங்கள் சொல்லுறமெண்டு நீங்கள் கோவிக்கக் கூடாது. காத்து வளத்திலை பட்டம் ஏத்தினாத்தான் மேலை போகும். சும்மா புரட்சி செய்யிறம், புடுங்குறம் என்று எதிர்க்காத்திலை பட்டமேத்திறது புத்திசாலித்தனமில்லை.”

“சரியாய் சொன்னியள் அழகு. இவ்வளவு பட்டங்கள் எங்களுக்கு கிடைக்குதெண்டால், உலகத்திலை தமிழ்சனம் இருக்கிற இடமெல்லாம் எங்கடை பேர் பேமஸெண்டால் அதுக்கு ஒரு ரீஸன்ற்தான் இருக்கு. அதுதான் எங்கடை தமிழ்ச் சங்கம். சங்கம் மாதிரி ஒரு பலமான பின்னணியில்லாம வெறும் காத்திலை கத்தி

சுத்தினவை எல்லாரும் இப்ப எங்கை?” எண்டு பாக்கியாராசா போட்ட போடிலை நான நிலைகுலஞ்சு போனன். என்ரை கடைசி அரசியல் சிநேகிதன் திருக்குமரன் கூட இருந்தாப்போல அல்லேலோயாவாகி, உலகம் அழியப்போகு தெண்டு ரண்டாயிரத்திலயிருந்து வெருட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“நான் ஒரு சங்கத்திலையும் சேருறதாய் இல்லை” எண்டேன்.

“சரி, சேர வேண்டாம். ஆனா தேவையில்லாம ஏன் அரசியலிலை கை வைக்கிறியள்? அதை விட்டிட்டு வேறை விசயங்களை எழுதுங்கோவன். எழுதுறதுக்கு எவ்வளவு விசயமிருக்கு. இப்ப அழகையே எடுங்கோவன். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் குழாய் திருத்துவது எப்படி? எண்டு அவர் எழுதினதிலை ஒரு சொட்டு அரசியல் கூடி இல்லை. அதேநேரம் சமுதாயத்துக்கு ஒரு மெசேச்சும் குடுத்திருக்கிறார்” எண்டு பாக்கியராசா சொன்னதை எனக்கு இண்டைவரைக்கும் இருபத்தொரு பேராவது சொல்லியிருப்பினம்.” திருப்பித் திருப்பி ஒரே அரசியல். படிக்க எங்களுக்கு அலுப்படிக்குது. ஏதேன் புதுசா எழுதேன்” ஆனா அரசியல் இல்லாமல் என்னெண்டு எழுதறெதெண்டு இண்டைக்குவரைக்கும் எனக்கு விளங்குதேயில்லை. சாப்பிடுற அரிசியிலையும் அரசியல் இருக்கு எண்டு எனக்கு முந்தி வகுப்பெடுத்த, இப்ப ஏசியன் சொப் வைச்சிருக்கிற கணேசலிங்கம் சொன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வருகுது.

“பாக்கியம் சொன்னதை நீங்க ஒருக்கா வடிவாய் யோச்சுப் பாருங்கோ. அரசியல் எண்டாலே பிரச்சினைதான். அந்தக் கோதாரியை விடுங்கோ. இல்லை உங்களுக்கு கட்டாயம் அரசியல் எழுதினாத்தான் பத்தியப்படும் எண்டால் அறலீஸ்ற் ஈழம், இயக்கம் எண்டதுகளையாவது விட்டிட்டு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தைப் பற்றி எழுதிக் குவியுங்கோவன்” அழகும் விடுறதாயில்லை.

“கவிதை எழுதிப் பாருங்கோ”

“கவிதை எனக்கு வராது”

“கட்டுரை எழுதுங்கோ”

“அதிலும் அரசியல் வரும்தானே...”

“உது குதர்க்கம். இண்டைக்குப் பாருங்கோ, உலகத்தின்ரை ரெம்பறேச்சரே குழம்பியிட்டுது. வின்ரர் சமறாகுது. சமர்

வின்ரறாகுது. நிலம் வெடிக்குது. புயல் அடிக்குது. இதுகளை தமிழ் சமுதாயதுக்குக் கொண்டே சேக்கிற பொறுப்பு உங்களைப் போல ஆக்களிட்டைதான் இருக்கு” அழகு சொல்ல, ஏன் பொறுப்பை நீங்க எடுங்கோவன் என்று கேக்க நினைச்சதை கேக்கேலை.

“அழகு சொல்லுறதும் சரிதான். நாங்களும் எழுதாம விட்டால் நாளையான் சந்ததிக்கு ஒண்டையும் செய்யாமப் போட்டாங்கள் என்று கிஸ்ரரி எங்களிலைதான் பழி போடும். இந்தப் பழிச் சொல் உங்களுக்குத் தேவையே?”

தேவையில்லைப் போலத்தான் பட்டது. ஆனா... எனக்கு கதை எழுதித்தான் பழக்கம். அதிலும் இயக்கம், துவக்கு, வெடி என்று வராமல் எழுதேலாமக் கிடக்கு. குவான்ரமோவிலை கொண்டே விடுவம் என்று வெருட்டினாலும் கவிதை வராது. இதுக்கை கட்டுரை..!

“சரி வரப் போறம். வாற மாசம் விழாவுக்கு வந்திடுங்கோ. தமிழ் நெஞ்சம் பட்டம் தருகினம்” அழகு தந்த இன்விரேசனை வாங்க, “கதைச்சதுகளை ஆறுதலா இருந்து யோசியுங்கோ. பீல்ட்டிலை நிக்கிறது முக்கியம்”.

ஆக்கள் போட்டினம்.

திரும்ப வந்து, விட்ட இடத்திலைப் படத்தைப் போட, மனசு அஸினோட ஒட்டேலை. பீல்ட்டிலை நிக்க வேணும்! அரசியல் இல்லாமல் எழுத வேணும்!! இல்லாட்டிக் காணாமல் போடுவன்!!!

கவிமூவாங்கள். மினக்கெட்டு, வீடு தேடி வந்து, சும்மா கிடந்த என்னைக் குழப்பிப் போட்டுப் போறாங்கள். காவல்கோபுரம், விழித்தெழுவோடை வீட்டு வாசலிலை நிக்கிற யெகோவாக்காறர் மாதிரி!

ஸ்ராட்டிலை எல்லாம் பிரச்சினையில்லாமல் ஒழுங்காய் தானிருந்தது. அஞ்சாறு கதையெழுதி, நாலைஞ்சு பேர் என்னை நக்கலடிச்சாலும், நான் வெருளுற அளவுக்கு ஒண்டும் நடக்கேலை. அந்தத் துணிவிலைதான் புனைபேர் கூடி வைக்காமல் எழுதிக்கொண்டிருந்தனான் தேவராசா வாத்திக்கு அடி விழும் மட்டும்.

தனக்குப் படிப்பிச்ச வாத்தியை ஊரிலை போட்டிட்டாங்கள் என்று தேவராசா வாத்தி இங்க அந்திரட்டி வைக்க, ஆறெழுபேர்

வந்து சாத்து சாத்தெண்டு சாத்திப் போட்டுப் போட்டாங்கள். ஆஸ்பத்திரியிலை வாத்தியைப் போய் பாக்கேக்க எனக்கு குடல் இறங்கிப் போச்சு. இனி எழுதுறதே இல்லையெண்டு சேலைன் போத்தலுக்குப் பக்கத்திலை நிண்டு முடிவெடுத்ததுதான், இண்டைக்கு மட்டும் பின்வாங்கவேயில்லை. என்றை உடம்பு ஓரடிக்கே தாங்காது.

இலக்கிய உலகம் ஒண்டும் என்றை முடிவாலை நட்டப்பட்டதாய் தெரியேலை. அதுபாட்டுக்கு ஒரு சைற்றிலை தன்ரை பாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கு. அப்பப்ப என்னட்டை அஞ்சோ பத்தோ கைமாத்து வாங்கிற சுகந்தன் மட்டும் “ஏன்ராப்பா, ஒண்டும் எழுதிறேலயே” எண்டு கேப்பான். அவன் என்றை பதிலை எதிர்பார்க்கிறயில்லையெண்டு தெரியும்.

தொடந்து எழுதாட்டி நான் காணாமல் போடுவன் எண்டு அழகும், பாக்கியமும் சொல்லிப்போட்டுப் போட்டாங்கள். உண்மைபோலதான் கிடக்கு. முந்திப் பழகின கனபேர் இப்ப ஏன் நாயேயெண்டும் திரும்பிப் பாக்கிறேலை. போன் பண்ணிறேலை. ஒரு ஹலோ சொல்லுறதுக்கு கூடி ஆக்களைக் கலைச்சுப் பிடிக்க வேண்டியிருக்கு. உந்த தமிழ் மண், தமிழ்க் கத்தரிக்காய் பட்டங்கள் ஒண்டும் வேண்டாம். என்றை பாட்டிலை ஒரு சைற்றிலை இருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தா கொஞ்சப்பேரோடை ஒரு ரச்சாவது இருக்கும். எழுதலாம் எண்டு நினைக்கேக்கயே தேவராசா வாத்தியும், ஆஸ்பத்திரியும் கலர் கலராய் ஞாபகத்துக்கு வந்து...

அவங்கள் சொன்ன மாதிரி இந்த அரசியலை விட்டிட்டு எழுதலாமோ?!

சரிவரும்??

மூண்டு கிழமை போயும், இந்த விசயம்தான் மண்டேக்கை பிக்சர் காட்டிக் கொண்டிருக்கு.

அழகுசீலனுக்கு தமிழ்நெஞ்சம் பட்டம் குடுக்கிறதுக்கு ஒருநாள் முதல், போன்...

“ஆர்?”

“ஆரோ? எங்கை கதை?”

அவவும் மாசத்துகொருக்கா களைக்காம என்னட்டைக் கதை கேக்கிறா. நானும் கீறுப்பட்ட டிவிடி மாதிரி...

“பிளீஸ்... என்னை விட்டிடுங்கோ. நான் இப்ப எழுதுறேலை. என்னோட கதைச்சு உங்கடை நேரத்தை மினக்கெடுத்துறதை விட்டிட்டு, பேமஸான எத்தினை பேர் இருக்கினம். அவையிட்டை கேளுங்கோவன்”

“நான் உங்களிட்டை ஐடியா கேக்கேலை. உங்கடை கதை வராம எங்கடை அடுத்த இசு வராது” எண்டு அழுத்திச் சொல்லேக்கை, சுவிசில ஒரு தொங்கலிலை, மாட்டுக் கொட்டிலுக்கு முன்னாலை நானும், பரிஸ்கில்ரன், ஷகிறா, பையொன்ஸ் எல்லாரும் நிக்க, ஸினோ பயங்கரமாய் கொட்டுது. நான் நல்ல லெதர் ஜக்கற், தொப்பி, சப்பாத்து, கைக்கு கிளவ்ஸ் எல்லாம் போட்டிருக்க, மற்றவையெல்லாரும் கைலேஞ்சியிலை தைச்ச உடுப்பையும் போட்டுக்கொண்டு, “வருகில் வாடி, வராட்டிப் போடி” எண்ட குத்துப் பாட்டுக்கு ஆட...

“என்ன சத்ததைக் காணேலை?”

“நான் என்ன சொல்ல வாறெனண்டால்...”

“வரவேண்டாம். எழுதியனுப்பினாக் காணும்”

போனை வைச்சாப் பிறகும், என்னாலை டக்கெண்டு ஒரு முடிவெடுக்க முடியேலை. எழுதாட்டி நான் இல்லை. எழுதப் பயமாய் இருக்கு. என்னையும் போன் பண்ணி எழுதச் சொல்ல ஓராளாவது மிஞ்சியிருக்கு. இந்தச் சான்ஸையும் விட்டால்...

கதை வேண்டாம். கவிதை வராது. கட்டுரையெண்டால்... ரெம்பரேச்சரைப் பற்றி எழுத சயன்ஸ் அறிவும் இல்லை. வரவர வெயில் கூடிக்கொண்டு போறதுக்கு காரணம் எண்டு அமெரிக்காவையும், சீனாவையும் திட்டினாலும் அரசியல்தான். பிறகு போரைப் பற்றி எழுத வேண்டி வரும். வேண்டாம்.

அப்ப எதைப் பற்றி..

எதைப் பற்றி...

ஒரு மசிர் ஐடியா கூடி வருகுதில்லை.

வீட்டிவை சீனி, பட்டர் எல்லாம் முடிஞ்சது. கடைக்குப் போகலாமெண்டால் வெளியில பறக்கிறதைப் பாக்க கலக்குது. சனியன் பிடிச்ச அலேஜி சனி ஞாயிறு வந்துதெண்டால் நாசங்கட்டு. ஆனா வேற வழியில்லை. துணிந்தபின் மனமே துயரம் கொள்ளாதே, சோகம் கொள்ளாதே...

கடைக்குள்ளை போய் சாமான் வாங்கு மட்டும் எல்லாம் சுத்தம். வெளியில வந்த உடனை முதலாவது தும்மல், பிறகு ரண்டு, மூண்டு, நாலெண்டு தொடர... ரண்டு கையிலையும் தூக்கிக் கொண்டு போன பாக்குகளை நோட்டிவை வச்சிட்டு, இடப்பக்க பொக்கற்று கைலேஞ்சியாலை மூக்கையும், வலப்பக்க பொக்கற்று கைலேஞ்சியாலை எரிஞ்ச தண்ணி ஊத்திக் கொண்டிருந்த கண்ணையும் துடைச்ச துடைச்ச நடக்க, வாழ்க்கை வெறுத்துப் போச்சு.

எரிச்சலோட நடக்கிறன், குறுக்காலை வந்த சந்திரன் கேக்கிறான்” நோட்டிவை நிண்டு அமுறளவுக்கு என்னடாப்பா நடந்தது?”

எனக்கு வந்த கொதிக்கு ஆளை நோட்டிவை விழுத்தி, சாம்பு சாம்பெண்டு சாம்பினால் என்னெண்டு நினைக்கேக்கையே, நான் வன்முறைக்கு எதிரான ஆள் எண்ட இமேஜ் தடுத்துப் போட்டுது.

“நக்கல்ஸ் என்ன... சனியன் பிடிச்ச அலேஜியெடாப்பா... மனுசரை வாட்டியெடுக்குது”

“நீயும் உன்ரை அலேஜியும்... நீதானே கதையள் எழுதுறனீ... உன்ரை அலேஜியைப் பற்றி ஒரு சரித்திர நாவல் ஒண்டெழுதேன்”

என்னை எப்பிட்யும் வன்முறையாளனாக்கிப் போட்டுத்தான் சந்திரன் வெளிக்கிடுவான் போல கிடக்கு. மகனே கூல் டவுண். இனி நிண்டா கொதி கூடியிடும்.

“நான் போறன்” எண்டிட்டு, வந்திட்டன்.

வீட்டுகு வந்தவுடனை கைவைத்தியமாய் ஒரு கடுங்கோப்பி வைச்சுக் குடிச்சிட்டு, செற்றியில விழேக்கைதான், பொறி தட்டிச்சு.” உன்ரை அலேஜியைப் பற்றி எழுதேன்” சந்திரா... நீ கிறேற் !

அலேஜியைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினாப் போச்சு. என்ரை சொந்தப் பிரச்சினை எண்டபடியா அதில ஒரு உயிர் இருக்கும். எதார்த்தமாயும் இருக்கும். சுப்பர் ஐடியா !

பத்தாம் வகுப்பை ஒரு மாதிரி தாண்டி, அட்வாண்ட்ஸ் லெவலுக்கு வந்தாச்சு. பள்ளிக்குடத்திலை முதல்நாள் பிரின்சிப்பல் வகுப்புப் பிரிக்கிறார்.

“பயோ படிக்கப் போறவை கையை உயத்துங்கோ”

நிண்டவையிலை சரி அரைவாசிப்பேர் உயத்தினம். வீட்டை அப்பா, அம்மா, அன்ரி, மாமா, மாமி மற்றும் சித்தப்பா ஆகியோர் வழிக்கு வழி சொல்லிவிட்டவை” நீ டொக்ரராய்தான் வரவேணும்“

“மற்ஸ் படிக்கப் போறவை கையை உயத்துங்கோ”

மிச்சமிருந்த எல்லாரும் கையை உயத்திச்சினம். ஊர் முழுக்க டொக்ராயும், எஞ்சினியராயும் இருந்தால், வேலைவாய்ப்புப் பிரச்சினையள் வருமே எண்ட கவல வராமலில்லை.

“ஆர்ட்ஸ்?” கை உயத்த ஒருத்தரும் இல்லை.

“அக்ரிகல்ச்சர்?” ஒரு கையும் உயரேலை.

மசிர விட்டார் பிரின்சிப்பல். “உது சேப்பில்லை. ஒரு வகுப்பிலை 20 பேர்தான் படிக்கலாம். ஆர் ஆட்ஸ்? ஆர் அக்ரிகல்ச்சர்?”

வருங்கால எஞ்சினியர்மாரும், டொக்ரர்மாரும் விட்டுக் குடுக்கிறாதாயில்லை.

“அப்ப சரி, நானே முடிவெடுக்கிறன்” வாத்திமாற்றை பிள்ளையள், கவுண்மேந்து உத்தியோககாற்றறை பிள்ளையள், தனக்குத் தெரிஞ்ச ஆக்களின்ரை பிள்ளையளை பிரின்சிப்பல் மற்சுக்கும், பயோவுக்கும் பிரிச்சுவிட்டிட்டு, மிச்சப் பேரை ஆட்சுக்கும், அக்ரிகல்ச்சருக்கும் அனுப்பி விட்டார். பிரின்சிப்பலின்ரை வீட்டிலையிருந்து அஞ்சு வீடு தல்லியிருக்கிறபடியாலயும், அப்பப்ப பிலாப்பழம் கொண்டே வீட்டை குடுக்கிறதாலயும் நான் பயோ !

எனக்கும் மெடிக்கலுக்குமான வரலாறு இப்பிடித்தான் ஸ்ராட் பண்ணிச்சு. ஏ எல்லிலை நாலு பாடமும் பெயில் விட்டிருக்காட்டி நான் இண்டைக்கு ஒரு டாக்குத்தர் எண்டதை எந்தக் கொம்பும் மறுக்கேலாது.

அலேஜியைப் பற்றி எழுத எனக்கு றைற் இருக்கு.

என்ரை அலேஜியைப் பற்றி நான் எழுதாம, ஆர் எழுதுறது.

ஓகே. எழுதுவம்.

கனகாலத்துக்குப் பிறகு திரும்ப எழுதப் போறன் எண்டதை நினைக்க, புல்லரிச்சு, மண்டைக்கே பட்சி சில்லவுட் மியூஸிக் வாசிக்குது.

வலு கவனமாய் எழுத வேணும். தப்பித் தவறிக்கூடி அரசியல் மூச்சுக் காட்டக் கூடாது. இந்தக் கட்டுரை மட்டும் பப்ளிஷாகி பேமஸாகட்டும், மலச்சிக்கல், வாயுவெளியேற்றம் எண்டு தொடர்ந்து எழுதி எழுத்துலகில என்ரை பேரை நிரந்தரமாக்கிப் போடலாம். அழகு, பாக்கியம்... உங்களை பிறகு வந்து சந்திக்கிறன்.

தமிழ் மாணிக்கம், தமிழ் இடி, மழை எண்ட பட்டங்களிலை யெல்லாம் எனக்கு சொட்டு ஆசையுமில்லை. இலட்சிய எழுத்தாளன் இதெயெல்லாம் தாண்டினவன். சமுதாயதிலை தீர்வு காணப்பட முடியாமல் புரையோடிப் போயிருக்கிற அலேஜி, மலச்சிக்கல், வாயுப் பிரச்சினையளுக்கு என்ரை பங்களிப்பை செய்தன் எண்ட ஒரு ஆத்ம திருப்தியே எனக்குப் போதும்,.

கட்டுரைக்கு ஒவ்வாமை எண்டே தலைப்பு வைக்கலாம். ஏதோ மொட்டையா இருக்கிற மாதிரி இருக்கு. தலைப்பெண்டிறது வலு கிளியறாயும், சிம்பிளாயும் இருக்க வேணும்.

ரண்டு நாளைக்கு பிறகு, “மூக்குள்ளவரை சளி இருக்கும்” எண்ட தலைப்பு பொருத்தம் போல இருந்துது. சாய்.. தலைப்புக்கே ரைம் எடுக்குது. திரும்பி யோசிக்க, ஏதோ தலைப்பில அட்ராக்கன் இல்லாதமாதிரி கிடக்கு. “இருக்கும்” எண்டதை எடுத்துப் போட்டு “மூக்குள்ளவரை சளி”

இதுகும் திருப்தியில்லை. தலைப்பே முழுவிசயத்தையும் சொல்லிப் போடுது. பிறகார் மிச்சக் கட்டுரையைப் படிச்சு மினக்கெடப் போறாங்கள். “சளி”யையும் எடுத்தால் “மூக்குள்ளவரை”

இது சுப்பர். மூக்குள்ளவரை என்ன இருக்கும் எண்டு வாசகரைத் தேட வைக்குது. இதுதான் ஒரு ஸ்ராண்ட்டாட் எழுத்தாளனின்ரை ஸ்ராண்ட்டாட். வாசிக்கிறவைக்கு எல்லாத்தையும் தட்டிலை வைச்சு குடுக்கேலாது. அவையும் மூளைக்கு வேலை குடுக்க வேணும்.

தலைப்பு ஓகே.

இனிக் கட்டுரைக்குத் தேவையான இன்போமேசன்களைச் சேக்க வேணும்.

அடுத்தமுறை டொக்டரிட்டை போகேக்க, அங்க இருந்த அலேஜி பம்ப்லெர்ஸ் எல்லாத்தையும் கொண்டந்திட்டன். இப்பதானே இன்ரநெற் இருக்கு. விக்கிபீடியாவிலை மேஞ்சு எடுக்க வேண்டின பொயின்ற்ஸ் எல்லாம் சேக்கத் தொடங்கியிட்டன். இங்கிலிஸ் புத்தகங்களிலயிருந்தெல்லாம் விசயம் எடுத்திருக்கிறன் எண்டு அடிக்குறிப்பு போட்டெழுதேக்க, கட்டுரை எங்கயோ போடும்.

ஒரு அலுவலுமில்லாமல், நல்ல மூட்டுமிருந்த ஒருநாள் எழுதத் தொடங்கியிட்டன்.

“ஒவ்வாமை என்பது நோயல்ல, அது ஒரு பாதுகாப்பே” என்று கட்டுரையின்ரை ஸ்ராட்டே சஸ்பென்ஸாயிருக்கிறதிலை எனக்குப் பேய்த் திருப்தி.

கட்டுரையிலை வரவேண்டின முக்கியமான விசயங்களை ஒரு துண்டிலை குறிச்சு வைக்கிறது நல்லது. எனக்கு இப்ப வர வர மறதி கூடிக் கொண்டுவருகுது.

1... உடம்புக்குள் பிரவேசிக்கும் கிருமிகளைத் தாக்கியழிக்க உடம்பிலேயே இருக்கின்ற பாதுகாப்புத்தான் பிறபொருள் எதிரி...

2.... பிறபொருள் எதிரி பலவீனமாக இருந்தால் இலகுவாக நோய் பரவிவிடுகிறது.

உடம்பின்ரை செக்யூறிற்றி சிஸ்ரத்தைப் பற்றின இவ்வளவு பில்டப் போதுமெண்டு நினைக்கிறன். ஆக டிப்பாய் போனா வாசிக்கிறவைக்குப்போரடிக்கும். எதையும் கட் அன்ற் றைற்றாய் குடுக்க வேணும்.

எனக்கு எப்ப தொடங்கினது அலேஜி?

பேக்கரியில வேலை செய்யேக்க?!

“நீ அதிகமாக மாவைச் சுவாசித்தபடியால் அது சுவாசப்பையில் படிய ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனை பிறபொருளெதிரி எதிரியாகவே கணித்திவிட்டதால் உனது உடம்பின் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் தாறுமாறாகத் தொடங்கப்பட்டுவிட்டன. அதனால்தான் மூக்கில் சளி சுரந்து மூக்குத்துவாரத்தை அடைக்கிறது. கண்ணில் தொடர்ந்து

கண்ணீர் வழிகிறது. உபவிளைவுகளாக தலை இடி வருகிறது. இதன் நீட்சி அஸ்மாவாகக் கூட இருக்கலாம். எனது ஆலோசனை இந்த வேலையை நீ உடனடியாக விட்டுவிடுவது”

டொக்ரரின்ரை அட்வைஸ் அடிவயித்ததைக் கலக்கினாலும், நல்லாய்தான் வேலையை விட்டன். ஜேமனியில வேலை விட்டா அவ்வளவுதான். வெறும் பொக்கற்றோடை போத்து மூடிக்கொண்டு படுக்கிறது கூடிப் பறவாயில்லை. வீட்டுக்குளை அடைஞ்சு கிடந்து தட்டினாலும் தட்டிப்போடும்.

எல்லாம் ஒருநாள் மாச்சாக்கோடை மூச்செடுக்கேலாம விழும் மட்டும்தான்.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய், நான் திரும்பி வாறதுக்குள்ளை வேலை போட்டுது. எல்லாம் போச்சு.

டொக்ரர் சொன்ன விசயங்கள், என்ரை சொந்தப் பிரச்சினை எல்லாத்தையும் அப்பிடயே எழுதேலாது. வாசிக்கிறவைக்கு அலுப்புத் தட்டும். அதேநேரம் இம்போட்டன்ற் பொயின்ற்சையும் எழுதாம விடேலாது.

பாதுகாப்புக்கெண்டு இருக்கிற பிறபொருளெதிரியின்றை ஓவர் றியாக்கன் முக்கியம்.

“மாவில் ஆரம்பித்து, இப்போது சிகரெட் புகை, வாசனைத் திரவியங்கள், வர்ணங்கள், மகரந்தம் என்று எல்லாவற்றையுமே எதிரியாக சந்தேகிப்பதால் உனது ஒவ்வாமையின் பட்டியல் இன்னும் பெரிதாகிக் கொண்டே போகிறது”

ஆக, வாற, போற எல்லாம் எனிமி எண்டு மூளை முடிவுகட்டியிட்டுது. செக்கியூறிற்றி எண்ட பேரிலை இப்ப ஸ்பை பண்ணிறதுதான் நடக்குது. போற போக்கிலை பிறபொருளெதிரி தன்னைத் தவிர ஒண்டையும் விடாது போல!

நல்ல சோக்காயிருக்கு. உதுக்கு நானே கிடைச்சன். ஒரு பக்கத்திலை தலையிடி உசிரை எடுக்குது. கண்ணுக்குளை கொள்ளிக்கட்டையைச் செருகினமாதிரி எரியுது. பக்கத்திலை இருக்கிற மவுசைக் கூடப் பாக்கேலாம கண்ணாலை தண்ணி ஊத்துது.

“பிரச்சினை உனக்கு மட்டுமில்லை, மனுசராய் பிறந்த எல்லாருக்கும்தான். அதுக்காண்டி எந்த நேரம் பாத்தாலும் சிணுங்கி

மாதிரி கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு நிக்காதை. சகிக்கேலாமக் கிடக்கு” எண்டு போறவன் வாறவன் எல்லாம் சொல்லிக் கோண்டு போகேக்கை மண்டையால போகுது.

கண்டறியாத செக்யூறிற்றி சிஸ்ரம்.

ஒரு பாக்குக்குப் போகேலாது. நாப்பது சி வெக்கையெண்டாலும் வீட்டிலை யன்னல் திறக்கேலாது. சென்றர் அடிச்சிருக்கிற பெட்டைக்குப் பக்கத்திலை நிண்டு ரசிக்கேலாது.

சாய்... என்ன சீவியம்!

“ஒவ்வாமையை முழுதாக மாற்றமுடியாது. உனக்குத் தொல்லை கூடினால் தலையிடிக்கோ, மூக்கடைப்பிற்கோ அல்லது கண் ளரிவுக்கோ மருந்து தரலாம். ஆனால் இது ஒரு தற்காலிகத் தீர்வுதான். சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒவ்வாமையுடன் வாழ நீ பழகிக் கொள்ள வேண்டும். உனக்கு ஒவ்வாமையாக இருக்கும் இடங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும். உணவுவகைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும்” எண்டு டொக்ரர் சொல்லிக் கொண்டு பேகேக்கை, ஆளைப் போட்டு உழக்கிப் போட்டு எனக்கு உன்னிலைதான்ரா ஒவ்வாமை எண்டு கத்த வேணும் போல இருந்தது.

டொக்ரர் என்ன செய்வார்?

பிரச்சினை எனக்கு!

ஒவ்வாமையை விட்டுத் தப்புறதெண்டா ஒண்டில நல்ல ஆழத்திலை பங்கறுக்குள்ளை சீவிக்க வேணும். இல்லாட்டி நாஸாவிலை செவ்வாய்க்கு அடுத்த பிளைற்றுக்கு ரிக்கற் புக் பண்ண வேணும்,

இதெல்லாம் நடக்கிற அலுவலே.

மிஞ்சியிருக்கிறது டொக்ரர் சொன்ன மாதிரி அலேஜியோட அஜஸ் பண்ணி வாழ வேணும்.

கிழிஞ்சுது போ.

பத்து வருசத்துக் மேலாய் குளிசையாயும், ஊசியாயும் கோட்டிசன் ரத்தத்துகுள்ளை போய்க் கொண்டிருக்கு. வெளியிலை நல்ல காத்தை சுவாசிச்சுக் கொண்டு உலாத்துறதையும், பூவை ரசிக்கிறதையும், வாசனை மெழுகுதிரி கொளுத்துறதையும் விட்டு வருசக்கணக்காச்சு. பஸ்ஸிலை, ட்ரெயினிலை ஆளைச் சுண்டுற வடிவிலை யங் கேள்ஸ்

பக்கத்திலை வந்திருந்தாலும், சென்ற அடிச்சிருப்பினமோ எண்ட
பயத்திலை வேறை சீர் மாறியிருக்க வேண்டியிருக்கு.

வாழ்க்கை வெறுத்துப் போச்சு.

இதை அப்படியே எழுதினெண்டா,

“... இவரது எழுத்துகள் வாசிப்பவரின் மனதில் நம்பிக்கையினத்தைத்
துண்டுகின்றன. ஒரு எழுத்தாளரின் சமூகப் பொறுப்பாக
இதைக் கருத முடியாது. இதுதான் யதார்த்தம் என்று எழுத்தாளர்
சப்பைக்கட்டுக் கட்டலாம். அப்படியானால் எந்தவகை யதார்த்தத்தை
இவர் தெரிவுசெய்கிறார்? இந்தத் தேர்வின் பின்னாலுள்ள இவரது
சமூகப் பார்வை என்ன? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன...”
எண்டொரு வாசகர் கடிதம் வந்தாலும் வரும்.

நானென்ன செய்ய! நிலமை அப்பிடி. அலேஜியை ஒரேயடியா
ஒழிச்சுக்கட்டுறது உங்கள் ஒவ்வொருத்தற்றை கையிலயும்தான்
இருக்கெண்டு பேய்க்காட்டேலாது. வேணுமெண்டா,

“... ஒவ்வாமையினால் எவ்வளவு துன்பப்பட்டாலும் வாழ்வு
இதனுடன் முடிந்துவிடுவதில்லையே. ஒவ்வொரு முடிவுக்கும் ஒரு
ஆரம்பமும், ஒவ்வொரு ஆரம்பத்திற்கும் முடிவும் இருப்பதுதான்
வரலாறு. எத்தனை பிரச்சினைகள் வந்தாலும் சூரியன் கிழக்கில்
உதிக்காமல் விடுவதில்லை...” எண்டு கட்டுரையை முடிக்கலாம்.

“நீ வருசக் கணக்காய் உந்த இங்கிலீசு மருந்துகளைப் பாவிச்சு இப்ப
அதுகளுக்கே அடிமையாயிட்டாய். இதை உனக்கு வேறை
வருத்தம் வந்தாலும் வரும். இங்கிலீசு மருந்துகளின்ரை பேஸிக்கே
உதுதான்” எண்டு ஒருநாள் யோகராசா சொன்னார்.

உண்மைபோலதான் கிடக்கு. கக்கா போகேலையெண்டு தந்த
குளிசைப் பெட்டியிலை, இதைப் பாவிக்கேக்கை மூத்திரம்
போறதிலை பிரச்சினை வரும் எண்டு எழுதியிருக்கு. இவ்வளவு
வருசமாய் மருந்தெடுக்கிறன். அப்பப்ப அடைச்ச மூக்கு
திறபடுதேயொழிய, அலேஜி மாறுதேயில்லை.

“உதுக்கு எங்கை நாட்டு மருந்துகள்தான் சரி. ஹோமியோபதி
ட்ரை பண்ணிப் பார். இந்தியா இதுக்கு பேமஸ். எனக்குத் தெரிஞ்சு
ஒரு பமிலி அங்கை போய் செய்த ரீட்மண்ட்டிலை பிள்ளையே
பிறந்திட்டுது” யோகராசா ஐடியா தந்தார்.

முயற்சி செய்து பாக்கலாம்தான். இந்தியா போறதெண்டால் கொஞ்சக் காசு சேக்க வேணும். இப்ப போய்க் கொண்டிருக்கிற வேலைக்குப் புதிசு. லீவு தருவங்களோ தெரியாது. அலேஜி இருக்கெண்டு சொல்லாமத்தான் வேலையை எடுத்திருக்கிறன்.

தற்செயலாய் ஹோமியோ செய்தாக்களைச் சந்திச்சன். ஒருதர் தான் பூரண சுகமெண்டிறார். மற்றவர் அலேஜி அப்பிட்யே இருக்கிண்டிறார்.

எனக்கு குழப்பமாக் கிடக்கு.

வெள்ளைக்காற்றற்றை மருந்து அடிமையாக்குது.

இந்தியாவின்ரை மருந்துக்கு கறண்டி இல்லை.

ஆனா திறமான சொலூசன் ஒண்டுமில்லை.

இனி ஆரையும், எதையும் நம்பிப் பிரயோசனமில்லை. சொலூசனை இம்போட் பண்ணேலாதெண்டது கிளியர். நாந்தான் அக்சனிலை இறங்க வேணும்.

முதல் என்றை உடம்பை வடிவாய் ஸ்ரடி பண்ண வேணும். பிறபொருள் எதிரியைக் கட்டுப்பாட்டுக்கை கொண்டு வரவேணும். எதிரி ஆர்? பிரண்ட் ஆர்? எண்டதை மூளையிலை திருப்பி அழிச்சுப் பதிய வேணும்.

ஐ வில் ட்ரை..

கட்டுரையை ஒரு மாதிரி எழுதி முடிச்சு, ஈமெயிலிலை அனுப்பியும் போட்டன்.

ஒரு கிழமை போட்டுது. இப்ப அநேகமாய் மகசீன் என்றை கட்டுரையோட கனடாவிலை இசுவாகியிருக்கும். முதல் முதல் நான் எழுதின மூக்குள்ளவரை கட்டுரையாலை கனபேர் மூக்கிலை கை வைக்கப் போகினம். முட்டையிலை மசிர்புடுங்கிற எந்தக் கொம்பனும் என்றை கட்டுரையிலை மருந்துக்கும் அரசியல் இல்லாததைக் காணப் போறாங்கள். நான் குசு விட்டாக்கூடி அது தங்களுக்கெதிரான துரோகிகளின்ரை சதிச்செயல் எண்டு இடுப்புக்கை கையைக் கொண்டுபோறவை மண்டையைச் சொறியப் போகினம்... எண்டு பலதும் பத்துமாய் நான் திருப்திப்படேக்கை, வீட்டு பெல் அடிக்க, மணியைப் பாத்தால், இரவு பத்து.

இந்த நேரம் ஆர் வாறாங்கள்? அழகுசீலனும், பாக்கியராசாவும் கேள்விப்பட்டு வருகினமோ. உவங்களுக்கு கட்டாயம் தாங்கஸ் பண்ண வேணும். உவங்கள் உசுப்பேத்தி விட்டிருக்காட்டி நான் எழுதறதயே மறந்திருப்பன்.

கதவைத் திறந்து, ஆரெண்டு பாக்கக்கிடையிலை, என்னைத் தள்ளிக்கொண்டு அவங்கள் உள்ளுக்கை வந்திட்டாங்கள். அஞ்சாறு பேரோ? இல்லாட்டி பத்துப் பதினொருபேரோ?? ஆக்களின்ரை சேப்பைப் பாத்து, எனக்கு வேர்க்கத் தொடங்கியிட்டிடுது. ஸ்ம்திங் றோங்!

“உனக்கெல்லேடா கடைசியாய் சொன்னாங்கள் எங்களுக்கு ஒண்டும் புடுங்காட்டிலும் உன்ரையைப் பொத்திக்கொண்டு சும்மா கிடவெண்டு. சொறியாம இருக்க மாட்டாய் போல”

ஆபத்து! ரெலிபோன் எங்கை? அதேன் அவ்வளவு தூரத்திலை இருக்கு. ஐய்யோ... என்ன செய்ய.. மண்டை வேலை செய்யுதில்லையே.. அவங்கள் என்னைச் சுத்த வர நிக்கிறாங்கள்.

“நான் ஒண்டும் செய்யேலையே... பேசாம என்ரை பாட்டிலதான் இருக்கிறன்” நடுங்கிக் கொண்டு நான் சொன்னது எனக்கே வடிவாய் கேக்கேலை.

“பொத்தடா வாயைப் புண்டையாண்டி. எங்களுக்கு மண்டேக்கை ஒண்டுமில்லையெண்டு நினைச்சியே நாயே. நீங்கள் கொஞ்சப் பேர் உப்பிடி தமிழிலை பூந்து விளையாடுவயள் எண்டு தெரிஞ்சுதான் தீர்க்கதரிசனமா தமிழ்மொழி தொக்குபொருள் நுண்ணியல் புலனாய்வுப் பிரிவை உருவாக்கி எல்லாத்தையும் ஆய்ஞ்சு கொண்டிருக்கிறம்”

அடிவயித்தைக் கலக்குது. “அம்மாவாணை நானொண்டுமே எழுதேலை. என்ரை அலேஜியைப் பத்தித்தான்...”

“எங்களுக்கு நீ வாய்க்கை வைக்காதை. நாங்கள் உனக்கு பிறபொருள் எதிரியோ? எங்கடை செக்யூறிற்றி சிஸ்ரத்தை நீ கேள்வி கேக்கிறீயோ” எண்டபடி அவன் கையுயத்த-

எங்கை பிழைவிட்டனான் எண்டு நான் குழம்ப-

அவன்ரை கையிலி இருந்த இரும்பு என்ரை தலைக்கு வர...

“இப்ப என்ன மாதிரி?”

“ஆள் இன்னும் கோமாவிலதான். அநேகமாய் ஆள் தப்பாதெண்டுதான் சனம் கதைக்குது. தலையிலை எக்கச்சக்கமாய் இழை போட்டிருக்கு. உங்கை கனடாவிலை சனம் என்ன கதைக்குது?”

“இப்ப இன்ரெநெந்தானே எங்களுக்கிருக்கிற ஒருயொரு மீடியா. ஒரு பகுதி எழுதியிருக்கு இனம் தெரியாத நபர்கள் அடிச்சவையெண்டு. இன்னொரு பகுதி எழுதியிருக்கு அடிச்சவங்கள் பாசிஸ் ந்றுகெண்டு. எக்கச்சக்கமாய் இங்கிலீசு கலந்து எழுதி தமிழைக் கொச்சைப்படுத்தினபடியா தமிழ்ச்சனம்தான் பொங்கியெழும்பி அட்டிச்சதெண்டு மூண்டாவது பார்ட்டி எழுதியிருக்கு. எனக்கெண்டா உதொண்டிலையும் நம்பிக்கையில்லை”

“அப்ப... நீ என்ன நினக்கிறாய்?”

“ஆளின்ரை தலையிலை தவறிப் போய் இரும்பேதேன் விழுந்திருக்கும். அதை ஒவ்வொருத்தரும் தங்கடை சொந்த பொலிற்றிக்கக்கேத்தமாதிரி திரிக்கிறார்கள்”

“நான் உன்ரை கருத்தோடை முரண்படுறன்”

“நீ என்ன நினைக்கிறாய் எண்டதை சொல்லேன்”

“ஆள் தன்ரை தலையிலை தானே கம்பியாலை அடிச்ச மண்டையை உடைச்ச வைச்சிருக்கு”

2007

கல் தோன்றி

இன்ரநெற்றும், சற்றலைற்றும் இல்லாத ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஆரம்பத்தில் ஒருநாள்.

பேய் மழை அடித்து ஊத்திக் கொண்டிருந்தது. யுத்த விமானங்களோ அல்லது பீரங்கிகளோ வீசும் குண்டுகளைப் போல இடி காதைப் பிளந்தது. மின்னல் அகோரமாய் வெட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மற்றும்படி மத்தியான நேரத்துக்கு ஒவ்வாத இருட்டு. மழை தொடர்ந்தும், சத்தமாயும்பெய்தது.

மரங்கள் முறிந்து தாறுமாறாய் விழுந்தன. வெள்ளம் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் கரை புரண்டது. ஒழுங்கைகள் எதுவும் தெரியாதபடி எங்கும் வெள்ளம்.

பள்ளக்குடி ஊரில், வெளியில் மழையில் மாட்டிக் கொண்டவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் தங்களது கூரைகளுக்குக் கீழிருந்து மழையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு வருடமும் இந்தக் காலப் பகுதியில் மழையால் அழிவது உறுதியாக இருந்தாலும், மழைக்குப் பின் நம்பிக்கையுடன் வாழ்வதும், திரும்ப மழை பெய்யும்போது ஒடுங்குவதும், கலங்குவதுமாக பள்ளக்குடி மக்களின் வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருந்தது.

பள்ளக்குடி என்பது பூகோளரீதியில் பொதுப் பெயராக இருந்தாலும், மழையால் மக்களின் பாதிப்பு என்பது வேறுவேறாகவே இருந்தது. மீன் பிடிப்பவர்கள் கடல் போகாமல் பட்டினி கிடந்தார்கள். தோட்டம் செய்தவர்கள் போட்டதையும் இழந்தார்கள். கூலி வேலைக்குப் போபவர்கள் இன்னும் வறுமையானார்கள்.

பெட்டிக் கடைகளில் வியாபாரம் படுத்துக் கொண்டது.

கல்வீட்டுக்காற்றோ தங்களது முற்றத்து நோசா வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போவதையும், வீட்டு சுற்று மதிலில் பாசி படர்வதையும், வீட்டுக்குள் அட்டைகள் வருவதையும் பார்த்துக் கவலைப்பட்டார்கள்.

மழையாலும் பிறகு வெள்ளத்தாலும் பிரச்சினை என்பது மட்டும்தான் எல்லோருக்கும் பொதுவான பிரச்சினையாக இருந்தது.

பள்ளக்குடி மக்கள் ஒன்றும் சும்மா இருக்கவில்லை. வெள்ள அழிவைத் தடுத்து நிறுத்த ஆடுகளின் தலையை வெட்டிப் பூசை செய்தார்கள். முழங்காலிலிருந்து மெழுகுதிரி எரித்தார்கள். மண்டியிட்டு நிலத்தை முத்தமிட்டு கைகூப்பித் தொழுதார்கள்.

என்ன செய்து என்ன. வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

பெரிய படிப்பு படிப்பதன் மூலம் மழைப் பிரச்சினைக்கு முடிவு கட்டலாம் என்றும், இதற்காகத் தங்கள் பிள்ளைகள் தூர தேசம் போக வேண்டும் என்றும் கல்வீட்டுக்காற்றர் ஒருநாள் சொன்னார்கள். இந்த நல்லெண்ணத்தை மெச்சி மண்வீட்டுக்காற்றர் தங்கள் வாழைக்குலைகள், மரக்கறிகள், மீன்கள், கோழிகள் எல்லாம் கொண்டுவந்து கல்வீடுகளில் கொட்டினார்கள்.

கல்வீட்டுப் பிள்ளைகள் தூர தேசம் போனார்கள். ஆனால் அவர்கள் திரும்பப் பள்ளக்குடிக்கு வரவேயில்லை.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்துப் பிற்பகுதிகளில் பள்ளக்குடி அநேகமாகப் பாழடையத் தொடங்கிவிட்டது. வெள்ள அரிப்பினால் பூகோள ரீதியாக சிறிதாகவும் தொடங்கிவிட்டது.

இப்போது பள்ளக்குடியில் புதிய சந்ததி வந்திருந்தது. அவர்கள் ஆட்டை வெட்டுவதையும், மெழுகுதிரி எரிப்பதையும், நிலத்தை முத்தமிடுவதையும் முழுமையாக நம்பவில்லை. இதனைத் தாண்டி எதையாவது செய்ய வேண்டும். அதுவும் விரைவில் செய்ய வேண்டும். இல்லையேல் பள்ளக்குடி முற்றாகவே அழிந்துவிடும் என்று அவர்கள் ஊகித்தனர்.

சந்திகள், குச்சொழுங்கை, மரத்தடி, பின்வளவு எல்லா இடமும் இப்போது இதே கதைதான். பள்ளக்குடி காணாமல் போகப் போகின்றது. இதிலிருந்து பள்ளக்குடியைக் காப்பாற்றுவது எப்படி என்பதைப் பற்றியே எல்லோரும் யோசித்து மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பலராலும், பல்வேறு விதமாகவும் யோசிக்கப்பட்டு ஒரு பொது அபிப்பிராயம் உருவாகியிருந்தது. அது இதுதான்:

மேட்டுக்குடிக்குப் போவது. அங்கிருந்து மண் வெட்டி எடுத்து வருவது. பள்ளக்குடியை மேடாக்குவது.

மண் கொண்டு வருவது மட்டுமல்ல, மேட்டுக்குடியிலிருந்துதான் மழைவெள்ளம் உக்கிரத்தோடு வந்து பள்ளக்குடியை மூழ்கடிக்கிறது. அதனால் மேட்டுக்குடியிலிருந்து வாய்க்கால் வெட்டி, மழை நீரை கடலுக்கு அனுப்புவதால் வெள்ளம் பள்ளக்குடிக்கு வருவதைத் தடுக்கலாம் என்றும் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு சாராரின் யோசனை அவ்வளவு எடுபடவில்லை.

மண்வெட்டிக் கொண்டு வருவது விரைவில் செய்து முடிக்கக் கூடிய ஒன்று என்று அந்த யோசனைக்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மையாயும், வாய்க்கால் வெட்டுவது நீண்டகால நோக்கில் நல்ல தீர்வு என்று இந்த யோசனைக்கு சிறுபான்மையாயும் பள்ளக்குடியினர் வெவ்வேறு விதமாகச் சிந்தித்தாலும், மழை வெள்ளத்திலிருந்து பள்ளக்குடியைக் காப்பாற்றுவது என்பதில் மட்டும் ஒன்றாயிருந்தனர்.

மேட்டுக்குடிக்குப் போய் மண்ணை எடுத்து வருவது, வாய்க்கால் வெட்டுவது என்று யோசனைகளை சுலபமாக வைத்தளவிற்கு அடுத்த நடவடிக்கை அவ்வளவு துரிதமாக நடக்கவில்லை. காரணம், மேட்டுக்குடி. டைனோசோரைப் போன்ற கொடிய விலங்குகள் அங்கிருப்பதாகவும், அங்கு போன யாரும் உயிருடன் திரும்பி வந்ததில்லை என்றும் ஊரில் தெளிவான கதைகள் இருந்தன. அதைவிட, மேட்டுக்குடிக்குப் போகும் பாதைகளும் இலகுவானதாயில்லை. பள்ளத்தாக்குகள், அடர்ந்த காடுகள், ஆறுகள், பாம்புகள், பூச்சிகள் என்று ஆபத்துகள், தடைகள் அளவுகணக்கில்லாமல் இருந்தன.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை. இப்போது வெள்ளத்தோடு பாம்புகளும் வீடுகளுக்குள் வரத்

தொடங்கிவிட்டன. பெயர் தெரியாத நோய்கள் வந்து பலரைப் பலி கொள்ளவும் தொடங்கிவிட்டன.

பள்ளக்குடி மக்களின் பொறுமை போய்க் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் கல்வீடுகளில் பிரகாசமான வெளிச்சத்தில் படித்தவர்கள் ஆளாளுக்குத் திட்டங்கள் போட்டார்கள். மேட்டுக்குடிக்குப் போவதற்கான தமது வழிமுறைகளைக் குறிப்பெடுத்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்த ஒன்று மேட்டுக்குடிக்கான பாதை கடினம் என்பதும், பயணம் அதை விட மிகவும் கடினம் என்பதும் தான். சிக்கலானதும், ஆபத்தானதுமான இந்தப் பயணத்தில் பலர் உயிருடன் திரும்பி வரப் போவதில்லை என்பதைக்கூட அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

ஊரில் பொதுக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. எல்லோருமே வந்திருந்தனர். கல்வீட்டுக்காற்றர் முன்வரிசைகளில் ஆசனங்களிலும், மண்வீட்டுக்காற்றர் பின்னால் தரையிலும் இருந்தனர்.

கல்வீட்டுக்காரப் பிள்ளைகள் தத்தம் யோசனைகளை ஆவேசமாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமாகவும், நீண்டநேரமாகவும் கதைத்தனர்.

அவர்களது பேச்சு பள்ளக்குடியினரைக் கட்டிப் போட்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே பெரிய படிப்புப் படித்தால் மழையை நிப்பாட்டலாம் என்று கல்வீட்டுக்காற்றர் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தூர தேசம் அனுப்பியதும், போனவர்கள் இதுவரை திரும்பி வரவேயில்லை என்பதும், அவர்களுக்காகத் தாங்கள் வாழைக்குலைகள், மரக்கறிகள், மீன்கள், கோழிகள் எல்லாம் கொண்டு வந்து கல்வீடுகளில் கொட்டினதையும் நினைத்து மண்வீட்டுக்காற்றர் நம்பிக்கையீனமாக இருந்தாலும், வெள்ள அழிவை எப்பிடியாவது நிப்பாட்ட வேண்டும் என்ற ஒரே ஒரு முடிவுக்காகப் பேசாமலிருந்தார்கள்.

வர்ணனைகளாலும், ஏற்ற இறக்கங்களாலும் தங்களது பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த கல்வீட்டுக்காற்றப் பிள்ளைகள் இப்போது கொஞ்சம் நேரடியாகவே முக்கியமான விடயத்துக்கு வந்தார்கள்.

மேட்டுக்குடிக்குப் போவதற்கான பயணத் திட்டங்களும், மண் கொண்டு வருவதற்கான வழிமுறைகளும் தங்களிடமே இருப்பதால் மேட்டுக்குடிக்கான பயணத்தில் தாங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர்கள் மிகவும் திறமையாகவும்,

ஆணித்தரமாகவும் விளங்கப்படுத்தினார்கள். இந்த ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகவே மண்வீட்டுக்காறர் முன்னால் போய்க் கொண்டு தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும், தாங்கள் பின்னாலிருந்து அவர்களை அழகாக வழிநடத்துவதாகவும் அவர்கள் விபரித்தார்கள். கல்வீட்டுக்காரர் வரிசையிலிருந்து வானதிர கைதட்டல் ஓசை கேட்டது.

இந்தக் கதை மண்வீட்டுக்காறர்களிடம் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அது அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. மழையாலும், வெள்ளத்தாலும் செய்த தொழிலும் போய், குந்தியிருந்த இடமும் போய், பட்டினியோடு நாளைக்கு சாப்பிடக் கிடைக்குமா என்று தெரியாத நிலையில் பயணத்தில் முன்னால் போக மண்வீட்டுக்காறர் உடன்பட்டனர். இழப்பதற்கு இனித் தங்களிடம் எதுவுமில்லை என்ற விரக்தி அவர்களை அதிகம் குழம்ப விடவில்லை.

நாள் குறித்தாயிற்று.

பள்ளக்குடியே வழியனுப்பத் திரண்டிருந்தது.

கல்வீட்டுக்காறர் தங்கள் பிள்ளைகளை வெற்றித் திலகங்களாலும், மாலைகளாலும் அலங்கரித்தனர். தங்களிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் வழித்துத் துடைத்து எடுத்துக் கொண்டு வந்த மண்வீட்டுக்காறர், பயணம் போகும் எல்லோருக்கும் கொடுத்தார்கள். மூடிக் கட்டியிருந்ததையும் மீறி அவர்களின் கண்ணீரும், வியர்வையும் அந்தப் பொதிகளிலிருந்து மணத்தன.

பட்டாசுச் சத்தத்திலும், வீராவேசக் கூச்சல்களிலும் மண்வீட்டுக் காரரின் அழகை சத்தமின்றி கரைந்து போனது.

பயணம் தொடங்கியது.

மண்வீட்டுக்காறப் பிள்ளைகள் முன்னால் பாதையைச் செப்பனிட்டுக் கொண்டு போக, கல்வீட்டுக்காறப் பிள்ளைகள் தமது குறிப்புகளால் வழிநடத்திக் கொண்டு பின்னால் வந்தனர்.

வழியெல்லாம் குண்டும், குழியும். குறுக்குமறுக்காக முட்டிச் செடிகள். பாதையில் பாம்புகள். அடர்த்தியான பற்றைப் பகுதிகளில் இனம் தெரியாத விசப் பூச்சிகள்.

முன்னால் போனவர்களில் பலர் பாம்போ, பூச்சியோ கடித்து இறந்து போயினர். இன்னும் பலர் காயம் பட்டனர். இறந்தவர்களையும்,

காயம் பட்டவர்களையும் அந்தந்த இடங்களிலேயே விட்டுவிட்டுப் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

காயங்களுடன் இடையில் விடப்பட்டவர்கள் தகுந்த சிகிச்சையின்றியும், பசியாலும் சில நாட்களிலேயே இறந்து போயினர். காட்டு விலங்குகள் இழுத்துக்கொண்டு போனது போக மீதி உடலங்கள் அந்த மண்ணிலேயே உக்கத் தொடங்கின.

பயணம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

மழை வந்தது. வெள்ளமும் வந்தது.

பயணத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த பலர் இதிலும் அடிபட்டு மாண்டு போனார்கள். கல்வீட்டுக்காற்றர் பலர் திரும்ப பள்ளக்குடிக்குப் போய்விட்டார்கள். பள்ளக்குடிக்குப் போனவர்களில் சிலர் தூர தேசமும் போனார்கள்.

பள்ளக்குடியிலிருந்து ஆரம்பத்தில் பெரிய படிப்பு படிக்க வந்தவர்களும், பிறகு மழையால் வந்தவர்களுமாக ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இப்போது அவர்கள் தொகை அதிகரித்திருந்தது.

ஏழு கடல் தாண்டியவர்கள் ஒன்றும் பள்ளக்குடியை மறந்து போகவில்லை. பள்ளக்குடியை அழிக்கும் மழையை நினைவுகொள்ளும் முகமாக வருடத்தில் ஒருநாள் மழைநாள் என்று ஒரு நிகழ்வை நடாத்தினர். மிகுந்த பொருட்செலவில் நடத்தப்படும் இந்த விழாவில் மேலேயிருந்து தண்ணீர் குழாய் மூலம் மேடையில் தண்ணீர் பாய்ச்ச, அதில் நனைந்து கொண்டே, பள்ளக்குடியில் மழையை நிறுத்தியே தீருவோம் என்று நடிகர்கள் சபதம் போடும் உணர்வுபூர்வமான நிகழ்வு பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. இந்த நிகழ்வால் ஈர்க்கப்பட்டோ, ஆட்கொள்ளப்பட்டோ அல்லது ஏதோ பட்டோ பார்வையாளர்களில் பலரும்

மேடைக்குப் பாய்ந்து ஏறி, சேர்ந்து சபதம் போடுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏழு கடல் தாண்டியவர்கள் வந்த தேசத்தில் தங்கள் உழைப்பை வழங்கியதால் நிதி கிடைக்கப் பெற்றார்கள். இதன்போதும் அவர்கள் பள்ளக்குடியை மறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் மழையால் பாதிக்கப்படும் தங்கள் வீடுகளுக்கு புதிய வர்ணம் பூச நிதி அனுப்பினார்கள். வெள்ளத்தில் முறிந்து விழுந்த ரோசா செடிகளுக்குப் பதிலாக ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருந்த புதிய

வகை குரோட்டன் செடிகளை வாங்கி அனுப்புவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல், செடிகளைப் பராமரிக்கக் கூடிய வகையில் உரமும், பூச்சி மருந்தும் கூரியரில் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மழைநாள் நிகழ்வை ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருந்த எல்லாப் பள்ளக்குடியினரும் ஆதரித்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இந் நிகழ்வு வெறும் உணர்வை மட்டும் தூண்டுகிறதேயொழிய அறிவுபூர்வமாக இல்லை என்று சிலர் தங்கள் விசனத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். தண்ணீர் குழாயிலிருந்து வரும் நீரில் நனைந்து சபதம் செய்வதல்ல தேவையானது. மேட்டுக்குடிக்கான பயணமும், அதிலுள்ள சிக்கல்களும் வெளிப்படையாகக் கதைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்.

இப்படியான சிலரின் விசனங்கள் மேட்டுக்குடிக்கான பயணத்தைக் குழப்புவதற்கான சதிகளே என்று ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருக்கின்ற பள்ளக்குடிப் பெரும்பான்மையினர் முடிவெடுத்தனர். இதற்கமைய பின்னாட்களில் வந்த பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கக் கூட்டங்களில் விசனப்பட்டோர் சேர்க்கப்படாமல் ஒதுக்கப்பட்டனர். இதைவிட பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் விசனப்பட்டோரைத் தெருவில் எதிர்கொள்ளும்போதும் விரோதிகளாகப் பார்த்துக் கொடுத்தார்கள்.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் மழைநாள் நிகழ்வுக்கு ஆதரவாவும், ஆதரவில்லாமலும் நாட்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன.

பள்ளக்குடியிலிருந்து மேட்டுக்குடிக்குப் புறப்பட்ட பயணம் நீண்ட தூரத்தையும், வருடங்களையும் கடந்திருந்தது. பயணத்தில் புறச் சூழல்களால் பலர் இறந்து போயினர். அநேகமாக எல்லோரும் மிகவும் களைப்படைந்திருந்தார்கள்.

யாருடைய குறிப்புகள் மிகவும் சரியானவை என்று மோதிக் கொண்டதில் கல்வீட்டுகாறப் பிள்ளைகளில் பலர் இறந்தனர். இன்னும் சிலர் திரும்பிப் பள்ளக்குடிக்கே போய் விட்டனர்.

இத்தனை இழப்புகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும் மத்தியிலும் தாங்கள் போக வேண்டிய தூரம் இன்னும் அதிகம் இல்லை என்று அவர்கள் நம்பியபோதுதான் அந்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அவர்கள் இனிப் போக வேண்டிய பாதை பள்ளத்தாக்கொன்றை ஊடறுத்துச் செல்கின்ற ஒடுக்கமான பாதை. அந்தப் பாதையை மிகப் பிரமாண்டமான பாறாங்கல் ஒன்று அடைத்திருந்தது.

தங்கள் குறிப்புகளில் அந்தப் பாறாங்கல் பற்றி எதுவுமில்லாததால் குறிப்புகள் வைத்திருந்தவர்கள் குழம்பிப் போனார்கள்.

கல்லிருக்கும் வரைக்கும் பாதையைக் கடக்க முடியாது. பள்ளத்தாக்கிற்குள் இறங்கிப் போவதென்றால் இந்த நூற்றாண்டுக்குள் மேட்டுக்குடிக்குப் போய்ச் சேர முடியுமா என்று சொல்ல முடியாது. தவிர பள்ளத்தாக்கு குறித்த தகவல்களோ அல்லது அதற்குரிய தயாரிப்புகளோ அவர்களிடம் இல்லை.

எல்லோரும் கல்லின் முன் திகைத்துப் போயிருந்தனர். அவர்களது நம்பிக்கைகள் உடையத் தொடங்கின. சோர்ந்து போய் தரையில் விழுந்தார்கள். இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பின்னர் இந்த நிலமையா என்று பலர் அழத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

குறிப்புக் கொண்டு வந்தவர்களில் ஒரு பகுதி கல்லை எப்படித் தகர்ப்பது என்று யோசித்தார்கள். இன்னொரு பகுதி கல் எப்படி இங்கே வந்தது என்று ஆராய்வதுதான் முதல் வேலை என்றார்கள்.

ஆளாளுக்குக் குழம்பினார்கள்.

நாட்கள் போயின.

கல்லடியிலேயே அவர்கள் நின்றார்கள்.

இது சிவனொளிபாதமலைக் கல் என்று ஒரு குரல் திடீரென ஒலித்தது. இல்லை, கல்வாரிக் கல் என்றது இன்னொரு குரல். மெக்காவின் கல் என்றது மற்றொரு குரல்.

வெவ்வேறிடங்களிலிருந்து வந்த கல் என்பதில் அந்தக் குரல்கள் வேறுபட்டாலும், அந்தக் கல் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது என்பதிலும், தம்மை மீறிய சக்தியொன்று தங்களை மேட்டுக்குடிக்குப் போகவிடாமல் காப்பாற்றவே இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தியிருப்பதாகவும் அவர்களது நம்பிக்கை ஒன்றாகவே இருந்தது. கல்லை அங்கே வைத்தது அவரே என்பதிலும், அவர் கல்லிலும் இருப்பார், கல்லுக்கு மேலும் இருப்பார், கல்லுக்குப் பக்கத்திலும் இருப்பார் என்பதிலும் தங்களை மீறிய அந்த

சக்தியான அவர் ஒரு ஆணாகவே இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் அவர்களிடத்தே ஒற்றுமை இருந்தது.

அவர்களது பரவசம் உச்ச நிலையை அடைந்து கல் என்பது கல்லல்ல, கல்லாக இருப்பவர் அவரே என்ற பேருண்மையை தமக்குத் தெரிந்த பேரொளியில் கண்டு கொண்டனர். கல்லாக இருக்கும் அவர் யாருடைய அவர் என்ற பிரச்சினை கிளம்ப ஆளாளுக்கு மண்டையை உடைத்தார்கள். ஆளை ஆள் வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். பயணத்தின்போது காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து தம்மை பாதுகாப்பதற்காகக் கொண்டு வந்த ஈட்டி, வாள், கம்பு, கோடாலி, கத்தி என்ற இன்னொன்றை ஆயுதங்களைப் பாவித்து கல்லுக்கு உரிமை கோரி சண்டை பிடித்தார்கள்.

கல்லை தகர்த்தெறிந்துதான் போக வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த குழுவினர் அதற்குரிய வளங்களைத் திரட்ட ஆரம்பித்து விட்டனர். இதற்கான ஆதரவைக் கோரி ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திலிருந்த பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கும் செய்தி போனது.

இன்னொரு குழு, கல்லை அங்கு கொண்டு வந்து போட்ட தீய சக்தி எது என்பதில் சிண்டைப் பிடித்துக் கொண்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு.

எல்.சி.டி. ரீவி, ஸ்மாட்போன், வயர்லெஸ், ஜம்போஜெட், எம்.எம்.எஸ், கூகிள், லீனக்ஸ், பேபால், புளுரே, ஸ்பீட் ட்ரெயின், ஐபாட் என்று உலகம் மாறிப் போயிருந்தது. எல்லோரும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இலத்திரனியல் வேகத் தொடர்புகளால் ஆளாளுக்கு நேரில் சந்திப்பதெல்லாம் போய் அறைக்குள்ளிருந்தபடியே எல்லோரும் எல்லோருடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள்.

உலக யுத்தங்களில் பீரங்கிகளும், யுத்த விமானங்களும் குறைந்து போய், அமெரிக்காவில் ஒரு அறையில் இருந்தபடியே ஜெய்ஸ்ரிக் கைப் பிடித்து ஆட்ட, விமானியில்லாத குட்டி விமானம் ஒன்று அப்கானிஸ்தானில் கீழே நின்றவர்களைச் சரியாகக் குறி பார்த்துச் சுட்டது. பிளேம், ஸ்ரக்ஸ்நெற் வைரசுகள் ஈரானின் கணணிகளுக்குள் புகுந்து அணு ஆலை இரகசியங்களைத் திருடி அமெரிக்காவுக்கும், இஸ்ரேலுக்கும் அனுப்பி வைத்தன.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திலும் பள்ளக்குடியினரிலும், அபிவிருத்திச்சங்கத்திலும் கூட மாற்றங்கள். மழைநாள் நிகழ்வு இப்போது மிகவும் பிரம்மாண்டமாகியிருந்தது. தண்ணீர் குழாயில் தண்ணீர் வருவதற்குப் பதிலாக நவீன தொழில் நுட்ப முறையில் தண்ணீர் இல்லாமலேயே மழை வருவது போலச் செய்ய, நனையாமலே நனைவது போல மேடையில் நடிகள் தத்ருபமாக நடித்துக் கைதட்டல் பெற்றார்கள்.

மேலதிகமாக, கல்லடியிலிருந்து வந்த கல்லைத் தகர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் பற்றிய மூவர்ணப் படங்கள், டி.வி.டி.க்கள் வந்து குவிய, தமக்கு கிடைத்த அமோக ஆதரவைப் பார்த்துப் பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் திக்குமுக்காடிப் போயினர்.

பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தால் விரோதியெனப்பட்ட பள்ளக்குடாவினர் கல்லைத் தகர்ப்பதல்ல எமது நோக்கம் என்று இப்போதும் விசனப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்லடியிலும் நிலமைகள் நிறைய மாறியிருந்தன.

கல்லை அவராகக் கண்டவர்கள் ஆளாளுக்கு கல்லில் ஒவ்வொரு பக்கத்தை தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டு பூசை, புனஸ்காரம், பிரார்த்தனை, தொழுகை எல்லாம் அமர்க்களமாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அலங்கார விளக்குகள், மேளதாளங்கள், நாட்டியம், ஆளுயர மெழுகுதிரிகள் என்று எங்கும் அரளிபுரளி.

கல்லடியில் இப்போது கடைகளும் வந்திருந்தன. ஆடைக்கடை, மதுபானச்சாலை என்று அவை வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பள்ளக்குடிக்கும், கல்லடிக்குமான பாதையில் இடைத் தூரம் வரை போக்குவரத்துச் சேவையும் ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

கல்லை உடைப்பதற்காக முயற்சித்தவர்களில் பலர் கல்லுக்கு வைத்த வெடிகளில் கொல்லப்பட்டு விட, மீதப் பேர் தொடர்ந்தனர்.

கல்லுடைப்பவர்களைத் திட்டிக் கொண்டிருந்த இன்னொரு குழுவோ மழை என்பதும் வெள்ளம் என்பதும் எல்லோரும் நினைப்பது போல ஒன்றும் மோசமானவையல்ல என்றும், மழையிலும் வெள்ளத்திலும் வாழப் பழகிக் கொண்டால் உலகிலேயே சந்தோசமானவர்களாக இருப்போம் என்றும் விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பள்ளக்குடியும் மாற்றங்களுக்குத் தப்பவில்லை.

தூர தேசங்களிலிருந்து கூட வந்து பள்ளக்குடியில் வியாபார நிலையங்கள் திறந்திருந்தார்கள். பள்ளக்குடியின் பிரதான பிரச்சினையான மழையே வியாபார நிலையங்களின் அக்கறைக்குரியதாகவும் இருந்தது. மிக அழகானதும், வர்ணங்களினாலதுமான குடைகள் இப்போது பள்ளக்குடியில் அமோக விற்பனையாகும் பொருளாகும். கல்வீட்டுக்காறருக்கென ரச் குடைகள் பிரத்தியேகமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

எம்.பி.3 பாடல்கள் கேட்கக்கூடிய வசதிகள் கொண்ட குடைகளும், காலநிலைக்கேற்ப தமது நிறத்தைத் தாமே மாற்றிக்கொள்ளும் ஓட்டோமெற்றிக் குடைகளும் அதிக விலையாக இருந்ததால், பலர் அவற்றை வாங்க முடியாமல் வருந்தி வேதனைப் படுவதையும், இது தற்கொலைகளுக்கு வழிவகுக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதையும் வர்த்தக நிறுவனங்கள் அறிந்து துரித நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டன.

இப்போது பள்ளக்குடியில் வங்கிகளும் அதிகமாகின. குடைகள் வாங்குவதற்காக கடன்கள் தாராளமாக வழங்கப்பட்டன. ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திற்குப் போனவர்களின் நிதி வருவதால் கடன் எடுக்க யாரும் யோசிக்கவில்லை.

அதி விலை கூடிய குடைகளின் விற்பனை அதிகரித்தபோது புதிதாக ஒரு பிரச்சினை வந்தது. குடை வைத்திருப்பவர்கள், குடை வைத்திருக்க முடியாதவர்கள் என்ற நிலைமை இருக்கும்வரைக்கும் குடைகளுக்குப் பாதுகாப்பில்லை என்பது தெரிந்திருந்தது. இதனால் காவல் நிலையங்களில் குடைகளுக்கான விசேட படைகள் அமைக்கப்பட்டன. குடைகளுக்கான பாதி, முழு, ஆயுள் காப்புறுதிகளும் வந்துவிட்டன. கடனுக்கு குடை வாங்கியவர்கள் கடனைத் திருப்பி செலுத்த முடியாமல் போனால், அதனால் வங்கிகள் நட்டமடைந்து கவிழ்ந்து விழக் கூடாதென்பதற்காக, கடன் அடைக்கும் காப்புறுதியும் அறிகமுகப்படுத்தப்பட்டது.

குடைகள் வாங்க முடியாதவர்களுக்கு உதவ தூர தேசங்களிலிருந்து மனித அக்கறை நிறுவனங்களும் பள்ளக்குடிக்கு வந்தன. இந்த நிறுவனங்களால் இருப்பதை வைத்து எப்படிக் குடை செய்வது போன்ற வகுப்புகள் நடாத்தப்பட்டன. படிப்பவர்கள் குடையில்லாதவர்களாகவும், வகுப்பெடுப்பவர்கள் குடை வைத்திருக்கும் கல்வீட்டுக்காறராகவும் இருந்தார்கள். குடை வகுப்புச்

சிறப்புப் பயிற்சிகளுக்காக இவர்களும் தூர தேசம் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லைகள் தாண்டி உலகத்தை இணைக்கும் ருவிற்றரிலும், பேஸ்புக்கிலும் பள்ளக்குடிக்கும், மேட்டுக்குடிக்கும் இடையிலிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற கல்லைப் பற்றி ஆதரவாகவும் எதிராகவும் காராசாரமாகவும், இரவு, பகலாக விவாதித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் கல்லைப் பற்றியே பேச்சு. பேசாதது மழை, வெள்ளத்தைப் பற்றியே.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசம் சென்றவர்கள் இப்போதெல்லாம் தமது பிள்ளைகளுடனும், பேரப் பிள்ளைகளுடனும் பள்ளக்குடிக்குச் சுற்றுலா வருகின்றனர். இவர்களின் வசதிக்காகவே கல்லடிக்குப் பக்கத்தில் நவீன விமான நிலையம் திறக்கப்பட்டது.

விமான நிலையத்துக்கு வந்திறங்கிய சுற்றுலாவாசிகளை ஏற்றிச் செல்லும் குளிர்ந்தப்பட்ட சொகுசு வாகனங்களின் சில்லுகளில், பள்ளக்குடிக்கான பாதையெங்கும் மண்ணோடு மண்ணாகி பரவியிருக்கும் மேட்டுக்குடி பயணம் போய் இறந்தவர்களின் இறுதித் துகள்கள் அள்ளப்பட்டு காற்றோடு கலந்தன.

பள்ளக்குடிக்குள் இந்தச் சொகுசு வாகனங்கள் விரைந்து வந்து சடுதி பிறேக் பிடிக்கும் அழகில் கிளம்பிப் பறக்கும் புழுதி பிள்ளைகளையும், எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்தவர்களின் கண்ணீரை மறைத்தது.

2012

வாசிப்பு

நேரடியாகக் கிடைத்தவை தவிர்த்து, இங்கே தொகுக்கப்பட்டுள்ள பல விமர்சனங்கள் எழுதியவர்களின் பதிவுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சில பகுதிகளே தவிர, முழுமையானதல்ல. முழுமையான பதிவுகளை குறிப்பிட்ட மூல ஊடகங்களில் பார்க்கவும்.

புலம்பெயர்ந்தோரின் தமிழ்ப்படைப்புக்களில் 'அந்நியமாதல்' என்ற உணர்வுநிலை புனைவிலக்கியங்களிலும் ஆற்றுகைக் கலைகளிலும் கருப்பொருளாக எடுத்தாளப்பட்டு வருகின்றது. 80-களின் பின்னர் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இருந்து இனவுணர்வுச் சூழல்களின் தாக்கத்தால் புலம்பெயர்ந்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அவுஸ்திரேலியா மற்றும் கனடாவிலும் பெருமளவான தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் படைப்புக்களில் அந்நியமாதல் உணர்வுநிலை தொடர்ச்சியான பேசுபொருளாகியுள்ளது. குறிப்பாக தனிமை, அந்நியமாதல் ஆகிய இரண்டு பதங்களும் இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன. சமூகத்தால் தனித்துவிடப்பட்டோர் பல்வேறுவிதமான உள - உடல் நெருக்கடிகளுக்கு முகங்கொடுத்து வருகின்றனர். இதனால் அவர்கள் பாரதூரமான விளைவுகளையும்கூட எதிர்கொள்கின்றனர். யுத்தத்தாலும் குடும்பங்களின் பிரிவாலும், சூழலாலும் தனித்து விடப்பட்டவர்களின் கதைகள் இவ்வாறு அதிகமாக இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த உணர்வு நிலையை தமிழ்ச்சூழல் தொடர்ச்சியாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அசோகமித்திரனின் 'ஆகாயத்தாமரை' நாவல் மற்றும் நா. சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்' என்ற அபத்த நாடகம் ஆகியவை சில உதாரணங்கள். இவை குறித்து ஏற்கெனவே தமிழ்ச்சூழலில் உரையாடல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

இந்தவகையில் 'துசோ' என்ற கவிஞரின் தலைப்பில்லாத கவிதையும் புகலிடத்திலிருந்து ஆரம்பகாலப் படைப்புக்களைத்

தந்த பார்த்திபனின் 'தீவுமனிதன்' சிறுகதையும் இந்த ஆய்வில் கவனத்திற்குட்படுத்தப்படுகின்றன.

“உளவியற் கோளாறுகள், பதற்றம், வேதனை, ஆளுமை நசிவு, தனிமை, நிரானுகூலங்கள், மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சி ஆகிய அனைத்தும் அந்நியமாதல் என்ற கூரையின் கீழ் ஒதுங்கிக் கொள்கின்றன.” (எஸ்.வி. ராஜதுரை, 1979, அந்நியமாதல், ப.2) என்று அந்நியமாதல் குறித்து எஸ்.வி. ராஜதுரை வரையறை செய்கிறார். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நெருக்கடிகள், இயந்திரமயமான உலகில் மனித உறவுகள் இரண்டாம் பட்சமாகி மனிதர்கள் இயந்திரங்களுடன் அல்லாடிக்கொண்டிருக்கும் காலங்கள், யுத்தங்கள், அவை ஏற்படுத்துகின்ற அகதி வாழ்க்கை இவ்வாறானவை அந்நியமாதல் உணர்வு நிலையை ஏற்படுத்துவனவாக கருதமுடிகிறது. இவை சர்ரியலிசம் படைப்புக்களுடன் மிக நெருக்கமாக வருவதனையும் படைப்புக்களின் ஊடாகக் கண்டுகொள்ளமுடியும். குறிப்பாக இரண்டு உலகப் போர்களுக்குப் பின்னர்தான் சர்ரியலிசம் படைப்புக்கள் தோற்றம் பெற்றதாக கருதப்படுகிறது. புதுக்கவிதைகளும் அதி நவீன வாழ்வுப் பின்னணிக்கு ஊடாக 'கனவுக்கும் நிஜத்துக்கும் இடையிலான' இவ் உணர்வை உள்வாங்குகின்றன.

“சர்ரியலிசம் முதல் உலகப் போருக்குப் பின் பிரான்சில் தோன்றியது. போருக்குப் பின் முதிர்ந்துவிட்ட முதலாளித்துவ முரண்பாடுகளின் விளைவான கருத்துக்களே இக்கொள்கையின் அடிப்படை. இது பிராய்ட்டின் அகவயக் கொள்கையின் மீது அமைந்தது. பயங்கரக் கனவுகள், உருவெளித் தோற்றங்கள் பயங்கர மனோவிகாரங்கள் என்பன இக்கொள்கையின் இலக்கியக் கருக்களாகும்.” (பேராசிரியர் நா. வானமாமலை, 1999, புதுக்கவிதை முற்போக்கும் பிற்போக்கும், ப.15) என்று சர்ரியலிசம் கொண்டுவருகின்ற படைப்புக்குறித்து கருதப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் இரண்டு படைப்புக்களும் வெளிப்படுத்துகின்ற உள்ளடக்கத்தினையும் அவற்றின் சிறப்பம்சங்களையும் நோக்கலாம்.

பார்த்திபனின் 'தீவுமனிதன்' சிறுகதையில் அந்நியமாதல்

ஜேர்மனியில் வாழும் பார்த்திபன் இலங்கையிலிருந்து 1983 இன் பின்னர் புலம்பெயர்ந்து எழுதத்தொடங்கிய ஆரம்பகாலப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர். இவர் எழுதிய 'தீவுமனிதன்'

என்ற சிறுகதை ஒரு மனிதனின் தனிமையுணர்வினை பிரதான கருப்பொருளாக எடுத்தாள்கிறது.

புலம்பெயர் படைப்புக்களின் உள்ளடக்கத்தில் தனிமையுணர்வினை எழுதுதலும் ஒரு வகைப்பாடாக பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக இச்சிறுகதை தனிமையை மட்டும் பேசுவந்தாலும் அதற்குள்ளே முன்வைக்கப்படும் கதைச் சம்பவங்கள் ஊடாக மேலும் பல விடயங்களை ஆழமாக நோக்கமுடியும். ஒருவன் தனிமையை நாடுவதற்கும் அவன் சமூக ஊடாட்டத்திலிருந்து விலகியிருப்பதற்கும் இந்தச் சமூக மாந்தர்களின் செயற்பாடுகளே காரணங்களாக அமைந்துள்ளன என்பதை இக்கதை சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

கதையின் அமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பம் மற்றும் முடிவு தவிர்த்து நான்கு தனித்தனிச் சம்பவங்களின் ஊடாக கதை நகர்த்தப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். குறித்த பிரதான பாத்திரம் தொடர்புபடும் சம்பவங்கள், அதன் அனுபவங்கள் தனிமையை நாடுவதற்கு காரணங்களாக அமைந்துள்ளன.

1. சிறுவன் தாயகத்தில் வாழும்போது உறவினரின் சுடுவார்த்தைகளால் தனித்துப்போதல்.
2. புலம்பெயர்ந்து வாழும்போது கூடஇருந்த நண்பன் வேறு நாட்டுக்கு குடும்பமாகச் சென்றுவிட தனித்துப் போதல்.
3. ஒரு பெண்ணின் நட்புக் கிடைத்தும் இறுதியில் தனித்துப் போதல் (அவள் வேறு ஒருவனைத் திருமணம் செய்தல்).
4. புகலிடத்தில் ஒரு குடும்பத்தினரின் நட்புக் கிடைத்தும் இறுதியில் அவர்களாகவே தவிர்த்து விடுவதால் தனித்துப் போதல்.

ஆகிய நான்கு கட்டங்கள் ஊடாக இக்கதை நகர்த்தப்படுகிறது. இங்கு முக்கியமாக இந்தத் தனிமை சிறுவனாக இருக்கும்போது அவனுக்கு சூழ இருப்பவர்களால் ஏற்படுத்தப்படுவதாக கதையில் கூறப்படுகிறது. நமது சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் சமூகக் கொடுமைகள் பல உள்ளன. அவற்றுள் சாதியமும் வர்க்கமும் முக்கியமானவை. மற்றவரை குலத்தின் அடிப்படையிலோ அல்லது அந்தஸ்தின் அடிப்படையிலோ இழிவுபடுத்தி துன்பப்படுத்திப் பார்ப்பதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடையும் மனித மனம் எப்போதும் தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பது ஒரு சாபக்கேடாக உள்ளது. அந்தச்

சாபக்கேடுதான் கதாபாத்திரம் இளம் பராயத்திலேயே தனிமையை நாடிச் செல்வதற்கும் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது.

“அப்போது நான் சின்னப்பிள்ளை வெளியே போய் என்னைப் போலிருக்கும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கள்ளன் பொலிஸ் விளையாடினேன். போளை அடித்தேன். கோவில்கட்டித் தேர் இழுத்தேன். இலந்தைப் பழம் பொறுக்கினேன். பிள்ளையார் பந்து எறிந்தேன். அவர்களைப் பெற்றோர் எனக்கும் அவர்களுடன் சேர்த்து அன்பு காட்டி உபசரிப்புச் செய்தனர். அவர்கள் வாசலில் நான் தினமும் வரம் கேட்டேன்.

எனக்கும் சில விசயங்கள் பிடிபடும்வரை எல்லாம் உண்மையென்றுதான் நம்பினேன்.

எனது ஏக்கத்தை வைத்து பெரிசுகள் வேடிக்கை பார்ப்பதை உணர எனக்கு நீண்டகாலம் பிடிக்கவில்லை.

எங்கள் தோட்டப்பயிரை மட்டும் வெள்ளாடு மேய்ந்ததாக கதையளந்தார்கள். எங்கள் தோட்டத்திற்கு மட்டும் வேலியில்லை யென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

நான் கூசிக் குறுகிப் போனேன்.

இது அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

என்னைப் பிளந்து, கதை பிடுங்கி, தங்களுக்குத் தீனி தேடுவதற்காக என்னை அணைத்து தங்கள் கூட்டுக்குள் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அந்தச் சமூகப் பிராணிகள் ஓங்கி ஊளையிட்டன.

நான் சிதைந்து போனேன்.” (பார்த்திபன், ‘தீவுமனிதன்’)

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர்தான் அவன் தனக்கு தனித்தீவாக தனது வீட்டின் ஒரு அறையை எடுத்துக்கொண்டு வானத்தைப் பார்ப்பதும் தனியே இருப்பதுமாக தனது பொழுதைக் கழிக்கிறான்.

“பழைய சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த சின்ன அறைக்குள் எனது கட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். இரண்டு யன்னல்களில் ஒன்றைப் பூட்டி ஒன்றைத் திறந்து வைத்தேன். எனது தீவு தயார்” (தீவுமனிதன்)

பின்னர் புலம்பெயர்ந்து சென்றதன் பின்னர் தனிமை தன்னைத் தொடர அனுமதிக்கமாட்டேன். புதிய மனிதர்களையும் புதிய வாழ்வையும் தன்னால் நெருங்கமுடியும் என்று எண்ணுகிறான். இந்நிலையில் அவனுக்கு ஒரு நண்பன் கிடைக்கிறான். அந்த நண்பனுக்கு திருமணமாகி குழந்தை பிறக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்தின் அன்பில் நனைகிறான்.

“எனக்குக் குழந்தைகள் பிடிக்கும். மிகவும் மிகவும் பிடிக்கும். குழந்தைகள் உலகத்தில் வாழ எனக்கு இன்னும் பிடிக்கும். குழந்தையை எனது முதுகில் ஏற்றி யானையாக்கினேன். அதுக்குச் சிரிப்புக் காட்ட குரங்கானேன். அடி வாங்கினேன். மூத்திரத்தால் நனைந்தேன். அது ஓடி வந்து என்னில் தாவி ஏறும்போது எனக்கு எல்லாம் மறந்து போனது. என்ன இனிமையான உலகம். அதிசயங்கள் என்னெவெல்லாம் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.” (தீவுமனிதன்)

என்று புகலிடத்தில் மகிழ்ச்சியாக இருந்த தருணத்தில் அந்த நண்பன் குடும்பமாக வேறு நாட்டுக்குச் சென்றுவிட தனிமைப்பட்டு விடுகிறான். இந்நிலையில்தான்

“இவர்களுக்குத் தெரியுமா எனது தீவைப் பற்றி... அதன் தனிமை பற்றி... அதன் கொடுமை பற்றி... நான் எவ்வளவு கடுமையாகப் போராடி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு எனது தீவிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கிறேன். இப்போது மீண்டும் அங்கே கொண்டுபோய் விடப்போகிறார்கள். எனது உணர்வுகளுக்கு மொழியில்லை என்பதால்தான் அது யாருக்கும் கேட்கவில்லையா? (தீவுமனிதன்)

“நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது எனது தீவு. ஒரு செற்றி, ஒரு கசற்றெக்கோடர், ஒரு புத்தக அலுமாரி, ஒரு யன்னல் இவை மட்டும்தான் இப்போது என்னோடு.” (தீவுமனிதன்)

என்று எழுதுகிறார். இந்நிலையில் மூன்றாவதாக மற்றொரு சம்பவம் நடைபெறுகிறது. இந்த அனுபவங்களுக்குப் பின்பு இனி நான் யாரிடமும் ஏமாறக்கூடாது. யாரிடமும் அன்பு செலுத்தக்கூடாது. மிக அவதானமாக இருக்கவேண்டும் என்று கதாபாத்திரம் எண்ணுகிறது. இந்நிலையில் முதல்முதல் ஒரு பெண்ணின் அன்பு கிடைக்கிறது. ஆனால் அவள் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு இவனுக்கு வந்து அறிவுரை கூறுகிறாள்.

இதன் பின்னர் மீளவும் தற்செயலாக ஒரு குடும்பத்தினரின் நட்பு கிடைக்கிறது. அந்த நட்பு அவனின் இழந்துபோன காலங்களை மீளவும் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றது. மீளவும் மனிதர்கள், மீளவும் குழந்தைகளின் குதூகலம் கிடைத்துவிடவே இனி எனக்கு தனிமை இல்லை. நான் தனித்தவன் இல்லை. என்னைச் சுற்றி மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று மகிழ்ச்சியடைகிறான். ஆனால் ஒருநாள் அவர்கள்

“எங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ வந்து போவதை தெருவில் கிடக்கிற கண்கள் கவனித்து வாய்கள் தவறாகப் பேசலாம். அதனால்... என்று அவன் சொன்னபோது நான் திரும்ப துண்டு துண்டாய் உடைந்து போனேன்” (தீவுமனிதன்)

அவன் மனிதர்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு அறுந்து போய்விடுகிறது. அதன் பின்னர் நிரந்தரமாகவே யதார்த்த உலகில் இருந்து விடுபட்டு தனது தனித்த தீவுக்குப் போய்விடுகிறான்.

இது தனிமையுடன் மட்டும் சம்மந்தப்பட்டதாக அல்லாமல் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்வின் இன்னொரு பக்கத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இங்கு தனிமை என்பது அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல என்பதும் கூட வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது சகமனிதர்களாலேயே ஏற்படுத்தப்படுகிறது.

இங்கு மேலும் குறிப்பிடக்கூடிய அம்சம் இச்சிறுகதையின் மொழி மற்றும் அதன் கதையோட்டம். பொதுவாகவே பார்த்திபனின் கதைமொழி மிக எளிமையானது. சிக்கலில்லாதது. அது ஈழத்திற்கேயுரிய தனித்துவத்துடன் வெளிப்படக்கூடியது. இச்சிறுகதையிலும் அது வெளிப்படுகிறது.

தவிரவும் கதையோட்டத்தில் இருக்கும் சூழல் பற்றிய வர்ணனையும் குறிப்பிடக்கூடியதாகும். சிறுவனாக தாயகத்தில் வாழ்ந்தபோது அந்த நிலம், வீட்டு அறையின் நிலை ஆகியவற்றைக் குறித்துக்காட்டுவதிலும் வானத்தையும் மேகத்தையும் அதன் அழகையும் எடுத்துக்காட்டுவதிலிருந்தும் யாருமே வந்துபோகாத தனித்த அறையை ஒரு தீவாக உருவகிப்பதுமாகிய சம்பவங்களை இச்சிறுகதையில் மிகக் கட்டிறுக்கமான மொழியில் கூறுகிறார்.

“அழகான வானம். நீல நிறம் அதன் கீழாக வெண் பஞ்சு மேகங்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. அந்த மேகங்கள் சில நேரங்களில் சில உருவங்களாக மாறும்.”

“எனக்கு ஆகாயம் பிடித்தது. அதன் நீலம் மிகவும் பிடித்தது. ரசித்துப் பார்த்தேன். பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். பள்ளிக்கூடம் போய் வந்து மிச்ச நேரங்களில் எனது தீவுக்குள் வந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். வெளியே எங்கும் போவதில்லை. யாரையும் சந்திப்பதில்லை. எனக்குத்தான் எனது தீவு இருக்கிறதே” (பார்த்திபன், 2001, “தீவு மனிதன்”, கண்ணில் தெரியுது வானம்)

முடிவுரை

எமது மரபின்படி ‘தனித்திருத்தல்’ என்பது அதிகம் இல்லை. சங்க இலக்கியங்களும் கூட தலைவன் வேறு புலத்திற்கு தொழில் நிமிர்த்தம் சென்றாலும் குறிப்பிட்ட பருவ காலத்திற்கு இடையில் திரும்பி வருவேன் என்று வாக்களித்துவிட்டே செல்கிறான். பாலைநில ஒழுக்கமும் தலைவனுடன் தலைவி உடன்செல்லலையே குறிப்பிடுகின்றது. எமது மரபின்படி திருமணம் முடித்த பெண் கணவன் வெளியூர் சென்றவிடத்து அவளின் தாய் தகப்பன் வீட்டில் தங்குகிறாள். ஆரம்பத்தில் இருந்த தாய்வழிச் சமூக அமைப்பும், கூட்டுக்குடும்ப அமைப்புக்களும் கூட எப்போதும் தனித்திருத்தலை விரும்பியனவாக இல்லை.

கூட்டுக்குடும்பம் பின்னர் உடைந்து கருக்குடும்பமாகியபோதும், எமது உறவுமுறைகளும் ஊடாட்டமும் பாரம்பரிய சடங்குகளிலும், விழாக்களிலுமே நீடித்திருந்தன. இது ஈழத்தில் இடம்பெற்ற உள்நாட்டு இடப்பெயர்வுகளுடன் மேலும் மாற்றமுறத் தொடங்குகிறது.

ஆனால் தற்கால வாழ்வு முற்றிலும் மாறிவிட்டது. காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. கூடவே மனிதனும் சேர்ந்து ஓடவேண்டியவனாகவே உள்ளான். அதுவும் வளர்ச்சியடைந்த மேற்கு ஐரோப்பிய சமூகத்தில் மனிதன் இயந்திரமாகி விடுகின்றான். இன்றைய உலகமயமாக்கல் இதனை இன்னமும் வேகமாக்கியிருக்கின்றது. உலகமயமாக்கல்; ‘கலாசாரத்தை’ பண்டமாகப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டதால் மனித உறவுகளும் உணர்வுகளும் பின்தள்ளப்படுகின்றன. இந்த வாழ்வுக்குள் அமிழ்ந்து போகின்ற நிலையைத்தான் மேற்குறித்த இரண்டு படைப்புக்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

எனவே இரண்டு படைப்புக்களும் மனிதர்களிடமிருந்து மனிதர்கள் அந்நியமாதலையே குறிக்கின்றன. ஒருவருக்கு மனிதர்கள்

மட்டுமல்லாமல் சூழலும் கூட அந்நியப்படுகிறது. மற்றவருக்கு மனிதர்களும் அவர்களின் உணர்வுகளும் வேண்டாதவையாக மாற சூழலும் தனிமையும் மட்டுமே விருப்புக்குரியவையாக மாறுகின்றன. இதிலிருந்து தனிமனிதன் ஒருவனின் தனிமைக்கும், அவன் மற்றவர்களிடமிருந்து அந்நியமாகி இருப்பதற்கும் மனிதர்களின் செயற்பாடுகளே காரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன என்று கருதமுடிகிறது. உலகம் இயந்திரத்திற்குள் மூழ்கிப்போனதால் மனிதர்களின் உணர்வுகள் கவனிப்பாரற்றுப் போகின்றன. இந்நிலையில் மனிதர்களை நோக்கி, மனித உணர்வுகளை நோக்கி, மானிடவியற்கல்வியை நோக்கி மனிதர்கள் நகரவேண்டிய தேவையினை இப்படைப்புக்கள் வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

சு. குணேஸ்வரன்

(நன்றி: 'ஞானம்' ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் - சிறப்பிதழ் 2014 டிசம்பர்)

□ □ □

பார்த்திபனின் 25 சிறுகதைகளையும் வாசித்து அதில் படிந்த - புரிந்த விடயங்களை எழுத முற்பட்டிருக்கிறேன். இலங்கை பற்றியனவாகவும் புலம்பெயர் தேசத்தின் வாழ்வு பற்றியனவாகவும் அமைந்த இச்சிறுகதைகளின் நோக்கும் போக்கும் வெவ்வேறாக அமைந்துள்ளமையை முதலில் சுட்டிக்காட்டவேண்டும்.

அம்மா பாவம், நாளை என்ற இரு சிறுகதைகளிலும் சிறுவனின் அங்கலாய்ப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது. அம்மா பாவம் என்ற சிறுகதையில் வரும் சிறுவனின் 'அம்மா ஏன் இப்படி இருக்கவேண்டும்' என்ற சந்தேகமும் நாளை என்ற சிறுகதையில் வரும் வினோத் என்ற சிறுவனின் குடும்பம் ஜேர்மனியில் வாழும் நிலையில் 'கறுப்பனே உனது நாட்டுக்குப் போ' என்று வினோத்தை நோக்கி அவனது நண்பன் கூறும் வார்த்தைகளும் அழுத்தமான உணர்வினை ஏற்படுத்துகின்றன. நாளை என்ற சிறுகதையில் வரும் சிறுவனின் பெற்றோரின் செயற்பாடு, இன்று வீட்டுக்கு வீடு நாட்டுக்கு நாடு நடப்பதையே நினைவூட்டுகின்றது.

உள்ள கதைகளுக்குள் பெரிய கதையாக அமைந்த கெட்டனவாழும் என்ற சிறுகதை புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஒருவரின் கடந்தகால பாதிப்பின் மன உளைச்சலையும் மனித நேய-இரக்கத்தன்மையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. யுத்தத்தால் மக்கள்

கொல்லப்பட்டதை ஒரே ஒரு ஊரிலே என்ற சிறுகதை ஆசிரியர் கூற்றாக கதையைக் கூறுகின்றது.

பசி என்ற சிறுகதையானது மீனவக் குடும்பத்தின் வறுமையைச் சித்திரிப்பதாகவும் அதற்குக் காரணம் நாட்டுப்பிரச்சினைதான் என்பதையும் 'பசிக்கு பசிக்க மட்டுந்தான் தெரியும்' என்பதை உணர்த்தும் ஓர் சிறுகதையாகவும் அமைந்துள்ளது. அதேவேளை; இந்த சிறுகதையை வாசிக்கும்போது எனக்கு கண்ணீர் வந்துவிட்டது. வறுமைக்கு இரையாகும் சமூகத்தின் நிலை எப்போது இல்லாமல் போகும் என்ற ஆதங்கமும் ஏற்பட்டது.

பாதியில் முடிந்த கதையை வாசிக்கும்போது கனவு கண்டாலும் அது விபரீதங்களை ஏற்படுத்துமா? ஏன்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. அண்ணனுடைய வீடு, தாலிக்கொடி போன்றவை மண்ணோடு மண்ணாகப்போய் விட்டன.

விபத்தை மறந்துவிடு என்ற சிறுகதையானது கதைக்குள் கதையாக எழுதப்பட்டு வாசிக்கும் வாசகர்களை அடுத்து என்ன வரப்போகின்றது என்று சிந்திக்க வைக்கும் தன்மையுடையதாக உள்ளது. வேதனையால் வெந்து தவிக்கும் பெண்களுக்கு அறிவுரை கூறும் சிறுகதையாகவும் இச் சிறுகதை அமைந்துள்ளது.

ராதா பெரிசான பின் என்ற சிறுகதை என்மனதில் புதுவித சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது. தங்களை அழகுபடுத்திப்பார்க்கும் பெண்களிலிருந்து வித்தியாசமானவளாக ராதா படைக்கப்பட்டுள்ளாள். அவளுடைய வார்த்தைகளும் அடுக்கடுக்கான கேள்விகளும் எனக்கு பிடித்திருந்தது.

மனைவி இறக்குமதி, வந்தவள் வராமல் வந்தால் போன்ற சிறுகதைகள் வித்தியாசமான தலைப்புடன் எழுதப்பட்டுள்ளன. 'ஒரு பொருளை இறக்குமதி செய்தா அதற்குரிய கட்டணத்தை கொண்டு வாற கூலியையும் பொருளைப் பெறப்போகிறவனே கட்டவேணும்' என்ற வார்த்தைகள் தலைப்புக்கு ஏற்றமாதிரி அமைந்துள்ளன. மைதிலி என்ற பெண்ணை ஜேர்மனிக்கு எடுப்பதற்கு அண்ணா படும் கஷ்டங்களைப் பற்றி வந்தவள் வராமல் வந்தால் - சிறுகதை விபரிக்கிறது.

இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வ.செ, தீவு மனிதன், பலமா?, மேற்கின் ஒரு பக்கம் என்ற நான்கு சிறுகதைகளும் சிந்திக்கும் திறன்

வேறுபட்டதாகவும் இலகுவில் வாசித்து விளங்க முடியாததாகவும் உள்ளது.

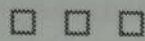
காதல் என்ற சிறுகதையானது ஒரு ஆணின் உணர்வுகளையும் காதல் வயப்பட்ட நிலையையும் பெண்ணின் உறுதியான வார்த்தைகளையும் கூறி வாசகர்களை ஒவ்வொரு கோணத்திலும் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது. இச் சிறுகதையை வாசிக்கும்போது எனக்குச் சுவாரசியமாக இருந்தது. அழகான பெண்களைக் கண்டால் ஆண்களுக்கு ஏற்படும் காதல் உணர்வை வெளிப்படையாக சிறுகதையாசிரியர் எழுதியது பிடித்திருக்கிறது. அதே போன்றே மூக்குள்ளவரை என்ற சிறுகதையானது இருபத்தைந்து சிறுகதைகளிலும் நகைச்சுவை உணர்வு கொண்டதாகவும் வாசிக்க வாசிக்கத் தூண்டுவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

ஒரு பிரஜை ஒரு நாடு என்ற சிறுகதையின் இறுதி முடிவு என்னவென்று சொல்லப்படவில்லை. தாய் மகளுடன் பதுங்கு குழிக்குள் சென்றுவிடுவாளா? இல்லை மகள் இறந்துவிடுவாளா?, இல்லை தாயை இராணுவம் பிடித்துக்கொண்டுபோட்டாங்களா? என்ற மூன்று விதமான வினாக்கள் எனக்குள் உண்டு.

பொதுவாக இருபத்தைந்து சிறுகதைகளும் வெவ்வேறுபட்ட உணர்வு நிலையைத் தோற்றுவிப்பவையாகவும் வாசிக்கத் தூண்டுபவையாகவும் உள்ளன. சில கதைகள் ஒரே தடவையில் வாசித்து விளங்கமுடியாதவையாகவும் உள்ளன.

மு. வேணுகா

2011

எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு துணிவும் தைரியமும் வேண்டும். அவ்வாறு இருப்பவரிடம்தான் தனித்தன்மையைக் காணமுடியும். சமூகத்தை தன்வசம் கட்டிவைத்திருப்பதில் கலாச்சாரம் மிக முக்கியமானது. கலாச்சாரம் படிநிலையாக்கத்தைக் கொண்டது. இதனூடு மேலாதிக்கத்தைப் பேணுகிறது. இந்த மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத நபர்களிடமிருந்து அதனை மறுக்கும் குரல்கள் வெளிப்படும். அத்தகைய குரலாக பார்த்திபனின் எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

இருபத்தைந்து சிறுகதைகளையும் இரு வகையாகப் பார்க்கலாம்.

1. எமது நாட்டில் நிலவிய இனப்பிரச்சினை. யுத்தத்தினால் ஏற்பட்ட அவலமும் வலியும்

பசி, பாதியில் முடிந்தகதை, ஒரு அம்மாவும் அரசியலும், ஒரு பிரஜை ஒரு நாடு, ஒரே ஒரு ஊரிலே எனத் தொடரும் கதைகள் கூறும் வலிகள் இன்னும் வலிக்கிறது.

2. இந்த வலியிலிருந்து தப்பி வாழ நினைத்து மேற்கு நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து சென்றோர் அங்கு உணரும் வலிகளும் முரண்பாடுகளும்

கெட்டன வாழும், பனியில் எரியும் இரவுகள், பலம், தூள், ஐம்பது டொலர் பெண்ணே, மூக்குள்ளவரை ... என தொடரும் கதைகள்.

இவ்விதம் இரு வகைக்குள் அடக்கினாலும் ஒவ்வொரு கதையுமே ஒவ்வொரு விதமான பிரச்சினைகளை காட்டிநிற்கின்றது.

ஒருவர் தனது மனதுக்குள் நெருடிக்கொண்டிருக்கும் பிரச்சினையை ஏதோ ஒரு வடிவில் பிறருக்கு வெளிப்படுத்த முயலும்போது அது வலிமைமிக்க படைப்பாகின்றது. வெளிப்படுத்தும் பிரச்சினை வெளிப்படுத்துபவருடையதாக இருக்கவேண்டும் என்பதல்ல. வெளிப்படுத்துபவர் தான் கண்டது கேட்டது அனுபவித்தது என எதுவாகவும் இருக்கலாம்.

குறித்த இருபத்தைந்து சிறுகதைகளிலும் எமக்குத் தெரியாத பல பிரச்சினைகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உதாரணமாக ஐம்பது டொலர் பெண்ணே , கெட்டனவாழும், தூள்... என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ஆயினும் சில கதைகள் இதற்கு மாறாக உள்ளமையையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எந்த ஒரு படைப்பும் குறித்த பிரச்சினையை வெளிப்படுத்துவதனுடாக பார்ப்போரை அல்லது வாசிப்போரை சிந்திக்க வைக்க வேண்டும். அச் சிந்தனை அவருக்குள்ளும் வெளியிலும் ஊடாட்டத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதன் வழி மாற்றங்கள், மாற்றங்களை நோக்கிய படிமுறைகள் இடம்பெறும் அல்லது அப்படியே போகும். இதற்கு மாறாக, சில சிறுகதைகள் பிரச்சினைக்கு தீர்வு சொல்வதாக உள்ளன.

மனைவி இறக்குமதி, கல்லாலான கணவன், காதல், ராதா பெரிசான பின் ஆகிய கதைகள் இத்தகையனவாக உள்ளன. இது வாசிப்போர் எதுவும் தெரியாதவர்கள், எழுதுவோர் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் என எண்ணும் மனோபாவத்தின் விளைவாகத் தெரிகின்றது. அதிகாரத்தின் கருவியாக பிரதிகள் வாசகர் முன் நிறுத்தப்படுவதே இன்றைய எழுத்துலகின் வழமையாக உள்ளது. இதன்மூலம் பிரதியை எழுதியவர் அதிகாரத்துக்குரியவர் ஆக்கப்படுகின்றார். இதனால் பிரதியின் உரையாடும் இரு திசைப்பண்பு தீய்க்கப்பட்டு எழுத்தாளரின் விருப்பை ஒலிக்கும் ஒரு திசைப்பண்பு ஏற்றப்படுகின்றது. தீர்வு சொல்லுவதன் மூலம் இக்கதைகளும் அத்தகையனவாகவே எழுதியவர் தனது கருத்தினை சொல்லமுற்படுவதாகவே உள்ளது.

அதுமட்டுமல்ல, ஒரு பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பது அல்லது முடிவெடுத்தல் என்பது தனியே பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமல்ல. சந்தர்ப்பமும் சூழலுமே அதனைத் தீர்மானிக்கும். இங்கு குறிப்பிட்ட கதைகளில் பாத்திரங்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் கதையில் காட்டப்படும் சூழலுக்கு பொருத்தமானதாக உள்ளது. வாசகர்கள் எல்லோரும் இதனை உணர்ந்து கொள்ளுவர் என்பதல்ல. கூறப்படும் முடிவினை அத்தகைய பிரச்சினைக்கான பொது முடிவாக எடுத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு உண்டு. ஏனெனில் விளக்கம் சொல்லவோ, சரி செய்யவோ எழுதியவர் இல்லாத நிலையிலேயே எழுத்து வாசிக்கப்படுகிறது. எனவே எழுத்து என்பது தவறாகப் புரிந்து கொள்வதற்கான சாத்தியத்தைக் கொண்டுள்ளது.

கல்லாலான கணவன் சிறுகதையில் சொல்லப்படும் முடிவில் எனக்கும் உடன்பாடு உண்டு . ஆனால் அந்த முடிவினை அத்தகைய பிரச்சினைக்கான பொது முடிவாக கொள்ள முடியாது. அந்த நிலைமையில் எடுக்கப்பட்ட முடிவு சரியானதாக உள்ளது. ஆனால் பிரச்சினை இதுவாக இருக்கலாம். பிரச்சினைக்கான சூழல் வேறானதாக இருக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக காரணம் தெரியாது இதுவரை நன்றாக இருந்த கணவர் சில நாட்களாக மாறுபட்ட நடத்தை உடையவராக மனைவியை கொடுமைப்படுத்துபவராக நடந்து கொள்கின்றார். இத்தகைய ஒரு சூழலில் குறித்த கதையில் சொல்லப்படும் முடிவு அல்லது எடுக்கப்படும் முடிவு எந்தளவுக்கு சரியாக அமையும் என்பது சொல்லமுடியாது. சொல்லப்படுவது சந்தர்ப்பம் மட்டுமே. இதனை மட்டும் கொண்டு முடிவுக்கு வரமுடியாது. நிலைமையின் தன்மை முழுமையாக தெரியும் போதே முடிவெடுத்தலை யோசிக்கமுடியும்.

அத்தோடு இக்கதையில் பாதிக்கப்பட்ட பெண் அந்த முடிவினை எடுக்கவில்லை. ஒரு ஆணை முடிவெடுக்க உதவுகின்றார். உதவுகின்றார் என்பதை விடவும் முடிவினை எடுத்தார் என்றுதான் சொல்லமுடியும். இது பெண்கள் எப்போதும் சுயமாக முடிவெடுக்க முடியாதவர்கள் என்றும் ஆண்கள்தான் சரியான முடிவினை எடுக்கக்கூடியவர்கள் என்றும் சொல்வதாக உள்ளது.

இதே போன்று மனைவி இறக்குமதியில் பெண்களை இறக்குமதி செய்யும் ஆண்களுக்கெதிராக சுகந்தி எடுத்த முடிவிலும் எனக்கு உடன்பாடு உண்டு. ஆனால் அதற்குள் இடம்பெறும் ஏமாற்றுக்கு உடன்பட முடியவில்லை. இத்தனை தெளிவாக முடிவெடுக்கும் ஒரு பெண்ணினால் ஏன் முன்பே இதனை சம்பந்தப் பட்ட நபருக்கு தெரியப்படுத்தமுயலவில்லை. பெற்றோருக்கு விளங்கவைப்பது கடினமாக இருக்கலாம். ஆனால் சம்பந்தப்பட்ட நபருக்கு சொல்வதற்கு முயலவே இல்லை. ஒரு நபர் நல்லவராக இருக்கலாம் அல்லது மோசமானவராக இருக்கலாம். எமது முடிவு நியாயமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒருவரை நம்ப வைத்து எதிர்பாராத முடிவை கொடுப்பது என்பது ஏமாற்றுவதுதானே. இதற்கும் நியாயம் இருக்கலாம். ஆனால் சுகந்தியும் சிறியும் சந்திக்கும் போது இடம்பெறும் உரையாடல் கருத்துச் சொல்வதாக இருக்கின்றதே தவிர இயல்பான உரையாடலாக இல்லை. இருவரும் சந்திக்கும் போது இருவருக்குள்ளும் ஏற்படும் உணர்வு போராட்டம் பிரச்சினையை மையப்படுத்தியதான உரையாடல் எதுவும் இல்லாமல் வெறுமனே எழுத்தாளர் தனது கருத்தை கூறுவதாகவே உள்ளது. இங்கும் பெண்கள் இப்படித்தான் தெளிவற்ற முடிவெடுப்பவர்கள். சுயநலமானவர்கள் ஏமாற்றுவது அவர்களுக்கு இயல்பானது என பெண்கள் பற்றி பொதுவாக சமூகம் கொடுக்கும் வியாக்கியானங்களையே வலுப்படுத்துவதாக உள்ளது.

ராதா பெரிசான பின் - நடைமுறைப் பிரச்சினை. கட்டாயம் பேசப்படவேண்டியது. ஆனால் இக்கதையில் ராதாவுக்குள் நடக்கும் மன வியாபாகங்கள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு அதனூடு பிரச்சினையின் பரிமாணத்தை காட்டாமல் எழுத்தாளர் தான் சொல்ல விரும்பியதை சொல்வதற்காக அக்கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கியது போன்றுள்ளது. இதனால் கதையின் தொடக்கத்தில் இருந்த இயல்பு முடிவில் புனைவாகின்றது. முடிவை சொல்வதன் மூலம் எழுத்தாளர் தான் சொல்ல நினைத்ததை சொல்வதாக உள்ளது.

காதல் - இக் கதையிலும் இயல்பாகத் தொடரும் கதை ஸில்வியாவின் வெளிப்பாடு வருகையில் இயல்பில்லாமல் போகின்றது. ஸில்வியா என்ற பாத்திரத்தினூடாக எழுத்தாளர் தன் கருத்தையே சொல்லமுயலுகின்றார். சொல்வது தவறல்ல. சொல்வது வாசிப்போரை யோசிக்கவைக்கவேண்டும் தவிர இப்படி யோசிக்கவேண்டும் என சொல்வது வாசகரின் வெளியை மட்டுப்படுத்துவதாகும். இது எழுத்தின் அதிகாரம் அல்லவா?

பொதுவாக சொல்லப்படும் பிரச்சினைகள் யாவும் உண்மை. பிரச்சினைக்கு ஆசிரியர் தீர்வும் சொல்ல முற்படும் இடங்களில் பாத்திரங்கள் இயல்பாக நகர்த்தப்படாமல் தான் சொல்ல விரும்பியதை சொல்வதில் மட்டும் கவனம் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்தமாக எல்லாக் கதைகளையும் வாசிக்கும் போது இதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. அதாவது ஆசிரியருக்கு குறித்த பிரச்சினைகள் மீதுள்ள தார்மீகக் கோபமே இவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என. ஆனால் தனித்தனியாக வாசிக்கும் போது இவ்வாறு புரிந்து கொள்வது கடினம்.

படைப்பு என்பது ஒரு வாசகனுடைய புரிந்துகொள்ளல் மீது நிகழும் செயல்களின் ஒரு வரிசைத் தொடர். ஒரு படைப்புக்கு பொருள் விளக்கம் சொல்வதென்பது வாசிப்பின் கதையைக் கூறுவதாகும். வாசகனுடைய “எதிர்பார்ப்புக்களின் எல்லையினாலேயே” அது வாசிக்கப்படுகிறது. வாசகருடைய அனுபவங்களின் எல்லைப்பரப்பு தொடுக்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் விதமாகவே ஒரு படைப்பின் பொருள் விளங்கப்படுகிறது. வாசகருடைய எதிர்பார்ப்புக்களின் எல்லையை பல்வேறுபட்ட காரணிகள் பாதிக்கும்.

உதாரணமாக வாசகர் ஒரு பெண்ணாயிருத்தல்
வாசகர் ஒரு ஆணாயிருத்தல்...

எனவே எழுத்தை விளங்கிக் கொள்வதில் எழுத்தாளரின் பங்கு என்பது மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதே. குறித்த கதைகளில் எழுத்தாளரின் ஒருதிசைப் பண்பே மேலோங்கியுள்ளது. ஆயினும் ஒட்டுமொத்த கதைகளையும் நோக்கும் போது ஒவ்வொன்றும் புரையோடிப் போயிருக்கும் புனிதங்களை உடைக்கும் எதிர்க்கதையாடலாகவே உள்ளன.

செண்பகவல்லி

2012

பார்த்திபன் 1984 செப்டம்பரில் இலங்கையிலிருந்து ஜேர்மனிக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர். புகலிடத்திலிருந்து எழுதிய ஆரம்பகாலப் படைப்பாளிகளில் முதன்மையானவர். இவர் எழுதிய நாவல்களையோ சிறுகதைகளையோ படைப்புக்கள் சார்ந்த கூற்றுக்களையோ ஈழத்தில் மிகச் சாதாரணமாகப் பெற்றுவிடமுடியாத நிலையே தற்போது பார்த்திபனைப் பொறுத்தவரையில் உள்ளது.

இதுவரை பார்த்திபனின் படைப்புக்களுக்கு எழுதப்பட்ட விமர்சனங்களில் 14 சிறுகதைகளை மையமாகக் கொண்டு யமுனா ராஜேந்திரன் 'கிழக்கும் மேற்கும்' மலரில் எழுதியதே ஓரளவு விரிவான பதிவாக இருந்தது. மேலைத்தேயப் படைப்பாளிகளில் நைஜீரிய எழுத்தாளர் பென் ஒக்ரி, குர்திஸ் எழுத்தாளரான ஸோரக்லி போன்றோரின் படைப்புக்களின் கருத்துலகமும் பார்த்திபனின் கருத்துலகமும் ஒன்றுதான் என ஒப்பிட்டுக் கூறுமளவுக்கு அவரது சிறுகதைகளின் பேசுபொருள் இருக்கின்ற நிலையில் பார்த்திபனைத் தேடவேண்டும் என்ற சிந்தனை உதித்தது.

இந்த வகையில் இக்கட்டுரையானது அவரது முழுப் படைப்புக்களையும் ஒரு வாசகனுக்கோ ஆய்வாளனுக்கோ தமிழ்ச்சூழலில் அறிமுகம் செய்தவற்கான ஆரம்ப நிலையாகவே அமைந்துள்ளது.

பார்த்திபனின் படைப்புக்கள்

நாவல்/குறுநாவல்

நாவல்/குறுநாவல் என்ற அடிப்படையில் ஐந்து படைப்புக்களைப் பார்த்திபன் எழுதியுள்ளமை அறியப்படுகிறது. அவற்றுள்:

1. வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள் (1987, தென்னாசிய நிறுவனம், மேற்கு ஜேர்மனி - 3 ஆவது வெளியீடு)
2. பாதி உறவு (1987, தென்னாசிய நிறுவனம், மேற்கு ஜேர்மனி - 4 ஆவது வெளியீடு)
3. ஆண்கள் விற்பனைக்கு (1988, தென்னாசிய நிறுவனம், மேற்கு ஜேர்மனி - 5 ஆவது வெளியீடு)

4. கனவை மிதித்தவன் (1988-1993 வரை வெளிவந்த தூண்டில் சஞ்சிகையில் 58 தொடர்களுடன் முற்றுப்பெறாத நாவல்)
5. சித்திரா - பெண் (நமது குரல் சஞ்சிகையில் தொடர்கதையாக வந்துள்ளது. ஆதாரம்: மங்களேஸ்வரி தூண்டில் - இதழ் 30, ஜூன் 1990)

சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

1. நிஜங்கள் (1986, தென்னாசிய நிறுவனம், மேற்கு ஜேர்மனி 1 ஆவது வெளியீடு)
2. ஜனனம் (தென்னாசிய நிறுவனம், மேற்கு ஜேர்மனி 2 ஆவது வெளியீடு)

தேடிப் பெற்ற தகவல்களின்படி பார்த்திபனின் 25 கதைகள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் நிஜங்கள், குற்றமில்லாத கொலைகள், ஒரே ஒரு ஊரிலே, உயரம் பறக்கும் பறவைகள் ஆகிய நான்கும் 'நிஜங்கள்' தொகுப்பில் வந்துள்ளன. 'ஜனனம்' தொகுப்பில் வந்த கதைகள் பற்றி அறியமுடியவில்லை. ஏனையவை கல்லாலான கணவன், மனைவி இறக்குமதி, விபத்தை மறந்துவிடு, ஒரு காதல் நிராகரிக்கப்படுகிறது, தெரியவராதது, ஒரு அம்மாவும் அரசியலும், அத்திவாரமில்லாத கட்டிடங்கள், ஒரு தொழிலாளியும் ஒரு தொழிலாளியும், அம்பது டொலர் பெண்ணே, வந்தவள் வராமல் வந்தாள், மேற்கின் ஒரு பக்கம், தூள், பனி பெய்யும் காலம், உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம், அம்மா பாவம், பசி, ராதா பெரிசான பின், ஒரு நாள், ஒரு பிரஜை ஒரு நாடு, பலமா, தீவுமனிதன் ஆகியனவாகும்.

நாவல்/குறுநாவல்

புலம்பெயர் நாவல்களில் 1980 களின் இறுதிவரை வெளிவந்த படைப்புக்களில் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை முன்வைத்து நாவல்கள் படைக்கும் நிலை இருந்துள்ளது. பார்த்திபன், ஆதவன், ஆகியோர் இவ்வகை நாவல்களைத் தந்துள்ளனர். சீதனப் பிரச்சினை, சாதிப் பிரச்சினை ஆகியவற்றை மையப்படுத்திய படைப்புக்களாகவே அவை அமைந்திருந்தன.

1. வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்

83 இன் பின்னர் புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் நவீனங்களில் முதலில் வெளிவந்ததாக 'வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்' என்ற

குறுநாவலைக் கருதமுடியும். இது முழுமையாக சாதியத்தையே மையமாகக் கொண்டது.

கிருபைராசா வைத்தியசாலையில் மலசலகூடம் சுத்தம் செய்யும் தொழிலாளி. அவரது மகன் ரவியும் அதே ஊரில் பாடசாலை அதிபராக இருக்கும் ராமலிங்கத்தின் மகன் சுகுமாரும் இணைபிரியாத நண்பர்கள். இது சுகுமாரின் தாயாருக்கோ சகோதரிக் கோ அவளின் சிநேகிதிகளுக்கோ பிடிக்கவில்லை. வெளிப்படையாகத் தாய் பேசியும் கூட சுகுமார் அதைப் பொருட்படுத்தியதில்லை.

கிருபைராசா தன் மகன் படிக்கவேண்டும் தன்னைப் போல் கஷ்டப்படக்கூடாது என்பதற்காக மேலதிக வேலைகளுக்கும் போகிறான். ஒருநாள் வைத்தியசாலை ஓவசியர் வீட்டில் பெரிய வேலை ஒன்றை முடித்தபின்னர் தனக்கு வீட்டுக்கு வெளியில் வைத்து வழங்கப்படும் சாப்பாட்டை ஓவசியரின் வீட்டுநாய் சாப்பிடும் நிலைக்கு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறான்.

அப்போது நாட்டில் பிரச்சினை. ஷெல் வீச்சு அகோரமாக நடத்தப்பட்டபோது வைத்தியசாலையில் ஓவசியரும் குண்டடிபட்டு உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார். வைத்தியசாலையைச் சுத்தம் செய்யும் பணியில் இருந்த கிருபைராசா நிலைமையை உணர்ந்து ஓவசியருக்கு இரத்தனீ கொடுத்து அவர் உயிர் பிழைக்க உதவுகிறான்.

மறுபுறம் ரவிக்கு மட்டும் சொல்லிவிட்டு இரவோடு இரவாக சுகுமார் இயக்கத்துக்குப் போய்விடுகிறான். இதுதான் 'வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்' வெளிப்படுத்தும் கதை.

இக்குறுநாவலில் கிருபைராசாவின் பாத்திரத்துக்கு முதன்மை கொடுக்கப்படுகிறது. மறுபுறத்தில் சுகுமார் என்ற பாத்திரம்தான் முக்கியம் பெறுகின்றது. ஆனால் எந்தவொரு பாத்திரமும் இக்குறுநாவலில் அழுத்தமும் முழுமையும் பெறவில்லை என்பது மிகப்பெரிய குறைபாடாக இருக்கின்றது. இரண்டு வர்க்கப் பிரதிநிதிகளை கதையில் உலாவ வைத்து இருவரும் செய்கின்ற தியாகங்கள் சாதிவேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதனை உணர்த்துவதே முதன்மையான கருத்தியலாக அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே செ. யோகராசா அவர்கள்

“இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் புரையோடிப் போயுள்ள பிரச்சினைகளுள் அண்மைக்காலம் வரையும் சாதிப்பிரச்சனை முக்கியம் பெற்று வந்துள்ளது. தற்போது இலங்கையில் இப்பிரச்சனை கணிசமான அளவு குறைந்துள்ளதாயினும் நாட்டுத் தமிழர் மத்தியில் குறைந்து போகவில்லை. இப்பொருள் பற்றி ஏலவே பல நாவல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்துள்ளன. இவ்வித நாவல்கள் எழுதிய டானியல், செ. கணேசலிங்கம். ஆகியோர் நன்கறியப்பட்டவர்களே. இவர்களது நாவல்கள் போன்றே இந் நாவலும் மார்க்சிச நோக்கில் போராட்ட வடிவில் அமைந்துள்ளது. ஆயினும் ஆசிரியரது மார்க்சிசப் பார்வை தெளிவற்றமை கவனத்திற்குரியது. எனினும் இளந்தலைமுறை எழுத்தாளரொருவர் சாதிப் பிரச்சனையுடன் (விடுதலை இயக்கப் பின்னணி) அது தொடர்பு பட்டுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதே”¹ என்று எழுதுகின்றார்.

2. பாதி உறவு

பார்த்திபனின் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த ஏனைய நாவல்கள் போல் ‘பாதி உறவு’ என்ற நாவல் புகலிடத்தில் குழந்தை வளர்ப்புப் பற்றிய கருத்தினை வெளிப்படுத்துவதாக அறிய முடிகின்றது. (இக்குறுநாவல் கட்டுரையாளருக்கு கிடைக்கவில்லை) ‘ஆண்கள் விற்பனைக்கு’ நாவலின் இறுதிப்பகுதியில் உள்ள பாதி உறவு பற்றிய விபரமும் அந்நாவல் பற்றிய வாசகர் கடிதங்களும் இணைந்திருப்பதால் இந்நாவல் வெளிவந்துள்ளமை உறுதி செய்யப்படுகிறது.

“பெற்றோரின் கவனக்குறைவால் பிள்ளைகள் எப்படி வளர்கிறார்கள் அவர்களின் மனதில் எவ்வளவு பாதிப்பு ஏற்படுகிறது என்பதை இந்தக் கதையில் நன்றாக சித்திரிக்கிறீர்கள்”²

என்று மேற்கு ஜேர்மனியில் இருந்து நா. நிருபா பார்த்திபனின் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். செ. யோகராசாவும் இந்நாவலை உள்ளடக்கப்படுதலையும் உளவியற் பாங்கும் கொண்டமைந்தது எனவும் இலங்கை நாவலாசிரியர் எவரும் தொட்டிராத பிரச்சினையைக் கூறுவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“குழந்தைகளுடன் அவர்களின் மனங்களும் படிப்படியான அனுபவங்களினாலும் படிப்பினாலும் தான் வளர்ச்சியடைகின்றன. திடீரென அவர்கள் பெரியவர்களாகி விடுவதில்லை. குழந்தைப்

பருவத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள்தான் அதன் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கின்றன. குழந்தைகளைப் பெற்றோர்களுடன் சூழ்நிலைகளும் சேர்ந்தே வளர்க்கின்றன. தமது பிள்ளைகள் தீயவர்களாக வளரவேண்டும் என எந்தப் பெற்றோரும் திட்டம் போட்டு வளர்க்காவிடும் தங்களது கவனக் குறைவால் பிள்ளைகளை அழிவுப் பாதையில் செல்ல அனுமதித்து விடுகிறார்கள் இதைத் தடுக்க முடியாதா? முடியும் என்பதனை, ரவீந்திரன் நந்தினி குடும்ப வாழ்க்கையூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார் நாவலாசிரியர்.”³

குழந்தை வளர்ப்பு என்ற பொருட்பரப்பில் உள்ள இந்நாவலை புகலிடத்திலிருந்து பார்த்திபனே முதலில் எழுதியுள்ளார். இது உள்ளடக்க மற்றும் அழகியற்பார்வை என்ற வகையில் பல குறைபாடுகள் உள்ளனவாயினும், புலம்பெயர் நாவல் இலக்கிய உலகின் முதன்முயற்சி என்ற வகையில் கவனிக்கத்தக்கது.

1. ஆண்கள் விற்பனைக்கு

சீதனப்பிரச்சனையை எடுத்துக் காட்டும் நாவல்கள் புகலிடத்திலிருந்து வெளிவந்தவை மிக அரிது. என்றாலும் பார்த்திபனின் ‘ஆண்கள் விற்பனைக்கு’ என்ற நாவல் இப்பிரச்சனையைக் கருவாகக் கொண்டு அங்கிருந்து முதலில் வெளியாகியுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமம் ஒன்றில் வாழும் இரு இளம் பெண்களின் கதையாக நாவல் விரிகின்றது. பத்மா, உமா என்ற இரண்டு பெண்கள். பத்மா அறிவிலும் அனுபவத்திலும் உமாவை விடவும் முதிர்ச்சியானவள். பத்மா விரும்பும் வாலிபன் தன் தங்கையின் திருமணத்தைக் காரணம் காட்டி சீதனம் வாங்கி வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறான்.

மறுபுறத்தில் உமா பள்ளிப்பருவ வயதில் நிரஞ்சன் என்ற வாலிபனுடன் கொண்ட காதல் உமாவிடம் வசதியில்லாத காரணத்தால் அவனால் நிராகரிக்கப்படுகிறது. அவன் கொழுத்த சீதனம் வாங்கி வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய பெற்றோரால் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறான்.

இந்நாவலில் வரும் இரண்டு ஆண்களும் தாம் சீதனம் வாங்கித் திருமணம் செய்வதற்காக தமக்கேற்றவகையில் நியாயம் கற்பிக்கின்றனர். இருவருமே தாம் காதலித்த பெண்களை நிராகரித்தும் விடுகின்றனர். இறுதியில் பத்மாவின் கூற்றானது பின்வருமாறு அமைகிறது.

“எப்பவாவது உண்மையான ஆம்பிளை ஆராவது எங்களைச் சந்திக்கும்மட்டும் இப்பிடியே இருப்பம். சந்திச்சா கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிப்பம் அப்பிடி சந்திக்கவில்லை யெண்டாலும் பிரச்சனையில்லை. இப்பிடி நாங்கள் இருக்கிறதுதான் வாழ்க்கை.”
(ஆண்கள் விற்பனைக்கு)

பார்த்திபனின் இந்நாவல் புலம்பெயர் நாவல்களின் ஆரம்பகால நாவல் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் பெற்றாலும்; மனித உறவுகளின் உணர்வுகளை விடவும் அது எடுத்துக் கொண்ட கருத்திற்கு, குறிப்பாகச் சமூக சீர்திருத்தத்திற்கே முதன்மையளித்துள்ளது. இதனை குப்பிளான் ஐ. சண்முகன் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“பொதுவாக இவரது படைப்புக்கள் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களுக்காகவே உருவாக்கப்பட்டவையாகும். கருத்துக்களை மையமாக வைத்தே கதைகள் கட்டியெழுப்பப் படுகின்றன. இதனால் மனித உணர்வுகளை அவை கவனமாக சித்திரிக்க முயலப்பட்டபோதும் இரண்டாமிடத்திற்கே போய் விடுகின்றன. உன்னதமான படைப்புக்கள் மனிதனையே சித்திரிக்கின்றன. அவனது எழுச்சி வீழ்ச்சிகளுடன் மகிழ்ச்சி துயரங்களுடனும் குறை நிறைகளுடனும் பலவீனம் உன்னதங்களுடனும் அவனே சித்திரிக்கப்படுகின்றான். பார்த்திபனின் படைப்புக்கள் இந்த இடத்தில் பலவீனப்படுகின்றன. கருத்துக்களுக்கும் மனித உணர்வுகளுக்கும் இடையிலான இந்தச் சமனின்மை நிரவப்படுமானால் இவரின் படைப்புக்கள் உயர்ந்ததோர் தளத்திற்குச் செல்லலாம். பார்த்திபனின் அடுத்த கட்டப் பாய்ச்சல் அவ்வாறே அமையும் என்ற நம்பிக்கையை ‘ஆண்கள் விற்பனைக்கு’ என்ற இந்த நாவல் ஏற்படுத்துகின்றது.”⁵

ஈழத்தமிழர்களிடையே பாரம்பரியமாக ஆண்களுக்குச் சீதனம் கொடுத்து பெண்வீட்டார் திருமணம் செய்யும் வழக்கம் உள்ளது. ஆனால் அப்பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்டு திருமண பந்தமே இல்லாமல் ஏங்குகின்ற எத்தனையோ இளம்பெண்களின் வாழ்வும், சீதனத்திற்காகவே தம்மை வருத்திச் சிறுகச் சிறுகச் சேகரித்து வரும் பெற்றோரும் கூட, தம் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை பெண்பிள்ளைகளைக் கரையேற்றுவதற்காகவே செலவழிக்கின்றனர்.

பார்த்திபனின் 'ஆண்கள் விற்பனைக்கு' நாவலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடப்படும் கருத்து இந்நாவலுக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

“சீதனம் என்பது இப்போது பெரிய பிரச்சனை அல்ல என்பதுபோல பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள்; அது தவறானது என்பதை என்னால் நேரடியாகக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. சகோதரிகளுக்கு பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக 'காச்' சம்பளத்தில் அடுப்பு வெக்கைக்கு முன்னால் வெந்து கொண்டிருக்கும் சகோதரர்களைச் சந்தித்தபோதும் அட்டகாசமான திருமணக் கொண்டாட்டங்களில் பங்கு பற்றும் பலர் தங்களுக்குள் மணமக்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொள்ளும் போதும் அரசினால் தஞ்சம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள் வேலை செய்பவர்கள் குடியேற்ற அந்தஸ்து கிடைத்தவர்கள் தங்களுடைய விலை கூடிவிட்டதாக அறிவிக்கும்போதும் ஊரிலுள்ள ஆதனங்களை விற்று கூடவே குடும்பத்தையும் கடனாளியாக்கி விட்டு சீதனப் பொதியுடன் பிராங் போர்ட் விமான நிலையத்தில் வந்து குவியும் தமிழ்ப் பெண்களைப் பார்த்தபோதும் சீதனம் என்பதன் பாதிப்பு தெளிவாகவே புரிந்தது.”⁴ என்று குறிப்பிடும் பார்த்திபனின் கருத்து முக்கியமானது. ஒரு வகையில் ஆண் சகோதரர்கள் தமது சகோதரிகளுக்காக தம்மை உருக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் தான். இதுவே இவ்வாறான படைப்பை உருவாக்க காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

தமிழர் சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் சீதனப் பிரச்சினையை முன்வைத்து ஈழத்தில் பல படைப்புக்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன. எனினும் இதனை புலம்பெயர்ந்த பின்னரும் படைப்பாளிகள் தொடர்ந்து எழுதியிருப்பது சீதனம் எமது தமிழர் சமூகத்தில் இன்னமும் தீராத ஒரு பிரச்சினை என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பார்த்திபனின் முற்றுப்பெறாத நாவலாகிய 'கனவை மிதித்தவன்' மற்றும் தொடர்கதையென அறியப்படும் 'சித்திரா - பெண்' ஆகியவை முழுமையாக கட்டுரையாளனுக்குக் கிடைக்காதபடியால் அவை பற்றிய கருத்துக்கள் தவிர்க்கப்படுகின்றன.

சிறுகதைகள்

பார்த்திபனின் நாவல்களைவிட சிறுகதைகளிலேயே அவரின் எழுத்தின் வீச்சும் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியும் வெளிப்படுகிறது.

இன்று புகலிட எழுத்துக்கள் என அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சிறுகதைகளைத் தேடுவோமாயின் நிச்சயமாக அதில் பார்த்திபனுக்கும் ஓரிடம் இருக்கும். அந்த வகையில் அவரது சிறுகதைகளை நோக்குவோம்.

இவரின் கதைகள் ஈழத்தமிழரின் வாழ்வனுபம் என்பதையும் தாண்டி உலகில் அகதியாக அலைந்து திரியும் பல்கலாசார மாந்தர்களை நோக்கியும் நகர்கின்றது. இவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் எனது வாசிப்புக்கு எட்டியவகையில் 'தெரியவராதது, வந்தவள் வராமல் வந்தாள், ஒரு அம்மாவும் அரசியலும், ஐம்பது டொலர்ப் பெண்ணே, தீவு மனிதன்' ஆகியவற்றை அவரின் படைப்புக்களில் முக்கியமானவையாகக் கருதுகிறேன்.

இக்கதைகள் தாய்நாட்டுத் துன்பங்களையும் துரோகங்களையும் சுமந்து வருகின்ற அதேவேளை புலம்பெயர்ந்த அகதியாக, வெளிநாட்டவரால் தீண்டத்தகாதவர்களாக, ஒதுக்கப்படுபவர்களாக கிடந்து உழலுகின்ற ஒரு சாதாரண புலம்பெயர்ந்த அகதி மனிதனின் மனப்போராட்டங்களையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இங்கு பார்த்திபனின் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் எடுத்துக்கொள்ளும் கதைக்களங்கள் மிக முக்கியமானவை. அவர் அக்கதைகளுக்குத் தேர்ந்து கொள்ளும் மொழி மிகச் சாதாரணமானது. கதைகளில் அழகியலைத் தேடிக்கொண்டிருக்க முடியாது. மொத்தத்தில் எல்லாக் கதைகளிலும் பார்த்திபனின் ஆத்மா கிடந்து தத்தளிப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இவரின் கதைகளில் இருந்து சில பகுதிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதல் பொருத்தமென எண்ணுகிறேன்.

ஊரில் அக்கா தங்கையுடன் நிறையப் பொறுப்புக்களுடன் ஜேர்மனி வந்து, அங்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைக்காத நிலையில், கூடுதல் வருமானம் பெற, யாருக்கும் தெரியாமல் கனடாவுக்கு விமானத்தில் பயணம் செய்யும்போது விமானம் நடுவானில் வெடித்து சிதறி விடுகிறது. இந்நிலையில் அவனின் மரணம் யாருக்கும் தெரியவராத நிலையினை, மனித மனங்களை உலுப்பிவிடும் வகையில் பார்த்திபனின் 'தெரியவராதது' என்ற சிறுகதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“அமெரிக்காவில் சீவிக்கும் ஒரு கறுப்பனின் பாஸ்போர்ட் எப்படியோ தனக்குரிய வழிகளில் கிடைத்தது. முகம் சுமாராய் பாலுவைப் போலவே. தலைமயிர்கூட சுருட்டத்

தேவையில்லை. சென்ற குறையின் பாக்கி இருந்தது. மொத்தத்தில் மாறுவேடம் இல்லாமல் அப்படியே போக இயலக் கூடியதாக இருந்ததுஞ்ஞ்..தெரிஞ்ச பொடியனிட்ட வேற சிற்றிக்குப் போறன் சிலவேளை அங்கயிருந்து ஸ்கவிசுக்குப் போனாலும் போவன். போனா போன் பண்ணிறன்.” என்று சிவகுமாருக்கும் பொய் சொல்லி வைத்தான். விமானம் இலண்டன் விமான நிலையத்தில் தரித்து சிறிது இளைப்பாறி மீண்டும் பறந்து பல நிமிடங்களின் பின் வானத்தில் வெடித்துச் சிதறி சிதையல்கள் ‘லொக்கபே’ எனும் இடத்தில் வீழ்ந்தன. ...இரவு முழுவதும் போதைவஸ்தும் கும்மாளமுமாய் இருந்து நேரம் கழித்து வந்து படுத்து இன்னும் எழும்பாமல் இருக்கும் ‘கிறிஸ்டோபர் பீலி’யை திட்டியபடி வாசலுக்கு வந்த அம்மா ‘லொக்கபே’ விமான நிலையத்தில் கிறிஸ்டோபர் பீலி இறந்துவிட்ட செய்தியை ஆழ்ந்த கவலையுடன் தெரிவிப்பதாக வந்த தந்தியை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு ஒன்றும் புரியாமல் குழம்ப, பாலகிருஸ்ணன் எங்கே என்ற உண்மை தெரியாமல் அவன் சுவிஸ் போய்விட்டதாக ஜேர்மனியில் இருந்த நண்பர்கள் நினைத்துக் கொள்ள, இலங்கையில் நடுமூலையில் உழைத்துத் தளர்ந்து போன அப்பாவும் ஓளவையாராகி கொண்டிருக்கும் அக்காவும், துப்பாக்கிகளுக்குப் பயப்பிடும் அண்ணாவும் எதிர்காலக் கனவுகள் பற்றிய ஆரம்பங்களுடன் தம்பி தங்கைகளும் பாலுவின் கடிதம், பணத்திற்காக காத்திருந்தார்கள். காத்திருப்பார்கள்” (தெரியவராதது)

இவரின் ஏனைய கதைகளான ‘அம்மாவும் அரசியலும், இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம், வந்தவள் வராமல் வந்தாள்’ ஆகியவற்றிலும் அகதி வாழ்வின் பல பிரச்சனைகள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

‘அம்மாவும் அரசியலும்’ என்ற சிறுகதையில் இரண்டு தாய்மார்களின் அப்பாவித்தனமாக சித்திரிப்பும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களின் கண்மூடித்தனமான போக்கும் நன்றாகப் பதிவாகியுள்ளன.

“நாசமாய்ப்போன அரசியல், கோதாரி விழுந்த அரசியல் ஐயோ என்ற பிள்ளையை கொண்டு போட்டாங்களே”

என்று தன் மகனின் பிணத்தைக் கட்டிப்பிடித்து வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு மண்ணில் புரண்டு அழுகின்ற அந்த நிலையை நினைத்துப் பார்க்கும்போது மனம் பேதலித்துப் போகின்றது.

பார்த்திபனின் 'தீவு மனிதன்' சிறுகதையும் தனிமை அனுபவத்தினைக் கொண்டமைந்த கதைதான். துயர் மிகுந்த வாழ்விலே தூக்கி எறியப்பட்டு தனிமையில் வாழும் மனிதன் சமூகத்துடன் இணைந்து வாழ முற்படும் போது, வரையறுத்த கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயைந்து செல்லவேண்டியவன் ஆகின்றான். புலம்பெயர் தேசத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் எதிர்கொள்ளும் தனிமைத் துயருக்கு சிறந்ததோர் எடுத்துக் காட்டாக தீவுமனிதனைக் குறிப்பிடலாம் 'இச்சிறுகதை ஏ.ஜே. கனகரத்தினா அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, டெல்லியில் இருந்து வெளிவரும் 'The little magazine' என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையின் பூகோளமயமாதல் சிறப்பிதழில் (தொகுதி v இதழ் 4+5 2004) வெளிவந்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது' (ஆதாரம்: அ. யேசுராசா, 2005 வைகாசி - ஆனி, தெரிதல் இதழ்-9) இதுவும் இச்சிறுகதையின் சிறப்புக்கு இன்னோர் அடையாளமாகும்.

“எனது தீவு நான்கு பக்கமும் சுவர்களால் சூழப்பட்டது. இந்தத் தீவில் என்னுடன் சேர்ந்து உடனிருந்தவை ஒரு புத்தக அலுவாரி, ஒரு கசற் றெக்கோடர், ஒரு செற்றி, ஒரு யன்னல் மட்டும் தான்... எனது தீவில் மட்டும் தான் நான் அழுவேன். இந்தத் தீவில் இருக்கின்றபோது அடிக்கடி அழுகை வருகிறது. வெளியே போகின்றபோதெல்லாம் அணிந்து செல்கின்ற சிரிப்பைக் கழட்டி எறிந்து விட்டு சுதந்திரமாக அழுவேன். யன்னலுக்கு இது வடிவாகத் தெரியும்” (தீவுமனிதன்)

புகலிடப் படைப்புக்களில் தொழிற்தளத்தை மையப்படுத்திய பலசிறுகதைகளிலும் இந்த அனுபவத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியும். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே அகதிகளாக வாழும் நிலையிலே நிர்வாக கெடுபிடிகளுக்கும் மிகுந்த மன உழைச்சலுக்கும் மத்தியில் தொழில் புரிந்து வரும் இளைஞர்கள் மத்தியில் இருந்துதான் இந்த அனுபவம் அதிகமாக வந்துள்ளது.

இவரின் சிறுகதைகள் நமக்குத் தருகின்ற அனுபவங்கள் சில புதியவை அவை வட்டாரம் கடந்து நாடு கடந்து தேசம் தாண்டிச் செல்லக்கூடியவை யமுனா ராஜேந்திரனின் கூற்று இதனை வலுப்படுத்துகின்றது.

“பார்த்திபன் தேர்ந்து கொள்ளும் புலம்பெயர் வாழ்வின் பிரச்சனைகள், இங்கு வாழ நேர்ந்த புலம்பெயர் மனிதர்கள் அனைவருமே எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள். நான் வாசித்த பெரும்பாலான பிறமொழி எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் பார்த்திபனின் படைப்புகளும் ஒன்றுதான் என்கிற அவதானிப்பைப் பெற்றேன். ...இங்கு எடுத்துக் கொண்டுள்ள பார்த்திபனின் பதினான்கு கதைகளில் 1. இந்த நாடுகளுக்கு வந்து சேருவதற்கான பயணகால இடைவெளியில் நேரும் அனுபவங்களைக் குறித்த விசாரணை இருக்கிறது. 2. மேற்கத்தைய சூழலில் வாழ நேர்ந்தாலும் கூட தமது அசிங்கமான நிராகரிக்கத்தக்க மரபுகளைத் தொடர்ந்து பேணுதல் பற்றிய கோபமான விசாரணை இருக்கிறது. 3. மேற்கின் விடுதலை பெற்ற பாலுறவு பழக்கங்களுக்கும் எமது பாலியல்பு வக்கிரங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு விசாரிக்கப்படுகிறது.”⁶ என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவரின் சிறுகதைகளில், வெளிநாட்டவருக்கு மத்தியில் தம்மை அந்நியராய் உணரும் அடையாளப் பிரச்சனையை எடுத்துக் காட்டும் ‘ஐம்பது டொலர்ப் பெண்ணே, அத்திவாரமில்லாத கட்டிடங்கள்’ ஆகிய கதைகளும்; வேலை செய்து கொஞ்சம் பணம் அனுப்பும் ஆசையோடு பயணித்தபோது நடுவானில் விமானம் வெடித்துச் சிதறி யாருக்கும் தெரியவராது போன பாலுறவின் மரணத்தை காட்டும் ‘தெரியவராது’ மற்றும் பயண வெளியிலே பெண் உடல் சிதைக்கப்படும் கதையைக் கூறும் ‘வந்தவள் வராமல் வந்தாள்’ ஆகிய சிறுகதைகளை மீளவும் மீளவும் படிக்கின்றபோது இன்னும் பல வெளிச்சங்கள் புலப்படும்.

‘இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ என்ற சிறுகதையிலே மாஸ்கோ தெருவில் அநாதையாக செத்துக் கிடக்கும் புனிதாவின் கதை பயண வெளிகளின் தெரியாதுபோன எத்தனையோ மரணங்களை ஞாபகப்படுத்தும் கதையாக அமைந்து விடுகிறது. இக்கதையில் இருந்து மனதை உலுக்கிவிடக்கூடிய ஒரு உரையாடல் பின்வருமாறு.

“ஆர்?

அது நான் சிவா கதைக்கிறேன்.

எந்தச் சிவா?

ராங்கி சிவா. இஞ்சை மொஸ்கோவிலை நிக்கிறன்.

என்ன புதினம்?

கேட்ட காசு தராததலை புனிதாவை கோட்டல்லை விட்டிட்டு வந்தனாங்களெல்லோ?

அவளுக்கென்ன? ரெட்லைட் ஏரியாவிலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டாங்களே?

அவள் செத்துப் போனாள். ஒரு குறுக்கு நோட்டிலை கிடந்து பொலிஸ் சவத்தைக் கண்டெடுத்திருக்கு.

ஏதேன் டொக்குமென்ற்ஸ் அம்பிட்டிட்டுதோ?

என்னெண்டு. அதுதான் ஐடென்ரிக் காட்டிலையிருந்து எல்லாதையும் வாங்கி வேற ஆளுக்கு வித்தாச்சே. ஆள் ஆர், எந்த நாடு எண்டு கண்டுபிடிக்கக் கூடிய எந்த டொக்குமென்ற்சும் இல்லை. இதைவிட மினைக்கெடுறளவுக்கு ரஷ்யப் பொலிசும் இல்லை.

அப்பாடா. அது சரி இப்ப என்னத்துக்கு எடுத்தனி?

இல்லை. என்ன இருந்தாலும் அவள் எங்கடை ஊர்க்காரி. கடைசி நாங்கள் ஆரெண்டு சொல்லாமல் அவளின்ரை சொந்தக்காரருக்கெண்டாலும் அடிச்சச் சொல்லுவமோ?

பேப்புண்டை மண்டைக்க ஒரு கொட்டையும் இல்லை. ஒண்டையும் நாத்தாம உன்ரை அலுவலைப் பார்.”

(இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வ.செ)

என்றவாறு அமைகின்ற இக்கதை கடலிலும் பனிவெளிகளிலும் மலை இடுக்குகளிலும் யாருக்கும் தெரியாமலே காணாமற் போன எமது ஈழத்தமிழர்களின் கதைகளுக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது. மேலும்,

“பார்த்திபனின் கதைகளில் புராணீகங்களும் தொல் மரபுகளும் இசையும் நளினங்களும் இடம்பெறுவதில்லை. சந்தோசத்தில் வீசுகிற சொற்கள் பார்த்திபனுக்கு அன்னியமானது. மலம் போன்ற சொற்கள் மனதின் வெக்கையை வெளிப்படுத்த தலித் கலை வெளிப்பாடுகளில் எடுத்துக் கொள்கிற இடத்தை இங்கு பார்த்திபனின் கெட்ட

வார்த்தைகளும் துக்கம் பீறிடும் உணர்ச்சிகளும் எள்ளலும் கோபமும் எடுத்துக் கொள்கின்றன. ...புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் உலகின் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதிதான் அவ்வகையில் பார்த்திபன் காட்டும் தமிழ் மனிதனின் உலகம் சர்வதேச புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் படைப்புலகுக்குள் நிச்சயமாகவே நுழைந்து விட்டது.”⁷ என்று யமுனா ராஜேந்திரன் கூறுவதற்கு பல சிறுகதைகள் உதாரணமாகவே இருக்கின்றன.

தொகுப்பாக

பார்த்திபன் கவனிக்கப்படவேண்டிய படைப்பாளி. அண்மையில் ‘ஜேர்மனியில் தடம்பதித்த தமிழர்கள்’ என்ற நூலினைப் பார்க்கக் கிடைத்தது. அதில் இப்பொழுது எழுதிப் பழகிக்கொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகள் பற்றிப் புகழ் பாடப்படுகின்ற பக்கங்களில் புலம்பெயர்ந்த ஆரம்பகால ஈழப்படைப்பாளிகளில் ஒருவராகிய பார்த்திபன் தொகுப்பாளர்களின் கண்ணுக்குத் தென்படாமற் போனது துரதிஷ்டமானதே. இலக்கியம், வளர்ந்து வந்த வரலாறே தெரியாத இன்றைய ‘டவுண்ட்லோட்’ படைப்பாளிகளும் அவர்களைத் தூக்கிப் பிடித்து முதுகுசொறிகின்ற இலக்கியவாதிகளும் இப்படித்தான் தலையை விட்டுவிட்டு வாலையப் பிடிக்கின்ற கதையாக தமிழ்ச்சூழலில் மேலோங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்கு பார்த்திபனுக்கு நேர்ந்த அவலம் என்னவென்றால்

1. வெளிவந்த தொகுப்புக்கள்கூட மிகக் கடினப்பட்டு அச்சடிக்கப்பட்ட பிரதிகளாகவே இருந்துள்ளன. அவை தட்டச்சு செய்யப்பட்டு சாதாரண தரத்தில் பிரதி எடுக்கப்பட்டவை. அவற்றில் சில பிரதிகளே ஈழச்சூழலுக்குக் கிடைத்துள்ளன.
2. பார்த்திபனின் எழுத்துக்களை பார்த்திபனிடமே பெறமுடியாத நிலையில் அவரின் தொடர்புநிலை இருக்கின்றது (ஒருவிதத்தில் எழுத்துலகத்தில் இருந்து ஒதுங்குதல் மற்றும் தொடர்பு இல்லாமை)
3. புகலிடத்தில் இருந்தவர்களிற்கூட குறிப்பிட்ட சிலரைத்தவிர பார்த்திபனின் எழுத்துக்களுக்கு முறையான விமர்சனத்தினை முன்வைக்கவில்லை.

இவையெல்லாம் பார்த்திபனின் படைப்புக்கள் மீள் பதிப்புப் பெறவேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துகின்றன.

கதைகளின் மொழிநடை ஈழத்திற்கே உரிய இயல்பான நடை. அதிலும் ஈழத்து மாந்தர்களின் உரையாடல்களில் வரும் மொழி இயல்பானது. பாத்திரவார்ப்பிற்கு ஏற்ப மொழியைச் செதுக்கியிருப்பது சிறுகதைகளில் முதன்மை பெறுகின்றது. இதன் உச்சமாக 'தீவுமனிதன்' சிறுகதை அமைந்திருக்கின்றது. நாவல் குறுநாவல்களில் குறைபாடுகள் இருப்பினும் சிறுகதைகளே பார்த்திபனின் படைப்புக்களைத் தூக்கி நிறுத்த வல்லவையாக உள்ளன.

மேலைத்தேயப் படைப்பாளிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்பட வேண்டிய அளவுக்கு அவரின் சிறுகதைகளின் கருத்தியல் அமைந்திருத்தல் அடுத்து கவனிக்க வேண்டியதாகும்.

இன்று உலக அளவில் அதிகாரத்தாலும் ஆயுதத்தாலும் ஒடுக்கப்படுகின்ற மனிதக்குழுமம் நாடோடி வாழ்வுக்கும் மனிதகுல அழிவுக்கும் அடையாள இழப்பிற்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் துயரங்களை எல்லாம் கடந்து செல்லக்கூடிய சில படைப்புக்கள் பார்த்திபனிடம் வந்து சேர்ந்துள்ளமை புலம்பெயர் படைப்புக்களின் வலிமையாகக் கொள்ள முடியும். எனவே 80 களில் இருந்தான ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர் படைப்புக்களின் செல்நெறியைக் கண்டுகொள்வதற்கு பார்த்திபனின் படைப்புக்கள் ஆதாரமாக இருக்கின்றமையை அவரின் படைப்புக்களை ஆழ்ந்து வாசிப்போர் புரிந்து கொள்வர். இதுவே அவரின் படைப்புக்களின் வலிமையுமாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. யோகராசா. செ. கலாநிதி: 2004 ஜூலை, 'இலங்கைப் புகலிட நாவல்கள்'. சிந்தனை இதழ் 2, தொகுதி XIV, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கலைப்பீடம் ப.35
2. நிருபா. நா: 1998, ஆண்கள் விற்பனைக்கு (வாசகர் கடிதத்தில்), மேற்கு ஜேர்மனி, தென்னாசிய நிறுவனம், ப.126
3. யோகராசா. செ. கலாநிதி: மேலது 1, ப.35
4. பார்த்தீபன்: 1998, ஆண்கள் விற்பனைக்கு, மேற்கு ஜேர்மனி, தென்னாசிய நிறுவனம், ப.5
5. சண்முகன். ஐ. குப்பிழான்: 2003, அறிமுகங்கள் விமர்சனங்கள் குறிப்புக்கள், கொழும்பு, நிகரி வெளியீடு, ப.41

6. யமுனா ராஜேந்திரன்: 1997, 'பார்த்திபனின் பதினான்கு சிறுகதைகளை முன்வைத்து புலம்பெயர் இலக்கியம் குறித்து', கிழக்கும் மேற்கும், (தொகுப்பாசிரியர் - பத்மநாதஜயர்) லண்டன், தமிழர் நலன்புரிச்சங்கம் ஐ. இ, ப.24

7. யமுனா ராஜேந்திரன்: மேலது 6

உசாவியவை

1. மார்க்ஸ். அ: 1997, வெள்ளைத்திமிர், 'பழைய ஞாபகங்களில் எங்கள் சீவியங்கள் கழிகின்றன' புலம்பெயர்ந்த தமிழர் பார்த்திபனுடன் ஒரு நேர்காணல், கோவை, விடியல் பதிப்பகம்.
2. குணேஸ்வரன். சு: 2006, "இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை புனைகதைகள் பற்றிய ஆய்வு" (பதிப்பிக்கப்படாத முதுதத்துவமாணி ஆய்வேடு) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், உயர்பட்டப் படிப்புகள் பீடம்.
3. தூண்டில் சஞ்சிகைகள் 1-58
4. மங்களேஸ்வரி: 1990, 'மேற்கு ஜேர்மன் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் ஆக்கங்களில் பெண்ணிலைவாதக் கருத்துக்கள்', மேற்கு ஜேர்மனி, தூண்டில்.
5. சிறீரங்கன். ப. வி: 1990, 'ஆண்கள் விற்பனைக்கு - ஒரு விமர்சனம்', மேற்கு ஜேர்மனி, சிந்தனை.
6. www.noolaham.org

சு. குணேஸ்வரன்

நன்றி - கலைமுகம் இதழ் 51, ஏப்ரல் யூன் 2011

□ □ □

1. கதைகளில் சமூகக்கருத்தியலை அதாவது யதார்த்த வாழ்வு முறையையும், அதனுடனான போராட்டத்தினையும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டை மொழிகளில் கொண்டுவந்துள்ள விதம் சிறப்பாக இருக்கின்றது. இது உங்கள் கதைகளுக்கு வெற்றியைக் கொடுப்பதற்கு காரணமாக இருப்பதாக கருதுகின்றேன். அனேகமான கதைகளை வாசிக்கும் போது எமது உணர்வுகளும் அதனுடனே ஒன்றிவிடுகின்றது. (பனி எரியும் காலம், ஒரு தொழிலாளியும், ஒரு தொழிலாளியும் வந்தவள் வராமல் வந்தாள்...).

2. யதார்த்த கருத்தியலில் இருந்து விடுபடத்துடிப்பதாகவும், போராடத் துடிப்பதாகவும் அதை கேள்விக்குள்ளாக்கியதாகவும் உள்ளன. (ராதா பெரிசானா பின், மனைவி இறக்குமதி)
3. சமூகக் கருத்தியலுடன், யதார்த்தத்துடன் முரண்பட்டு முற்போக்கு வாழ்நிலையை சந்தித்து, அந்த வாழ்வு முறைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அனுபவங்களின் வெளிப்பாட்டை கதைகளில் காணவில்லை. (தீவு மனிதனில் மட்டும் காணப்படுகின்றது.) அல்லது முரண்படாமல் விலகியதான தன்மையும் வெளிப்படுகின்றது. (வந்தவள் வராமல் வந்தாள், பனி எரியும் காலம்)
4. உண்மையிலேயே முற்போக்கு கருத்தியலுடன் (யதார்த்தத்துடன் முரண்பட்ட) வாழ்வு நிலைக்குட்பட்டு வாழ்ந்து, அதன் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தி உணர்வுகளில் இருந்து மொழிகளுக்கு படியும் விதமாக கதைகள் வெளிவந்திருக்குமாயின் சமூகத்தின் மீதான உங்கள் அக்கறையை இன்னும் கண்டு கொள்ளக்கூடியதாக இருந்திருக்கும். இந்த யதார்த்த வாழ்வில் தனது கருத்துக்கு போராடி வாழ்கின்ற அனுபவங்களின் வெளிப்பாட்டைதான் கதைகள் கூடுதலாக பிரதிபலிக்கின்றன. அதை கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றது. மிகுதியை சமூகத்திடம் விட்டுவிடுகின்றது. இந்த சமூகத்திற்கு மற்றப் பக்கங்களையும் அந்தப்பக்கங்களில் போராடிக் கொண்டிருப்பவர்களையும் கொடுப்பது எழுத்தாளனின் கடமையல்லவா?
5. இலக்கியத்தரம் குறைவாக காணப்படுகின்றது. அதற்காக இந்திய இலக்கியத்தரத்தை இங்கு நான் குறிப்பிடவில்லை. அந்தந்த சமூகத்தின் வெளிப்பாட்டின் மொழிவடிவம் கதைகளில் கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அது அந்த பகுதி மக்களினால் கவரப்படும். ஆனால் அந்த அந்த பேச்சு மொழிநடையையே கதைகளில் கூடுதலாக இருக்குமாயின் அல்லது அதன் தொடராக உணர்வுகள் மொழியில் படிவது கதைகளின் தரத்தை குறைத்து விடுகின்றது. (கூற்று வாக்கியங்கள் அவ்வாறு வருகின்றது. அது அழகைக் கொடுக்கின்றது) கதை கதைக்கான பல அம்சங்களையும் காண்டு இருப்பதுதானே அழகு. கவிதை கவிதைக்கான மொழிவடிவத்தினை பெறும் போதுதான் நாம் தரமான கவிதைகள் என ரசிக்கின்றோம்

அதேபோல் கதைக்கான இலக்கிய தரத்தினை பெறுவதும் கதைகளுக்கு சிறப்பே என்று நம்புகின்றேன்.

6. கதைகளில் அந்தந்த பகுதி (யாழ்ப்பாண மக்களுக்கான மொழிப்பாசை) மக்களுக்கான மொழிப்பாசை இருப்பது அந்தந்த மக்கள் கையாழும் பழமொழி, பகிடி, நெகிழ்வான சொற்றோடர்கள் கதைகளில் காணப்படுவது சிறப்பாக இருக்கின்றது.
7. கற்பனை வளம் குறைவாக காணப்படுகின்றது இயற்கையையோ அல்லது ஒரு நபர் சம்பந்தமாகவோ அல்லது பொருள் தொடர்பாக செயற்பாடு தொடர்பாக வர்ணனைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது குறைவாக காணப்படுகின்றது (மனைவி இறக்குமதியில் காணப்படுகின்றது பிளேன் தொடர்பாக) அலங்காரமும் வேண்டும்தானே கதைக்கு. அதனூடாக மறைமுகமாக கருத்தை சொல்லக்கூடியதாக இருக்கும்.
8. செயலுக்கும், நிகழ்வுகளுக்கும் அதிமுக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ள தன்மை காணப்படுகின்றது. (ஐம்பது டொலர் பெண், வந்தவள் வராமல் வந்தால்.)
9. சில கதைகள் கதைக்கான தன்மையில் நின்று இறங்கி சற்று பிரச்சாரமான பாணியை எய்தியுள்ளது. தூள், மனைவி இறக்குமதி (இதில் இறுதிப்பகுதி சற்று பிரச்சார வசனத்துடன் காணப்படுகின்றது கதைக்கான தன்மையை இழந்து)

அம்மா பாவம்

உங்கள் கதைகளில் எனக்கு பிடித்த கதைகளில் இதுவும் ஒன்று. ஒரு சிறுபிள்ளையைப்போல் எழுத்தாளரே தன்னை கற்பனை செய்து எழுதிய விதம் நன்றாக இருந்தது. அந்த சிறுபிள்ளையின் நிலையில் நின்று தனது தாய் தொடர்பாக தனது இயல்பான உணர்வில் மொழியின் மூலம் கேள்வி கேட்பது (பெரியவர்கள் சிந்தனைக்கு உட்படாது) இன்னும் சிறப்பிக்கின்றது. ஆனால் தொடர்ந்து பேச்சு மொழியிலே எழுதிக் கொண்டு போவது தான் கதை தனது இலக்கியத்தரத்தினை இழந்து நிக்கின்றது.

ஐம்பது டொலர் பெண்.

பேச்சு மொழி - சில விளக்கமில்லாததுகள், பெட்டையை, சிலதுகள். சில இடங்களில் மீண்டும் எழுதும் போது நபர்களை உயர்திணையில் குறிப்பிடுவதும் காணப்படுகின்றது. கதைக்கான தமிழ் இலக்கணத்தரத்தில் நின்று உயர்திணையில் நபர்களைக் குறிப்பிடுவது முக்கியமல்லவா?

இந்த கதையில் ஆரம்பத்தில் ஓர் ஆணுக்காண உணர்வுத்தரத்துடன் நின்று எழுதி விட்டு இறுதியில் ஓர் பெண் என்று முடித்திருக்கின்றீர்கள். அன்று உங்கள் கதை பிரபல்யமாக கதைக்கப்பட்டதற்கு இதுதான் காரணம் என்று நினைக்கின்றேன். இதனால் அன்றைய பெண்ணியல் வாதிகளினால் நிறைய அடிவாங்கியிருப்பீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன்.

தலையங்கத்துக்கான தாக்கம் கதை கொண்டிருக்கவில்லை. என்பது குறைபாடாக இதில் இருக்கின்றது. ஏன் விற்கப்படுகின்றது, அவ்வாறு விற்கப்படுவதற்கான சமூகக் காரணங்கள், விற்கப்படும் பிள்ளைகளின் மனஉளவியல் தாக்கங்கள், இங்குள்ள சமூக முரண்பாடுகளையும் சரிவர கதையில் கொடுக்கப்படவில்லை. மேலோட்டமாகவே கூறிவிடுவதாக படுகின்றது.

இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வசனம் வாழ்கையே ஒவ்வொருவருக்கும், வேறுயாருக்கோ அல்லது ஏதோ ஒன்றிற்கு விற்கும் வியாபாரமாய்த்தானே இருக்கின்றது. எதிலுமே உண்மையில்லை எல்லாமே பண்டமாகி... என்று வாசகர்களை சிந்திக்கவைப்பது நன்றாக இருக்கின்றது. ஆனால் அதன் கனத்தை இன்று வரை எத்தனைபேர் உணர்ந்து அதற்கேற்ப வாழ்கின்றார்களோ என்பது கேள்விக்குறியாகவே இருக்கின்றது?. அந்த உண்மையைத்தேடி வாழ நினைப்பவர்களுக்குத்தான் தொடர்ந்து காயங்களும் வலிகளையும் யதார்த்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்று நான் நினைக்கின்றேன் (தீவு மனிதனில் இது வெளிப்படுகின்றது.) சுருக்கமாக கூறினால் நலனும் பலவீனங்களும் நிறைந்து விட்ட உறவு முறைகள்தான் இன்று சமூகத்தில் அதிகமாக இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். அதனால் உண்மையை கண்டு கொள்ள முடியாது சமூகம் இருக்கின்றது. இது தொடர்பாக ஒரு கதை எழுதுங்களேன். (மனிதனுடைய நுண்ணுணர்வுகள் தொடர்பாக)

கதைகளில் பலவித யுத்திமுறைகளை கையாளலாமே. தொடர்ந்து ஒரேவிதமான வடிவங்களிலே கதைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வித்தியாசமான வடிவமைப்பு முறைகளைக் கையாளும் போது முதலில் சர்ச்சைகள் முரண்பாடுகள் எழும்பத்தான் செய்யும் அதற்காக மாற்றம் நிகழாது இருப்பது புரட்சியாகாது.

எதிலும் தவறும், குழப்பமும், முரண்பாடுகளும் இருக்க வேண்டும் அப்போதுதான் தெளிவைக் கண்டு கொள்ள முடியும். தவறுவிடாத, குழப்பங்களுக்குட்படாத தெளிவு பலவீனமானதாகவே இருக்கும் சில சமயங்களில். அப்போது சந்தர்ப்பம் வரும்போது தெளிவு கேள்விக்குள்ளாகிவிடுகின்றது. முயற்சித்துப்பார்ப்பது சமூக அக்கறையும் கூட, தனியே கருத்து மட்டும் மக்களைப் போனால் போதும் என்றில்லாமல், அது எவ்வூடகத்திற்கூடாக போகின்றது அதில் மாற்றங்களை நிகழ்த்திப்பார்ப்பதும் திருத்துவதும் எழுத்தாளர்களுக்கான சமூக அக்கறை என்று நம்புகின்றேன்.

எழுத்தாளர்கள் தனது கருத்தையும் தனக்கிருக்கும் சமூக அக்கறையையும் தான் விற்கக்கூடாது. ஆனால் மாற்றங்களை நிகழ்த்துவது ஒவ்வொரு எழுத்தாளனது கடமையாகின்றது. இலக்குத்தான் முக்கியமேயன்றி அது செல்லும் வழிமுறைகளை மாற்றியமைப்பதில் தவறில்லை. வழிமுறை திருத்தியமைக்கக் கூடியவையும் கூட வளர்ச்சிக்கான படிகள்தானே அவை.

வளர்மதி

2003

□ □ □

‘அம்மா’வில் ஒரு பிரஜை ஒரு நாடு கதையை எடுத்துக் கொண்டால், எனக்கு அம்பையின் சூரியன் கதை ஞாபகத்திற்கு வருவதை தடுக்க முடியவில்லை. (அம்பையின், ‘சிறகுகள் முறியும்’ சிறுகதைத் தொகுப்பில் உண்டு) அக் கதையும் பதுங்கு குழிக்குள் இருக்கும் சிறுவனையும், அம்மாவையும் பற்றிய கதைதான். (அக் கதை வியட்நாம் போர்ச்சூழலை வைத்து எழுதியது என ஞாபகம்) பார்த்திபனின் கதையுடன் ஒப்பிடுகிறபோது அது கலை நேர்த்தி மிக்க கதை. பார்த்திபனின் கதையும் அந்தளவு சிறப்பானதாக வந்திருக்க வேண்டும். ஏன் வரவில்லை? இக் கதை இன்னமும் சீராக அந்த உணர்வுகளுடன் செதுக்கப்பட்டிருக்கலாம். மிக முக்கியமான ஒரு கரு. ஏன் அது அரைகுறையாக முடிந்தது?

பார்த்திபனின் பல கதைகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களில் மிக முக்கியமானவர். இவர் எழுதத் தொடுகிற விசயங்கள் வித்தியாசமானவை. பார்த்திபன் பற்றி அதிகம் கூறுவது அவர் வளர்ச்சிக்கு குந்தகமாக அமையலாம். ஆனால் மொழி நடையும், எடுத்துக் கொண்ட கருக்களும் நிறையவே சிறப்பானவை. ஆயினும் அவரது படைப்புகள் என்னளவில் முழுமை பெறத் தவறி விடுகின்றன. அம்மாவில் வந்த கதையும் சரி, கிழக்கும் மேற்கும் தொகுப்பில் வந்த இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வ.செ கதையும் சரி முழுமையற்று இருக்கின்றது. காரணத்தை நான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். முக்கியமானது இதுதான். பார்த்திபன் உணர்வுகளால் கதையெழுதுவதை மறுத்து தன் அறிவியல் (மூளையால்) கதை எழுத முற்படுகிறார். குரு பிரசாத்தின் கடைசித்தினம், நகரம் முதலான நல்ல கதைகளின் சொந்தக்காரரான சுஜாதாவிற்கும் இத்தகைய அனர்த்தமே நிகழ்ந்தது. சுஜாதாவும் மூளையால் கதை எழுத வெளிக்கிட்ட பின்னர் அவரது கதைகள் ஒன்றும் தேறவில்லை. பார்த்திபன் பாத்திரங்களை உள்வாங்கி இயலுமானவரை அப் பாத்திரங்களுடன் வாழ்ந்து, அவ் உணர்வுகளுடன் ஒன்றிப்போய் எழுதுவது கதையை வலுப்படுத்தி முழுமை பெற வைக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இதனால் ஆற்றலுள்ள படைப்பாளியின் படைப்புகள் மேலும் செழுமைப்படும்.

பார்த்திபன் கதைகளிலும் சிருஷ்டிப்புத் தன்மை வருகிறது. ஆனால், என் கவலை என்னவென்றால் அது முழுமை பெறத் தவறி விடுகின்றது. அவர் அதற்காக இன்னும் நிறைய உழைக்க வேண்டும். அவர் மூளையால் பாத்திரங்களை உருவாக்கட்டும். ஆனால் உணர்வால் அதை வெளிப்படுத்த வேண்டும். இன்னும் இன்னுமென அந்தப் பாத்திரத்தில் தோய்ந்து வெளிக் கிளம்பட்டும். பார்த்திபன் நல்ல படைப்புகளைத் தருவார். அது என் நம்பிக்கை.

யமுனா ராயேந்திரன், பார்த்திபன் கதைகளில் ஆய்வு நடத்தியது (கிழக்கும் மேற்கும்) தொடர்பாக 'நீ என்ன நினைக்கிறாய்?' என்று கேட்டிருந்தாய். நீ கருதியதைத்தான் நானும் கூறுவேன். ஒரேயடியாக முடக்கிவிடக் கூடாது என்பதுதான் என் கருத்தும். நீ சொல்வது சரிதான். நல்ல கருத்துகள் மட்டும் நல்ல கதையாகாது.

அ. இரவி

(அம்மா, இதழ்-3, ஆவணி 97, பிரான்ஸ்)

பொதுவாக இன்றைய பாசிச சூழலிலும், சீரழிந்த மாற்றுக் கருத்து தளத்தையும் எதிர் கொள்ளமுடியாத நிலையில், வாழ்வின் மீதான மனித நம்பிக்கையை இழந்து சிலர் கருத்துக் கூற முனைகின்றனர். நம்பிக்கையாக மக்களின் வாழ்வு சார்ந்து கருத்து கூறுவது, பின் அந்த முயற்சிக்கு எதிராகவே கருத்து கூறுவது என்பது, மக்களின் முதுகில் குத்துவதாகும்.

தனிமனித அதிருப்திகள், எத்தனை நாளைக்கு இவை என்ற அங்கலாய்புகள். தனிமனிதர்களாக புழுங்கிப் போகும் அவலம். இந்த தர்க்கம் கூட சொந்த பூர்சுவா வாழ்வியல் நிலையில் இருந்து, தமது சொந்த நிலையை தக்கவைக்கும் ஒரு தர்க்கமாக சிந்தனைச் சிதைவாக ஏற்படுகின்றது. சுதந்திரம் ஜனநாயகத்தின் பெயரில் வாழ்வையே மிக கேவலமாக வாழ்வைக்கும் இந்த சமூக அமைப்பில், தமது சொந்த வாழ்வையே இதற்குள் வாழ்கின்ற மனிதர்கள் கூட இப்படி புலம்புவது கிடையாது. கையால் மலம் அள்ளும் தொழிலாளி, பாலியல் ரீதியாக அன்றாடம் சுரண்டப்படும் ஒரு பெண், அன்றாடம் வாழ்வழியின்றி கையேந்தி பிச்சை எடுக்கும் ஒருவன், அடுத்த நேரத்துக்கு உண்பதற்கு வழி தெரியாத மனிதர்கள், தன் குழந்தைக்கு பால் இன்றி விழிக்கும் தாய்மை என்று மனித இனத்தின் சகல அவலத்தை சந்திப்பவர்கள் யாரும், இப்படி அவநம்பிக்கையுடன் சமூகத்தை அணுகுவது கிடையாது. ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு கணமும் போராடுகின்றான். இதில் இருந்து மாறுபட்டு, அவநம்பிக்கையுடன் சமூக தற்கொலையை ஊக்குவிக்கும் விதைகளை ஊன்றுகின்றோமே, அப்படியானால் நாம் யார்? நாம் எங்கே இருக்கின்றோம்? எமது சிந்தனை தான் என்ன? இப்படி வெளிப்படும் மனநிலை, அடிப்படையில் தனிமனித நலனை அடிப்படையாகக் கொண்ட பூர்சுவா குணாம்சத்தின் பிரதிபலிப்பு. இதில் இருந்து எமது சொந்த நிலையை தக்கவைக்க, அதை நியாயப்படுத்தி விடுகின்றோம்.

இப்படிச் சமூகத்தின் முன்னோடிகள் அழுது புலம்பும் போது, மக்கள் என்னதான் செய்வார்கள்! தாம் அழுது புலம்புவதற்கு நியாயம் கற்பிக்க, மக்களின் கையாலாகாத்தனத்தை பற்றி கருத்துரைப்பது அன்றாடம் நிகழ்கின்றது. மக்களினால் தான் தமக்கு இந்தக் கதி என்று கூறிக்கொள்வது நிகழ்கின்றது. இந்த நிலைக்கு நீங்களே காரணம் என்பதை, அவர்கள் கண்டு கொள்வது கிடையாது. மக்களின் இன்றைய அவலமான நிலைக்கு, நாங்கள் தான் காரணம் என்பதை உணர்ந்து கொள்வது கிடையாது. இந்த சமூகத்தின் அவல நிலைக்கான குற்றத்தை, எதிர்நிலைக்கு மாற்றுகின்றனர்.

இதன் மூலம் தமது சொந்த பூர்சுவா குணாம்சம் சார்ந்த வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டத்தை தக்கவைக்கின்றனர்.

இவர்களை நம்பி காலைத் தூக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைப்பவர்களுக்கு, பொறிக் கிடங்கை முன்னால் காட்டுகின்றார்கள். இப்படி செய்யும் நீங்கள் யார்? அதை நீங்கள் ஒரு முறை திரும்பி பாருங்கள்! கண்ணாடி முன் நின்று உங்களைப் பாருங்கள். நீங்கள் என்ன செய்ய முனைகின்றீர்கள் என்பதையும் ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் செய்வதில் திருப்தியில்லை என்றால், என்ன தவறு செய்கின்றீர்கள் என்று பாருங்கள். அதைவிடுத்து சமூகத்தை குற்றம் சாட்டுவது அபத்தம். ஒரு செயல்பற்றிய தெளிவான நோக்கம் இருக்கவேண்டும். அது சமூகத்தில் என்ன விளைவை விளைவிக்கின்றது என்று பார்க்கவேண்டும். குடுகுடுப்பைக்காரன் போல் அவசரமாக உலகம் மாறிவிட வேண்டும் என்று நம்புவதும், கூறுவதும் பூர்சுவா குணவியல்பாகும். இதுவே கடந்தகால மற்றும் நிகழ்கால இயக்க அரசியலாகும்.

நீங்கள் குறிப்பிட்ட பார்த்திபனை எடுங்கள். எல்லாவிதமான நம்பிக்கையையும் இழந்த பார்த்திபன், எதைத்தான் தன் வாழ்வில் அதற்கு பதிலாக சாதித்தார். மற்றொரு நம்பிக்கையை பெற்றாரா. இல்லையே. ஏன்? என்ன நடந்தது? கடந்த இலக்கிய அரசியல் எல்லாம் எதற்காக இவைகள் என்று புளுங்கிய பார்த்திபன், அதைக் கைவிட்ட பின் எதைச் சாதித்தார்? அப்போதும் ஒன்றுமில்லை? இங்கு என்ன நடந்ததென அவர் கூட அதை தேடியது கிடையாது? இன்றைய தமிழ் மக்களின் அவலமான நிலை, இப்படித் தான் உருவானது. குற்றவாளிகள் நாங்கள்! எதிரிகள் அல்ல! மக்களின் எதிரிகள் எப்படி இருப்பார்களோ, அப்படித் தான் அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் நாங்கள் எப்படி இருக்கக் கூடாதோ, அப்படி மிக மோசமாக இருக்கின்றோம். இதன் மூலம் எதிரிக்கு அன்றாடம் துணை செய்கின்றோம். ஒரு பினாமியைப் போல், எம்மை அறியாமல் எதிரிக்கு கம்பளம் விரிக்கும் வேலையைச் செய்கின்றோம். மக்களின் எதிரி பல தளத்தில் உள்ளான். அது எமக்குள்ளும் கருத்தியல் தளத்தில் ஊடுருவுகின்றது.

**இலண்டன் தமிழர் நலன்புரிச்சங்க கிழக்கும் மேற்கும்
மலரிலுள்ள சிறுகதைகள் பற்றி சுருக்கமாக சில வரிகள்...**

‘கிழக்கும் மேற்கும்’ கதை பொதுவில் மிகமோசமான கருத்தமைவுகளையே கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழரின் அகதிவாழ்வு, 2ஆம் தர வாழ்வு, சாதி ஒடுக்குமுறை, வறுமை, மத முரண்பாடு, இன ஒடுக்குமுறை, ஆண்பெண் முரண்பாடு, எமது பூர்சுவாதனம் என எண்ணற்ற மனித விழுமியங்களுக்கு சவால்விடும் மனிதவிரோதபோக்குகளை எவ்வளவு தூரம் கிழக்கும் மேற்கும் கதைகள் பிரதிபலிக்கின்றன எனின் பெருமளவில் இல்லை என்பதே பதிலாகிறது.

உயிரோட்டமுள்ள, யதார்த்தக் கற்பனையுடன், விமர்சனத்தைக் கொண்ட, தீர்வை முன்வைக்கும் எத்தனை கதைகளை மலர் கொண்டுள்ளது என்பதைக்கேட்டுப் பார்ப்பதும் மிகமுக்கியமாகும்.

இவற்றைவிட சிறந்த படைப்புக்கள் தமிழரிடம் இருந்து வருகின்றன என்பதைப் பார்க்கும்போது இம்மலர் அனைத்துலக தமிழ்படைப்புகளின் தொகுப்பு என்பதை கேள்விக்குள்ளாக்குவதுடன் உண்மையானதுமல்ல.

சமூகம் பற்றி ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகுபவன் சார்பாக நின்று படைப்பாளர்கள் அணிவகுப்பது அவசியம். பொதுவில், கதை மரபு என வகுக்கப்பட்ட பூர்சுவா கதைவடிவையும், உள்ளடக்கத்தையும் தாண்டுவது அவசியமாகும். வழக்கிலிருக்கும் கதைமரபை மீறும்போது 'தீட்டு' ப்பட்டுவிடும் என அழுவதற்குச் சிலர் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். ஆனால், தீட்டினைக் கடப்பதன்மூலம், ஒரு தனித்துவத்தை கதைகளின் மரபில் தொடங்கமுடியும். இது ஈழ மரபில் தனித்துவமான முன்னோக்கிய பாத்திரத்தை எமக்கு அள்ளித்தரும்.

மலரில், பார்த்திபன் என்ற படைப்பாளி பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் அறிமுகம் என்பது பலத்த விமர்சனத்திற்குரியது. பார்த்திபனை முடக்கமுனையக்கூடியது.

பார்த்திபன் அறிமுகத்தில் அவரது உருவாக்கம் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. பார்த்திபன் இலங்கையில் ஒரு எழுத்தாளர் அல்ல. புலம்பெயர் சூழலில் அராஜகப்போக்கைக் கண்டித்து அதற்கெதிராக தூண்டில் என்ற சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர்ந்ததையும், அதற்கூடாக பார்த்திபன் உருவாகியதையும் ஏன் யமுனா மறைக்கிறார். பார்த்திபனின் கதைகளின்மீது விமர்சனத்தை வைக்காது வெறுமனே முதுகுசொறிவது ஒரு படைப்பாளியை சீர்குலைக்கவே செய்யும்.

இச் சமூக நடைமுறைமீது, கீறலிலிருந்து ஒரு விமர்சனத்தை மட்டும் செய்யும் பார்த்திபன் கதைகள் ஒரு முழுமைபெறாத குழந்தை நிலையிலே உள்ளன. இவை சமூகத்தை விமர்சிப்பதோடு, ஒரு மாற்றுவழியையும் முன்வைக்குமாயின் ஒரு முன்னோக்கிய வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை வழங்கமுடியும்.

பி. ரயாகரன்

2006

□ □ □

எனக்கு பதினாறு அல்லது பதினேழு வயதிருக்குமெண்டு நினைக்கிறன். புகலிட இலக்கியத்தில ஈடுபாடு வந்த காலம். 'ராதா பெரிசான பின்' எண்ட ஒரு சிறுகதை (பார்த்திபன் எழுதியது) வாசிச்சு அதிர்ந்துபோனன். பொம்பிளையளுக்கு முதல் முதல் ரத்தம் வாறது பற்றியும் அதை நாங்கள் பெருமையா கொண்டாடிறத கேள்விகேட்டும் எழுதப்பட்டிருந்த கதை அது. இந்தக் கதை பற்றிக் கதைக்கேக்க ரத்தம் வாறது எண்டு பொம்பிள பிறன்ஸ்சோட கதைக்கிறதே வெக்கமா இருந்திது.

எண்டாலும் இந்தக் கதைதான் என்னைப் பிறகு சாமத்தியம் சடங்கு எண்டது பற்றியெல்லம் கேள்விகேக்க வைச்சிது. கேள்விகளுக்குள்ளால பதில்களெல்லாம் கிடைக்கேக்கதான் எனக்கு வெக்கமா இருந்திது. நான் ஒற்றைக் காலில நிண்டு சாமத்தியச் சடங்கு செய்விச்சது எள்வளவு கேவலமெண்டு. அதுக்குப் பிறகெல்லாம் இப்பிடிப்பட்ட கொண்டாட்டங்களுக்குப் போறேல்லெயெண்டு யோசிச்சு போறதையும் நிப்பாட்டிற்றன்."

நிருபா

<http://puluthi.blogspot.ch/2005/04/>

2005

□ □ □

'கிழக்கும் மேற்கும்' தொகுப்பில் இடம்பெற்ற பார்த்திபன் கதைகளும், புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான எனது கட்டுரைக்கு எழுத்து வடிவிலும், தொகுப்பாளர் பத்மநாபருடன் உரையாடல் வடிவிலும், எனக்கு வந்த சில தனிப்பட்ட கடிதங்களிலும் பல்வேறு எதிர்வினைகள் வந்திருக்கிறது.

புவனன் அம்மா சஞ்சிகையிலும், சுந்தரராமசாமி அவர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு கடிதத்திலும் சுசீந்திரன், மு. நித்தியானந்தன்

போன்றோர் பத்மநாபருடன் தொலைபேசி உரையாடலிலும் அரவிந்தன், ரவீந்திரன் போன்றவர்கள் என்னுடனான தொலைபேசி உரையாடலிலும் தமது கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். புலம் பெயர்ந்த சூழலில் புவனன் தவிரவும் பிற எவரும் எழுத்துருவில் தமது கருத்துகளை வைக்காத சூழலில், ஒரு விவாதத்தை துவங்கும் பொருட்டு அவர்களின் கருத்துகளையும் எதிர்பார்த்து இக் குறிப்புகளை இங்கு முன் வைக்கிறேன். அ. இரவியும் இது குறித்து புவனனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார் என்று அவதானிக்கிறேன்.

பார்த்திபன் அங்கீகரித்துப் பேசப்பட வேண்டிய படைப்பாளி என்பதில் எல்லாருமே உடன்பாடு கொள்கிறார்கள். இரண்டு விசயங்கள் ஆழமாகப் பார்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கட்டுரையின் வடிவமைப்பும், இடம்பெற்ற புகைப்படமும் விவரணங்களுடன் முதல் பார்வைக்கு அத்தகையதாகவே தோற்றம் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் 1. தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியமும் ஆழமாக முழுமையாக பார்க்கப்படவில்லை. 2. உலகப் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றியோ, கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட சர்வதேசிய படைப்பாளர்கள் பற்றியோ விரிவாக பேசப்படவில்லை. இது இரண்டும் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதுதான் விமர்சனங்களின் சாராம்சமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த அபிப்பிராயங்களை முழுமனதுடன் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

விமர்சனத்தின் மிக முக்கியமான இன்னொரு விசயம், பார்த்திபன் ஒரு முதிர்ந்த படைப்பாளியாக பார்க்கப்பட்டிருப்பதற்கான வடிவமைப்பை கட்டுரை பெற்றுவிட்டது. ஸல்மான் ருஸ்டி, சிவானந்தன், சுஜாதா போன்றோரின் எழுத்துகளோடு சமமாக வைத்துப் பேசப்பட்டதன் தோற்றத்தை கட்டுரை கொண்டிருக்கிறது. பார்த்திபனின் வளர்ச்சியை இது முடக்கிவிடும். ஒரு அதீதப்படுத்தப்பட்ட மதிப்பீடு எனும் சாக்கில் நிராகரிப்புக்கான வாய்ப்பாக இது ஆகிவிடும்.

1. தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியம்

2. சர்வதேசிய புலம்பெயர் இலக்கியம்

3. பார்த்திபன் பற்றிய மதிப்பீடு போன்றவை பற்றி எனது கட்டுரை எழுப்பியிருக்கும் பிரச்சினைகளை இப்போது நேராக்க விளைகிறேன்.

இந்தக் கட்டுரை முழுக்க நிலவிய சூழலில் ஒரு கோட்பாடு ரீதியிலான விவாதத்தை தூண்டவேண்டும் எனும் அடிப்படையிலேயே எழுதப்பட்டது. இக் கட்டுரை எழுதும்போது புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கிய படைப்புகள் குறித்து எனது அறிதலில் நிறைய வரம்புகள் (limitation) இருந்தது.

இதுவன்றி சர்வதேச புலம்பெயர் இலக்கியம், நான் இயங்குகிற தமிழ் இலக்கியம் புலம்பெயர் நாடுகளில் ஒரு நிலைபெற்ற தனித்த வகையாக உருவாகிவிட்டதையும் அவதானித்தேன். புலம்பெயர் இலக்கியச் செயற்பாட்டின் இரண்டாம் கட்டத்தில் நாம் இருந்தோம். படைப்புத் தேர்வுகள் களம் என்கிற நிலைவலுப்பட்டு நமது மொழி படைப்புத் திறன் குறித்து அக்கறைப்பட வேண்டிய கட்டத்துக்குள் நாம் நுழைந்து விட்டிருந்தோம். ஆனால் இது தொடர்பாக நாம் காத்திரமாக ஏதும் செய்யாதிருந்தோம்.

படைப்பாளிகளின் தடயங்கள், சாதனைகள், பங்களிப்புகள் பதியப்படவில்லை. லண்டன் இலக்கியச் சந்திப்பு சார்ந்து நிகழ்ந்த தனிப்பட்ட உரையாடல்களில் சுசீந்திரனிடம் நான் இதைப் பற்றி திரும்பத் திரும்ப சொல்லியிருக்கிறேன்.

தொகுக்கப்பட்ட புலம்பெயர் புத்தகங்கள் இலக்கியத்தை பிரதி நிதிப்படுத்தும் கருத்துகள் நிஜத்தில் காத்திரமான பல படைப்பாளிகளை விடுவித்திட்டிருந்தது. வெறுமனே விவாதக் கட்டுரைகளை எழுதிக்கொண்டுள்ளதிலோ வெற்று விவகாரங்களை எழுப்பிக் கொண்டிருப்பதோ எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஆதலால், முதலில் ஆவணங்கள் பதியப்பட வேண்டும் என்பதிலேயே நான் அக்கறையாக இருந்தேன்.

ஒரே ஒரு கதை எழுதிய படைப்பாளி கூட, உ-ம்: 'கிழக்கும் மேற்கும்' அமுதனின் சிறுகதை. அந்த ஒரே ஒரு கதையில் சாதனை புரிந்திருப்பதையும் நான் கண்ணுற்றேன். படைப்புக்கள் படைப்பாளிகள் மற்றும் அவர்களது படைப்புலகம் பற்றிய கருத்துகள் பதியப்படுவதுதான், படைப்புக்களை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் என்று நான் நம்பினேன். இவ்வகையான ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட வேண்டும் என்பது கூட பத்மநாபருடன் ஒரு உரையாடலில்தான் எனக்குத் தோன்றியது. பார்த்திபன் எனும் படைப்பாளியின் கதைகள் முழுக்கவும் எனது தேர்வு. கட்டுரை எழுதுவதற்கான அடிப்படை இவ்வாறுதான் உருவானது. இக் கட்டுரை கூட பல்வேறு

விதங்களில் எழுதப்பட்டிருக்க முடியும். சர்வதேச புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிய ஒப்பீடு இல்லாமலேயே முழுக்கவும் பார்த்திபன் படைப்புகள் பற்றியே பேசியிருக்க முடியும். தமிழ் சூழலிலேயோ, ஈழத்துச் சூழலிலேயோ நான் எழுதியிருந்தால் இந்தச் சூழல்களில் இதுவரைத்திய படைப்புச் சாதனைகள், கோட்பாடுகள், போக்குகளோடு ஒப்பிட்டு இக் கட்டுரையை நான் எழுதியிருக்க முடியும்.

நாம் புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் வாழ்கிறோம். ஏற்கனவே அற்புதமான சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கிற புலம்பெயர் சர்வதேச இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு இடையில் வாழ்கிறோம். அவர்களது படைப்புலகமும் நமது படைப்புலகமும் ஒன்றுதான். தமிழ் மனிதன் இன்று சர்வதேச மனிதனாக ஆகியிருக்கிறான். தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியம் சர்வதேசியக் கூறுகளை தனக்குள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவேதான் சர்வதேச புலம்பெயர் இலக்கியத்தோடு நம் தமிழ்ப் படைப்பை ஒப்பிட முயன்றேன்.

இந்த ஒப்பீடுகள் கூட இரண்டு வகையில் நிகழ்ந்திருக்க முடியும்.

1. படைப்புகளுக்கான சமூக பொருளாதாரக் கலாச்சாரக் காரணிகள், நெருக்கடிகள் எவ்வாறு இரண்டு விதமான படைப்புகளிலும் இடம்பெறுகிறது - அதன் பின்புலம் என்ன?
2. இலக்கியத்தின் மொழி மற்றும் வடிவம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் எவ்வாறு வளர்ச்சி நிலையில் மாறுபட்டிருக்கிறது - இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய அக்கறையை தமிழ்ப் படைப்பாளி பெற்றிருக்கிறானா?

கட்டுரையில் முதல் அம்சத்தை மட்டுமே நான் வலியுறுத்தி இருக்கிறேன். இரண்டாவது பிரச்சினை தொடர்பாக நான் விரிவாக எழுதுவதென்பது ஒரு நூலுக்குரிய விரிவான பல கட்டுரைகளை எழுதுமளவு பரப்பு கொண்டது. பிற்சேர்க்கையாக நான் கொடுத்திருக்கிற படைப்பாளிகளில் 8 பேர் பற்றிய விரிவான மூன்று தொகுப்பு நூல்களும் விரைவில் வரவிருக்கிறது. இதுவன்றி அவர்களின் படைப்புகள் பற்றிய தனித்தனி கட்டுரைகளை நான் எழுதியிருக்கிறேன். மொழிபெயர்ப்புக்கள் செய்து பிரசுரமாகியிருக்கிறது. அந்த விபரங்களை நான் பிற்குறிப்பில் கொடுத்திருக்கிறேன். சிவானந்தனின் நீண்ட நேர்முகமும் அவரது படைப்புகள் பற்றிய கட்டுரைகளுடன் ஒரு நூலாக வெளிவர இருக்கிறது.

பார்த்திபனோடு படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுவரும் பல்வேறு முக்கியமான எழுத்தாளர்களை நான் காரணம் கருதியே விடுத்திருக்கிறேன். பல்வேறு மனிதர்களின் கடின உழைப்பும் விரிந்த படிப்பும், மனிதனைத் தனிமைப்படுத்தி கேவலப்படுத்தாத இலக்கிய நேர்மையுமே இதைச் சாத்தியமாக்க முடியும்.

இக்கட்டுரை எழுதும்போது எனக்கிருந்த நோக்கங்கள் இரண்டே இரண்டுதான்.

1. பார்த்திபனை முன்வைத்து அவர் போலவே அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டிய, முக்கியமான படைப்பாளிகள் பற்றி பதியப்பட வேண்டும். மதிப்பீடுகள் எழுதப்பட வேண்டும்.
2. தமிழ் புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்கும் பிற சர்வதேச புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்கும் உள்ள பொதுவான பிரச்சினைகள், சிறப்பான பிரச்சினைகள் முரண்கள் பேசப்பட வேண்டும். a) அரசியல் சமூக பொருளாதார காலாச்சார அடிப்படைகள். b) கலைமொழி வடிவம் சார்ந்த வளர்ச்சி நோக்கிய பிரச்சினைகள்.

இப் பிரச்சினைகளை கட்டுரை எட்டியிருக்கிறது. அது தொடர்பான விவாதங்களையும் தூண்டியிருக்கிறது. அடுத்து பார்த்திபன் பற்றிய அதீத மதிப்பீடு எனும் அமைவில் இக்கட்டுரை அவரை முடக்கி விடக்கூடிய ஆபத்து.

இவ்வாறான ஒரு கருத்து உருவாவதற்கு பிரதான காரணம் ஸல்மான் ருஸ்டி, சிவானந்தன், சுஜாதா போன்றோரின் புகைப்படமும் கட்டுரை வடிவமைப்பு முறையும்தான். இதுவன்றி பார்த்திபன் தன்னை மகத்தான படைப்பாளியென்று கருதிக் கொள்கிற கர்வம் கொண்டவர் இல்லை. தனது பலம், பலவீனங்களை உணர்ந்த விமர்சனபூர்வமான மனிதர் அவர். அவரின் மொழி செம்மைப் படுத்தப்பட வேண்டும். மிகுந்த படைப்பிலக்கியப் பயிற்சி வேண்டும் என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன். அதையும் அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். அவருடைய படைப்புக்களில் எனது மதிப்பீடுகளின்படி பல சிறுகதைகளை நான் விமர்சனத்துக்கே எடுத்துக் கொள்ளாது விட்டிருக்கிறேன்.

நான் எடுத்துக் கொண்ட பதினாறு கதைகள் ஒரே தரத்தானவை அல்ல. ஆனால் பொருட்படுத்தத்தக்க கதைகள். அந்தப் பதினாறு கதைகளில் அதியற்புதமான படைப்புகளும் இருக்கிறது.

1. மொழி சம்பந்தமாக நான் சொல்லியிருக்கிற விடயங்கள்.
2. விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளாது நான் விட்டுவிட்ட கதைகள்.
3. கனவை மிதித்தவன் நாவல் பிறவற்றை நான் பேசாதது போன்றவை பார்த்திபனுக்கு கொண்டிருக்கும் செய்தியை அவர் உணர்ந்துதானிருக்கிறார்.

ஆனால் ஒன்றை நான் தெளிவாக உணர்ந்திருக்கிறேன். எந்த உலக புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளியின் படைப்புலகில் இடம்பெறும் மனிதர்கள் போலவே பார்த்திபனின் மனிதர்கள் சர்வதேசிய பண்பு வாய்ந்த மனிதர்கள். படைப்புமொழி வளர்ச்சி நிலை குறித்த மாறுபாடுகள் கொள்ள இடமுண்டே தவிர பார்த்திபனின் படைப்புலகமும் ருஸ்டி, சிவானந்தன், சுஜாதாபட் ஆரியல் டோப்மென் போன்றோரின் படைப்புலகமும் ஒன்றேதான்.

பார்த்திபன் காட்டும் அனுபவ உலகம் மிகவும் விரிந்தது. பார்த்திபன் அவரது படைப்பு மாந்தர் போலவே எளிமையானவர். ஒடுக்கப்பட்டவர், நிராகரிக்கப்பட்டவர்களுக்காக பேசுபவர். இந்தக் குணங்கள்தான் அவரது படைப்புக்கான ஆதார குணம். அது இருக்கும்வரை அவர் அதீத மதிப்பீடுகளுக்காக மகிழ்ந்து முடங்கிப் போக மாட்டார் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

யமுனா ராஜேந்திரன்

(அம்மா, இதழ்-3, ஆவணி97, பிரான்ஸ்,)

□ □ □

பலமா? யாருக்கு?

“செற்றியிலிருந்து ஜோனிவோக்கர் அடித்தபடி சோவியத் யூனியனின் சரிவை ஆராய்ந்தார்கள்”

- பார்த்திபன் (சிறுகதை)

1. சோவியத் யூனியனின் சரிவை ஆராயக் கூடாதென்கிறானா?
2. ஜோனிவோக்கர் அடிக்கக் கூடாதென்கிறானா?
3. ஜோனிவோக்கர் அடித்தபடியே சோவியத் யூனியன் சரிவை ஆராயக் கூடாதென்கிறானா?
4. செற்றியில் இருக்கக் கூடாதென்கிறானா?

எனக்கு உறுத்துகிறது. நான் சாராயம் காய்ச்சி விற்கின்ற விளிம்பு மனிதன்.

சுகன்

(எக்ஸில், யூலை - ஓகஸ்ட் 1998, 55ஆம் பக்கத்திலிருந்து) 2012

□ □ □

நீண்டகால இடைவெளிக்குப்பின் பார்த்திபனின் கதை, உயிரோடு இருப்பதற்கான சமிக் கையாக கொள்ளலாம்,

அந்த நாள் ஞாபகம் நெஞ்சிலே வந்ததே நண்பனே
இந்த நாள் அன்று போல் இல்லையே,
அது ஏன் என்று சொல்லாம் போல இருக்கு.

சரி, கதையில் பல பேர் சம்பந்தமான உங்களுக்கு இருக்கிற பயத்தில அதுகள் எல்லாம் தொடராம கதைய எழுதி முடிச்சிட்டிங்க.

பெண் உரிமைப் போராளிகள் தாக்குவார்கள் என்ற பயம் வந்தால் தான், பெண்கள் தொடர்பாக புனையப்படும் இழி சொற்களைத் தவிர்ப்பீர்களோ?

திருமகள்

(tamilcircle.net) 2012

□ □ □

காலம் அறிவியல் சிறப்பிதழாக வந்திருக்கின்றது. மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய விடயம், வலைப்பதியும் நமது நண்பர்கள் பத்மா அர்விந்த், சுந்தரவடிவேல், வெங்கட் (ரமணன்) போன்றோர் அறிவியல் பகுதியில் எழுதியுள்ளனர். சிறுகதைகளை வழமைபோல தமிழகப் பெருந்தலைகள் நிரப்புகின்றார்கள். நான் வாசித்த ஒரேயொரு சிறுகதை, பார்த்திபனின் கதை. யதார்த்த வாதம் காலவாதியாகிப் போய்விட்டதென்ற கூச்சல்களிடையே (பதிவுகள் விவாதத் தளத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளை நிராகரிக்க ஜெயமோகன் பயன்படுத்திய ஆயுதமும் இதுதான்), பார்த்திபனின் கதை நெடுங்காலத்துக்கு மனதில் நிற்கக்கூடியது. எல்லா இசங்களையும் இரசங்களையும் போல யதார்த்தத்தளத்தில் எழுதப்படுகின்ற நல்ல கதைகளையும் அங்கீகரித்துபோவதில் நமது விமர்சகப் பெருமக்களுக்கு என்ன பிரச்சினையோ தெரியவில்லை.

டிசே தமிழன்

http://padamkaadal.blogspot.de/2005/12/blog-post_10.htm

2005

புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களில் சிலருடைய சிறுகதைகளைப் படித்திருக்கிறேன். அமுதன், பார்த்திபன் போன்ற பெயர்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பார்த்திபனுடைய ஒரே ஒரு சிறுகதையைப் பார்க்கலாம். இக்கதையில் ஜெர்மனி செல்ல விசாவோடு வீட்டில் காத்திருக்கும் ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் முதலில் காட்டப்படுகிறது. அந்த ஊரில் ஒரு சிங்களப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அவனுக்குக் கடன் தொல்லை. கடனை அடைத்தாக வேண்டும் என்ற நிலையில் தமிழ்க் குடும்பத்தின் தலைவனைக் கைதுசெய்து சிறையில் மிரட்டி, வெளி நாட்டிலிருந்து பணம் வாங்கிக் கொடுத்தால் விட்டுவிடுவதாகச் சொல்கிறான்.

அடுத்த காட்சியில் இலங்கையிலிருந்து லாவோஸுக்குத் தமிழர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறார்கள். லாவோஸிலிருந்து அவர்கள் ஜெர்மனி செல்லவேண்டும். வேலையும் வாழ்வும் கிடைக்கும் கனவுகளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது காட்சியில் ஜெர்மனியில் இம்மாதிரி மனித ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் இரு தமிழர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். லாவோஸிலிருந்து ஜெர்மனிக்குப் புறப்பட்டுவந்த தமிழர்கள் ஏற்றிய கப்பல் ஒன்று மூழ்கிப்போய்விட்டது. பிணங்கள் கடலில் மிதக்கின்றன. முழுகி இறந்தவர்களைப் பற்றி ஒருவன் (சிவா) கவலை தெரிவிக்கிறான். அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், அடுத்த கப்பலைப் பற்றி-வியாபாரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுமாறு அவனுடைய நண்பன் அறிவுரை சொல்கிறான்.

சிவாவுக்கு திடீரென்று ஒரு போன் வருகிறது. மாஸ்கோவில் நடந்த நடுவீதியில் தெரிந்த ஒரு தமிழ்ப்பெண் இறந்து கிடக்கிறாள். அவனது நண்பன் ஒருவன் அதைத் தெரிவிக்கிறான். கைவிடப்பட்ட பெண்கள் நடுவீதியில் அநாதைப் பிணமாகக் கிடக்கக் கேள்வியுறும்போது மனம் கனக்கிறது.

தங்களுக்குத் தெரிந்த பெண். அவளது சாவை நண்பர்கள்மூலம் ஊரிலுள்ள அவளது பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவிக்கலாமே என்று சிவா சொல்கிறான். அதை அவன் நண்பன் ஒப்புக்கொள்ளாமல் வேலையைப் பார்க்கச் சொல்கிறான்.

“வியாபாரம் நிற்கவில்லை. மனிதர்கள் மிருகங்கள் பழைய கப்பல்கள் நகர்ந்தபடியே இருக்கின்றன. அடுத்துவந்த நாட்களில் லாவோசிலிருந்து புறப்பட்ட ஆதிகால உக்ரெய்ன் கப்பல் ஒன்றில் பிள்ளை குட்டிகளுடன் இருந்த முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வண்ணக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தனர். கொழும்பிலிருந்து பலர் லாவோசுக்குக் கொண்டுவந்து இறக்கப்பட்டனர்.”

என்று இக்கதை முடிகிறது. கதையின் தலைப்பு இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம். ஈழத் தமிழர்கள் அயல்நாடுகளுக்குச் செல்லும்போது தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை எத்தகைய அவதிக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதை இக்கதை மிக நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறது. தாய்நாட்டைப் பிரிந்த சோகத்தையும் புலம்பெயர் நாடுகளில் அவர்கள் தேடிச் செல்லும்-கருணைக்கு ஏங்கும்-பிரபஞ்ச மனிதர்கள் குறித்த அவஸ்தையையும் இதில் காணலாம்.

க. பூரணச்சந்திரன்

<http://www.poornachandran.com/2014/11/>

2014

□ □ □

கருணாகரமூர்த்தியின் ‘வண்ணத்துப் பூச்சியுடன் வாழ முற்படல்’, ‘சுண்டெலி’, ‘கலைஞன்’, ‘தரையில் ஒரு நட்சத்திரம்’ ஆகிய சிறுகதைகளும், பார்த்திபனின் ‘ஐம்பது டொலர்ப் பெண்ணே’, ‘தெரிய வராதது’, ‘இழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’ ஆகிய சிறுகதைகளிலும் இந்த உலகளாவிய மனித நேயம் படைப்புக்களில் ஒன்றுபடுவதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பார்த்திபனையும் கருணாகரமூர்த்தியையும் பொறுத்தவரையில்

1. புலம்பெயர்ந்த தமிழ் இளைஞர்களின் செயற்பாடுகள்.
2. அந்நிய கலாசார சூழலில் தமிழ்ப்பண்பாட்டு மனம் எதிர்கொள்ளும் மானிட அவலங்கள்.
3. பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் உடல் உள சிதைவுகள்

ஆகியவற்றை தமது கதைகளில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். மிகுந்த துயருடனும் கழிவிரக்கத்துடனும் வாசக மனங்களில் இரண்டு படைப்பாளிகளும் ஏற்றியும் விடுகின்றனர். நடுவானில்

விமானம் வெடித்துச் சிதறியபோது யாருக்கும் தெரியாது செத்துப்போன பாலுவும், கேட்ட காசு கொடுக்காததால் ஏதோ ஒரு நாட்டில் தெருவில் விட்டுவிட்டு வந்தபோது செத்துப் போன புனிதாவும், பார்த்திபனின் கதைகளில் இந்த நூற்றாண்டை உலுக்கி விடக்கூடிய துயரக்கதைகளின் பட்டியலில் சேரக்கூடியவர்கள். ஆனால் பார்த்திபனிடத்தில் வெளிப்படும் துயர் கவிந்த கதைகள் கருணாகரமூர்த்தியிடம் மிக அடங்கிய குரலில் வெளிப்படுவதனையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

சு. குணேஸ்வரன்

<http://keetru.com/index.php/2011-09-22-23-46-49/2012-sp-2012081659/20655-2012-08-01-08-46-05>

2012

□ □ □

கதையோடு கதையா...

சமைச்சுப் போட்டது, தங்கட கையெழுத்தில அழகாய்
எழுதித் தந்தது, போட்டோக்கொப்பியள் எடுக்க நிதி
பகிர்ந்தது, ஒவ்வொரு ஒற்றையா கோத்துத் தந்தது,
அச்சாக்கித் தந்தது, தட்டச்சினது, படங்கள் கீறினது,
விவாதிச்சது, விமர்சித்தது, திருத்தினது, ஆய்வு செய்தது,
காணாமப் போனா திரும்பக் கூட்டி வந்து எழுத
வைச்சது, தங்கட சஞ்சிகைகள்/ தொகுப்புகளிலை
வெளியிட்டது, மறுபிரசுரம் செய்தது, கதையளைத்
தொகுத்து வெளியிடப் பதினைஞ்சு வருசத்துக்கு
முந்தியே வெளிக்கிட்டது, இப்ப செய்து முடிச்சது ...
எண்டு கூடவே இருந்த/ இருக்கிற நண்பர்கள்,
நேரில் சந்தித்தேயிராத நண்பர்கள் இல்லாமல்
என்ற “கதை” இல்லை.

2017

பார்த்திபன்

parthipan@mailbox.org

parthipan.net

66

“வாசிப்போர் எதுவும் தெரியாதவர்கள், எழுதுவோர் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் என எண்ணும் மனோபாவத்தின் விளைவாகத் தெரிகின்றது. அதிகாரத்தின் கருவியாக பிரதிகள் வாசகர் முன் நிறுத்தப்படுவதே இன்றைய எழுத்துலகின் வழமையாக உள்ளது”.

“வாசிப்போரை யோசிக்கவைக்கவேண்டுமே தவிர, இப்படித்தான் யோசிக்கவேண்டும் எனச் சொல்வது வாசகரின் வெளியை மட்டுப்படுத்துவதாகும். இது எழுத்தின் அதிகாரம் அல்லவா?”

“இச் சமூக நடைமுறை மீது, கீறலிலிருந்து ஒரு விமர்சனத்தை மட்டும் செய்யும் பார்த்திபன் கதைகள் ஒரு முழுமைபெறாத குழந்தை நிலையிலே உள்ளன”.

“பார்த்திபனது மார்க்சியப் பார்வை தெளிவற்றமை கவனத்திற்குரியது.”

“உன்னதமான படைப்புகள் மனிதனையே சித்திரிக்கின்றன. அவனது எழுச்சி வீழ்ச்சிகளுடன் மகிழ்ச்சி துயரங்களுடனும் குறை நிறைகளுடனும் பலவீனம் உன்னதங்களுடனும் அவனே சித்திரிக்கப்படுகின்றான். பார்த்திபனின் படைப்புகள் இந்த இடத்தில் பலவீனப்படுகின்றன”.

“பார்த்திபன் உணர்வுகளால் கதையெழுதுவதை மறுத்து தன் மூளையால கதை எழுத முற்படுகிறார்”.

“சமூகக் கருத்தியலுடன், யதார்த்தத்துடன் முரண்பட்டு முற்போக்கு வாழ்நிலையை சந்தித்து, அந்த வாழ்வுமுறைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அனுபவங்களின் வெளிப்பாட்டை கதைகளில் காணவில்லை”.